

WILLIAM DIEHL

Chipul răului

Show of Evil, 1995

Căci vorbele, oricât de mincinoase,
Dar spuse cu un glas meșteșugit,
Ascund și-un chip al răului.
NEGUȚĂTORUL DIN VENEȚIA,
Act III, Scena 2

PROLOG

Orășelul Gideon din statul Illinois, cu rezonanță biblică prin nume și temperament, se află cuibărit în apropiere de granița dintre Kentucky și Indiana, la poalele munților Blue Ridge. Un pârlăuș firav, pe nume Wahoo, mărginește orășelul la apus, în timp ce la miazăzi și la răsărit încep să se arcuiască povârnișurile munților Appalachi. Gideon a fost întemeiat pe la mijlocul primului deceniu al secolului al XVIII-lea de către un grup de agricultori alungați spre sud de orașele Vestului Mijlociu în plină dezvoltare, de construirea căii ferate și de iernile necruțătoare. Curând li s-a alăturat un predicator cu privirea înflăcărată, aparținând Bisericii Mormonilor, pe nume Abraham Gideon, care se despărțise de Brigham Young, și condusesse o mână de prozeliti spre munții de la miazăzi. Aici au descoperit din întâmplare sătucul abia înfiripat și, plăcându-le ceea ce au văzut, s-au stabilit acolo. Gideon a fost cel care a dat așezării numele său, împreună cu un cod de comportare foarte strict, care s-a menținut timp de aproape o sută cincizeci de ani.

Numărând vreo două mii și ceva de locuitori, în cea mai mare parte conservatori harnici, mulți trăgându-se din vechile familii de mormoni, Gideon este un orășel care-și poartă singur de grijă și-și vede de treburile sale. Arhitectura este simplă și austeră; străzile pavate numai arunci când o cer împrejurările; în inima așezării se găsesc doar prăvălii cu cele strict necesare, fără podoabe inutile și alte mărunțișuri; întrunirile localnicilor se țin la biserica baptistă, cea mai încăpătoare clădire din oraș.

Singurul magazin auto vinde automobile Ford și utilaje agricole. O mașină de fabricație străină ar fi la fel de puțin probabilă la Gideon ca și bunica Moses înviată din morți și alergând în pielea goală pe străzile orașului într-o dimineață de duminică.

Consiliul municipal, alcătuit din oameni neciopliți și încruntați, administrează orășelul cu un soi de fervoare evanghelică, tolerându-i cele câteva baruri și taverna, dar rămânând neînduplecat în problema sexului; după ce au desființat unicul bar cu chelnerițe cu sâni goi, la sfârșitul anilor '80, vociferează atât de vehement la adresa filmelor de mâna a zecea, încât cei mai mulți locuitori preferă să le vizioneze la televizor decât să meargă la unul din cele două cinematografe ale orașului, expunându-se astfel oprobriului celor cinci bătrâni care stabilesc atât atitudinea cât și principiile morale ale așezării. Tinerii, în revolta lor tacită față de aceste anacronisme, se duc de regulă cu

mașina în orașele învecinate, în care sunt artere comerciale și teatre de tot felul și unde pot cumpăra șase sticle de bere fără teama de-a fi recunoscuți de cineva.

Cei mai mulți locuitori din Gideon sunt oameni prietenoși, atenți, dornici să se arate utili și care își ajută concetățenii aflați la ananghie, practicând o combinație arhaică de „poartă-te cu ceilalți așa cum vrei să se poarte ei cu tine” și „iubește-ți aproapele”. Și atâta vreme cât locuitorii își ascund viciile mai șocante în spatele ușilor închise și al ferestrelor oblonite, nimeni nu se sinchisește prea mult. Pe scurt, este un loc pe care timpul, spațiul și poftele lumefști le-au izolat de restul lumii.

Localnicilor le place așa. Nu privesc cu ochi prea buni pe cei care se amestecă în treburile lor și-și rezolvă problemele fără intervenția unor persoane străine de partea locului, cum ar fi politicienii, federalii sau jurnaliștii curioși, în căutare de senzații.

Într-o dimineață de marți din luna octombrie a anului 1993, cu câteva zile înainte de Halloween, totul avea să se schimbe, în urma unui act de o violență cutremurătoare.

Brusc, încrederea deveni suspiciune; teama luă locul plictiselii, iar indiferența se preschimbă în dispreț. Oamenii începură să-și ferece ușile și ferestrele în timpul zilei; luminile de pe verandă rămâneau aprinse toată noaptea. Vecinii aflați în trecere și care până nu de mult se salutau, făcându-și semne prietenești cu mâna, deveniră dintr-o dată precauți, ca niște străini.

Cu toate acestea, cei din Gideon își ascundeau scandalul în spatele ușilor închise, ca o familie ocrotitoare, discutând despre el numai pe baza celor auzite. Cumplita faptă era tănuuită față de restul lumii – cel puțin, pentru moment.

În acea dimineață de toamnă, Linda Balfour pregăti soțului ei gustarea obișnuită: sandvișuri de ton cu pâine albă și maioneză, o felie subțire din plăcinta cu mere pregătită cu o seară în urmă, cartofi prăjiți și crocanți, suc de portocale în termos. Îi periasse și pălăria tare, de un portocaliu strălucitor, după care îi preparase micul dejun constând din ochiuri fierte, costiță rumenită, pâine prăjită exact atât cât trebuie și cafea neagră, tare. Când el coborî, pălăria și cutia cu gustarea așteptau lângă farfurie, împreună cu ediția de dimineață a ziarului *St. Louis Post Dispatch*.

George Balfour era un bărbat corpulent, abia trecut de patruzeci de ani, cu un surâs angelic, semn al unei firi blânde și înțelegătoare. Născut și crescut în Gideon, se însurase cu Linda la vârsta de aproape pa-truzeci de ani, după o idilă relativ scurtă, și-și socotea nevasta de douăzeci de ani și fiul de un an adevărate daruri de la Dumnezeu, fiindcă dusesse o viață singuratică și destul de izolată până în urmă cu trei ani, când o întâlnise în Decatur, la un seminar al companiei.

Casa lor cu două caturi era veche de șaptezeci de ani, o construcție sobră și albă, aproape de centrul orașului, cu terasă de jur-împrejur, dotată atât cu plită cât și cu aragaz. Era singura moștenire de care avusese parte George Balfour. Locuise în ea de când se născuse, amândoi părinții lui muriseră în același dormitor pe care-l împărțea acum cu soția.

Îi plăcea grozav să coboare dimineața, ademenit de aromele pe care și le amintea din copilărie: cafea, lemne de stejar arzând în sobă, costiță, iar vara mireasma pepenelui galben proaspăt tăiat. Televizorul era de obicei potrivit pe emisiunea *Știrile zilei*. Ziarul îl aștepta.

Se îmbrăcase la fel ca în fiecare zi: pantaloni kaki, apretați și călcați, cu dunga ca o lamă de cuțit, un tricou mirosind a Downy, bocanci lustruiți și bluzonul portocaliu la care ținea foarte mult, cu inscripția

COMPANIA DE ELECTRICITATE ȘI LUMINĂ DIN SUDUL STATULUI ILLINOIS pe spate și cuvântul ȘEF imprimat în locul buzunarului stâng de la piept. Totul în ținuta, locuința și familia sa vorbea despre un om obișnuit cu ordinea și cu rutina. Balfour nu agrea surprizele și schimbarea.

Își sărută fiul în chip de bună dimineața, șterse o dâră de salivă de pe bărbia copilului, apoi o ciupi drăgăstos pe Linda de ceafă. Ea îi zâmbi, era o femeie plinuță, cu cearcăne și riduri timpurii în jurul gurii, cu părul castaniu-roșcat pieptănat pe spate și strâns într-un coc. George spunea adeseori că ridurile se datorau faptului că soției sale îi plăcea să râdă.

Nu exista nimic în viața lui George Balfour care să nu fie cunoscut deja.

— În sfârșit, Saints au luat ieri bătaie, zise femeia în clipa în care soțul ei luă loc la masă.

— Era și timpul, răspunse el, spicuind pagina întâi a ziarului. Fiindcă veni vorba, după prânz trebuie să mă reped până la Carbondale. Li s-a defectat unul din transformatoarele principale. S-ar putea să întârzii puțin la cină.

— Bine. Șase jumătate? Șapte?

— Oh, pe la șase jumătate ar trebui să fiu acasă.

La șapte și un sfert, când Lewis Holliwell trase camioneta în dreptul casei, George se afla pe terasă. O sărută pe Linda și-și luă rămas-bun de la Adam, făcându-le semn cu mâna în timp ce camioneta condusă de Lewis se îndepărta de căsuța cea albă. Dădură colțul și deodată strada rămase pustie, cu excepția bătrânei doamne Aiken, care îi salută fluturându-și mâna, în timp ce cobora grăbită de pe verandă, în halat și papuci, ca să-și ia ziarul, și de un lucrător singuratic, cărând o cutie de scule și pășind greoi pe aleea din spatele casei. Soarele strălucitor tocmai se ivise de după culmi, vestind o zi frumoasă și fără nori.

Jumătate de oră mai târziu, Miriam Perrone, femeia care locuia alături de familia Balfour, observă că ușa vecinilor ei era larg deschisă. *Ciudat*, își spuse ea. *E destul de răcoare în dimineața asta*. După un timp, privind de la fereastra sufrageriei, văzu că ușa era tot deschisă. Ieși prin spate și traversă curtea, îndreptându-se spre locuința familiei Balfour.

— Linda? strigă ea. Nici un răspuns. Se apropie de ușă. Linda? Aceeași tăcere. Bătu în pervazul ferestrei. Linda? Sunt eu, Miriam. Știai că ai lăsat deschisă ușa din spate? Nici un răspuns. Păși cu băgare de seamă în bucătărie, puțin stânjenită și nevrând să deranjeze. Linda?

Brusc, o cuprinse o spaimă inexplicabilă. Avu senzația că se sufocă și-și simți gura uscată. Auzea televizorul, dar nimic altceva care să vestească prezența Lindei sau a copilului. Porni către ușa sufrageriei. Apropiindu-se, văzu țarcul gol și, în secunda următoare, îl văzu pe Adam căzut pe o parte pe covor, cu spatele la ea.

Ajunsă în prag, se opri. Buzele îi tremurară o clipă lungă cât o eternitate, înainte ca geamătul ei adânc să se preschimbe într-un urlet de groază.

La câțiva pași de pătuțul copilului se afla trupul măcelărit al Lindei Balfour, prăbușit lângă perete, cu ochi sticloși în care se citea teroarea, cu gura căscată, zăcând într-o baltă de sânge care continua să se lătească, în timp ce Katie Couric și Willard Scott făceau glume despre vreme pe ecranul improșcat cu sânge al televizorului de alături.

Acesta fusese începutul.

ORAȘUL PATRU LUNI MAI TÂRZIU

1

Ceața se învălătucea în jurul reflectoarelor puternice, la ceasul cel mai întunecat dinaintea zorilor. Coccoțate în vârful unor tije lungi de metal, reflectoarele proiectau fascicule orbitoare asupra unui ținut sterp, respingător, învăluit în abur, din care se iveau, într-un joc de umbre și lumini, movilițe, ridicături și mormane de gunoi, deșeuri și sticle de plastic aruncate. Farfurii de plastic, ambalaje de carton pentru hrană la pachet, ziare și haine vechi, precum și maldăre de resturi de alimente năpădite de viermi. Asemenea unor culmi muntoase urât mirositoare luându-se la întrecere cu strălucitorii zgârie-nori aflați la kilometri depărtare, gunoiul orașului se înălța ca un lanț de munți bonți, alcătuiți din deșeuri. Din căldura generată de bacterii pe vasta întindere a gropii de gunoi emanau miasme, în timp ce insecte mici și cenușii săgetau înnebunite prin fața unui buldozer cu motorul duduind, care împingea și aduna la un loc mormanele de mizerie, nivelându-le cât de cât.

Mecanicul de pe buldozer, înfoclit cu mai multe rânduri de haine, semăna cu o făptură de pe altă planetă: pantaloni lungi și groși, o cămașă de flanelă, un pulover gros de lână, o scurtă voluminoasă care ar fi făcut față și ținuturilor arctice, o căciulă de blană trasă bine pe urechi, mănuși de piele și pânză căptușite cu blană, o mască chirurgicală care-l apăra de duhoarea sufocantă, iar pe nas ochelari de schi. Din căștile walkman-ului vârât în buzunar răsună glasul Gloriei Estefan, care cânta *Mi Tierra*, acoperind huruitul uriașului buldozer.

Încă un ceas, se gândea Jesus Suarino, cunoscut prin vecini și sub numele de Gaucho. *Încă un ceas și măcar de aici.*

Acționează manetele. Învârtind buldozerul în loc, coborî cupa, atacând un alt morman de gunoi. Șenilele buldozerului rula sub el, împrășcând resturi în spatele utilajului, pe măsură ce se adânceau în terenul umed, pe care înaintau nesigur. Prin ochelarii aburiți de ceață, Suarino privi cupa care se înfîșea în vârful maldărului, împrăștiindu-l într-o mică adâncitură aflată imediat dedesubt. Suarino ridică iarăși brațul utilajului, lăsă cupa ceva mai jos și scoase un alt strat de gunoi. În timp ce cupa se înfîșea în morman, Suarino zări ceva prin ochelarii aburiți.

Încetini viteza, auzind cum motorul uriașului utilaj horcăie și-și reduce turația, în timp ce țeava de eșapament icnea în bătaia vântului rece care sufla peste munții de mizerie. Miji ochii, apoi își șterse o lentilă cu palma înmănușată.

Ceea ce văzu îl făcu să tresară violent. Mușcând din grămada de gunoi, cupa ridicase o siluetă. Suarino se holbă la capul scheletic, la orbitele goale și la șuvițele de păr blond, mânjite de grăsime și murdărie, care atârnavă de pe un craniu aproape fără piele. Capul cadavrului se bălăbăni înainte și înapoi, după care căzu în față, cu maxilarul proptit de coastele dezgolite.

— Aoleuuu! răcni omul, dar urletul lui îngrozit rămase prizonier sub mască.

Își smulse ochelarii și se aplecă în față, privind pe deasupra mași-

nii. Cadavrul se prăbuși într-o parte și unul din brațe zvâcni în sus, apoi căzu pe piept, arătând în direcția lui cu degetele descărnate.

Suarino opri motorul și sări jos de pe locul lui, cufundându-se în mocirlă aproape până la genunchi. Smulgându-și masca și continuând să urle, o luă la fugă spre biroul aflat la marginea gropii de gunoi.

Martin Vail detesta telefoanele. Acestea reprezentau intruziuni. Încălcări ale intimității sale. Întreruperi. Însă obligațiile de serviciu cereau ca în biroul primului procuror al orașului și totodată procuror districtual adjunct să existe neapărat un telefon.

Acestea erau pretutindeni: trei linii diferite în apartamentul său — un fir direct, al cărui număr era cunoscut numai de principalul său ajutor, Abel Stenner, și de secretara cu probleme executive, Naomi Chan- ce — toate prevăzute cu receptoare portabile și robot; un telefon celular în servieta-diplomat; alte două în mașină. Singurul loc unde putea să scape de temutele aparate era dușul. Ura, mai ales, telefoanele primite în toiul nopții și, deși fixase volumul astfel încât să sune foarte încet și melodios, totuși țârâitul lor era insistent și, până la urmă, îl smulgea chiar și din somnul cel mai adânc.

Când apelul venea pe firul direct, nu aducea niciodată o veste bună. De data aceasta, telefonul direct sunase un minut întreg până când, în sfârșit, Vail se rostogoli pe spate, bâjbâind pe întuneric în căutarea aparatului.

— Cât e ceasul? mormăi el în receptor.

— Aproape cinci, răspunse glasul calm al lui Stenner.

— Mai precis?

— Patru și douăzeci.

— Ești un sadic, maior Stenner. Pun prinsoare că vâri scobitori sub unghiile copiilor și le dai foc. Mă prind că și râzi atunci când țipă.

— Mai bine ți-ai pune niște haine vechi.

— Unde mergem?

— Douăzeci de minute îți ajung?

— Ce se întâmplă, Abel?

— Te sun din mașină.

Și închise telefonul.

Vail își vărsă năduful asupra telefonului preț de vreo jumătate de minut, după care aprinse veioza, ca să nu adoarmă din nou. Se întinse, zvârli cu piciorul cuvertura la o parte și rămase culcat pe spate în camera rece, cu brațele întinse în lături, până când se dezmetici complet.

La dracu', patru douăzeci dimineața! Se sculă, trase pe el un halat și se duse la bucătărie, apoi macină niște cafea, turnă apă rece în cafetieră și se îndreaptă spre duș. Cincisprezece minute mai târziu era îmbrăcat în pantaloni de catifea reiată, un pulover de lână și bocanci de munte. Își prepară două cani mari de cafea, înghesui în servietă mai multe dosare luate de pe birou, iar când se pregătea să iasă, sună telefonul.

Înșfăcă receptorul și spuse:

— Sper că merită osteneala!

După care închise. Îmbracă din mers o scurtă din piele pentru automobiliști și coborî în holul aflat cu zece etaje mai jos.

Maiorul Abel Stenner stătea la volan, cu spatele țeapăn ca o scândură. Era îmbrăcat fără cusur într-un costum gri cu dungulițe. Când Stenner acceptase slujba de detectiv principal al lui Vail, acesta din urmă îl avansase la gradul de maior, rareori întâlnit în afara poliției statale. Vail avusese o idee diabolică – acum Stenner era cel

mai mare în grad după șeful poliției orașului. Vail îi întinse o cană de cafea.

— Mulțumesc, zise Stenner.

— Parcă spuneai să ne luăm haine vechi. Arăți de parcă te-ai duce să ții un discurs.

— Eram deja îmbrăcat, răspunse el, demarând de lângă bordură.

Stenner, un bărbat meticulos și precaut, a cărui expresie de nepătruns și ai cărui ochi căprui și severi nu trădau nici cea mai mică umbră de emoție, nu era numai cel mai bun polițist născut vreodată în oraș, dar și cel mai zgârcit la vorbă; zâmbea arareori și vorbea în propoziții scurte, directe și fără înflorituri.

— Unde naiba mergem?

— Ai să vezi.

Vail se așeză pe locul său și sorbi din cafea.

— Abel, tu nu dormi niciodată?

— Asta mă întrebi în fiecare săptămână.

— Niciodată nu-mi răspunzi.

— Atunci de ce mai întrebi?

Urmă o tăcere și mai lungă. Era un mister cum de deveniseră prieteni apropiați. Cu zece ani în urmă, când Vail era cel mai bun avocat al apărării din întreg statul, acționând împotriva statului, în loc să-i apere interesele, cei doi fuseseră dușmani de moarte. Stenner era singurul polițist care întotdeauna aprecia corect situația, care știa de ce este nevoie la întocmirea unui dosar și care nu se lăsa păcălit de întrebări capcană, ghicind cursa ce i se întindea. O singură dată își pierduse stăpânirea de sine, la bara martorilor, atunci când fusese interogat de Martin Vail, cu ocazia procesului Aaron Stampler. O dată numit prim-procuror, una dintre primele măsuri oficiale luate de Vail fusese aceea de a-l fura pe Stenner din subordinea șefului de poliție Eric Eckling. Fusese aproape convins că Stenner îl va refuza, atât de profundă era animozitatea dintre ei, și avusese aproape un șoc când acesta acceptase.

— Acum ești de partea mea, îi explicase Stenner ridicând din umeri. În plus, Eckling este un incompetent.

Trecuseră zece ani. Între timp, Stenner începuse să se mai îmblânzească. Ajunsese să zâmbească din când în când, iar prin biroul procurorului districtual circula un mit – neconfirmat – că o dată chiar făcuse o glumă, deși fusese imposibil de găsit un martor care s-o fi auzit direct din gura lui.

Vail era pe jumătate adormit și-și ținea cana de cafea cu amândouă mâinile, ca să nu-i verse conținutul. La un moment dat, Stenner părăsi șoseaua principală, pornind pe drumul lăturalnic care ducea spre marea groapă de gunoi a regiunii. Capul i se bălăbănea înainte și înapoi. În momentul următor, deveni conștient de caleidoscopul de lumini care-i dansa pe pleoape.

Deschise ochii, își îndreptă spatele în scaunul mașinii și, pe fundalul unui morman de deșeuri, văzu fulgere galbene, roșii și albastre sfâșiiind întunericul cețos al nopții. O clipă mai târziu, Stenner ocoli mormanul și avură în fața ochilor întreaga scenă. Erau acolo vreo douăsprezece mașini de diverse tipuri – ambulanțe, mașini de poliție, furgoneta medicului legist – toate parcate la marginea gropii. Dincolo de ele, ca niște cosmonauți pe Lună, polițiști și pompieri îmbrăcați în galben munceau din greu în peisajul învăluit în abur, sondând cu prăjini lungi maldărele de gunoi cu contur nedeslușit. În aer plutea o duhoare acră de gunoi ars, de mâncare putrezită și de hârtie udă. O fracțiune de secundă Vail își aminti ultima ocazie când se dusesse acasă, într-un loc numit parcă în batjocură Cartierul Curcubeului, în

realitate devastat de poluare, și unde cei răspunzători răsplăteau îngăduința comunității otrăvind pământul, apa și aerul. Mai întâi, apăruse unul, apoi altul, atrași de acel loc la fel ca hienele care simt miros de mortăciune, până când totul devenise o imensă insulă a morții, împrejmuată de păduri care-și așteptau rândul la distrugere. Vail se dusesse acasă ca să asiste la înmormântarea bunicii lui. Acest lucru se întâmplase cu treisprezece ani în urmă și de atunci nu mai repetase niciodată călătoria. O amintire fugară din Cartierul Curcubeului înlocui tabloul din fața lui. Îi fulgeră prin minte, apoi pieri fără urmă. Întotdeauna îl înfuriase faptul că avuseseră neobrăzarea să numească un asemenea loc parc.

Trei prăjini înalte, cu stegulețe fluturând în vântul aspru, delimitau perimetrul căutărilor. Erau legate între ele, marcând un cerc cu circumferința de vreo cincizeci de metri. Mirosul grețos, dulce-acrișor, al morții plutea adus de vânt, acoperind din când în când duhoarea de putreziciune. Patru bărbați apărură în vârful mormanului, cărând un sac de morgă, de culoare verde.

— Cu ăsta sunt trei, zise Stenner.

— Cadavre?

— Acolo unde sunt stegulețele, încuviință el din cap.

— Iisuse!

— Primul era acolo, în cerc. O femeie. Când ți-am telefonat, tocmai descoperiseră un altul.

Când Stenner coborî din mașină, înăuntru năvăli un val de aer înghețat. Vail își ridică gulerul și ieși afară, în întunericul dinaintea zoriilor. Își îndesă mâinile adânc în buzunarele bluzonului și-și încovoie umerii ca să se apere de frig. Simțea cum îi crapă buzele de fiecare dată când răsuflarea caldă i se preschimba în abur, izbindu-l din nou în obraz.

Doi polițiști, unul mai vârstnic și altul novice, stăteau de pază lângă panglicile care marcau scena crimei. Vail și Stenner se apropiară de ei. Vântul smulse cravata lui Stenner, plesnindu-l cu ea peste obraz câteva secunde, până când și-o vârî din nou sub haină și porni împreună cu Vail spre groapa de gunoi.

— Iisuse, da' asta nu poartă palton? Tre' să fie zece grade sub zero! exclamă polițistul cel tânăr.

— Nu-i trebuie palton, răspunse cel mai vârstnic. ăsta n-are sânge în vine. E Stenner. Știi cum i se zicea pe vremea când lucra încă la poliție? Țurturele.

Douăzeci de pași mai încolo Stenner se opri, se întoarse încet pe loc și, în timp ce polițistul încă mai vorbea, îl săgetă cu privirea preț de zece secunde încheiate, după care își concentră din nou atenția asupra scenei crimei.

— Înțelegi ce-am vrut să spun, șopti bătrânul polițist. Nimeni nu-i spunea așa în față.

— Probabil că are urechi la ceafă.

— Ochi.

— Cum?

— Ochi. Are ochi la ceafă.

— Dar nu te-a văzut, te-a auzit! insistă tânărul.

— Hâm?

— Ziceai...

— Iisuse, Sanders, las-o baltă! Las-o baltă, bine? E cea mai rece noapte a anului, sunt la groapa de gunoi a orașului și mai am coadă după mine un dobitoc de partener.

— Uite-l pe Shock, i se adresă Stenner lui Vail.

Făcu semn din cap către un polițist în uniformă, un bărbat înalt și

voinic ca un taur, care stătea la marginea gropii de gunoi. Căpitanul Shock Johnson era negru ca abanosul și chel, cu mâini enorme și brăzdate de cicatrice, pe care le ținea în dreptul gurii, și cu umeri ca ai unui cantonier din Green Bay. Dând cu ochii de Vail și Stenner, clătină din cap și chicoti.

— Nu pot să cred, zise el. Păi, voi nici măcar nu trebuia să fiți aici.

— Ce dracu' se întâmplă? Întrebă Vail.

— Mecanicul de pe buldozer a scos la iveală primul cadavru, așa că am decis că ar fi cazul să mai scormonim nițel și, bingo! Uite că am dat de trei.

— Care-i cauza morții?

— Mai bine întreabă-l pe Okimoto, el e specialistul. Sunt făcute praf. Probabil că au stat aici destul de multșor. Viermii au prăznuit din fiecare.

Vail gemu, imaginându-și scena.

— Cu alte cuvinte, deocamdată nu știm nimic? Întrebă el.

— Știm că avem trei... care s-au fezandat în porcăria asta Dumnezeu știe de când.

— Am putea întâmpina dificultăți la determinarea datei decesului, interveni Stenner. Locul este întotdeauna de mare importanță.

Johnson încuviință din cap.

— Facem diapozitive și casete video, precum și măsurători. Dacă mai târziu vremea se va îndrepta, am cerut un elicopter care să survoleze locul. Vom lua câteva fotografii de sus.

— Bine.

Johnson, cândva sergent în subordinea lui Stenner, fusese avansat locotenent când acesta plecase din poliție. Acum era căpitan al pazei de noapte, dar îi rămăsese îndatorat lui Stenner pentru anii întregi în care acesta îl învățase meserie, cultivându-i un puternic simț intuitiv. Shock era sursa de informații a lui Stenner într-o secție de poliție care se arăta extrem de ostilă.

— Eckling a sosit? Întrebă Vail.

— Oh, da. E acolo jos, în miezul problemei, încercând să pară plin de importanță pentru canalul 7. Ei au fost primii care au „mirosit” povestea.

— Că bine zici, comentă Vail.

— Ai vreo idee? Întrebă Stenner.

— Nu chiar. După părerea mea, cele trei cadavre au fost aruncate aici cam o dată, dar nu putem fi absolut siguri. Ar fi greu de găsit același loc de două ori, cu buldozerele care răscolesc și mută mereu gunoiul de colo-colo. Își mută privirea asupra peisajului plin de denivelări. Iertați-mă, trebuie să verific sacul care tocmai a fost scos. În plus, v-a văzut Eckling. Chicoti din nou. Mie mi-ajunge distracția pe seara asta.

Și se îndepărtă.

— Am să aștept în mașină, zise Stenner.

Nu schimbase o vorbă cu șeful său de când își dăduse demisia.

Șeful poliției urcă gâfâind maldărul de gunoi, urmat de o echipă de filmare și un reporter. Vorbea gesticulând larg cu brațele, iar cuvintele îi ieșeau din gură o dată cu mici rotocoale de abur.

— Văd că-i aici și procurorul districtual, zâmbi el disprețuitor. Tu-turor le place cirul.

Eckling se referea întotdeauna la Vail numindu-l „procurorul districtual” și rostind cuvintele pe un asemenea ton, încât sunau ca o insultă. Acum, că scosese tot ce era de scos de la Eckling, cei trei își îndreptară aparatul de filmat spre Vail.

— Aveți de făcut vreo declarație, domnule Vail? Întrebă

reporterul, un tânăr de vreo douăzeci de ani, scund și slăbuț, pe nume Billy Pearce, care-l privea din străfundurile glugii unei haine îmblănite.

— Sunt doar un spectator curios, răspunse Vail.

— Puteți face unele supoziții asupra celor petrecute aici?

— Nu pot face nici un fel de supoziție, Billy. Mulțumesc.

Vail se desprinsese de ei și se îndreptă spre Eckling, în timp ce membrii echipei de filmare se grăbeau spre microbuzul lor, recunoscători pentru laconismul procurorului. Eckling era un bărbat înalt, cu un început de burtă care trăda un băutor de bere și cu ochi care sticleau din spatele ochelarilor de soare.

— Ce s-a întâmplat, Martin, chiar n-ai mai avut răbdare? se răsti el.

— Știi de ce sunt aici, Eric. Am avut discuția asta de prea multe ori.

— Nu puteai să aștepti nici măcar să se răcească trupurile? mârâi el.

— Asta n-ar trebui să dureze prea mult pe o astfel de vreme.

— N-ai vrut decât să-ți vezi mutra la televizor, la știrile de la ora șase, îl luă peste picior Eckling.

— Nu de asta ai bătut și tu drumul până aici? replică vesel Vail.

— Uite ce e, nu ai voie să-ți vâri nasul vreme de șapte zile. Ce-ai zice să-mi dai pace și să ne lași să ne facem meseria?

— Măcar să fii în stare, șefule, răspunse cu amabilitate Vail.

— Du-te naibii! înjură Eckling, îndepărtându-se cu pași greoi.

Vail se înapoie la mașină și, dând de căldura dinăuntru, se scutură de frigul adunat în el.

— Drace, că frig mai e!

— Tu și Eckling ați avut obișnuitul schimb de amabilități?

— Mda, lucrurile merg din ce în ce mai bine. Nici măcar nu ne-am înfipt colții unul în celălalt.

2

Stenner întoarse aproape în loc și pomi înapoi spre oraș.

— Condu la „Butterfly”, zise Vail. Mor de foame.

— Încă nu s-a deschis.

— Du-te la ușa din spate.

Vail își lăsă capul pe tetieră și închise ochii, gândindu-se la Stenner, care era atât de zgârcit la vorbă. Curând după ce Stenner se alăturase grupului său de colaboratori, el și Vail se duseseră cu mașina într-un orașel, ca să ia o declarație. O oră și jumătate dus, o oră și jumătate întors. După ce coborâse din mașină, Vail se aplecase pe geamul portierei și spusese:

— Abel, venim de la un drum de trei ore și tu ai spus exact douăsprezece cuvinte, dintre care trei au fost „Noroc” și „La revedere”, la care Stenner replicase:

— Îmi pare rău. Data viitoare voi fi mai succint.

Rostise fraza fără urmă de zâmbet și fără vreun semn că ar fi făcut o glumă. Ulterior, Vail își dăduse seama că Stenner vorbise serios.

Merseră în tăcere vreo cincisprezece minute și în apropiere de oraș Stenner spuse:

— O să avem de furcă la cazul ăsta.

— Așa se întâmplă de fiecare dată, răspunse Vail cu ochii închiși.

— Mare porcărie.

— La fel ca majoritatea omuciderilor.

Nu mai schimbă nici un cuvânt până când Stenner cotește pe aleea din spatele restaurantului „Butterfly”, unde oprește. În timp ce el pune pe parbriz tăblița cu inscripția MAȘINĂ OFICIALĂ, PROCURATURA DISTRICTUALĂ, Vail băt看 la ușă.

Aceasta se întredeschise și de după ea apărură un necunoscut cu înfățișare neglijentă, înalt de peste un metru optzeci și cu musculatură de culturist.

— Încă n-am deschis.

— Sunt Martin Vail. Așteptăm înăuntru.

— Vail?

— Ești nou venit în oraș? Îl întrebă Stenner din spatele lui Vail.

— Îhî.

— Domnul acesta este procurorul districtual. Așteptăm înăuntru.

— Oh. Sigur că da.

— Adjunct de procuror districtual, rectifică Vail, în timp ce intrau în bucătăria învăluită în aburi.

— Eu sunt noul barman, zise necunoscutul.

— Cum te cheamă?

— Louis. Dar puteți să-mi spuneți Lou.

— Îmi pare bine de cunoștință, Lou, zise Vail, strângându-i mâna.

Vail și Stenner traversară bucătăria. Aceasta era o încăpăre destul de mare, cu plite și cuptoare de inox și cu un frigider mare și zidit în perete, care se închidea cu o ușă de sticlă termoizolantă. Bobby Wo, bucătarul chinez, toca o ceapă cu asemenea viteză, că mâna i se vedea doar ca prin ceață. *Toc, toc, toc, toc, toc.* Vail se opri să vadă care era „Specialitatea zilei”.

— Rahat la tavă, zise Wo, fără să-și încetinească ritmul.

— E a treia oară în săptămâna asta, se plânse Vail.

— Spune-i cucoanei.

Toc, toc, toc, toc, toc.

— la mai lasă văicăreala, se auzi un glas ca un mârâit, venind din cealaltă parte a încăperii. În bucătărie intră Butterfly, înaltă de abia un metru și jumătate și cântărind o sută douăzeci și cinci de kilograme. Specialitatea de azi e ceva cu carne de vită tocată, bine?

— Știi la ce m-am gândit, Butterfly? La clătite.

— *Clătite?*

— Știi tu, foile acelea de aluat, subțiri, cu...

— O porție mică! Îi strigă ea lui Bobby. Și dumneata, generale?

— Maior, o corectă Stenner. Ca de obicei.

— Două ouă moi, fierte trei minute și jumătate, pâine prăjită uscată și costiță arsă, tună ea.

— E gata cafeaua? Întrebă Vail.

— Altminteri, cum aș fi atât de agreabilă? mârâi ea și plecă târșându-și picioarele plate și încălțate cu niște vechi papuci bărbătești din piele.

Vail și Stenner își turnară singuri cafea și se așezară la măsura lor rotundă din colțul cel mai îndepărtat al restaurantului. Ziarele de dimineață erau deja stivuite pe masă.

— Mă tot gândesc la un lucru, zise Stenner.

Vail zâmbi. Bineînțeles că se gândea. Stenner se gândea *întotdeauna*.

— Vrei să spui, de ce groapa de gunoi? Întrebă Vail, fără să-și ridice ochii din ziar.

— Nu, mă gândeam cine sunt cei găsiți? De cât timp se află acolo? N-a anunțat nimeni *dispariția* lor?

— Să-i arunci la groapa de gunoi a orașului e un gest cinic.

— Asta doar dacă-ți pui problema.

— Cel puțin, sunt biodegradabili, zise Vail, continuând să-și soarebă cafeaua și să citească ziarul.

Stenner privi fix conținutul ceștii de cafea timp de câteva secunde, apoi spuse:

— Nu cred că este vorba de un anume mod de operare. Nu mi se pare în regulă.

— Știm *ceva* despre victime?

— Avem doi bărbați și o femeie. De statură, vârstă și înfățișare diferită. Tipul roșcat, tipul blond și un bărbat chel cu un ochi de sticlă.

— Poate fi vorba de un ucigaș în serie. Poate... provin cu toții din același cartier, lucrează în aceeași clădire, mănâncă la același restaurant...

Vail ridică din umeri și se întoarse la paginile editoriale.

— Intuiția mea îmi spune că nu sunt crime identice.

— Ai vreo presimțire, eh?

— O presimțire nu înseamnă decât ghicit. Intuiția vine din experiență.

— Oh!

Stenner îl privi o clipă fix pe Vail, sorbi o înghițitură de cafea și continuă:

— De regulă, un cadavru nu este ascuns. Este lăsat acolo unde poate fi descoperit. Face parte din schema clasică. Vail nu-i dădu nici o atenție. Așadar, ce posibilități avem? reluă Stenner. Trei victime în groapa de gunoi. Putem presupune că nu se află acolo din pură coincidență?

Vail nu ridică privirea de pe ziar.

— Las la aprecierea ta.

— Un fel de cimitir?

— Pentru cine?

— Persoane care au fost lichidate.

— Crime plătite?

— În anii '30, sindicatul crimei își îngropa victimele într-o mlaștină din New Jersey. Zeci de persoane.

Li se servi micul dejun și conversația încetă brusc pentru un sfert de oră. Stenner tăie meticulos costița, o puse în ouă, amestecă bine și întinse pasta peste pâinea prăjită, pe care începu s-o mănânce cu furculița și cuțitul. Când termină, își șterse buzele cu un șervețel de hârtie și-și termină cafeaua.

— Eckling o să dea totul peste cap, ca de obicei. Vrea să rupă inima târgului.

Vail pufni în râs.

— Bineînțeles. E în colimator. Descoperirea va face senzație în întreaga țară. E prea bizară ca să nu se întâmple așa. Termină și se lăsă pe spătarul scaunului. Poate că-i o firmă de debarasare, își dădu el cu părerea. Înțelegi? Îți omori soacra, formezi un număr, iar ei vin, ridică bagajul și-l aruncă, în locul tău.

— Se pare că iei lucrurile în glumă, zise Stenner. Poate că indivizii ăștia sunt angrenați în vreun război între bande – posibil chiar bande din pătura de vârf a societății – dintre cei care merg la biserică și poartă cravată. Tăcu o clipă, apoi adăugă: Ba finanțează chiar și politicieni.

— Ei, ăsta-i un gând supărător, declară Vail.

— E o situație supărătoare.

— Abel, avem de lucru până peste cap. Eckling dispune de o săptămână înainte de a interveni noi. Hai să-i acordăm acest răgaz.

— Eu nu vreau decât să fiu pregătit.

— Sunt convins că vei fi, îl asigură Vail.

Stenner chibzui o clipă, apoi spuse:

— Mă întreb ce-ar fi zis Judecătorul?

Câteva momente, Vail se lăsă pradă amintirilor, parcă așteptând ca Judecătorul să intre dezinvolt pe ușă, ținând sub braț ziarul *New York Times*, îmbrăcat în costum de tweed, cu o garoafă la butonieră, salutând ironic pe toată lumea și așezându-se să ia micul dejun, să citească și să poarte discuții pe teme de drept.

Judecătorul avusese patru iubiri: soția lui, Jenny, apoi Martin Vail, legea și cursele de cai. Se găsisese însă la un pas de distrugere din pricina a două tragedii. Scumpa lui Jenny, o femeie modestă din Sud, cu care fusese căsătorit timp de treizeci și șapte de ani, suferise un grav accident de circulație, în urma căruia stătuse în comă o lună de zile, apoi murise. Cea de-a doua tragedie și-o făcuse cu mâna sa. Ca să-și mai aline durerea, revenise la dragostea de o viață pentru ponei și pierduse la pariuri treizeci de mii de dolari într-o singură lună. Reputația lui în barou ajunsese literalmente la mâna agenților de pariuri. Fusese salvat prin devotamentul și respectul avocaților apărării și ai acuzării, al polițiștilor, jurnaliștilor, funcționarilor din magistratură, bibliotecarilor și politicienilor, toți apreciindu-i corectitudinea și înțelepciunea la tribunal. Aceștia contribuiseră cu bani, de la un dolar până la sume de patru cifre, achitându-i datoriile. Judecătorul luase decizia de a ieși din magistratură.

După ce se pensionase, își petrecea timpul fie făcând pe avocatul diavolului în cazurile lui Vail, fie în fumoarul salonului de pariuri Wall Eye McGinty, ce avea aspectul unui birou de misitie din centrul urbei și era dotat cu un panou mobil, cu neon, pe care se afișau cotele pariurilor, starturile și alte informații care pentru cei mai mulți muritori păreau o limbă străină. Stătea întotdeauna în fundul încăperii, instalat picior peste picior într-un balansoar adus chiar de el, cu legendarul său carnet negru în poală, răsucind între degete stiloul Mont Blanc, studiind tabela electronică de la McGinty și calculând următoarea miză.

Carnetul acela! Judecătorul făcea zilnic pariuri imaginare, ținând o evidență amănunțită a tuturor curselor, pistelor, jocheilor și cailor de pe hipodrom. Își punea la bătaie istețimea, intuiția și impresionantele cunoștințe de statistică, pentru a elabora o strategie câștigătoare pe o perioadă de zece ani, consemnată în carnetul gros legat în piele, atât de temut de agenții de pariuri, încât o dată puseseră mână de la mână, oferindu-i o sumă de șase cifre numai ca să-l ardă. El refuzase, dar nu sufla ponturi și nici nu împărtășea altora vastele sale cunoștințe în domeniu. Judecătorul agonisise o avere imaginară de peste două milioane de dolari, toată numai pe hârtie.

Astfel, își petrecea diminețile la restaurantul lui Butterfly, discutând cu tinerii avocați, iar după-amiezele în elegantul salon Wall Eye McGinty pentru amatorii de pariuri.

Cea de-a treia mare bucurie a sa era duelul de inteligență cu Marty Vail. El constituia mai mult decât o provocare, reprezenta testul celor patruzeci și cinci de ani de avocatură și magistratură. Disputele și colaborările sale cu Vail îi ofereau o satisfacție pe care pariurile n-o puteau egala. Puneau prinsoare pe dolari de argint, dezbătând probleme de drept, și-și mutau monedele dintr-o parte în alta a mesei, pe măsură ce fiecare înregistra o victorie. După aproape cincisprezece ani, Judecătorul se afla cu exact douăzeci și două de monede înaintea lui Vail.

Un gangster, client al lui Vail, pe nume HeyHey Pinero, îl etichetase cândva pe Judecător drept un tip grozav. „Un tip grozav”,

se exprimase el, făcând o descriere perfectă a Judecătorului.

Un tip grozav.

Apoi vârsta și trecutul agitat îl ajunseseră din urmă pe bătrânul jurist. La optzeci și unu de ani suferise o serie de crize care-l doborâseră. Supraviețuise celei de-a treia, rămânând însă debil și artritic, incapabil să-și mai gătească singur sau măcar să-și încropească o gustare. Distrus de insomnii și amintiri fugare, prizonier al casei bântuite de imagini ale trecutului, stătea zi de zi privind țință pe fereastră la circulația de afară sau moțăia în fața televizorului, până când unul dintre obișnuiții casei trecea pe acolo, îl ajuta să se îmbrace și-i ducea trupul firav până la mașina cu care îl transporta la salonul Wall Eye McGinty. Aici, amatorii de pariuri îl întâmpinau aproape cu venerație. McGinty, care era un agent cu suflet caritabil, îl conducea întotdeauna acasă cu mașina, după ora de închidere.

Zilnic venea cineva la el. Vail, secretara executivă a acestuia, incomparabila Naomi, Stenner sau unul dintre avocații mai tineri care lucrau pentru Vail. În zilele în care toți aceștia nu-și vedeau capul de treburile, Vail trimitea un polițist să-i facă vizita de rigoare. În astfel de ocazii, McGinty îl întâmpina pe polițist în prag, ca să nu-l pună într-o situație delicată. Nu se rosteau nici un fel de întrebări. În definitiv, salonul de pariuri al lui McGinty exista de peste douăzeci de ani. Dacă poliștii ar fi aruncat o privire din prag, n-ar fi fost surprinși. Șase zile din săptămână Judecătorul evalua caii și-i nota pe cei mai buni în noul carnet negru, de dimensiunile unei enciclopedii.

În cea de-a șaptea zi, Judecătorul se odihnea. Prăbușit în scaunul său cu roțile, cu picioarele atrofiate învelite cu o pătură, îmbrăcat pe cât de elegant îi îngăduiau mâinile paralizate și vederea slăbită, cu jachetă de tweed și pulovere gri, stătea în grădină cu fața la soare, ferindu-și ochii în spatele ochelarilor de soare întunecați și încercând să-și bronzeze pielea subțiată ca hârtia, atinsă de nuanța cenușie a bătrâneții.

Vârsta îi luase totul, cu excepția mândriei.

Așadar, într-o dimineață caldă de duminică a lunii iunie, cu doi ani în urmă, îmbrăcat în hainele sale cele mai elegante, Judecătorul se așezase în grădină, îi vorbise lui Jenny despre existența lor împreună și despre viața lui fără ea, spunându-i că n-o mai putea duce așa. După aceea își vârâse în gură țeava pistolului de calibru 38 și apăsase pe trăgaci.

Lăsase un scurt bilet lui Vail, care asistase tot timpul cât poliția își făcuse datoria, apoi însoțise la morgă ambulanța în care se afla cel care-i fusese aproape ca un tată. După ce făcuse acest drum de tristă amintire, se dusese în spatele spitalului, se așezase pe o bancă și plânsese în hohote mai mult de o oră. Stenner rămăsese la vreo sută de metri mai încolo, veghindu-și șeful, fără însă să-l tulbure. În cele din urmă, Vail despăturise biletul.

Dragă Martin,

Mi-ai plăcut mai mult ca apărător, dar ești și un mare procuror.

Te iubesc ca pe fiul meu. Întotdeauna mi-ai dat motive să mă simt mândru că te-am cunoscut.

Mintea mea o cam ia razna. Asta știm toți, nu? De săptămâni întregi n-am mai mizat pe un cal câștigător. Nu mai sunt în stare nici să mestec o gogoasă.

E nevoie să-ți spun mai mult de atât, îndrăznețul și istețul meu prieten?

Nu-ți cer să mă ierți — nu-i nimic de iertat

Mizează pe Disaway în cea de-a treia cursă de mâine, la Del Mar.

Din câștig, fă cinste băieților din partea mea.

Adio, iubite prietene.

Judecătorul

Biletul cântărea mai mult din pricina celor douăzeci și doi de dolari de argint puși înăuntru. Pontul preschimbase cele douăzeci și cinci de monede în nouă sute șaptezeci și patru de dolari.

Fusese o petrecere de pomină.

— Nu vine, Martin, spuse Stenner, întrerupându-i reveria.

Vail se răsuci brusc spre el, conștient că privise țintă ușa, călătorind în trecut.

— Mi-ai citit gândurile, zise el.

— Câteodată mi se întâmplă și mie..., începu Stenner, fără să-și ducă fraza la bun sfârșit.

— Sunt convins că tuturor ni se întâmplă din când în când, spuse Vail, întorcându-se la ziarul său.

Pentru Vail, în acea dimineață înghețată, groapa de gunoi fusese o ciudățenie, un motiv de iritare, ceva ce trebuia adăugat pe agenda și așa arhiplină a procuraturii districtuale. De fapt, misterul gropii de gunoi urma să conducă la ceva mult mai serios. Ceva mult mai înspăimântător decât cadavrele descompuse, descoperite la groapa de gunoi a orașului. Ceva care avea să-l oblige pe Martin Vail la o reconciliere cu trecutul.

Un nume care-l obsedase pe Martin vreme de zece ani avea curând să i se furișeze în minte.

Numele lui Aaron Stamper.

3

Shana Parver se grăbi prin aerul înghețat al dimineții și urcă treptele tribunalului districtual. Excesiv de sentimentală și idealistă din fire – deși se ascundea sub aparența unei femei aspre și agresive – Shana simțea nevoia să iuțească pasul de fiecare dată când vedea fațada clădirii masive a tribunalului. „Legea e singurul lucru care ne deosebește de animale”, spusese cândva Vail. Bineînțeles, adăugase propriul său comentariu cinic: „Deși în zilele noastre nu se știe niciodată.” Dar simpla vedere a coloanelor dorice ce se înălțau deasupra intrării, fiecare terminată cu o figură alegorică reprezentând Legea, Dreptatea, Înțelepciunea, Adevărul, Puterea, Iubirea, Libertatea și Pacea, îi întărea încrederea în caracterul sacru al legii, reafirmându-i credința în profesia pe care și-o alesese încă din școala generală.

În această dimineață sosise devreme. Peste patruzeci și cinci de minute avea să se găsească față în față cu James Wayne Darby și, deși nu era vorba de sala unui tribunal, urma totuși să desfășoare un fel de interogatoriu, prilej de a-și măsura inteligența cu șovinul cel molâu și impertinent. Intenționa să folosească ultimele minute ramase ca să se pregătească mental pentru întrevedere.

Naomi Chance i-o luase înainte, ca de obicei. Cafeaua era deja făcută în cafetiera gigantică a lui Vail, iar la ora opt și un sfert, când Shana dădu buzna înăuntru, Naomi se găsea la masa ei de lucru, pregătită să se confrunte cu problemele zilei. Naomi era întotdeauna prima și umbla de colo-colo prin spațiosul birou al lui Vail, aprinzând lumina și apoi preparând cafeaua șefului. Avea o alură maiestuoasă și intimidantă. Era o femeie uluitoare, cu trupul perfect drept, de

culoarea ciocolatei cu lapte, aproape egipteană ca fizionomie, cu pomeți înalți și ochi mari, căprui, cu păr negru, tuns scurt după moda zilei, în care abia mijeau primele fire argintii. Rămăsa văduvă la cincizeci de ani, avea înțelepciunea unei femei de optzeci și trupul uneia de treizeci. Învăța rapid și se documenta cu pasiune. Îi dădea un nume, imediat îți venea cu biografia respectivă. Voiai să afli o dată, îți prezenta un calendar. Cereai un raport, îți alcătuia un dosar. Putea dactilografia optzeci de cuvinte pe minut, știa să stenografeze și-și luase diploma în drept la vârsta de patruzeci și șase de ani. Devotamentul ei față de Vail depășea toate noțiunile de practică a dreptului. Avusese grijă de el încă de la început, îi cunoștea toate capriciile, gustul în materie de vestimentație, filme, mâncare, femei și vin. Neoficial, îi era mai curând parteneră decât asociată, titlu pe care Vail îl inventase anume pentru ea, fiindcă era destul de confuz pentru a putea însemna orice și suna mult mai pompos decât cel de secretară executivă.

Naomi își croia drum prin hățișul birocrăției cu aceeași voracitate cu care roade castorul un trunchi de copac; nu se împiedica de tergiversările birocratice, știa unde să găsească orice document public din oraș, iar pentru tinerii colaboratori aleși de Vail era o a doua mamă și, totodată, o prietenă de nădejde. Dacă Vail era șeful colectivului, Naomi Chance era comandantul-șef al acestei mici armate.

Shana era cea mai tânără și mai nouă membră a ceea ce Vail numea Echipa pentru Cazuri Speciale (ECS) – cunoscută în oraș mai mult sub numele de Gașca de Nebuni — majoritatea mergând pe treizeci de ani sau depășind cu puțin această vârstă, toți „descoperiți” de Naomi, ale cărei vaste atribuții o includeau și pe aceea de căutător al talentelor în materie de drept, în beneficiul celui pe care toți îl numeau șef.

Shana Parver era complementul perfect al lui Naomi Chance. Nu măsura nici un metru cincizeci și cinci, dar avea o siluetă admirabilă, un păr negru ca smoala revărsat pe umeri și pielea de culoarea nisipului. Ochii ei căprui păreau învăluiti în ceață sub pleoapele grele care-i dădeau un aer aproape oriental. Se machia foarte puțin – nici nu avea nevoie – și avea picioare fără cusur, fiindcă crescuse în apropiere de plajele din Rhode Island și Connecticut, fiind campioană la înot și jucătoare de baschet în liceu. Purta un taior negru, cu fusta până deasupra genunchiului, bluză albă și un șirag asortat de perle trandafirii. Părul îi era pieptănat pe spate și legat cu o panglică neagră. Îmbrăcată cât mai clasic cu putință, rămânea totuși o prezență magnetică în orice adunare, o femeie care ar fi oprit traficul în loc, fapt pentru care Vail fusese cât pe ce să nu o accepte, dar Naomi îl avertizase că practica un fel de discriminare inversă. Shana absolvise cu brio Institutul de Drept din Columbia și își crease un renume ca procuror adjunct al unei mici regiuni din Rhode Island, după care solicitase o slujbă la ECS. Naomi luase toate referințele necesare.

Copil teribil, care lua note maxime fără să deschidă o carte, Shana făcuse un scandal monstru și plecase de la școala de elită din New England, unde o trimiseseră părinții ei. Primită într-o instituție severă și cu reguli stricte, destinată copiilor problemă, luase numai note mari, devenind din acel moment o elevă și o studentă eminentă, atât la liceu cât și la Institutul de Drept.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Naomi la prima lor întrevedere.

— Am hotărât că vreau să devin avocat, în loc să rămân o pacoste, răspunsese Shana.

— De ce-ai solicitat acest post?

— Pentru că am scris o lucrare de absolvire despre Martin Vail. Cunosc toate cazurile la care a lucrat încă de când era avocat al apărării. E cel mai bun procuror al zilelor noastre. Cum să nu vreau să lucrez cu el?

Găsise toate răspunsurile potrivite. Naomi reacționase imediat.

— Dinamită.

Vail se așteptase la orice, dar nu la un copil minune al dreptului: miniatural, isteț, rafinat și agresiv.

— Vreau un avocat, n-am chef ca vreun moșneag din juriu să-mi trântească un infarct, spusese el văzând-o în fotografie.

— Vrei să-și facă operație estetică și să-și buhăiască obrazul? Îl șfichiuse Naomi.

Când Shana coborâse din lift, pornind cu pas hotărât către biroul lui pentru primul interviu, Vail scosese un geamăt.

— Speram că arată mai bine în fotografie.

— Nu-i poți găsi cusur, îl liniștise Naomi. Tot mai ai de gând să faci din frumusețea ei o vină?

— Nu-i vorba numai de frumusețe. Fata asta are... are...

— Magnetism? sugerase Naomi.

— Magnetism *animalic*. E categoric o amenințare pentru inima oricărui bărbat peste patruzeci de ani. O spun din proprie experiență.

— Intenționezi să-i faci o vină din faptul că arată bine? repetase Naomi. E o discriminare, Marty, fata asta e cea mai bună dintre toți avocații tineri pe care i-am intervievat vreodată. E puțin cam agresivă, probabil ca mijloc de autoapărare, dar peste șase luni va fi pregătită să înfrunte orice avocat din oraș. Are un instinct fără greș de-a sări direct la jugulară. În plus, vrea să devină procuror. Banii n-o interesează nici cât negru sub unghie.

— E bogată.

— E înstărită.

— Taică-său are vreo câteva milioane de dolari — *bani gheață*. Eu numesc asta bogăție.

— Marty, fata asta îmi amintește atât de mult de tine atunci când te-am cunoscut, că mă trec fiorii.

— E femeie, e bogată și e frumoasă. Singurul lucru pe care îl avem în comun e că locuim pe aceeași planetă.

— Ar fi bine să te porți frumos cu ea, îl avertizase Naomi, ieșind din birou ca s-o întâmpine pe Shana.

Șase luni mai târziu, Shana avusese două cazuri și pierduse unul. Vail îi spusese ulterior că era prea dură și prea necruțătoare.

— Juriului îi place să fii dur, dar nu să ucizi, îi explicase el. Trebuie să mai îmblânzești tonul, să te mai înfrânezi. Studiază juriile, juriile sunt totul. Am avut un prieten pe care-l numeam Judecătorul și care spunea că o crimă cu premeditare este bătălia supremă. Doi avocați se angajează într-o luptă pe viață și pe moarte, iar cel sortit să moară este acuzatul. O analogie excelentă. Două tabere diametral opuse. Una din ele are dreptate, cealaltă, nu. Una din ele trebuie să sâvârșască miracole, să facă din negru alb în ochii juraților. În cele din urmă, viața acuzatului depinde de acel avocat care poate convinge juriul că felul în care percepe el faptele corespunde realității. Aici e nodul problemei, Shana: juriul.

Nu fusese simplu s-o domolească.

— Ești pregătită, domnișoară Parver? Întrebă Naomi, trezind-o brusc la realitate.

Shana se încruntă la ea.

— Nu-i prima oară când interoghez un suspect de crimă, Naom. Shana era principalul avocat al acuzării în procesul Darby, dar

fusese la tribunal și ratase primul interogatoriu al lui Darby. Acum era rândul ei să-l încolțească.

— Darby ăsta e un mare ticălos. Nu-l lăsa să te ia de sus. Parver zâmbi. Fii dulce dacă jigodia cea scârboasă se dă la tine, zise ea cu candoare. Încă nu l-ai cunoscut pe Rainey. Fii cu băgare de seamă, e o fiară. Avocat bun și onest, dar o fiară. Nu te lăsa înșelată de surâsul lui.

Parver își turnă o ceașcă de cafea, adăugă o jumătate de linguriță de zahăr, amestecă cu degetul, apoi sorbi cafeaua din ea.

— Cineva spunea că-i la fel de bun cum era odinioară Martin, declară ea cu dezinvoltură, după care așteptă explozia.

— Ha! pufni Naomi. Cine dracu' ți-a spus asta?

— Nu știu. Cineva.

— Nu te lăsa păcălită de acel *cineva*, nu există nimeni la fel de bun ca Martin – nici nu cred că va exista vreodată.

— Nu vorbești niciodată despre perioada aceea, Naomi. De câtă vreme ești cu Marty?

— De optsprezece ani, răspunse Naomi, plimbându-și degetul lung și negru în josul calendarului lui Vail, ca să găsească data. Când am început să lucrez cu Martin, plătea cincizeci de dolari pe oră și eram fericită să-i câștig. Tot ce știam pe atunci despre lege era că-i un cuvânt din patru litere. Tăcu o clipă apoi adăugă: Doamne, să vezi când am să-i dau vestea! Un dejun și un cocteil în aceeași zi. Asociația Statală a Juriștilor. Nu-i spun încă, altfel risc să-l apuce năbădăile și să-l strângă de gât pe Darby, dacă îl anunț înainte de interogatoriu.

O clipă mai târziu, Martin cobori din ascensor și, croindu-și drum prin păienjenişul de paravane din sticlă, mese și table de scris, fișete, computere, telefoane și televizoare, se îndreptă către biroul său. Acesta se afla într-un colț mai ferit, atât de departe de biroul procurorului districtual Jack Yancey pe cât era posibil, dat fiind că amândouă se aflau la același etaj.

Doamne, își zise Naomi, probabil că s-a îmbrăcat pe întuneric.

Vail purta un costum vechi de flanel cenușiu, pantofi de stradă nelustruiți și o cravată antică, împletită, de culoare albastră, care arăta de parcă ar fi fost întrebuințată de sugrumătorii din Bombay.

— Iisuse, Martin! exclamă Naomi. Arăți ca un pat nefăcut.

— Asta și sunt, mârâi el, intrând cu pași greoi în birou. Când ai făcut cafeaua asta?

— Acum un sfert de oră.

— Bine.

Se duse la vasul vechi de alamă și crom, primit cu ani în urmă drept parte din onorariu pentru un caz de faliment al unui restaurant, și-și turnă o cană de cafea. Parver și Naomi rămaseră în picioare în prag.

Biroul lui îngrămădit și dezordonat era o reîntoarcere la ceea ce Naomi denumea „anii de odinioară”. În încăperea trona o enormă și masivă masă de stejar, pe care Vail o folosea drept masă de lucru. Pe ea se vedeau vrafuri împrăștiate de scrisori, dosare și cărți, lăsându-i lui Martin numai un mic spațiu în mijloc unde să lucreze. De jur-împrejurul mesei se aflau opt scaune cu spătar de lemn. Martin se trânti în fotoliul său de piele cu spătar înalt, prevăzut cu rotile, astfel încât să se poată deplasa de jur-împrejurul încăperii – spre rafturile supraîncărcate sau spre fișetele pline ochi – fără să se ridice de la locul său. Un ventilator uriaș umplea jumătatea inferioară a uneia dintre ferestre. Vail rămăsese unicul fumător din echipă și nimeni nu voia să intre în biroul lui decât dacă se așeza în dreptul ventilatorului

atunci când fuma.

— Stenner m-a trezit înainte de ora cinci să mă invite la o plimbare în mijlocul naturii, la groapa de gunoi a orașului, murmură Vail, după care sorbi din cafea. Bună dimineața, Shana.

— Chiar ai fost acolo? Întrebă Parver cu o expresie admirativă. E adevărat că în gunoi au descoperit trei cadavre?

— Ce? exclamă Naomi.

— Trei corpuri delict, răspunse Vail. Și erau acolo de muuuultă vreme. Un mod minunat de a-ți începe ziua. Bănuiesc că nu vrei să auziți alte detalii.

— Crezi că-i vorba de crime? Întrebă Naomi.

— Okie o să ne anunțe. Ești gata să-i înfrunți pe James Wayne Darby și pe Paul Rainey? zise Vail în chip de răspuns.

— Da.

Răspunsul fuse categoric.

— Vrei să discutăm puțin pe tema asta? Avem încă un sfert de oră până când trebuie să coborâm.

— Dacă vrei și tu, răspunse încrezătoare Shana.

— Ah, îndrăzneala tinereții! exclamă Naomi, ridicând privirea spre tavan. Oh, de ce n-am iarăși treizeci de ani?

— Eu nu am decât douăzeci și opt, îi șopti Parver.

— Douăzeci și opt, repetă Naomi, clătinând din cap. Nici nu vreau să mă *gândesc* la vremea când aveam douăzeci de ani. Nu-mi amintesc precis, dar mi se pare că vârsta de douăzeci și opt de ani a fost una dintre perioadele cele mai proaste ale vieții mele.

Vail o studie pe furiș pe tânăra juristă. Avea sânge rece, era stăpânită și foarte sigură pe ea pentru douăzeci și opt de ani. În ultimii ani, Martin selectase și adunase la un loc un grup de tineri irlandezi, însărcinându-i pe asistenții din vechea echipă a lui Yancey – majoritatea epave ale birocrăției și juriști lipsiți de imaginație, care preferau înțelegerile între avocați în locul proceselor – cu cazurile de rutină: răfuiele între bande motorizate, trafic local de droguri, atacuri, jafuri, spurgeri, dispute familiale, multe dintre ele terminate cu omucidere. Treptat se debarasase de câțiva dintre ei, înlocuindu-i cu juriști mai tineri și mai combativi, deși nu spectaculoși, care preferau avantajele unei siguranțe de durată în loc să-și facă un nume și apoi să intre în sectorul privat. Sub oblăduirea atentă a lui Vail, echipa se ocupa de două mii șase sute de crime, jafuri, violuri, atacuri violente, spurgeri, furturi de mașini, molestări de copii și delict la nivel înalt, care treceau în fiecare an pe la procuratura districtuală.

Gașca de Nebuni era cu totul altceva. Tineri, curajoși, combativi și scilipitori, oamenii lui Vail preluau cazuri diverse și complexe, muncind în echipă. Deși extrem de ambițioși, erau legați prin respect reciproc, ore de muncă grea, leafă insuficientă și șansa de a învăța de la șef. Unii, cum era Parver, solicitaseră slujba. Alții fuseseră descoperiți de neobo-sita Naomi Chance. În cei patru sau cinci ani de când erau împreună, fiecare se specializase într-un anumit domeniu și învățase să se bazeze pe ceilalți. Erau sprijiniți de Stenner și de poliștii lui, oameni experimentați, pricepuți să facă echilibristică între respectarea regulamentului și procedurile interzise. Toți erau șireți, îndemânatici și inventivi. Nu luau de-a gata litera legii și nu se sfiau să-și asume riscuri rezonabile dacă erau suficient de bine plătiți, iar în acele rare ocazii când făceau o boacănă, o făceau atât de spectaculos, încât Vail – el însuși un împătimit al riscului – se arăta de regulă înțeleghător.

Tinerii juriști aveau o trăsătură comună: toți iubeau sala de tribunal. Acesta era motivul – condiția necesară – alegerii lor de către

Naomi și Vail. Ca și pentru Vail, pentru ei legea era atât o religie cât și o luptă; sala de judecată era biserica lor, Coliseul lor roman, arena în care își mobilizau toate forțele de luptă, toate cunoștințele de specialitate, toate resursele și toată inteligența. Vail însuflase fiecăruia și o dorință interioară de a pune legea sub lupă, criticându-i canoanele, tradițiile, statutele, însăși structura, în timp ce convingeau, manevrau, seduceau jurații să accepte modul lor de a percepe realitatea. Convingerea lui nestrămutată era că acest domeniu juridic trebuia analizat și criticat în permanență, dacă se dorea ca el să dureze. Martin insista ca tinerii să-și petreacă două-trei zile din lună în tribunal, studiind juriile și avocații, felul în care aceștia așteptau momentul oportun, trucurile lor, pledoariile de început și încheiere. Urmărea cu satisfacție cum fiecare își dezvoltă propriul său stil, modul său personal de a aborda cel mai complex dintre toate sporturile cu tribut de sânge.

Întreaga echipă îl antipatiza profund pe James Wayne Darby. Acesta era obraznic, arogant, plin de sine, pornit pe flirturi cu femeile din echipă și acru cu bărbatii. Avocatul, Paul Rainey, era exact contrariul clientului său: un gentleman, și încă unul înveterat, dotat cu un acut simț moral. Credea cu pasiune în clienții săi. Până în prezent, lui Darby nu-i fusese adusă nici o acuzație.

Parver ardea de nerăbdare să încerce un alt caz, ca să se consoleze după recenta ei înfrângere. Acesta ar fi putut fi Darby – dacă reușeau să găsească o fisură în depoziția lui. Dar Vail era conștient că tocmai nerăbdarea fetei risca să-i fie fatală.

— E ultima noastră încercare cu Darby, îi spuse el. Ține minte că Paul Rainey te poate nimici dintr-o singură privire. Dacă devine insistent, nu-i da nici o atenție. Cunoști terenul: dacă intră în ofsaid, îl atac eu. Tu stai cu ochii pe Darby. Fă doar lucrul la care te pricepi cel mai bine.

— Știu, răspunse ea.

— Ceva noutăți?

— Nu chiar. Ar fi ceva. Poate numărul de telefon?

— Numărul de telefon?

— Bucățița de hârtie cu numărul lui Poppy Palmer. Parver căută într-un dosar gros, în care erau date de la poliție, raportul medicului legist, fișele cu probe și interogatoriile. Scoțând din el copia unei bucăți de hârtie, o puse în fața lui Vail. Asta-i notița pe care Darby pretinde că a găsit-o lângă telefon, zise ea. Era o hârtie cu margini neregulate pe care scria: Pammer, 555-3667. Tipul zice că probabil Ramona Darby a fost cea care a scris numărul, pentru că el n-a făcut-o... și-apoi, numele lui Palmer e ortografiat greșit. Cei doi grafologi n-au reușit să dea un verdict categoric.

— Prin urmare...?

— Prin urmare, eu cred că el a scris-o și a lăsat-o acolo ca s-o găsească Ramona. Sau... a lăsat-o acolo *după* comiterea faptei. Dar dacă Ramona nu i-a telefonat lui Poppy Palmer și n-a existat nici o amenințare? Dacă putem dovedi că Ramona Darby n-a sunat-o pe Palmer și n-a amenințat că-l va ucide pe Darby, atunci se nasc suficiente semne de întrebare în privința întregului caz.

— Numai dacă ajungem la proces. În momentul de față nu avem un caz. Nu avem nimic care să poată fi prezentat în fața unui juriu.

— Aici avem de-a face cu o dovadă clară, se încăpățână fata.

— Numai circumstanțială, o contrazise Vail. Poți s-o numești cum vrei: dovadă, presupunere, ghicit, insinuaire, circumstanță, minciună. Oricum îi spui, scopul rămâne același: definește delictul și determină juriul să deosebească faptele prezentate de tine de ficțiunea

prezentată de partea adversă – or pentru moment noi nu avem nici măcar un singur fapt cert cu care să-l încolțim pe individul ăsta.

— Adevărat. Dar să presupunem că am putea s-o speriem pe Palmer? A confirmat povestea lui Darby. Dacă ia în considerare acuzația de sperjur și complicitate înainte de faptă...

— Va să zică, intenționezi s-o sperii pe ea, nu pe el.

— În cele din urmă. Încep cu el, după care lovesc în ea.

— E o țintă cam îndepărtată, zise Vail.

— Și-așa suntem în pom. Ce-avem de pierdut?

— Bine. Hai să vedem de ce ești în stare.

4

Biroul în care procurorii conduceau interogatoriile și audierile se afla la etajul al treilea al tribunalului, cu un nivel mai jos decât sediul procurorului districtual. Mobilierul era auster; o masă, șase scaune de lemn, o canapea veche de piele, iar într-un colț un scaun, despărțit de celelalte piese printr-o măsuță de cafea. Lângă fereastră se găsea un mic frigider. Deasupra acestuia erau aranjate cu grijă o cafetieră, plicuri cu zahăr sau cu praf de frișcă și șase cești mari. Încăperea nu avea nimic deosebit. Era lipsită de telefon. O cameră agreabilă, fără a fi prea confortabilă. Biroul era prevăzut cu dispozitive de ascultare, iar într-un colț fusese montată o videocameră orientată către masă.

Când Paul Rainey și James Wayne Darby își făcură apariția, Vail și Parver deja îi așteptau. Rainey era un bărbat amabil în aparență. Înalt, zvelt, cu părul negru înspicat, purta ochelari cu rame de aur și un costum scump, albastru-închis și putea fi luat drept un afacerist bogat din Texas. Darby era exact opusul lui: tipul fostului jucător de base-ball din liceu, de care se alesese praful. Înalt de un metru optzeci, cântărind cu cincisprezece kilograme peste greutatea normală, era îmbrăcat neglijent în blugi, bocanci grei de excursie și un veston de vânătoare în culori de camuflaj. Ochii lui căprui și inexpressivi se ascundeau în spatele unor ochelari de soare ieftini, ca cei de aviator. Cu părul de un blond spălăcit și tăiat prea scurt, Darby avea obraz, stomac și maniere de bețiv. Avea treizeci și opt de ani, dar cu ușurință putea fi luat drept mai în vârstă cu zece ani. Agricultor din Sandytown, o mică așezare de fermieri numărând patru mii de persoane și situată departe în nordul comitatului, își împușcase mortal soția cu o pușcă, pretinzând că ea fusese prima care încercase să-l ucidă.

Toți colaboratorii lui Vail erau de părere că Darby își asasinase soția, însă nu puteau dovedi că versiunea lui era o simplă ficțiune. Existau unele circumstanțe agravante, dar circumstanțe și nimic mai mult. Avusese o aventură cu o dansatoare de striptease pe nume Poppy Palmer. Cu șase luni înainte de omor, se asigurase atât pe el însuși cât și pe soție pentru suma de două sute cincizeci de mii de dolari. Ultimii doi ani fuseseră un dezastru. Amenințat de faliment, Darby ajunsese pe punctul de a pierde ferma.

Numai că nu erau martori, așa că nu exista nici o cale de a-l încolți. Versiunea lui, confirmată de nu prea deșteapta domnișoară Palmer, era aceea că Ramona Darby o sunase pe Palmer cu vreo oră înainte de omor, amenințând că-i va ucide atât pe ea cât și pe Darby. Lângă telefonul lui Darby fusese găsită o bucată de hârtie cu numărul lui Palmer.

Vail făcu prezentările, altfel destul de cordiale. Vail și Parver se a-

șezară cu spatele spre camera video, iar Darby cu fața către ei, tolănindu-se pe scaunul său, cu brațele încrucișate pe piept. Nu-și scosese vestonul de vânătoare. Rainey așeză pe masă o mică servietă-diplomat și ramase în picioare în spatele clientului său, sprijinindu-se de spătarul scaunului.

— Okay, zise el. Hai să isprăvim o dată.

Vail zâmbi.

— Ce atâta grabă, Paul? Avem cafea berechet. Poți să fumezi. Priveliștea e frumoasă.

— Martin, mi-am sfătuit clientul ca la această ultimă întrevvedere să colaboreze cu voi. A fost audiat de două ori la poliție – o dată timp de șase ore – și mai înainte la departamentul vostru, trei ore. Nu-i acuzat de nimic. Toată chestia începe să miroasă a hărtuire. Vreau să cădem de acord că aceasta este o audiere voluntară și, în astfel de cazuri, orice uzanțe oficiale se suspendă. De asemenea, reține că declarația sau seria de declarații făcute de clientul meu nu constituie o depozitie oficială sau o declarație sub prestare de jurământ.

— Vrei cumva să spui că ne poate minți beneficiind de perfectă imunitate? întrebă Parver.

— Vreau să spun că domnul Darby a fost de acord să coopereze cu voi la soluționarea cazului. Puteți lua declarațiile sale ca atare.

— Ai ceva împotriva să facem o înregistrare video a audierii?

Rainey chibzui o clipă.

— Numai dacă ni se dă o copie completă a casetei și dacă sunteți de acord să nu fie folosită drept probă la un eventual proces și nici dată publicității.

Parver încuviință din cap.

— Condițiile sunt acceptabile.

— Atunci sunt acceptabile și pentru clientul meu. Nu avem nimic de ascuns.

Vail apăsă un buton aflat sub masă și porni înregistrarea video.

John Wayne Darby nu spunea nimic. Privea țintă pe deasupra mesei la Vail și Parver, cu buzele răsrânte într-un rânjel disprețuitor.

Parver deschise o mapă și luă un creion.

— Suntem gata? întrebă ea, încercând să suradă.

— Începe când dorești, domniță.

Ea îl săgetă cu privirea, abținându-se de la replică.

— Vă rog să vă spuneți numele și adresa completă.

— La dra... Doar îmi cunoști numele și adresa.

— Te rog să faci ce-ți spune, Jim, îl îndemnă Rainey.

— James Wayne Darby, RFD Trei, Sandytown.

— De cât timp locuiți la această adresă?

— Păi, de opt ani. Casa mi-a fost lăsată de tata.

— Vârsta?

— Douăzeci și nouă. Rîse și adăugă: Am glumit. Am treizeci și opt și mă țin bine.

— Sunteți căsătorit?

— Am fost. Soția mea a murit.

— Soția dumneavoastră se numea Ramona Smith Darby?

— Exact.

— Cât timp ați fost căsătoriți?

— Zece ani.

— Ați absolvit liceul, domnule Darby?

— Da.

— Ați urmat colegiul?

— Da, am primit o bursă pentru base-ball.

— Dar ați absolvit colegiul?

— Nu. Mi-am rupt piciorul într-un accident de mașină, chiar la începutul anului trei. N-am mai putut juca base-ball și mi-am pierdut bursa, așa că a trebuit să renunț la colegiu.

— Și ce ai făcut?

— M-am întors să lucrez la ferma tatălui meu.

— Erați căsătorit la vremea aceea?

— Da. Ramona și cu mine ne-am căsătorit imediat după ce am renunțat la colegiu.

— Acela a fost momentul când ai mers să locuiți la RFD Trei, Sandytown?

— Da. La ferma tatei. Ne-a construit un apartament cu garaj.

— Aveți copii?

— Nu.

— Tatăl dumneavoastră mai trăiește?

— A suferit un atac de cord acum patru ani.

— Și a murit?

— Da, a murit.

— Dar mama?

— Ea a murit când eram la colegiu. De cancer.

— Acum vreau să vă întreb dacă sunteți de acord să fiți supus la un test cu detectorul de minciuni.

— Mă opun, protestă Rainey. A mai făcut unul. Mi-am sfătuit clientul să nu accepte detectorul de minciuni. Nu este admis ca probă în tribunal și nu văd de ce domnul Darby ar trebui supus unui astfel de test, din moment ce nu-i aduce nici un avantaj. Să nu dăm apă la moară presei, de acord, Martin?

— Să înțeleg că răspunsul este „nu”? Întrebă Parver.

— Întocmai, domniță, răspunsul este „nu”, întări Darby.

Vail se aplecă peste masă, dar Parver își puse piciorul peste al lui și-l opri. Apoi se uită fix în ochii lui Darby și spuse:

— Domnule Darby, eu nu sunt „domniță” pentru nimeni, cu atât mai puțin pentru dumneavoastră. Ați fost de acord cu această audiere. O putem încheia rapid sau ne putem petrece toată ziua aici. Dumneavoastră decideți.

Obrazul lui Darby deveni stacojiu. Vru să se ridice în picioare, dar Rainey își puse palma pe brațul lui, făcându-i semn din cap spre scaun. Darby rânji, apoi ridică din umeri, se așază din nou și se închise în muțenie. Parver scoase din mapă o diagramă și i-o puse în față. Era schița primului etaj al fermei Darby. Ușa din față dădea de pe o verandă largă într-un mic hol de intrare. La stânga era sufrageria, în care se pătrundea printr-o arcadă. Chiar în dreptul arcadei erau desenate un scaun și o linie marcând distanța dintre arcadă și scaun, care măsura trei metri și șaptezeci de centimetri. Pe scaun se vedeau două semne în formă de X, alte două fuseseră făcute pe peretele opus al holului, unul pe zidul de lângă arcadă, în timp ce un altul măsura înălțimea de doi metri și șaiszeci de la podea până la tavan.

— Priviți această schiță, domnule Darby, zise Parver. Reprezintă corect scena crimei?

— Șterge cuvântul *crimă*, interveni fără chef Rainey. Nu există nici o crimă. Nimeni n-a fost acuzat de omor.

— *Omucidere* vă sună mai bine? Întrebă Parver.

— *Incident*. Cred că „scena incidentului” ar fi o formulă mai adecvată.

— Domnule Darby, este aceasta o reprezentare corectă a scenei incidentului?

Darby studie un minut hârtia, apoi încuviință din cap.

— Da. Dar mai sunt și alte piese de mobilier în cameră.

— Acelea sunt neconcludente, nu?

— Vrei să știi dacă se aflau în bătaia armelor? Nu.

— Și-acum, domnule Darby, v-am ruga să ne povestiți ce s-a petrecut pe 7 ianuarie 1993.

— Adică, să spun cum m-am sculat din pat, cum am făcut duș...

— Ați mers la vânătoare...

— Charlie Waters, Barney Thompson și cu mine ne-am dus la vânătoare de rațe. Când e sezon, mergem o dată sau de două ori pe săptămână.

— Unde anume ați mers să vânați?

— La Big Marsh.

— La ce oră ați ajuns acolo?

— Am ajuns în hățiş pe la patru și jumătate-cinci, nu știu precis.

— Ați vorbit cu soția dumneavoastră înainte de-a pleca?

— Dormea. Niciodată n-o trezesc. Îmi pregătise sandvișurile și cele de trebuință cu o seară înainte.

— V-ați certat sau ați avut vreo discuție în seara precedentă?

— Nu chiar.

— Ce vreți să spuneți prin „nu chiar”?

— Nu ne împăcam prea grozav. Ți-am mai spus asta. N-o duceam chiar ca pe roze, dar nu țipam unul la celălalt, nimic de soiul ăsta. Relațiile noastre se cam răciseră. Ce dracu', doar mi-a făcut de mâncare!

— Cât timp ați rămas la vânătoare?

— Am plecat din Big Marsh pe la trei după-amiază. În drum spre casă ne oprim întotdeauna și bem câteva beri, ne grozăvim care dintre noi a doborât mai multe rațe, și așa mai departe.

— Într-una din aceste ocazii, în drum spre casă, ați cunoscut-o pe Poppy Palmer, e adevărat?

— Sigur, și asta ți-am mai spus.

Se uită la Rainey, apoi ridică palmele și înălță din umeri.

— Ai de pus și întrebări noi? interveni agasat Rainey.

— Există mai multe lucruri pe care am dori să le clarificăm, răspunse calmă Parver. Vail era impresionat de autocontrolul fetei. La cât timp după ce ați cunoscut-o pe Poppy Palmer ați întreținut primele relații sexuale cu ea?

— În minute sau ore? rânji batjocoritor Darby.

— În ore ar fi foarte bine, replică imperturbabilă Parver.

— Așa cum ți-am spus, am mers la Skin Game. Ea lucra în ziua aia și am băut câteva beri, pe urmă Charlie a invitat-o să bea o bere cu noi, dar ea a vrut cocteil cu șampanie. Așa e regula, îți toarnă Coca-Cola sau ceva de soiul ăsta, tu plătești cinci dolari și cică e șampanie. Așadar, am pierdut vremea sporovăind până pe la șapte, și cum ea termina programul, i-am zis: „Ce zici, nu vrei să ne oprim undeva, să bem ceva ca lumea?” Una se leagă de cealaltă, așa că până la urmă am mers la Hanul Bavarez și am luat o cameră. Se aplecă peste masă către Parver și întreabă: Vrei să afli toate detaliile?

— Nu-i neapărat necesar. Își privi însemnările. În orice caz, nu acum. *Bine ochit*, se gândi Vail. *Fă-l să creadă că încă nu s-a sfârșit. Bagă-i un fitil.* Cu acea ocazie ați întreținut relații sexuale cu domnișoara Palmer?

Darby se uită la Rainey, care-i făcu semn să nu fie îngrijorat.

— Bineînțeles.

— De câte ori v-ați întâlnit cu domnișoara Palmer după această dată?

— Habar n-am, de vreo patru sau cinci ori. Nu-mi amintesc precis.

Ea își verifică însemnările.

— Domnișoara Palmer spune că v-ați întâlnit la Hanul Bavarez de șase ori. Dumneavoastră ați spus cinci. Pe urmă șase. Iar acum, patru sau cinci. Care-i numărul exact?

— Ia ascultă, ce contează? Am avut o aventură cu ea. Niciodată n-am susținut contrariul. Asta le-am spus și polițiștilor încă din prima seară când au discutat cu mine.

— Prin urmare, patru, cinci sau șase? Întrebă calm fata.

— Adineauri ți-am spus, nu mai țin minte. Foarte bine, șase. La dracu', or fi fost șase, dacă așa zice Poppy. Eu nu-mi fac semne în calendar, dar poate că ea își face.

— V-ați culcat cu ea de fiecare dată?

— Da. Da ce, te excită să mă tot auzi vorbind despre asta?

— Destul, Darby! se răsti Vail.

— Să ne înțelegem bine, ceea ce-am făcut eu a fost autoapărare. Ce dracu', de câte ori trebuie să vă mai repet, oameni buni? De ce nu vă duceți să prindeți niște traficanți de droguri, pentru binele comunității?

Vail se întoarse către Rainey.

— Poate dura la nesfârșit, dacă așa vrea clientul tău, zise el.

— Răspunde la întrebări prin da sau nu, spuse Rainey, fără să-și ia ochii de la Vail.

— Să revenim la ziua în care v-ați împușcat soția, urmă Parver. În ziua aceea v-ați dus la clubul Skin Game?

— Nu. Ne-am oprit la o berărie de pe Strada 78. Nici nu știu dacă are vreun nume. Pe firma de la intrare scrie „Cocteiluri”.

— În ziua aceea ați văzut-o cumva pe Poppy Palmer?

— Nu.

— Ați vorbit cu ea?

— Nu înainte de chestia cu împușcăturile.

— Dar după aceea?

— Am sunat-o după ce a venit poliția și după ce-am găsit hârtia cu numele ei lângă telefonul meu.

— De ce ați sunat-o?

— Voiam să-i spun ce s-a întâmplat și să aflu ce-i cu numărul de telefon: de unde-l avea Ramona, pentru că numărul lui Poppy nu figurează în cartea de telefon. Ea mi-a spus că Ramona o sunase pe la patru și jumătate-cinci și că era furioasă la culme. Amenința că o să-mi arate ea mie. Asta știți și voi, doar ați vorbit cu Poppy.

— Care au fost exact vorbele ei?

— Chiar astea. Că Ramona îi telefonase și că era ca ieșită din minți. De asemenea, o acuza pe Poppy pentru cele întâmplate. Poppy n-a putut scoate un cuvânt, fiindcă Ramona când plângea, când urla. Zicea că o să-mi arate ea mie.

— La ce oră ați plecat de la barul de pe Strada 78?

— Nu știu, pe la cinci și jumătate. N-am stat cu ochii pe ceas. Chiacoti. De regulă, nevastă-mea nu trăgea cu pușca în mine când veneam târziu acasă.

— Aproximativ ce oră era?

— Cu mașina fac până acasă cam o jumătate de oră, iar când am ajuns tocmai începea buletinul de știri. În timp ce intram, l-am auzit pe Dan Rather la televizor. Abia începuse.

— Arătați-ne pe diagramă exact ce s-a petrecut când ați intrat în casă.

— La naiba! Înșfăcă un creion și indică pe diagramă traseul pe care venise. Pe măsură ce relatea faptele, începu să vorbească tot mai repede. Intru în casă pe aici și mă duc la ușa sufrageriei, adică vreun metru și jumătate, nu știu exact, iar când privesc înăuntru, o văd pe

ea... pe Ramona... așezată în fotoliu, cu pistolul meu calibrul 38 îndreptat spre mine... și deodată, se dezlănțuie! Începe să tragă! Mă arunc de cealaltă parte a arcadei și mă lipesc de perete, iar ea trage un glonte aici, unde e X-ul ăsta, și altul aici. Eu intru în panică și văr două cartușe în pușca mea de vânătoare. În clipa următoare ea începe din nou să tragă, iar glonțul pătrunde în zid aici, la câțiva milimetri de țeasta mea. Atunci mi-am zis: „Doamne, o să mă omoare!” Așa că ies brusc de după arcadă și trag un singur glonț, care parcă o azvârle din nou în fotoliu. Numai că ea ridică brusc brațul și trimite un alt glonț spre tavan, după care am țintit din nou spre ea și am tras încă o dată. Totul s-a petrecut, cred, în mai puțin de un minut.

— Ce-ați gândit după ce s-au sfârșit împușcăturile?

— Ce m-am *gândit*? Abia îmi mai trăgeam sufletul. Eram înspăimântat. Fusesse cât pe ce să mă omoare.

— Dar la ce v-ați gândit în timpul evenimentelor? Ați strigat la ea, ați încercat s-o calmați?

— La naiba, nu! Totul s-a întâmplat precum v-am spus. Bang, bang, bang, bang. Gloanțe zburând prin pereți. Nu m-am gândit la nimic. Am încercat să-mi salvez pielea.

— Ați prevenit-o?

— Unul dintre gloanțe a trecut aproape razant pe lângă capul meu. Cum s-o previn? „Hei, Ramona, fii atentă că vin, ești gata sau nu?” Am intrat în panică, mi-am zis că ori ea, ori eu, și am dat buzna în cameră, trăgând cu arma.

— Dar când s-a terminat totul? Soția dumneavoastră zăcea moartă cu două răni, dintre care una în cap. Ce v-a trecut prin minte?

— În prima clipă mi s-a făcut greață. Cât pe ce să vomit. Era pentru prima oară când împușcasem un om. Iar ea era plină de sânge. Am aruncat arma, am încercat să controlez dacă are puls, însă, vedeți, eram amețit și năucit, așa că am format 911. Atunci am descoperit că forțase dulapul meu cu arme și am găsit lângă telefon hârtia cu numărul.

— Numărul era scris de mâna soției dumneavoastră?

— La dracu', nu știu, crezi că am mai stat să studiez al cui e scrisul? În noaptea aia poliția m-a reținut trei-patru ore. Hârtia au luat-o ei și de atunci n-am mai văzut-o.

— Dar nu dumneavoastră ați scris-o.

Vail se rezemă de spătarul scaunului, foarte atent la Parver. Făcea o treabă minunată. Problema scrisului de pe bilet nu-i trecuse prin minte lui Vail – și, din câte știa el, nici altcuiva. Shana era stăpânită, calmă, dar tranșantă, foarte directă și începea să cam zdruncine siguranța de sine a lui Darby. Își urmărea scopul cu precizie, o clipă îi aminti lui Vail de Jane Venable, avocata acuzării, predecesoarea lui în funcția de procuror-șef.

— Ce dracu', nu! se răsti Darby. Doar ți-am spus că nu figura în cartea de telefon. Ce, crezi că voiam ca nevastă-mea s-o sune?

— Aveți idee de unde ar fi putut afla numărul?

— Nu.

— Cine-l mai cunoștea?

— De unde naiba să știu?

— E posibil să-l fi scris dumneavoastră și să fi uitat de el, iar soția dumneavoastră să-l descopere? În vreun sertar sau ceva de genul acesta?

— Eu... n-am... scris... blestematul ăla de număr. E clar? Se întoarse către Rainey și zise pe un ton plângăreț: Aceleași întrebări ca data trecută. Doar se cunosc răspunsurile, ce dracu' înseamnă asta? Se răsuci din nou spre Parver. Mi-am omorât nevasta, bine? Ea a tras

în mine și eu am tras în ea. Asta-i tot. Nu mai am nimic de adăugat.

— Are dreptate, întări Rainey. Au fost aceleași chestiuni ca și data trecută.

— Vreau doar să vă atrag atenția, domnule Darby, că avem două motive puternice ca să vă suspectăm de crimă, declară Shana Parver. Le numără pe degete. Banii – o poliță de asigurare în valoare de două sute cincizeci de mii de dolari, dumneavoastră fiind la un pas de faliment — și infidelitatea conjugală. Sunt motive întemeiate, domnule Darby. Iar scenariul acesta cu împușcăturile are și el destule puncte neclare. Din câte am aflat, soția dumneavoastră nu era o femeie violentă. În plus, detesta armele de foc. Nu-i așa că ați vrut ca ea să învețe să tragă, dar a refuzat să pună mâna pe o armă?

— Da. Poate că de asta nici nu m-a nimerit, zâmbi el batjocoritor.

— Ideea este că, dacă va fi nevoie să discutăm din nou cu dumneavoastră, domnule Darby, o vom face. Vom discuta cu dumneavoastră iar și iar, până când vom decide fără nici un dubiu dacă acest omor a fost sau nu justificat.

Darby se ridică furios și se aplecă spre ea, proptindu-se de masă cu amândouă mâinile.

— Lucrurile s-au petrecut exact așa cum ți-am spus eu. N-am fost acolo decât Ramona și cu mine, iar ea e moartă. Încearcă să dovedești că lucrurile stau altfel sau lasă-mă în pace, domnișă.

Se răsuca pe călcâie și ieși din încăperea, trântind ușa după el. Rămas în picioare, Rainey își puse hârtiile în servietă. Se uită la Vail și clătină din cap.

— Îmi exprim dezacordul față de toată această întrevvedere, domnișoară Parver. Chestiunea cu biletul este discutabilă. Hârtia era acolo și confirmă declarația domnișoarei Palmer, pe care ai audiat-o atât dumneata cât și poliția. Nu mai încerca să faci din coadă de câine sită de mătase. Știi bine că lucrurile ar fi putut la fel de bine să ia cu totul altă întorsătură. Jimmy ar putea zăcea sub pământ, iar dumneata ai fi pe urmele Ramonei, pentru asasinat. Clătină din cap. De data asta, luați-vă gândul amândoi.

Părăsi și el încăperea, pe urmele lui Darby.

— Fir-ar să fie! pufni Parver, trântind creionul pe masă.

— Darby se ține tare, spuse Vail. Nu are de ales.

— Ești sigur că Rainey chiar îl crede?

— N-am nici un dubiu că-l crede pe Darby nevinovat. Nu i-am oferit nici un motiv să-și schimbe opinia. Știe că nu avem suficiente probe.

— Darby a ucis-o cu sânge rece, declară Shana Parver. Știu, așa cum o știm *toți*.

— Să-ți spun o istorioară, începu Vail, în timp ce se înapoiau la etajul al patrulea. Cu câțiva ani în urmă, un om în vârstă, pe nume Shuman, a fost găsit mort într-un apartament, cu un glonț în cap. Toate ușile și ferestrele erau încuiate, totuși în locuință nu exista nici o armă. Ultima persoană care-l văzuse în viață era un prieten de-al lui, Turk Loudon, un consumator de droguri care făcuse pușcărie pentru jaf și atac armat. În posesia acestuia s-au găsit inelul victimei, cincizeci și cinci de dolari și o cheie de la apartament. Tipul nu avea nici un alibi. A pretins că bătrânul i-ar fi spus că se săturase să trăiască, apoi îi dăduse banii și inelul ceva mai devreme în cursul aceleiași zile. Cheia se găsea la el pentru că nu avea unde să locuiască, iar Shuman îl lăsa să doarmă noaptea pe podea. Individul a fost arestat și acuzat de crimă cu premeditare. Avocatul lui din oficiu era dispus să negocieze. Problema care se punea era că glonțul din cap fusese tras cu țeava lipită de piele, ceea ce sugera un

extraordinar sadism. O problemă și mai mare s-a dovedit a fi Loudon. Refuza cu încăpăținare să se apere. Susținea că era nevinovat și gata. Nimeni nu-l credea, mai ales propriul său avocat. După aceea, cam la două săptămâni după arestarea lui Loudon, niște lucrători s-au dus să zugrăvească apartamentul. Au găsit un pistol calibrul 45, din cele aflate în dotarea armatei, înțepenit după calorifer. Pe toată suprafața armei și pe gloanțe erau amprente de Shuman. Experții în balistică au apreciat că glonțul din capul victimei fusese tras cu acea armă. Shuman se împușcase și, în momentul sinuciderii, brațul îi zvâcnise și arma îi zburase din mână, căzând în spatele caloriferului. Polițiștii n-o descoperiseră atunci când percheziționaseră întreg apartamentul, fiindcă nici nu se gândiseră s-o caute acolo și pentru că țevile erau fierbinți. Așadar, s-au uitat numai sub calorifer, nu și în spatele lui.

— Tu ai fost acuzatorul?

— Nu, eu eram apărătorul. Nu l-am crezut pe clientul meu – și m-am înșelat. Aproape reușisem să negociez detenția pe viață la Joliet.

— Cu alte cuvinte, să-i acordam lui Darby prezumția de nevinovăție?

— Vreau să spun că, dacă trebuie să aperi pe cineva, mai ales în cazul unei crime cu premeditare, nu-ți poți permite să te îndoiești de nevinovăția lui. Paul Rainey crede că Darby este nevinovat pentru că nu are de ales. Dar dacă găsim o fisură în povestea lui Darby? Dacă Paul începe să aibă îndoieli în privința lui? Asta o să-l răcăie până când va afla care este adevărul. Necazul e că nu putem știrbi cu nimic versiunea lui Darby asupra celor întâmplate.

— Așa că Darby o ține pe-a lui...

— Iar nouă ni s-a cam dus norocul, răspunse Vail. El are baftă. De regulă, pe amatori ca el îi dau de gol mărunțișurile. Ceva ce le-a scăpat din vedere, un martor neașteptat, o amprentă apărută tocmai acolo unde se așteaptă mai puțin. Ne chinuim cu tipul ăsta de o lună și încă nu avem un caz.

— Dă-mi voie să mă înapoiez la Sandytown, zise ea. Să mai încerc o dată, ca să mă asigur că nu ne-a scăpat nimic.

Vail oftă. Știa ce înclaudată era Shana Parver – și toți ceilalți – dar văzuse destui ticăloși achitați din lipsă de dovezi și trebuia să pună în cumpănă timpul anchetatorilor și al procurorilor săi cu șansa de a-l da de gol pe Darby. Șansa era de partea acestuia.

— Știi, poate că s-a întâmplat așa cum pretinde el, Shana. Poate că tuturor ne e atât de nesuferit tipul, încât vrem să fie vinovat.

— Nu! se răsti ea. El a pus la cale asasinatul și tot el l-a săvârșit.

— Ești pregătită să-l înfrunți pe Rainey în tribunal? o întrebă Vail.

— De-abia aștept, răspunse încrezătoare Shana.

— Cu probele pe care le ai?

Ea chibzui câteva clipe la întrebare. Apoi umerii îi căzură.

— Nu, răspunse în cele din urmă. Dar în secunda următoare îi treceu deprimarea. De asta vreau să mă mai duc o dată la fața locului, ca să stau de vorbă iar cu Poppy Palmer înainte de-a clasa dosarul, argumentă ea.

— Bine, oftă Vail. Încă o zi. Ia-l cu tine pe Abel. Dar, dacă până poimăine seară nu vii cu ceva semnificativ, am pierdut partida.

Vail ghici chiar în secunda în care ieși din ascensor împreună cu Parver. Bărbatul cel solid ședea pe marginea unui scaun lângă computerul principal, aplecat în față, cu mâinile pe coapse. Își legăna piciorul stâng. Acesta era indiciul, agitația piciorului.

Așezat lângă St. Claire se afla Ben Meyer, înalt și slab pe cât de scund și corpulent era St. Claire. Meyer avea un chip prelung și puternic, încadrat de o coamă de păr negru, și se îmbrăcase – ca de obicei — într-un costum cu dungulițe, cămașă albă și cravată de culoare închisă. St. Claire, după obiceiul său, purta o cămașă de flanelă albastru cu galben, bretele roșii, blugi soioși, bocanci grei și o geacă White Sox.

Meyer, la cei treizeci și doi de ani ai săi, era expertul în computere al echipei și proiectase un sistem complex care lega biroul procurorului districtual cu HITS (Homicide Investigation and Tracking System), care făcea legătura între secțiile de poliție din întreaga țară. La cincizeci și doi de ani, dintre care douăzeci și opt în slujba legii, St. Claire urmărise contrabandiști din Georgia și Tennessee, imigranți ilegali la granița mexicană, traficanți de arme din Canada, străini stabiliți ilegal în barrios din Los Angeles și San Diego, precum și pe unii dintre cei mai periculoși escroci căutați de poliție în toată țara, în perioada în care lucrase la secția judiciară.

Meyer era specializat în fraude. El fusese primul care depistase neregulile ce duseseră la căderea a doi consilieri municipali, în urma unor deturnări de fonduri și luare de comision. Mai târziu, în spectaculoasa sa pledoarie finală, Meyer câștigase procesul, apărând pățimaș drepturile contribuabililor. St. Claire se ghida după fler, fiind un om cu un simț înnăscut al judecății analogice – asocierea unor fapte aparent disparate și coroborarea lor într-o singură concluzie. Cei mai mulți anchetatori penali stabileau conexiuni pe hârtie sau în computere, legând între ele informații fragmentare până când începeau să realizeze scheme și relații. St. Claire efectua operația în minte, ca și cum ar fi închis ochii și ar fi văzut întreaga schemă desenată în spatele pleoapelor. De asemenea, avea o memorie fenomenală pentru delictele penale. O dată ce auzea, citea sau vedea ceva legat de un delict, i se întipărea în minte.

Când Meyer și St. Claire se găseau împreună, era vorba de ceva grav. Vail nu-i acordă nici o atenție lui Naomi, care-i făcea semn să vină în biroul lui, ci se postă în spatele lui Meyer și St. Claire.

— Uite ce zic eu, tocmai spunea St. Claire. Vreau să confruntăm persoanele date dispărute și cazurile de crimă nerezolvate, ca să vedem dacă se suprapun unele date. Putem face asta?

— La nivel statal?

— Da, pentru început. Deocamdată, lasă deoparte comitatul nostru.

— N-am nimic împotrivă, răspunse Meyer, mișcându-și rapid degetele pe tastatura computerului.

— Ce naiba faceți voi acolo? îi întrebă Vail.

— Am o presimțire, îl lămurii St. Claire, cu privirea tot la monitor.

Ochii lui albaștri scânteiară în spatele ochelarilor cu ramă de metal, care-i alunecau mereu spre vârful nasului.

— Toată lumea are presimțiri. Tot drumul până la micul dejun am fost nevoit să ascult presimțirile lui Abel. O presimțire în legătură cu ce?

— Cu chestia asta nouă.

— Care chestie?

St. Claire își umflă buza de sus cu un cocoloș de tutun de meste-cat. Fără să-și ia ochii de la monitorul mare al computerului, scuipe

delicat într-o ceșcuță de argint, pe care o purta la el în permanență tocmai în acest scop.

— Crimele de la groapa de gunoi, răspunse el. Încercăm să găsim un fir.

— Păi, Eckling are la dispoziție șapte zile, abia pe urmă ne vom implica noi în rezolvarea cazului.

— Până atunci se răcesc urmele.

— Să așteptăm până aflăm ceva de la Okimoto, propuse Vail.

— Asta ar putea însemna câteva zile, replică St. Claire. Vreau doar să rulez câteva idei prin rețeaua de calculatoare. Nu-i mare scofală.

— Oricum, cine spune că au fost asasinați? interveni Meyer.

— La naiba! exclamă St. Claire, zâmbind și scuipând în ceșcuță alt cocoloș de tutun. E o chestie prea bună ca să nu fie crimă.

— De câte cazuri te ocupi tu, Ben? întrebă Vail.

— Patru.

— Și ți-ai găsit să te joci cu calculatorul?

— Eu nu știu cum să umblu cu drăcia asta, se plânse St. Claire.

Vail decise să-i facă pe plac.

— Poți să-l ții aici pe copilul-minune până la prânz, spuse el. După aceea Meyer trebuie să se întoarcă la cazurile lui.

— Nu pot face mare lucru în trei ore, gemu St. Claire.

— Atunci ar fi bine să-i dai zor.

În cele din urmă, Naomi străbătu biroul și-l apucă de braț pe Vail. Apoi arătă spre celălalt capăt al încăperii, în direcția biroului lui Yancey.

— A sunat acum zece minute. I-am spus...

— Nu. Nu, zise Vail, intrând în biroul său. Se opri imediat după ce ajunsese înăuntru. Chiar după ușă, în cuier, se găseau costumul său bleumarin și smochingul. Ce-i cu astea?

— Am trimis să-ți aducă lucrurile. Mi-am zis că nu vei avea timp să te duci acasă și să te îmbraci.

— Pentru ce să mă îmbrac? mârâi el.

— Trebuie să-l însoțești pe Yancey la dejunul de deschidere a Convenției Statale a Avocaților. El va rosti discursul despre principalele probleme care urmează să fie discutate. Chiar la amiază...

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu!

— Iar cocteilul de deschidere va avea loc la Marina Convention Center la ora șase.

— Asta-i bună! De ce nu mi-ai spus mai devreme?

— Mai bine să-ți dau veștile proaste toate o dată. Yancey vrea să te vadă în biroul lui. Voia să cobor și să te aduc la el.

— Să mă iei de la o audiere?

— I-am explicat - încă o dată.

— Spune-i că sunt prins până la ora prânzului.

— Mă îndoiesc că va crede. Raymond Firestone e cu el în birou. A venit neanunțat.

Vail se uită la ea cu o expresie de om bolnav.

— Ai păstrat la urmă ce-i mai rău, nu? Pur și simplu, ai stat acolo și m-ai pocnit în moalele capului.

— Nu, nu, pentru asta nu-i cazul să-mi faci tărăboi. Vara trecută ai acceptat și dejunul, și cocteilul.

— Și abia acum îmi aduci aminte?

— Ce-ai fi vrut să fac, Marty, să fac eu zilnic pe ceasornicul? Mai sunt trei zile până la Convenția avocaților, două zile, optsprezece ore. Să te sun acasă și să te trezesc din somn? Au mai rămas nouă ore!

— Să mă trezești? Dar nici n-am fost în *pat*!

— Nu eu te-am luat pe sus la groapa de gunoi. Audierea lui Darby a fost programată de Parver, nu de mine. Și n-am nimic de-a face cu venirea consilierului Firestone.

Vail privi fioros în celălalt capăt al spațiosului său birou, spre ușa lui Jack Yancey. Încă înainte de a intra în biroul acestuia, știa la ce să se aștepte. Raymond Firestone sosise în oraș în urmă cu douăzeci de ani, cu o valiză ponosită, optzeci de dolari în buzunar și o limbă numai miere. Mergând din casă în casă și vânzând săracilor asigurări de înmormântare, făcuse această politică de doi bani, punând bazele unui imperiu de asigurări care avea în prezent filiale în tot statul. Mârlan necioplit și pus pe harță, în cei șapte ani de când era consilier, reușise să perfecționeze dubioasa artă a perfidiei și a patronajului. Așa cum remarcase cândva Abel Stenner: „Firestone e suficient de lipsit de scrupule cât pentru încă un frate geamăn.”

Firestone, sprijinit fățiș de Eckling și de sindicatul poliției, anunțase curând după prima sa alegere că intenționa „să-l pună la punct pe Vail”. Nu era o amenințare propriu-zisă, dar rămânea un motiv constant de iritare.

Firestone ședea față în față cu Yancey, cu spatele spre ușa biroului. Când Vail păși înăuntru, îl privi peste umăr, printre pleoapele întredeschise, sfredelindu-l cu ochii care păreau a se uita cruciș tot timpul. Firestone era un bărbat de statură mijlocie, cu păr șaten și lipsit de strălucire, pe care și-l pieptăna pe frunte, ca să ascundă un început de chelie. Avea o gură mică, buze subțiri, care surâdeau arareori, și un obraz stacojiu și pătat, de băutor înveterat.

— Noroc, Raymond! salută Vail și, fără să dea atenție fotoliului de lângă Firestone, se așează pe un scaun de lângă perete, la câțiva metri de masa de lucru.

Firestone se mărgini să dea din cap.

Yancey ședea la masa sa de lucru. Era un dobitoc rotofei și onctuos, cu părul alb, ondulat, cu un zâmbet permanent pe buze, care debita cu glas mios fraze șablon. Candidat obscur la funcția de procuror districtual cu ani în urmă, Yancey se dovedise un birocrat desăvârșit, mizând pe farmecul său unsuros și pe un talent înnăscut pentru mediere și compromis; se înconjurase de avocați tineri și străluciți care făceau munca de jos, fiindcă el nu avea curajul necesar înfruntărilor din tribunal.

— Se pare că avem o mică problemă, începu Yancey. Dar nu văd de ce n-am rezolva-o pe cale amiabilă. Vail nu rosti nici un cuvânt. Ca și predecesorul sa, Jane Venable, Vail nu-l respecta pe Yancey ca om al legii, dar îl simpatiza ca persoană. Abandonat de Venable cu zece ani în urmă, Yancey îl acceptase imediat pe Vail – cel mai înverșunat adversar al său în instanță – pentru funcția de procuror-șef. Înțelegerea lor era simplă. Yancey se ocupa de politică, iar Vail făcea meserie. E vorba de relațiile dintre tine și Eckling, continuă Yancey.

Vail îl privi bine dispus. „Relațiile” dintre Vail și Eckling datau dinainte de numirea lui Vail în funcția de procuror.

— E timpul să îngropați dracului securea aia de război, interveni tăios Firestone.

— Zău? În a cui spinare? întrebă calm Vail, ieșind din muțenie.

Firestone îl săgetă cu privirea pe Yancey, care oftă și zâmbi, apoi se lăsă pe spate în fotoliu, unindu-și palmele cu degetele întinse și ridicând ochii în tavan.

— Tocmai asta vrem și noi să evităm, Martin, zise el.

— Îhî.

— Ceea ce vrem să-ți sugerăm e să-l mai lași în pace, zise Firestone.

— Adică un compromis?

— Credeam că s-a convenit ca procuratura districtuală să lase cale liberă șefului poliției vreme de șapte zile după comiterea unui delict. Așa-i înțelegerea, Eckling are la dispoziție o săptămână. Am dreptate? Nu așa ne-am înțeles?

Cât timp vorbise, Firestone nu-l slăbise din ochi pe Yancey.

— Îhî, răspunse Vail.

Firestone se răsuci spre el și spuse răstit:

— Atunci de ce nu vă conformați?

— Ne conformăm, răspunse sec Vail.

— Rahat! Tu și oamenii tăi vă faceți apariția de fiecare dată când un escroc din orașul ăsta trage un pârț, mârâi Firestone.

— Ei, haide, Raymond, interveni Yancey. Nu-i ceva neobișnuit ca procurorul districtual să meargă acolo unde s-a comis un delict. De regulă, poliția apreciază acest ajutor.

— La dracu', el nu-i procuror districtual.

— Nu, dar e procurorul meu șef. Astfel de treburi țin de jurisdicția lui.

— Aici discutăm despre cooperare, se răsti Firestone, roșu la față de mânie.

— Nu-i mai bine să mă întorc în biroul meu? sugeră, zâmbind, Vail. Amândoi vorbiți ca și cum nici n-aș fi de față. Mă simt de parcă aș trage cu urechea.

Firestone îl atacă direct.

— Tu să încetezi să-l mai pui pe Eckling în situații penibile, zise el, începând să ridice tonul.

— Nici nu-i nevoie, replică Vail. Reușește și singur.

— Înțelegi ce vreau să spun! i se adresă Firestone lui Yancey. Cum să-și facă Eric meseria cu cretinul ăsta care-l înțeapă tot timpul?

— Pe mine vă rog să mă scuzați, spuse calm Vail, ridicându-se.

— Stai așa, Marty, ia-o și tu mai ușor, îl rugă Yancey, făcându-i semn să se așeze din nou.

— Dacă ai ceva cu mine, spune-mi mie, nu lui, se întoarse Vail spre Firestone, cu glasul la fel de calm și măsurat.

— E șeful tău, de asta-i spun.

— Nu și în problema asta, replică Vail. Știa că cea mai bună cale de a-l învinge pe Firestone era să rămână calm. Pe buze îi flutură o umbră de surâs. Să-ți spun drept, Raymond, puțin îmi pasă dacă ție îți convine sau nu. Tu ești băiat de la oraș. Serviciul meu depinde administrativ de comitat. Tu n-ai aici mai multă autoritate decât portarul, prin urmare de ce nu-ți vezi de treburile tale, fără să-ți mai vâri nasul într-ale noastre?

— Iisuse, Marty... se bâlbâi Yancey.

— Uite ce e, Jack, n-am de gând să ascult insultele acestui gură-spartă.

— La dracu', Jack, ți-am spus că-i pierdere de vreme, zise furios Firestone. Vail nu-i capabil să coopereze cu nimeni.

— Ai spus tu asta, Jack? Ai spus că aș coopera cu ei?

— Ceea ce-am spus eu e că fiecare ar putea să stea la locul lui și să-și păstreze calmul. Cu alte cuvinte, să încercăm cumva o colaborare între cele două departamente ale voastre.

— Eu sunt calm, replică Vail. Cât despre colaborare, nu i-aș împromuta nici ciorapii mei murdari lui Eckling. E incompetent, corupt și nu și-ar da seama nici dacă aș încăleca pe propriul lui nas.

— Ascultă...

— Nu, ascultă dumneata, domnule consilier! Sunt un reprezentant al justiției. Port răspunderea aducerii în tribunal a cazurilor

care ajung în fața mea, făcând uz de întreaga mea competență. Nu-mi pot desfășura munca dacă mă bizui pe Eric Eckling. Acum doi ani a fost cât pe ce să renunțe să aducă în fața legii pe cei doi colegi ai dumatile din consiliu. Noi i-am luat cazul și în prezent amândoi își ispășesc pedeapsa la Rock Island, pentru încălcarea legii. Vail tăcu o clipă, apoi adăugă: Poate că tocmai asta-i problema. Poate că începe să-ți cam fie frică. Raymond Firestone începu să tremure de furie. Obrazul îi devenise roșu ca focul. Vru să vorbească, dar cuvintele îi înțepeniră în gât. Să-ți dau un sfat, continuă Vail. Arde-i un șut un fund lui Eckling și trimite-l de unde a venit, apoi pune în locul lui un adevărat șef de poliție, nu un pește, și n-o să mai ai probleme.

— Lua-te-ar dracu'! urlă Firestone și ieși clătinându-se din birou.

Yancey îl urmări cu privirea. Scoase un oftat de ușurare. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare.

— Iisuse, Marty, chiar trebuie să fii așa de capsoman? zise el.

— Noi doi avem o înțelegere, Jack. Eu fac munca de procuror, iar tu te ocupi de politică. Nu-ți cer ajutorul, nu mi-l cere nici tu pe al meu, e clar?

— Are o mare influență în partid.

Yancey fusese la un pas de lucrul la care jinduse toată viața: o funcție în magistratură. Avea însă nevoie de sprijinul fiecărui democrat din comitat, astfel încât pentru moment principala lui grijă era să trăiască în armonie cu familia. Vail cunoștea scenariul.

— N-ai decât să faci la fel de multe valuri ca și Firestone. Nu te mai purta ca un nătăfleată, arde-i și tu un șut în fund.

— N-am vrut ca tu...

— Ba bineînțeles că ai vrut. Doar nu-i pentru prima oară când se întâmplă. Oricum, n-ai nevoie de Firestone, tot districtul lui e format numai din syndicate și personal necalificat. Ție îți trebuie democrați puri. Ție nu vor trece la republicani nici dacă Jimmy Hoffa s-ar scula din morți și ar trece la republicani.

— Pur și simplu, nu-mi place să am belele.

— Știi ceva, Jack, necazul e că tu vrei ca toți să te iubească. Viața nu-i chiar așa, cum ar zice Huckleberry Finn. Ce dracu', când ești judecător, poți să-i sictirești pe toți, iar ei or să-ți zâmbească și or să-ți mulțumească.

Vail porni către ușă.

— Marty?

— Da?

— Ăă... În ținuta asta ai de gând să mergi la dejun?

— Iisuse Hristoase! exclamă Vail și ieși din birou.

St. Claire și Meyer urmăreau diverse piste, introducând date în computer, căutând conexiuni și fragmente de informații pe care St. Claire avea să le așeze într-o anumită ordine. Meyer era absorbit de joc. Ca în jocul Donjoane și Dragoni, unde jucătorii sunt ademeniți printr-un labirint de enigme care conduce la soluția finală.

Unele dintre omuciderile nerezolvate scoase la iveală de HITS erau interesante, însă nimic nu părea să se lege de crimele de la groapa de gunoi, iar Meyer începea să obosească. El și St. Claire coroborau informații de trei ceasuri, și stomacul îi spunea că se făcuse ora mesei. În birou rămăseseră numai ei doi. Obținuseră o listă cu șaptezeci și șase de dispăruți și nouăsprezece crime nerezolvate pe teritoriul întregului stat, dar nici una dintre cifre nu permitea corelații.

— Ce cauți, Harvey? întrebă Meyer. Nici unul dintre aceste cazuri nu poate fi legat de groapa de gunoi.

— Trebuie să existe o legătură între cele trei cadavre. Erau aproape unul lângă altul, așa încât trebuie să fi fost aruncate o dată, nu ești de acord?

— Pare logic.

— Păi, ia gândește-te puțin. Trei persoane sunt descoperite în zona gropii de gunoi a orașului. Dacă au fost aruncate o dată, înseamnă că se cunoșteau între ele. Aveau ceva în comun.

— Păi da, toate trei sunt moarte, glumi Meyer.

— În plus, se află acolo de ceva timp. Ceea ce vreau eu să spun, fiule, e că, dacă cei trei se cunoșteau, între ei existând anumite legături, și toți au dispărut în aceeași perioadă, nu crezi că *cineva* ar fi semnalat dispariția? Primul lucru pe care l-am făcut azi-dimineață a fost să sun la evidența persoanelor dispărute și să le pun o întrebare: „Căutați cumva trei persoane care se cunoșteau între ele și a căror dispariție a fost semnalată cam în același timp?” Răspunsul a fost „nu”.

— Poate că...

— Prietenii și rudele dispăruților vin să vadă dacă pot identifica trupurile acestora. Ce dracu', dacă ți-ar dispărea copilul și ai citi în ziar că trei cadavre neidentificate au fost găsite în groapa de gunoi a orașului, n-ai fi curios să afli dacă nu cumva unul dintre ele e al lui? Aici avem o mulțime de dispăruți, deșteptule. Și cel puțin o persoană se interesează de fiecare.

— Ce dracu' tot încerci să-mi spui, Harve?

— Să zicem că nu-i identificăm pe cei trei – cel puțin, o vreme. Atunci nu se naște ipoteza că poate sunt din altă zonă?

Meyer își luă o clipă ochii de la monitor.

— Crezi că nu sunt din oraș?

— Poate turiști. Participanți la convenție. Sau presupune o clipă că au fost uciși în afara orașului și aduși aici.

— Asta-i cam trasă de păr, Harve.

— Fă-mi și mie un hatâr, fiule. Știu că-i o presupunere hazardată. Dar dacă nu sunt localnici? Ia gândește-te puțin! Dacă au fost implicați în ceva din afara orașului? O spargere de bancă, o afacere cu droguri, vreo sectă. Și presupune că treaba s-a încurcat, iar acești necunoscuți au fost lichidați din pricina acelei afaceri și aruncați la groapa de gunoi. Ce dracu', i-a aruncat cineva, doar n-au picat din cer.

— Umblăm după cai verzi pe pereți.

— Poate, zise bărbatul mai vârstnic, aruncându-și ceașca golită de cafea într-un coș de hârtii. Se lăsă pe spătarul scaunului, vârî în gură o nouă priză de tutun și-și înlănțui degetele durdulii peste pânțele. Îmi amintesc de o întâmplare petrecută acum cinci sau șase ani. Poliția din Seattle a descoperit doi bărbați albi într-o groapă comună, chiar la marginea orașului. N-au reușit să identifice victimele. Au trecut șase luni, aproape că clasaseră dosarul, când într-o zi au primit un telefon de la un șef de poliție din Arizona. La o mie șase sute de kilometri depărtare! A reieșit că polițiștii din Arizona arestaseră un tip care folosise o bancnotă de cincizeci de dolari, furată cu șase luni în urmă într-o spargere de bancă. Tipul a cedat și a mărturisit nu numai isprava cu banca, dar și faptul că fuseseră implicate trei persoane. Acestea fugiseră cu mașina la Seattle ca să-și piardă urma, dar începuseră să se certe între ele, așa că omul nostru îi lichidase, îi îngropase pe amândoi în pădure și se întorsese la Phoenix. Povestea s-a confirmat. Poliția din Seattle a rezolvat cazul. Poliția din Arizona a soluționat și ea cazul cu spargerea băncii.

— Și toată lumea a fost veselă și fericită, cu excepția făptașului,

comentă Meyer.

— Întocmai. *Ultimul* loc în care s-ar fi așteptat poliția din Seattle să afle ceva legat de cadavrele necunoscute era Arizona. Așa că nu se știe niciodată. Ne uităm ca să vedem dacă ne vine vreo idee, bine?

Meyer era din nou cu ochii la monitorul mare al computerului, privind-l cum rulează descrieri de cazuri. Deodată îl opri.

— Ce părere ai de satanism, Harve? Îți spune ceva?

— Satanism?

— Iată un orașel numit Gideon, undeva în colțul sudic al statului, unde în ultimii douăzeci de ani probabil că n-a avut loc nici o infracțiune mai serioasă. Poliția locală crede că un satanist a ucis o localnică.

— Gideon? Un frumos nume biblic, zise St. Claire. Pare puțin probabil ca sataniștii să-și arate mutrele hâde tocmai într-un asemenea loc.

— Șeful poliției a refuzat să dea orice fel de informații despre crimă. N-a chemat nici măcar medicul legist – lucru cerut de lege în astfel de situații. Din prezentare, ar fi o comunitate restrânsă și cu frica lui Dumnezeu. Oamenii cred că a fost vorba de sataniști și nu vor nici un fel de publicitate pe tema asta.

Scoase de pe imprimantă foaia cu raportul poliției și citi cu voce tare:

„OMUCIDERE NERAPORTATĂ, 12/07/93: Crima din Gideon, Illinois. Femeie casnică. Gideon este o comunitate religioasă de mormoni. Populația numără aproximativ două mii de locuitori. Al Braselton, un agent FBI, a aflat despre crimă în timp ce se afla într-o anchetă, pe cu totul altă temă, la Shelby, o așezare la douăzeci de kilometri nord de Gideon. Șeful poliției din Gideon, Hiram Young, a fost silit să-i înmâneze agentului Braselton câteva fotografii și un raport sumar asupra asasinatului. Acestea sunt toate informațiile deținute deocamdată de FBI relativ la această crimă. Din spusele lui Young, locuitorii n-au vrut ca orașul să fie luat cu asalt de străini...”

— Și e scris între ghilimele, Harve: „Datorită implicațiilor sataniste.” Cazul este încă nerezolvat.

— E un punct de vedere care nu mi-a trecut prin minte, zise St. Claire. Satanism.

Ideea îl făcu să râdă.

— Dumnezeule, privește fotografiile! exclamă Meyer.

Pe monitorul computerului apăruseră șase fotografii. Ca toate studiile grafice ale violenței realizate de poliție, și ele descriau atmosfera crudă a crimei, fără artă și fără retușuri. Pornografice ca detaliu, apăreau pe monitorul cu diagonala de un metru douăzeci și cinci pe două rânduri a câte trei. Cele din rândul de sus erau imagini întregi, bust și prim-plan ale unei femei cândva frumoase, puțin cam plinuță, între douăzeci și cinci și treizeci de ani. Imaginea de ansamblu imortaliza centrul oribil al scenei crimei. Victima zăcea într-un colț al camerei, cu capul sprijinit de perete, într-un unghi imposibil. Gura rămăsese larg deschisă. Ochii înțepeniseră într-o expresie de teroare. Sângele împrăscase pereții, televizorul, podeaua, tot.

Fotografia luată ceva mai de aproape era și mai explicită. Sfârcurile sânilor fuseseră tăiate, iar gâtul retezat până la os.

Totuși, fotografia în prim-plan a capului era cea mai înspăimântătoare.

Sfârcurile sânilor fuseseră îndesate în gura femeii.

— Doamne sfinte! se cutremură scârbit St. Claire.

— Mă bucur că încă n-am fost la masă, zise și Meyer, cu un nod în gât.

Fotografiile din rândul al doilea erau luate din același unghi, dar arătau spatele femeii, măcelărit la fel de crunt.

— Acum înțeleg de ce crede șeful poliției că a fost mâna sataniștilor, zise Meyer. Imaginile sunt, pur și simplu, obscene.

St. Claire se aplecă peste umărul lui Meyer și amândoi citiră raportul asupra omuciderii, redactat de șeful poliției Hiram Young.

La 27 octombrie, cam pe la ora 8 dimineața, am fost chemat telefonic acasă la George Balfour, rezident în oraș, care fusese sunat la rândul său de o vecină, doamna Miriam Peronne, ce locuiește în casa de alături. Pe podeaua sufrageriei am descoperit o femeie, pe care am identificat-o personal ca fiind Linda Balfour, în vârstă de 26 de ani, soția lui George. La sosirea noastră, doamna Balfour era moartă. Medicul legist Bert Fields atribuie decesul multiplelor răni cauzate prin înjunghiere. Fiul ei, în vârstă de un an, se găsea la cinci metri de cadavru, teafăr și nevătămat. La ora producerii crimei, soțul victimei se afla la mai mulți kilometri depărtare de oraș. Nu există suspecti.

Meyer se întoarse către St. Claire.

— Aici nu e mare lucru, spuse el.

Dar St. Claire nu-i răspunse. Se ridică și se apropie de monitor. Se uita la prim-planul ce reprezenta ceafa femeii.

— Ce-i asta? întrebă el.

— Care asta?

— Aici, la ceafă.

St. Claire arătă spre ceea ce păreau a fi niște semne, chiar la rădăcina parului femeii.

— O măresc, zise Meyer. Izolă fotografia, apoi o mări de patra ori, până când începură să se vadă detaliile. Sub părul năclăit de sânge de la ceafa ei se vedea ceva ca un șir de semne, dar fotografia mărită era prea neclară pentru a fi distinse. Poate că sunt niște simple zgârieturi, își dădu cu părerea Meyer.

— Poți detalia una dintre ele? întrebă St. Claire.

Meyer introduse comanda și mări fotografia de câteva ori. Imaginea clipea și devenea mai clară de fiecare dată când era apăsată o combinație de taste.

— Mai mult de atât nu pot, declară Meyer.

— Par a fi numere, zise St. Claire, potrivindu-și ochelarii și cerce-tând atent imaginea. Numere și o literă...

— Arată de parcă ar fi fost scrise cu sângele ei, spuse scârbit Meyer.

O senzație familiară începu să roadă măruntaiele lui St. Claire. N-o putea defini cu precizie, dar nu-i dădea pace.

— Ben, hai să-i telefonam acestui Young. Cu siguranță că știe mai multe despre caz decât ceea ce se află pe computer.

— Harvey, pe birou mă așteaptă patru cazuri...

— Mă înghiontește o presimțire, Ben. Nu sta la discuții cu mine.

— O presimțire? Cum adică te înghiontește o presimțire?

— Adică, burta îmi îmboldește creierul, răspunse bărbatul mai vârstnic.

În holul hotelului Ritz, cei mai influenți trei sute de oameni ai orașului își aranjară ținuta, ca niște cocoși de luptă, în drum spre sala de mese. Intrară țănoși înăuntru, plini de importanță, cu figuri săpate în piatră, studiindu-și circumspect colegii și consolidându-și poziția în structurile puterii prin afișarea unei atitudini condescendente. Dineul corpului de conducere al Asociației Statale a Avocaților era cea mai prestigioasă întrunire anuală din oraș și – pentru cei mai mulți – o confruntare de atitudini. Fuseseră trimise trei sute de invitații, mai greu de obținut decât biletele la o finală a Cupei Campionilor, fiindcă nu puteau fi cumpărate, vândute sau folosite de altă persoană. Cel mai restrictiv – și mai snob – „club” al oficialităților din Chicago stabilea cine erau cei mai influenți oameni din oraș. Să figurezi pe lista de invitați însemna să fii acceptat de liderii autoproclamați ai orașului. Excluderea de pe listă echivala cu cea mai gravă insultă.

Invitația adresată lui Yancey de a rosti discursul de deschidere semnifica recunoașterea lui drept unul dintre cei mai prețuiți ștabi ai orașului. Ani întregi râvnise în taină să fie acceptat în acest club simandicos și era peste măsură de încântat de atenția ce i se acorda. Vail îl urmă în sala de mese, surâzând neconvins în urma onctuosului procuror districtual, care saluta cu efuziune în dreapta și în stânga, îndreptându-se către masa de onoare. Pentru Yancey venise ziua cea mare, și lui Vail îi părea bine pentru el, deși disprețuia tot acel protocol.

Locul său se afla chiar în fața tribunei vorbitorilor, la o masă unde stăteau alte trei persoane de la tribunalul suprem de stat și patru dintre cei mai influenți membri ai legislaturii – un grup de vârstnici, austeri și plicticoși, plini de propria lor importanță și interesați mai curând de mâncare și de băutură decât de o conversație inteligentă. Pentru Vail, tot dineul avea să fie o tortură.

Apariția lui Yancey fu întâmpinată cu aplauze furtunoase. Și de ce nu? Discursurile erau punctul său forte: își crease un renume pentru felul în care își presăra alocuțiunile cu glume răsuflăte, cerșind aplauze de la grangurii cei mari. Chiar când se făceau prezentările, Yancey simți o durere sâcâitoare în ceafă. Se masă ușor, ca s-o alunge. Dar, când se ridică în picioare să ia cuvântul, durerea se preschimbă într-un junghi ascuțit la baza craniului. Scutură violent din cap, dar junghiul îl săgetă încă o dată, ca și cum cineva i-ar fi înfipt un ac în cap. Încăperea începu să se vadă ca prin ceață, aplauzele se estompară. Întinse mâna să se sprijine de tribună.

Vail îl văzu pe Yancey clătinându-se pe picioare și încercând cum-va să-și recapete echilibrul, cu o mână prinsă de tribună. Cu cealaltă mână, procurorul își masa baza gâtului, mișcând capul, ca și cum i-ar fi dat târcoale o albină invizibilă. În clipa următoare Yancey zâmbi, prinzându-se de marginile tribunei cu amândouă mâinile. Din locul unde se afla, Vail vedea cum îi tremură degetele.

Yancey lăsa aplauzele să se stingă de la sine, în timp ce trăgea adânc aer în piept, ca să-și revină.

— Înainte de a începe, aș dori să profit de acest prilej spre a vă prezenta... ăă... pe cei din dreapta și... ăă... din stânga... m-m-mea....

Vorbele i se transformară într-o bolboroseală și începu să se bâlbâie.

Vail se aplecă în față pe scaunul său. *Ce dracu' se întâmplă cu Yancey?* se întrebă el.

— ...unul dintre... marii p-p-procurori... ăă... ai a-a-acestei țări și o-o-omul care... ăă...

Yancey se opri, privind disperat prin sală și clipind din ochi. Vail

se ridică și se repezi spre capătul mesei de onoare, dar nu apucă să ajungă acolo, că Yancey strigă: „Ah”! și căzu peste tribună, fluturându-și amândouă brațele, apoi se prăbuși la podea.

Vail urcă în ambulanța care-l transporta pe procurorul districtual, victimă a unui atac cerebral, după ce mai întâi îl sunase pe St. Claire, cu rugămintea de a o aduce pe soția lui Yancey, Beryl. Yancey era cenușiu la obraz și abia vorbea. Medicii de pe ambulanță se agitară în jurul lui, dându-și ordine reperate unul altuia, în timp ce șoferul telefona la spital, ca să anunțe secția de traumatologie și ca să-l roage pe medicul personal al lui Yancey să vină la secția de urgențe. O dată ajunși, împinseră în mare grabă targa lui Yancey către sala de operații, iar Vail rămase singur în sala preoperatorie.

După aproape o oră, medicul lui Yancey ieși din sala de operații. Doctorul Gary Ziegler era un bărbat înalt și slab, cu o figură colțuroasă și sumbră, cu ochi încărcăți de tristețe. Arăta veșnic neliniștit și nu era genul care să insuflă speranță celor ce așteptau vești despre cineva drag, aflat în stare gravă. Medicul își scoase alene mânușile chirurgicale, calota și masca, apoi își ciupi, oftând, muchia nasului cu degetul mare și cel arătător.

— E chiar atât de grav, Gary? întrebă Vail.

Ziegler se uită la el și clătină din cap.

— Sper că ai în tine destulă energie, Martin.

— Ce dracu' vrea să însemne asta?

— Înseamnă că vei fi un om extrem de ocupat. Va trece mult până când Jack se va putea înapoia la munca sa — dacă asta se va mai întâmpla vreodată.

— Infarct?

— O masivă tromboză cerebrală.

— Mai precis?

— Blocarea unei artere principale a creierului cu un cheag de sânge. Mai concret, creierul mic nu mai primește sânge și oxigen.

— Cu alte cuvinte, un atac cerebral.

— Cu alte cuvinte, un atac puternic. A suferit o hemiplegie gravă - diagnosticul e cert, pentru că reflexele lui sunt nule. Iar eu bănuiesc că are și o afazie, deși încă nu mă pot pronunța cât e de gravă.

— Vrei să vorbești mai pe înțeles? îi ceru Vail.

Ziegler se duse la chiuvetă și începu să se spele pe mâini.

— Paralizia jumătății stângi a corpului, datorată unor leziuni ale emisferei cerebrale drepte. Deficiență de vorbire cauzată de leziuni pe emisfera stângă. Cauza ar putea fi o tumoare cerebrală, o ateroscleroză, o hipertensiune, nu pot fi sigur. Deocamdată, l-am adus la linia de plutire, însă starea lui e gravă și nu și-a recăpătat cunoștința.

— Dumnezeule!

— Faptul că a supraviețuit primele două ore este încurajator, spuse Ziegler. Dacă mai rezistă o săptămână sau zece zile, perspectiva e mult mai optimistă. Pentru moment însă, nu se pot face pronosticuri de durată.

— Ceea ce vrei, de fapt, să-mi spui e că Jack ar putea rămâne handicapat?

— Ești prea dur, zise Ziegler, iritat de cuvântul folosit de Vail.

— Asta e realitatea!

— Păi, nu se poate spune nimic încurajator despre un atac atât de grav, dar până nu-i facem electrocardiograma, analiza sângelui, tomografia computerizată, angiografia, nu pot nici măcar să-mi dau

cu presupusul, ce naiba!

— Pot să-l văd?

Ziegler arată spre ușa secției de reanimare.

— Mă duc să mă spăl. Dacă vine Beryl înainte să termin, te rog vorbește tu cu ea. Nu întârzii mult.

Vail privi pe geamul sălii de reanimare. Yancey zăcea complet nemiscat, cu tuburi și flacoane de perfuzie atașate de mâini și de picioare, cu fața acoperită de o mască de oxigen, cu diverse aparate emițând semnale sonore lângă patul său. Era neclintit ca o stâncă și avea pielea de culoarea păsutului.

Ce ironie, gândi Vail. Una dintre cele mai importante zile din viața lui și creierul îi face figura.

Câteva minute mai târziu se deschise ușa ascensorului și-și făcu apariția Beryl Yancey, împreună cu fiica ei în vârstă de treizeci de ani, Joanna, amândouă însoțite de un polițist. Amândouă păreau amețite și năucite. Rămaseră în prag, ținându-se de mână și privind în sus și în jos pe coridor. Dând cu ochii de Vail, Beryl se repezi la el, agățându-se cu disperare și scoțând vorbe fără șir. El le strânse la piept, pe ea și pe Joanna. Beryl Yancey știa că între Vail și soțul ei existaseră frecvente neînțelegeri, dar atât ea cât și Jack îl simpatizau pe necruțătorul procuror, conștienți că performanțele lui contribuiseră la menținerea lui Yancey în funcția de procuror districtual în ultimii zece ani.

— Eram la salonul de cosmetică, băigui Beryl. Poți să-ți închipui? Salonul de cosmetică. Trăiește, Martin? Oh, Doamne, să nu-mi spui că a murit! Nu pot să cred. N-am să...

— Se luptă, Beryl.

— Oh, mulțumesc lui Dumnezeu. Îți mulțumesc și ție, Marty...

— Eu n-am...

— E conștient? Îl putem vedea? Of, Doamne, cred că părul meu e într-un hal fără hal. Eram în plin...

Glasul i se stinse și începu să-și aranjeze coafura neterminată.

— Gary Ziegler e la secția de urgențe. Vine imediat. El îți poate da toate detaliile.

— Au venit și m-au luat cu o mașină a poliției. Tot salonul a înnebunit când tipul acela drăguț... Cine era bărbatul acela, Martin?

— Îl cheamă Harvey. Harvey St. Claire.

— A spus că te așteaptă în mașină.

— Bine.

— Nu pleci, nu-i așa? Nimeni n-a vrut să ne spună nimic, înțelegi? Nici domnul St. Claire n-a vrut să-mi spună nimic! Am crezut... Oh, Doamne, puteam să-mi închipui orice.

— El nu știe nimic, Beryl. Harvey nu cunoaște nici el mai multe decât tine.

— Cât de rău îmi stă părul?

— Părul îți stă bine, mamă, o asigură fiica ei, bătând-o ușurel pe braț.

— Nu uita, dacă ai nevoie de ceva, de orice, caută-mă. La birou, acasă...

— Știu, Martin. Dar Jack se va face bine. Știu că se va face bine. El nu se îmbolnăvește niciodată. Știi că nu face nici măcar gripă?

Un minut sau două mai târziu, apăru Ziegler, îmbrăcat cu un halat curat, și cele două femei din familia Yancey alergară imediat la el. Vail luă ascensorul până la primul etaj dar când coborî, văzu la intrarea principală vreo șase reporteri și o echipă de televiziune. Se repezi înapoi în lift și coborî la subsol. Își scoase telefonul portabil și formă numărul din mașină. După primul apel, îi răspunse St. Claire.

— Unde ești? Întrebă acesta.
— La subsol. Intrarea e asediată de reporteri.
— Știu. Acum când vorbesc, sunt cu ochii la ei.
— Încă nu sunt pregătit să mă adresez presei.
— Urmărește săgețile până la rampa de încărcare din spatele spitalului. Vin să te iau de acolo.

— S-a făcut, răspunse Vail, urmând săgeata de-a lungul unui tunel lung și sinistru.

Pe pereți se înșirau polițe goale, așternute cu cearșafuri însângerate. Mai multe becuri din tavan erau arse. Tunelul cel strâmt și apăsător mirosea a alcool și a sânge închegat. Ajunse la intrarea de serviciu și țâșni afară. Alergă până la platforma de încărcare și sări jos de pe ea chiar în momentul în care St. Claire trăgea mașina lângă el. Urcă în mașină și St. Claire ieși pe aleea spitalului, apoi porni în viteză către tribunal.

— Ce a fost, atac de cord? Întrebă St. Claire.

— Cerebral. Nu poate merge, nu poate vorbi, trăiește cu respirație artificială, creierul nu mai primește oxigen și sânge și e inconștient. Când mi-am exprimat părerea că-și va duce viața ca un cartof făcut piure, Ziegler și-a ieșit din fire.

— Nu era un diagnostic prea profesionist, comentă St. Claire, apoi scupă afară pe geam.

— Nu sunt doctor.

— Nu, chicoti St. Claire. Ești noul procuror districtual.

— N-am timp să fiu procuror districtual, răspunse cu asprime Vail. O să ți se pară bizar, dar de când s-a întâmplat asta, mă tot gândesc la ziua în care a fost asasinat Kennedy, la imaginea cu Johnson în avion, depunând jurământul pentru funcția de președinte.

— Trecerea sceptrului de la unul la altul, Marty.

— Eu nu sunt genul care să strângă mâini în dreapta și în stânga, iar la întruniri de societate mă port ca un urs. Nu-mi trebuie sceptrul.

— Nu, viteazule, dar fii sigur că-ți aparține.

Șeful de poliție Hiram Young ședea în spatele mesei sale de lucru metalice, de culoare cenușie, bătând darabana cu degetele și privind țintă mesajul telefonic pe care îl avea în față. Rose, secretara lui cu fire impresionabilă, răspundea întotdeauna la apelurile interurbane, îndeosebi la cele din partea secțiilor importante de poliție, ca și cum fiecare ar fi fost semnalul unui iminent dezastru național. Young o considera meticuloasă și fără cusur. Sâcâitoare cu scrisul ei după metoda Palmer, dar era sora primarului, așa încât nu se putea plânge. Colac peste pupăză, obișnuia să sublinieze cuvintele care socotea ea că ar trebui accentuate.

Ați primit un telefon urgent de la procurorul districtual din Chicago(!!) la ora 1.30 p.m. Am încercat să dau de dumneavoastră în mai multe locuri. Trebuie să-l sunați pe domnul Ben Meyer de îndată ce vă înapoiati. Am dus-o pe Charlotte la dentist. Mă întorc la 3. Sunați fără întârziere. I-am promis!!!

Numărul de telefon era scris cu cifre uriașe în josul paginii de agendă.

Fără chef, formă numărul și ceru cu domnul Meyer.

— La telefon Ben Meyer, răspunse o voce gravă.

— Aici Hiram Young, ați lăsat vorbă să vă sun, domnule, începu Young.

— Da, domnule! răspunse entuziasmat Meyer. Vă mulțumesc că ați răspuns atât de prompt apelului meu.

— Cu plăcere, zise Young.

Înțepeni receptorul între maxilar și umăr, răsfoindu-și corespondența.

— Îmi pare rău că vă deranjez, zise Meyer, dar aici lucrăm la un caz în care ne-ați putea ajuta.

— Sunt bucuros să vă fiu de folos.

— E ceva în legătură cu asasinarea Lindei Balfour.

Se așternu o tăcere lungă. O tăcere *prelungită*.

Într-un târziu:

— Da...

— Credem că ar putea avea legătură cu un caz de aici.

— Aha.

— Ăă... am putea obține și alte informații de la secția dumneavoastră, domnule? Avem raportul FBI, dar e cam sumar.

— Și informațiile noastre sunt cam sumare.

— Ați mai descoperit ceva? Ceva suspecti, date noi...

— Nimic.

— Din câte înțeleg, bănuți că e posibil ca sataniștii...

— Era o ipoteză, interveni cu asprime Young.

— Am priceput. Dar a existat ceva neobișnuit...

— Ați văzut fotografiile pe care le-am trimis la FBI?

— Da.

— Vorbesc de la sine, nu?

— Vasăzică, specificul crimei a fost cel care v-a condus la o asemenea concluzie?

— V-am spus că a fost o pură speculație. O parte din conducătorii orașului și câțiva preoți de pe aici au lansat ideea.

— Și nu sunteți de acord cu ei?

— N-am spus asta. În ce constă cazul dumneavoastră?

— Câteva cadavre neidentificate. Există unele similitudini.

Doamna Balfour avea dușmani? Vreun...?

— Nici pomeneală. O cunoșteam pe Linda încă de când s-a căsătorit cu George la Carbondale, după care s-a stabilit aici. Acum trei-patru ani. O femeie de treabă. Fără probleme. George e un om bun ca pâinea caldă. Acum își crește copilul singur. A avut destule necazuri.

— Cunoașteți ceva despre biografia Lindei Balfour... adică... Înainte de-a se muta la...

— N-am socotit necesar să-mi vâr nasul în treburile ei. Așa cum v-am spus, era o femeie de treabă. Fără probleme.

Meyer tatona terenul, încercând să atingă o coardă sensibilă, ceva care să-l facă pe șeful poliției să-i povestească tot.

— N-au existat suspecti demni de luat în seamă? Întrebă el.

— Un instalator a fost văzut în preajma casei în dimineața aceea, dar n-am reușit să-l identificăm.

— Un instalator? De la ce companie...?

— Vecina de peste drum l-a văzut mergând pe stradă. Adevărul e că n-am stabilit nici până azi pentru cine lucra.

— Acesta a fost *unicul* suspect?

— V-am mai spus, domnule Meyer, Linda nu avea dușmani. Nu s-a furat nimic. După toate probabilitățile, vreun țicnit aflat în trecere prin oraș. Am lucrat la acest caz aproape o lună.

— Ceva amprente?

— Nimic în afară de cele ale familiei și ale prietenilor.

— Ne interesează starea cadavrului, domnule. Ați putea...?

— Nu e de competența mea să vă vorbesc despre asta, domnule. Puteți discuta cu doctorul Fields de la clinică... dacă acceptă să stea de vorbă cu dumneavoastră. El e și medic legist.

— Mulțumesc, domnule. Aveți cumva numărul lui de telefon?

Young îi dădu numărul de telefon și puse receptorul în furcă. Se așeză și fixă telefonul cu privirea timp de câteva momente, apoi dădu să-l sune pe Fields, dar se răzgândi. Doctorul Fields era un om în toată firea. Îi putea spune acestui Meyer orice poftea. Young își îndreptă din nou atenția asupra corespondenței.

Doctorul Fields se uita de-a lungul apăsătorului de limbă la gâtul cel mai umflat și mai inflammat pe care-l văzuse în ultimii ani. Aruncă bețișorul de lemn și-l privi cu asprime pe băiețușul în vârstă de șase ani.

— Ai fumat cumva, Moses? întrebă el. Copilul făcu ochii mari, iar maică-sa icni de surpriză. Fields izbucni în râs. Glumeam, puștiule. Avem aici niște amigdale taaare bolnave. Ia să vedem, ești baptistă, nu-i așa, Beth?

Mama băiatului încuviință din cap.

— Amigdalele astea trebuie scoase. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Copilul ridică brusc ochii și buzele începură să-i tremure.

— Oh, e o nimica toată, fiule. În plus, câteva zile poți mânca oricâtă înghețată poțestești. Ce zici de asta?

Perspectiva unor munți de înghețată păru să mai aline temerile micului Moses.

— Vorbește cu Sally și găsește o zi care să ne convină amândurora, o îndemnă Fields.

Înainte ca femeia și fiul ei să se ridice și să plece, secretara lui Fields vârî capul pe ușă.

— O convorbire interurbană, domnule doctor, anunță ea. De la Chicago.

— Ce vorbești? se miră Fields. Te pomenesti că facultatea de medicină are nevoie de sfatul meu. Ridică receptorul. Aici doctorul Bert Fields. Cu ce vă pot fi de folos? întrebă el posac.

— Domnule doctor, mă numesc Ben Meyer. Sunt avocat al acuzării la procuratura districtuală. Poate mă ajutați într-o problemă.

— Vă doare ceva? întrebă sarcastic Fields.

Meyer pufni în râs.

— Nu, domnule doctor. Cercetăm un caz care ar putea avea o legătură cu crima comisă în orașul dumneavoastră.

— Asasinarea Lindei Balfour?

— Cum ați ghicit?

— E singurul caz de omucidere de care am auzit în ultimii doisprezece ani. De fapt, cel mai urât din câte am întâlnit în viața mea, și sunt medic din '61.

— Înțeleg că sunteți și legist.

— Legist, doctor de familie, chirurg și tot ce vreți.

— Ați efectuat o autopsie?

— Bineînțeles.

— Vă amintiți unele detalii?

— Domnule, îmi amintesc fiecare centimetru pătrat din cadavrul acelei tinere. Așa ceva nu se uită.

— Ar fi posibil să ne trimiteți o copie a raportului dumneavoastră? Fields șovăi. Cu titlu confidențial, vă asigur, se grăbi să adauge Meyer. S-ar putea să avem de-a face cu un caz asemănător. Dacă e vorba de

un criminal în serie, ne va fi de mare ajutor să prindem făcătorul înainte de a comite un nou asasinat.

— Făcătorul?

— Adică, făptașul.

— Ah, făcătorul. Râse. Va trebui să-mi însușesc termenul. O să-l bage în boală pe Hiram.

— Da, domnule doctor. Voiam să vă întreb, aveți cumva un fax?

Fields râse din nou cu poftă.

— Abia mi-am cumpărat un robot telefonic anul trecut, răspunse el. Nu văd nici un motiv pentru care să achiziționez un fax.

Pe Meyer păru să-l întristeze vestea.

— Mie mi-ar fi de mare ajutor acum, zise el.

— Ce-ar fi să caut raportul și să vi-l citesc la telefon? Nu-i foarte lung.

— Grozav! se bucură Meyer. Întinse mâna spre casetofonul conectat la telefon și apăsă butonul de înregistrare. Aveți ceva împotriva să-l înregistrez?

— Acum, pe loc?

— Da, domnule, acum, pe loc. Aici trăim pe picior mare.

Râseră amândoi.

Fields plecă un minut de la telefon, iar Meyer auzi zgomotul unui sertar metalic care fuse deschis și închis la loc.

— Iată conținutul exact al raportului meu, domnule Meyer.

Sunteți gata?

— Da.

„Victima, Linda Balfour, sex feminin, rasă albă, vârsta 26 ani. Trupul măsoară un metru cincizeci și cântărește șaiszeci și șapte de kilograme. Ochi albaștri, păr castaniu-deschis. Găsită moartă la locuința ei din Strada Plopilor, în orașul nostru. Victima a fost înjunghiată, tăiată și incizată de cincizeci și șase de ori. Există indicii de spasm cadaveric, traume și aeroembolie. A avut loc o sângerare masivă, datorată rănilor prin înjunghiere. Rana de la gât, care aproape a decapitat victima, a cauzat aeroembolia, aceasta ducând de regulă la moarte instantanee. Rănile de la mâini și de pe brațe demonstrează că victima s-a luptat înainte de a fi ucisă. De asemenea, am constatat urme de mutilare. Ambele mameloane ale victimei, cât și clitorisul, au fost retezate și plasate în gura acesteia. Se pare că rănilor au fost provocate de una sau mai multe persoane având anumite cunoștințe de chirurgie. De asemenea, pe craniul victimei a fost scris cu sânge C13.489, la 4,6 centimetri mai sus de baza craniului, la rădăcina părului. S-a stabilit că arma crimei a fost un cuțit obișnuit de bucătărie, cu lama de douăzeci de centimetri, descoperit în locuință și aparținând victimei. La autopsia de rutină nu s-au pus în evidență urme de alcool, droguri sau otrăvuri în sânge. Victima era însărcinată în nouă săptămâni. Semnat: Edward Fields, doctor în medicină. Data: 10.06.93.”

— Ei, vă ajută la ceva? întrebă Fields.

— Da, domnule doctor, răspunse Meyer, simțind cum îi zvâcnesc tâmplile. Puteți repeta inscripția de pe ceafa victimei, ca să verific dacă am reținut-o corect?

— C13.489. Știți cumva ce reprezintă?

— N-am nici cea mai mică idee, răspunse Meyer. Dar, dacă aflăm, vă vom da de știre.

— Sper că v-am fost cât de cât util, domnule Meyer.

— Vă mulțumesc, domnule doctor. Vă mulțumesc din suflet. Dacă

veniți vreodată la Chicago, sunați-mă. Vă invit la dejun.

— Iată genul de om care-mi place.

Meyer puse receptorul în furcă și rămase multă vreme cu ochii țintă la bucata de hârtie din fața lui.

C13.489. Ce *naiba* putea să însemne?

Poate va ști „ă! bătrân”.

7

Vail își luă inima în dinți și deschise ușa salonului principal, știind exact la ce trebuia să se aștepte. Îl izbi un val de gălăgie și căldură. Se găsea în fața a o mie de avocați cu soțiile lor, vorbind toți deodată, în timp ce undeva în celălalt capăt al încăperii o orchestră se lupta să se facă auzită. În decorul enormei săli de bal, în care existau opt mese încărcate cu mâncare, fiecare cu uriașul ei morman de gheață, și mai mult de douăsprezece baruri, aveai drept parteneri de discuție numai juriști, oameni influenți, politicieni – dar nici un loc unde să te poți așeza. Cel mai mare cocteil din lume. Vail, care disprețuia astfel de petreceri, se simțea ca în pragul infernului.

Vail era cel mai temut om din sala de bal, întrucât reprezenta un pericol potențial pentru fiecare avocat prezent la petrecere: un acuzator bun de gură, imprevizibil, imposibil de mituit, invincibil, care petrecuse nouă ani de aceeași parte a barei, după care trecuse de partea cealaltă, devenind cel mai cumplit coșmar al lor — un procuror care cunoștea toate tertipurile, fiind un jucător mai priceput decât ei. În zece ani reușise să aducă în fața instanței doi consilieri municipali, un viceprimar și un senator, sub diverse acuzații, de la luare de mită, la infracțiune în timpul serviciului, și desființase o bancă pentru spălare de bani murdari. În timp ce Vail trecea prin sală, manifestau față de el o atitudine cordială, dar de la distanță, dându-i subtil a înțelege că nu făcea parte dintre ei. Era singura parte a supliciului care-i făcea plăcere, fiindcă îl încânta rolul de om neimplicat și intangibil.

Altfel, disprețuia dansul ritual de fiecare an al jucătorilor puterii legislative din stat și al asociațiilor acestora, puși pe lingușeli. Partenerii din cadrul corporațiilor se foloseau de aceste ocazii pentru a-i studia pe tinerii sicofanți și pe soțiile lor și pentru a-și confirma opțiunile. Cum se comportau ei în această arenă socială? Dețineau manierele sociale adecvate? Soțiile lor se îmbrăcau cum trebuie? Avocații tineri beau prea mult? Exprimau vederi politice inacceptabile? Susțineau opinii personale când discutau cu colegii lor într-o societate? Și poate cel mai important lucru dintre toate, discutau deseori despre afacerile companiei? Ca persoane promițătoare dintr-o confrerie, tinerii lingăi își făceau numărul în fața șefilor, perfect conștienți că reprezentațiile lor vor fi discutate mai târziu în sălile regilor și disecate până în cele mai mici detalii. După asemenea ieșiri în lume se ajunsese și la divorț.

Beau prea mult și se lăudau prea mult, dar era o afacere. În stil mare. Discutau despre susținerea unei reforme sau a alteia; la ce sistem de comunicații din Pacific contribuiseră fiindcă își „făcuseră treaba”; care kongresmeni și legiuitori erau „escroci”, ale cui opinii puteau fi influențate cu o masă gratis la un restaurant de patru stele sau cu o expediție de vânătoare pe vreun domeniu privat din Wisconsin ori Minnesota; care erau „slugarnici”, conștiințe ce puteau fi cumpărate cu o sticlă de scotch bun și tare și o cutie de trabucuri; care erau „puii

de găină sortiți uliilor", neofiți ce puteau fi ademeniți în țarc prin linguşeli și atenții. Îi disprețuiau pe așa-zișii NC (necooperanți), ale căror voturi nu puteau fi cumpărate cu nici un preț, și-i ocoleau în mod subtil până când „se rodau” și învățau prima regulă a jocului: compromisul. Aceste conversații nu aveau drept temă dreptul, ci afacerile și politica, antreprize care se dispensau ușor de lege, etică sau integritate.

Când intră în sală, Vail trecu pe lângă un grup de cinci juriști, care se agitau în jurul unui potentat înalt, cu părul alb și pielea trandafirie, vizibil încântat de reprezentatie.

— Va fi anexat la proiectul de lege numărul 2641 al Camerei Reprezentanților, zise unul dintre ei. De asta se va ocupa Furley: deja a început demersurile. Proiectul va fi adoptat fără dificultate.

— Cum rămâne cu Perdue și șmecherul ăla nou, cum îl cheamă? Eagle? întrebă un altul.

— Harold Eagle, răspunse un al treilea. Un „pui de găină”, nimeni nu-i acordă nici o atenție.

— Iar Perdue e un slugarnic, vorbi un al patrulea. Trimite-i o sticlă de Chivas și ai rezolvat cu el.

— Chestia e ca și făcută. Nimeni nu-l va înfrunta pe Tom Furley, afară de necooperanții obișnuiți, iar aceștia vor fi luați peste picior până când vor fi siliți să abandoneze Camera, decretă bărbatul cel impunător, punând capăt discuției.

Vail oftă și trecu mai departe, știind că va rătăci fără un scop anume de la un grup la altul, salutând din cap, zâmbind și umblând de colo-colo prin încăpere, până când avea să ajungă suficient de aproape de o ieșire laterală, ca să se strecoare afară și să scape de întrunire.

Dar în această seară situația se dovedi cu totul alta. De cum intră în sală, toți îl asaltară cu străngeri de mână, zâmbete, bătaii prietenești pe spate. Copleșit de atâta bunăvoință, avu nevoie de vreo câteva minute ca să se acomodeze și să înțeleagă ce se întâmplă.

Din celălalt capăt al încăperii, cineva îl urmărea cum își croiește drum prin furnicarul de invitați. Jane Venable îl observa, zâmbind. Înaltă, intangibilă, rafinată, arogantă, sigură pe ea –aceasta era Jane Venable. Din vârful nasului lung și drept până la gâtul înalt și delicat, răspândea un mister care făcea parte din alura ei mândră. Avea aproape un metru optzeci înălțime și în zilele obișnuite de lucru își ascundea silueta desăvârșită sub pulovere groase și jachete largi. Dar în sala de tribunal, ambianța perfectă pentru inteligența, frumusețea și elanul ei, se simțea ca peștele în apă. Acolo își punea la bătaie toate aceste însușiri, îmbrăcată în taioare sfidător de scumpe, croite astfel încât să-i pună în valoare perfecțiunea trupului. De la umerii largi la fesele tari, cu părul strâns la spate într-un coc sever, cu lentilele de contact colorate care îi accentuau verdele strălucitor al ochilor, era un rechin necruțător. Cu înfățișarea ei imaculată, era un animal de pradă ce aștepta clipa atacului ucigaș: o perfectă maestră a saltului la jugulară. Cine se lupta cu ea nu avea voie să greșească.

La fel ca Vail, și ea avea un singur principiu: să nu ia prizonieri.

În această seară, Venable renunțase la principii. Sfida tot ce se afla în jurul ei. Arăta uluitor, îmbrăcată într-o rochie verde, strâmtă și fără bretele, cu paiete care-i puneau în evidență atât silueta perfectă cât și părul de culoarea flăcării, revărsat pe umeri. Purta pantofi verzi cu tocuri înalte, depășind astfel un metru optzeci. În atmosfera altfel sufocantă a salonului, ea exercita o senzualitate magnetică, fiind cu un cap mai înaltă decât majoritatea bărbaților de acolo. Nu aveai cum s-o treci cu vederea, nu puteai să nu observi această strălucitoare

amazoană. Jane Venable știa exact ce butoane să apese ca să fie atracția serii și le acționa pe toate.

Cu o zi în urmă, Venable finalizase cu succes una dintre cele mai spectaculoase cumpărări de acțiuni realizate de o corporație în ultimii ani. Nu mai era pentru nimeni un secret că vreme de șase luni Venable studiasse cultura japoneză, învățând și limba, după care plecase la Tokio, unde dirijase din umbră cumpărarea companiei Midland Dynamics de către Mitsubishi. Strategia ei lăsase cu buzele umflate alte patru firme juridice, una dintre ele fiind un grup din Washington, despre care toți presupuneau că avea cele mai mari șanse. Afacerea îi adusese un câștig de două sute cincizeci de mii de dolari, plasându-i numele pe poziția a treia în antetul corporației.

Îl observa pe Vail încă din clipa în care acesta intrase în uriașa sală, văzuse cum invitații se dădeau deoparte din fața lui, ca apa, felicitându-l, bătându-l pe spate, apoi întorcându-se să-și continue discuția de îndată ce el trecea mai departe. În clipa aceea, Jane se gândea, nu la ultima ei ispravă juridică, ci la o anume zi, în urmă cu zece ani, când suferise una dintre cele mai cumplite înfrângeri din viața ei.

Deși ocazional schimbau câte o privire în foaierul unui teatru sau într-un restaurant, trecuseră zece ani de când Vail și Venable nici măcar nu se mai salutaseră. Fusesse ultimul ei caz ca procuror, înainte de a deveni asociată cu drepturi depline în cadrul uneia dintre firmele juridice de mâna întâi – și totodată unul dintre cele mai senzaționale cazuri din istoria orașului. Un băiețandru din Appalachia, pe nume Aaron Stampler, fusesse acuzat că ar fi înjunghiat cu sălbăticie pe unul dintre cei mai respectați cetățeni ai orașului Chicago, arhiepiscopul Richard Rushman. Cazul fusesse clar din capul locului – numai că avocat al apărării fusesse numit Vail.

Într-un proces ca o luptă pe viață și pe moarte, prezidat de cel mai conservator și mai plin de prejudecăți dintre judecători, Harry Shoat – Harry-Călăul, cum i se mai spunea – duelul dintre Vail și Venable fusesse o mină de aur pentru presă. Atunci, Vail îi întinsese o capcană. Stampler suferea de dedublarea personalității, amănunt pe care Vail nu-l menționase printre probe și nici nu-l dăduse publicității. O atrăsese în cursă pe Venable, făcând-o să scoată la iveală alter-ego-ul lui Stampler chiar în timpul audierii, așa că, în loc de scaunul electric, se văzuse nevoită să se mulțumească cu mult mai puțin. Stampler fusesse trimis la un sanatoriu psihiatric până „la vindecare”, iar ea părăsise postul în calitate de învinsă, cel puțin în propriii săi ochi.

Cazul îl obsedase mult pe Vail. După victoria înregistrată în tribunal, Vail analizase la rece situația. Rezultatul procesului îl tulburase. Printr-o stranie întorsătură a soției, Vail – cel mai periculos avocat al apărării — luase locul lui Venable ca prim-procuror. Dar nici așa nu se împăca mai bine cu judecătorul Shoat. Continuaseră să se înfrunte în sala de judecată, până când Harry-Călăul fusesse mutat la tribunalul suprem al starului. Lui Venable îi venea greu să ierte, dar ranchiuna durase suficient de mult. Vail o atrăsese întotdeauna, deși abia după mulți ani recunoscuse în sine ea acest fapt. La fel ca Jane, Vail era și el un animal de pradă care ataca instinctiv jugulara. La tribunal se arăta ingenios, schimbând tonul și tactica după inspirația momentului, uluind juriul și derutându-și adversarul. De asemenea, o atrăgea și frumusețea lui întunecată, tipic irlandeză, precum și ochii cenușii, care păreau să-i citească până în suflet. Acum ajunsese nu numai cel mai periculos procuror al statului, dar și procuror districtual, bucurându-se de respectul cuvenit. Decise pe loc să pună capăt vrajbei.

Își făcu loc hotărâtă prin mulțime, plănuiind să-i taie calea și, totodată, să rămână la mică distanță în urma lui, astfel încât el să n-o observe. Chiar atunci un braț se întinse prin mulțime. Niște degete puternice se strânseseră pe cotul lui Vail, trăgându-l la marginea sălii de bal, unde se găsea o mică anticameră.

Cel care-l revendica acum pe Vail era Shaughnessey, bătrânul avocat care făcuse carieră avansând de la consilier municipal la procuror districtual, apoi la senator, și care în treizeci de ani pierduse o singură cursă politică. Cu doi ani în urmă, candidase la funcția de guvernator, fiind însă respins în primul tur de scrutin. Incidentul nu-i știrbise cu nimic autoritatea. Shaughnessey era cel mai înalt prelat din stat, care cu o simplă înclinare a capului putea abate dezastrul asupra oricui ar fi periclitat puterea politică a conducerii statului. În comparație cu el, aproape toți ceilalți politicieni păreau niște circari. Era limpede că bărbatul cel posac și mătăhălos, îmbrăcat într-un smocking de mătase de o mie cinci sute de dolari, având în buzunarul de la piept o batistă de mătase colorată cu emblema casei de modă, cu obrazul cărnos și foarte bronzat, sub o coamă de păr alb și des, cu buzele pline răsfărânte într-un rictus disprețuitor pe care un neavizat l-ar fi putut lua drept zâmbet, îl curta pe noul procuror districtual.

Devenind curioasă, decise să aștepte.

Ajunși în mica anticameră lipsită de mobilier, Shaughnessey își aținti asupra lui Vail ochii sfredelitori, umbriți de pleoape grele și-l bătu zdravăn pe braț.

— Cum e ca procuror districtual? întrebă el.

— Ți-am mai spus cu ani în urmă, Roy, nu vreau să fiu procuror districtual. Atunci voiam să fiu prim-procuror, adică exact ce sunt acum.

— Nu mai ești, amice. Ești procuror districtual în exercițiu și e nevoie să te porți ca atare.

Vail avu brusc senzația că mai trăise această scenă. Cu zece ani în urmă. O după-amiază cu ninsoare, pe bancheta din spate a limuzinei lui Shaughnessey, sorbind coniac vechi de treizeci de ani. Momentul când începuse totul.

— *Ești cel mai bun avocat din statul ăsta. Nimeni n-ar dori să-ți pună bete în roate.*

— *Asta e un fel de ofertă?*

— *Să zicem că face parte din educarea ta. Trebuie să te mai cizelezi puțin.*

Vail râse.

— *Adică, să mă iau după cei din breasla mea?*

— *Exact. Tunde-te, calcă-ți pantalonii și nu-i mai mușca pe toți de fund.*

— *De ce atâta osteneală? Pe mine mă amuză.*

— *Pentru că vrei să te muți în cealaltă parte a orașului. Vrei ceea ce vor toți, adică să ți se facă temenele, să-și scoată lumea pălăria în fața ta, să ți se spună „domnule” și să meriți acest apelativ. Doar nu vrei să pledezi pentru borfași tot restul vieții. Yancey are nevoie de tine, fiule. Venable l-a părăsit. Și-a pierdut toți trăgătorii. E prins cu ușa. Ce dracu', niciodată n-a avut stofă pentru slujba asta. E un politician pus într-o funcție în care e necesar un om cu sânge rece. Ceea ce dorește el e să pregătească un judecător – opt-nouă ani de acum încolo – și să trăiască fără grijă până la sfârșitul zilelor. Pentru aceasta trebuie să-și refacă reputația, pentru că tu l-ai făcut să apară în ochii lumii ca micuța Annie cea orfană. De două ori în același an, în*

procese care ocupau pagina întâi a ziarelor, plus că i-ai desființat pe doi dintre cei mai buni acuzatori. Silverman încă nu și-a revenit după cazul Pinero, iar Venable e pe cale să se mute în Cetatea ei de Platină. Are nevoie de tine, fiule.

— *De asta mi-ai pus în cârcă cazul Rushman?*

— *Ah, îți trebuie puțină modestie, Martin. În plus, cei de sus vor ca procesul să facă senzație, iar tu le vei oferi exact ce-și doresc.*

— *Deci la asta se rezumă totul, un proces-spectacol și lecția modestiei pentru mine?*

Shaughnessey se mulțumi să zâmbască.

Acum, după zece ani, nimic nu părea să se fi schimbat.

— Ce dracu' vrei să spui, cum adică să mă comport ca atare? ri-postă Vail.

— Chestia asta dintre tine și Eric...

— E un incompetent și un linge-blide.

— E șeful poliției. Tu și cu el trebuie să lucrați împreună.

— Ascultă, Roy, în primele mele nouă luni de slujbă am pierdut mai multe procese decât în nouă ani de când profesez dreptul. Și știi de ce? Din pricina lui Eric Eckling.

— Tu conlucrează cu el, în loc să-ți dai silința să-l faci să apară ca un dobitoc.

— Polițiștii lui Eckling sunt oglinda incompetenței șefului lor.

Rătăcesc probele, mint, se pierd cu firea la bara martorilor, fabrică dosare fictive, încalcă drepturile civile...

— Poate pentru că i l-ai luat pe cel mai bun.

— L-am prins în drum spre ușă. Nici el nu-l mai putea suporta pe Eckling. Singurul lucru la care se pricep tipii ăștia e s-o facă de oaie. În prezent, desfășurăm propriile noastre anchete. Și nu mai pierdem procese.

— De ce nu adopți o oarecare discreție? Te-ar deranja cumva?

— Dar tu cine ești, domnul Drege-Tot, simpaticul negociator?

— Fricțiunile astea nu servesc nimănui.

— Hei, vârsta te-a făcut mai tolerant. Cândva, dădeai dispoziții, nu rugai.

— Tuturor celorlalți le dau dispoziții. Pe tine te rog. Ce dracu', nu fac decât să încerc să păstrez puțină pace în familie, ai ceva împotrivă?

— În familie! Eu nu fac parte din nici o afurisită de familie. Ce s-a întâmplat? Ai stat de vorbă cu Firestone?

— S-a plâns unui prieten comun, chestiunea a ajuns și la urechile mele, am primit vreo două telefoane. Zău că l-ai scos din țâțâni, să știi. Ce i-ai făcut, i-ai spus să te pupe în fund?

— Nu, i-am spus că nu mă găseam acolo ca să-l pup eu pe el.

— E vicepreședinte al consiliului municipal, pentru numele lui Dumnezeu. Chiar trebuie să *nu* vă înțelegeți? Așa cum s-a întâmplat între tine și Yancey.

— Yancey și cu mine ne înțelegem foarte bine. Am făcut un târg. Singurele ocazii când avem probleme sunt atunci când el uită acest fapt.

— Firestone e în relații foarte bune cu poliția și pompierii. Și nu-i un mare șmecher din grădinița aia a ta.

— E în grupa mare.

— Bine, bine... da, voiam doar să spun că...

— Îmi repeți mereu același lucru, Roy. Fă-l pe Firestone să creadă că-l simpatizez. Fii în relații bune cu Eckling. Chestia cu Eckling e o ra-

nă deschisă. Nu se va vindeca niciodată. Spune-i lui Firestone să nu-și mai vâre nasul. Nu-i treaba lui. Eu nu lucrez pentru oraș, reprezint întreg comitatul.

— Iisuse! exclamă Shaughnessey, clătinând din cap. Tot mai dai din coate ca să-i vâri în pușcărie pe toți mahării orașului?

— Unde ai auzit asta?

— Ei, haide, răspunse Shaughnessey, dezlipind foița unui trabuc de mărimea unui dirijabil.

— Poate că mâine-poimâine vei fi și tu printre ei. Te-am prevenit acum zece ani, când m-ai convins să accept acest post.

— Nici o șansă, râse Shaughnessey. Nu mai fac parte dintre voi. Numai procurorul general ar avea autoritate... Se aplecă în față și adăugă încetșor: Dar eu l-am pus acolo unde este. Și el e de o mie de ori mai recunoscător decât tine.

Când Vail și Shaughnessey reveniră în salon, Venable stătea cu spatele spre ușa anticamerei. Îi urmări cum își strâng mâna, apoi Vail porni din nou prin mulțime, îndreptându-se către ieșirea laterală. Se duse pe urmele lui. Vail se opri brusc să dea mâna cu cineva și atunci o văzu. Se priviră o clipă în ochi, verdele îngemănat cu cenușul, dar, de astă-dată, nici unul din ei nu-și mai coborî privirea. *Ce mama dracului!* gândi Jane în cele din urmă și ridică paharul de șampanie, închinându-l în cinstea lui. Vail zâmbi și-și croi drum prin mulțime către ea.

— Cum o mai duci, Janie? o întrebă.

— Cred că amândoi o ducem foarte bine, răspunse Venable, oferindu-i să guste din șampania ei.

Vail își muie buzele, apoi făcu semn unuia dintre chelnerii care circulau prin salon și luă două pahare pline. Se duseră într-un colț mai ferit al încăperii, departe de ceilalți invitați și de orchestră.

— Tocmai am citit despre lovitura ta internațională, zise Vail. Felicitări.

— Mulțumesc, domnule procuror districtual.

— Să nu anticipăm, replică Vail.

— Oh, Martin, deja deții puterea. Nu-ți dai seama? arătă ea cu brațul spre mulțimea invitaților.

— Mâine va fi o zi ca toate celelalte.

— Nu, nu va mai fi niciodată la fel. De acum tu ești omul cu care vor avea de-a face. Și toată lumea știe că puțin îți pasă de politică.

— Ești o femeie foarte isteată, Janie. Făcu un pas înapoi, contemplând-o pentru câteva secunde. Și mai frumoasă decât acum zece ani, dacă așa ceva e cu puțință.

Ea își ținu respirația o secundă, dar reuși să nu se trădeze.

— Cum așa, Martin? se miră ea. Nu credeam că ai observat.

— Doar nu-s mort. În tribunal, pur și simplu, n-am acordat atenție faptului.

— Asta cu siguranță.

— Să înțeleg că încheiem un armistițiu? Lăsăm totul în urma noastră? Redevenim amabili unul cu celălalt?

— Noi n-am fost niciodată amabili unul cu celălalt, râse ea.

— Păi... ridică el din umeri, am putea încerca.

Ochii ei verzi se îngustară puțin. *Oare coace ceva?* se întrebă, încă nevenindu-i să creadă în armistițiu.

Se întreabă ce urmăresc, se gândi Vail. Se grăbi s-o liniștească.

— Probabil că nu ne vom mai înfrunta niciodată într-o sală de tribunal, zise el.

— Păcat.

Vail știa precis ce voise ea să spună. Ar fi fost captivant să-și mă-

soare iarăși puterile în fața unui juriu. Jucară din nou jocul privirilor timp de câteva momente, apoi ea schimbă brusc subiectul.

— Care-i pronosticul real?

Vail ridică din umeri.

— Știi cum sunt doctorii. Are șase specialiști care roiesc în jurul lui, dar nici unul nu ne dă un răspuns direct. Un lucru e sigur, îl așteaptă vremuri grele.

— Întotdeauna mi-a plăcut Jack, spuse ea, întorcându-se în timp cu un deceniu și gândindu-se la escrocul cel îndatoritor și dulce la vorbă, cu părul lui alb și veșnicu-i surâs pe buze.

Cum să nu-i fi plăcut? Yancey nu era și nu fusese niciodată un om al confruntărilor. Era adeptul vorbelor, nu un luptător, ci un birocrat desăvârșit, care se înconjurase de juriști tineri și isteți, dispuși să facă munca de jos în locul lui.

— Yancey e cel mai mare pupincurist, dar nu s-a sfiit niciodată s-o recunoască, zise Vail.

— Da, încuviință Venable. Ar pupa orice, numai să se bucure de simpatie. Sorbi o înghițitură bună de șampanie. Nu l-am dezamăgit decât de două ori, știi bine. Și, de fiecare dată, cauza ai fost tu.

— Ce dracu', asta s-a întâmplat cu multă vreme în urmă. A curs multă apă pe gârlă, cum spunea un prieten al meu.

— Rahat, erai un monstru, Martin. La naiba, cred că mai ești și acum. Cât timp ai fost procuror, zece ani?

El încuviință din cap.

— Luna viitoare se împlinesc zece ani.

— Lungă așteptare. Așa a fost promisiunea, nu? Jack urma să ajungă judecător, iar tu trebuia să-i iei locul.

— Nu mi s-a promis altceva decât mână liberă ca să pot conduce secția de procuratură după cum cred de cuviință. Pe lângă toate astea, în politică promisiunile nu valorează doi bani. Știi cum recunoști un politician care minte? După faptul că-și mișcă buzele.

Venable râse răgușit.

— Okay, zise ea. Știi cum s-ar numi dacă toți juriștii din această încăpere s-ar găsi pe fundul unui lac?

— Nu, spune-mi tu.

— Un început bun, zise Venable și râse din nou. Oricum, dacă s-a întâmplat chiar așa, atunci a fost o idee strălucită. Te-au scos din joc și te-au plasat de partea lor. Pun prinsoare că însuși Jack a pus totul la cale.

— Nu. Și el aștepta să prindă trenul.

— Atunci cine? Doar nu Shaughnessey!

— Shaughnessey a servit mingea.

— Glumești! Asta zic și eu secret de stat.

— N-a fost nici un secret. Shaughnessey a servit mingea, iar lui Jack i-au curs balele aprobând. Ce dracu', tu urma să pleci și el nu mai avea nici un procuror bun.

— Dar de ce ai acceptat? Cât câștigai? Un milion pe an, mai mult? Ai renunțat la toate astea pentru o sută cincizeci de mii?

Remarca ei îi aminti din nou de cazul Stampier și de altele avute de-a lungul anilor – traficanți de droguri și gangsteri, hoți și borfași pe care-i scăpase de proverbiala spânzurătoare.

— Bani n-au fost niciodată un argument, zise el simplu.

— Atunci de ce? Doar pentru că ai obosit să tot aperi drojdia societății? La vremea ta ai redat străzii o mulțime de ticăloși, domnule Vail. Justiția compromisurilor ferite de ochii lumii.

— Justiție? Un lucru am învățat și eu după douăzeci de ani în meseria asta: dacă vrei să te ia dracu', du-te la tribunal. L-am parafrazat

pe Thomas Jefferson.

— O atitudine foarte cinică pentru un slujbaş al legii.

— Toți suntem cinici. E singura cale de supraviețuire.

— Deci, ce mai urmează? Terminî mandatul de procuror districtual al lui Jack și apoi candidezi la altul, ca să vezi cam ce electorat ai? Pe urmă guvernator?

— Vorbești ca un director de campanie electorală.

Ea îl privi și ochii verzi i se umplură de căldură.

— La asta merită să mă gândesc, spuse încet.

El decise să-și încerce norocul.

— Ce-ar fi să cinăm împreună diseară? Să facem schimb de secrete.

— Deja îmi cunoști toate secretele, Marty, spuse aproape îndurerată, dar în clipa următoare își reveni. Însă nu diseară. Sună-mă. E o propunere interesantă.

— Dacă te răzgândești, mă găsești în capul străzii, cinez la „Avanti!”. Vru să plece, dar se întoarse și, venind foarte aproape de ea, îi spuse la ureche: De unul singur.

O sărută pe obraz și plecă.

Ea se întoarse în sala aglomerată, la căldura, gălăgia, juriștii și ritmul de calypso de acolo și umerii îi căzură.

Ah, ce mama dracului, își zise. Ia mai dă-o încolo de mândrie.

8

Frumos, vesel, gazdă perfectă și stăpân la „Avanti!” – cel mai bun restaurant italianesc din întreg statul – Guido Signatelli nu avea decât un singur defect: un gust artistic de o bizarerie șocantă. Struguri de plastic și sticle prăfuite de Chianti atârnav din bolta de viță falsă înălțuită pe tot tavanul, iar separeurile existente de jur-împrejurul restaurantului aveau forma unor gigantice poloboace de vin. Dar Guido și „Avanti!” supraviețuiseră datorită unei puternice personalități, discreției și bucătăriei excelente. Aflat la trei cvartale de primăria orașului, Guido –obișnuirii casei nu se refereau niciodată la local folosindu-i numele — devenise la ora prânzului reședință districtuală, imitația de peisaj fiind dominată de breasla juridică. În viziunea lui Guido, ordinea plasării clienților era la fel de strictă ca un arbore genealogic. La baza piramidei se aflau traficanții de influență, cu gurile uscate și cu palmele umede de efortul de a se da bine pe lângă toată lumea. După ei urmau juriștii tineri, dornici să se facă remarcați la trecerea lor prin local și sperând la o strângere de mână; veneau la rând procurorii adjuncți, înghesuiți pe la mese mai ferite și discutând în șoaptă fel și fel de strategii; în sfârșit, făuritorii de regi, politicienii care ungeau roțile orașului în spatele ușilor închise, în cadrul a ceea ce era numit în glumă „sesiune executivă” – pentru a evita legile bine știute ale statului. Multe decizii executive tenebroase fuseseră luate în liniștea separeurilor de la Guido. În vârful ierarhiei se găseau judecătorii, monarhii justiției, fiecare avându-și propria masă rezervată și propriii sicofanți cu glas mios, fiecare ridicat în slăvi de tot localul.

Guido, un omuleț îndesat, cu o coamă de păr argintiu și veșnic cu zâmbetul pe buze, îl conduse pe Vail la masa din colț. Cât timp fusese cel mai temut avocat al apărării din întreg statul, Vail obținuse ca separeul să-i fie rezervat. Acolo putea mânca, citi, discuta despre afaceri într-o relativă izolare. Câțiva clienți statornici ai barului

sprijineau teigheaua lungă din stejar și marmură, iar vreo șase mese erau deja ocupate. Conversația se auzea abia ca un murmur.

Vail ceru un pahar de vin roșu și se așeză să citească ce scria *Tribune* despre Yancey și cadavrele din groapa de gunoi, ambele știri fiind prezente pe prima pagină. N-o observă pe Jane Venable decât în clipa în care aceasta apărură lângă el, la masă. Rămase sincer surprins când înălță privirea, dând cu ochii de ea, și nu reacționează decât după câteva secunde. Se ridică, aruncând deoparte ziarul.

— Nu știu ce caut aici. Cred că mi-am pierdut mințile! Probabil că m-am plictisit de adunătura aceea de escroci la fel de mult ca tine și...

Bâigui ceva, ca să-și ascundă stânjeneala, regretând vizibil că venise după bărbatul pe care îl ignorase – și care la rândul său o ignorase – timp de un deceniu. Vail îi ținu scaunul ca să ia loc.

— Nu trebuie să te scuzi față de mine pentru nimic, zise el liniștit. Niciodată.

— Nu mă scuz. Eu doar...

— Te bucuri că ești aici? sugerează el.

Ea îl fulgeră o clipă cu privirea, apoi consternarea i se transformă într-un surâs sfios. Se așeză în fața lui.

— Au trecut zece ani, spuse ea prosteste.

— Ei, am fost ocupați, replică el dezinvolt. Ce bei?

— Un pahar de șampanie. Dacă schimb băutura, mă amețesc.

— Eddie, îl chemă Vail pe chelnerul cel mai apropiat. Șampanie pentru doamna. La fel și pentru mine. Ce-ar fi să ne aduci o sticlă? Taittinger '73 ar fi grozavă.

Rămaseră tăcuți vreo jumătate de minut, după aceea începură să vorbească amândoi deodată și apoi se opriră, izbucnind în râs.

— Ce dracu', Janie, e vremea să începem să ne comportăm ca niște oameni în toată firea. De ce nu? Tu ești divorțată de când, de doi ani? Eu sunt liber ca pasărea cerului.

Venable păru surprinsă că el cunoștea câte ceva despre viața ei particulară.

— M-ai urmărit tot timpul, nu-i așa, domnule avocat Vail? Întrebă ea.

El nu răspunse. O țintuia cu privirea peste masă. Se uitară fix unul în ochii celuilalt câteva secunde și, în cele din urmă, ea își plecă privirea.

— Cea care a fugit, așa-i, zise ea, luându-și o țigară.

— Dacă m-aș gândi la toate cele care au fugit, n-aș mai avea timp de altceva.

Ea râse.

— Bănuiesc că ne-am purtat ca doi liceeni, nu-i așa?

— Poate că e tocmai momentul potrivit și locul potrivit, Janie.

— Ți-am mai spus, Martin, nimeni nu-mi spune Janie.

— În afară de mine, o provocă el. Și ce-ai să-mi faci? Ai să pui să mă aresteze? Eu sunt temutul procuror districtual.

— Cumva împotriva voinței tale, din câte cred eu, adăugă ea.

— Vrei o slujbă?

— De ce, îți dai demisia?

El fluieră ușor printre dinți.

— Înțeleg că nu ți-ai pierdut prezența de spirit. Atunci de ce crezi că stăm aici, Janie?

Ea ridică din umeri.

— Amândoi avem patruzeci de ani...? sugerează ea.

— Peste, adăugă el întristat.

— Amândoi detestăm cocteilurile?

— Amândoi detestăm juriștii?

— Corect, aprecie ea. Sau poate că amândoi suntem singuri cuc.

— Eu nu pot vorbi decât în numele meu, spuse el. Mi-a fost dor de tine. Mie și tuturor bărbaților care te-au văzut vreodată într-o sală de tribunal. Zău că aprindeai pe toată lumea. Erai absolut spectaculoasă – diamantul Speranța din tribunalul districtului Cook. Ție nu-ți lipsesc toate astea? Larma tribunalului, mirosul mulțimii?

— Și acum am zile când merg la tribunal.

— Nu ca altădată. Să aperi în procese civile persoane acuzate de poluare nu-i deloc același lucru.

— Ei haide, Vail, m-am descurcat foarte bine.

— Și ai câștigat, din păcate.

— Hei... Începu ea, cu un început de mânie în glas.

— Iartă-mă, se grăbi el să spună. Am terminat cu discursurile. Ea ridică din umeri.

— Poate că sunt puțin prea susceptibilă la acest subiect. Întotdeauna am fost curioasă în legătură cu un lucru pe care l-am auzit. Chiar ți s-a retras tot sprijinul în momentul în care ai demarat acțiunea?

— Oh, da, răspunse el. M-au bătut la fund bine de tot. Camera de Comerț a înșelat pe toată lumea din oraș, presa a mințit, grangurii au mituit judecătorii. Au adus cei mai grei și mai agresivi avocați pe care i-au găsit în capitală și au transformat un paradis într-un teren de exterminare. Singurul lucru cu care m-am ales a fost o lecție utilă.

— Și anume?

— E riscant să te lași orbit de idealism. Când hienele descoperă că ești un om integru, își trimit asasinii în costume de mătase.

— Nu te-ai descurcat rău. Ai desființat una dintre cele mai respectate bănci din oraș pentru că spăla bani murdari, ai închis două companii chimice, ai suspendat jumătate din consiliul municipal fiindcă luau mită. Eu aș zice că ești chit.

— E un început, zise el și schimbă subiectul, aducând discuția înapoi la ei doi. Ceea ce-mi lipsește sunt ciorovăielile noastre de altădată, chiar și după zece ani.

— Ar fi câte ceva de spus despre competiția de modă veche, pe viață și pe moarte.

— Tu ar trebui să știi.

— Uite cine vorbește.

Ea își ridică paharul și închină în cinstea competiției pe viață și pe moarte. Din nou se uitară unul în ochii celuilalt, dar, de data asta, ea nu-și mai plecă privirea.

— Janie, întrebă el, de fapt cât îți e de foame?

Venable se lăsă comod pe spate în separeu, se uită în tavan, închise ochii și clătină din cap foarte încet, apoi oftă și privi în jos, spre el, de-a lungul nasului.

— Cocteilurile îmi strică întotdeauna pofta de mâncare, zise ea.

Remarca o fațetă a lui Vail pe care acesta nu și-o dezvăluisese niciodată: vulnerabilitate, simț romantic. Adusese acasă sticla de Taittinger la gheață, după ce-l anunțase pe Guido că se răzgândiseră în privința cinei. Jane fusese întotdeauna atrasă de Vail, chiar și cu ani în urmă, însă niciodată nu voise s-o admită, defulându-și sentimentele sub forma unui amestec de admirație și teamă față de talentul lui. Acum, stând în sufrageria lui Vail și urmărindu-l cum aprinde focul, își dădu seama cât de mult îl dorea și începu să se întrebe dacă nu făcuse o greșală. Nu cumva se pripise să intre într-o combinație? O aventură de o noapte? Avea să fie una dintre acele greșeli penibile,

când te trezești a doua zi de dimineață cu o mahmureală sexuală? Dar când el se ridică și se întoarce către ea, temerile i se topiră într-un nou val de dorință. El îi scoase haina, o aruncă pe canapea și se duse în bucătărie să aducă pahare de vin.

Jane își roti privirea prin apartament. Avea două camere, destul de sus ca să-i ofere o panoramă a orașului, frumoasă, dar nu ostentativă. Unul din dormitoare fusese transformat în birou, o încăpere plină de cartonașe care marcau locul hârtiilor, dosare clădite teancuri prin colțuri, vrafuri de reviste, cele mai multe cu ambalajul de plastic încă nedesfăcut, însemnări făcute în grabă și decupaje din ziare. Din baie răzbătea o rază de lumină albăstruie, și Jane aruncă o privire înăuntru.

Fusese transformată într-o mică seră. Un jgheab căptușit cu zinc și lung de aproape doi metri se întindea de-a lungul peretelui, cu robinete și tuburi legate la cadă. În cadă se vedeau ghivece de flori. Un șir de lumini de creștere cu dozaj automat creau iluzia luminii de zi timp de douăsprezece ore zilnic. Sub aceste lumini se găseau mănunchiuri de flori mici, delicate și albastre, înconjurate de frunze ca de ferigă. În cealaltă parte a aglomeratei încăperi se vedea un mic paravan cu acoperiș de plastic, cu pereții broboniți de rouă artificială. Prin pereții opaci văzu petele de culoare ale altor flori.

Privi de jur-împrejur prin mica încăpere.

— Ca să vezi, un horticultor de apartament, zise ea aproape cu voce tare.

— Se numesc campanule, auzi glasul lui Vail în spatele ei.

Ea se întoarce, surprinsă, și-și ținu răsuflarea

— Iartă-mă. Trăgeam cu ochiul.

El îi întinse o cupă cu șampanie înspumată.

— Frumoase ca niște femei tinere și atrăgătoare. Sunt flori de iarnă. Cresc sălbatice de-a lungul malurilor râului unde am copilărit. Odinioară le culegeam și le duceam acasă mamei, care le pune pe pian, și uneori o auzeam vorbindu-le. „Acesta e Chopin”, spunea ea, apoi cânta pentru ele.

— Pare să fi fost o femeie extraordinară.

— Chiar a fost. A murit când eram în clasa a opta.

— Îmi pare rău.

— A trecut mult de atunci.

Treptat, crisparea ei se schimba din nou în dorință. Buzele i se uscară, așa că mai luă o înghițitură de șampanie. În mod ciudat, în cameră exista doar o singură fotografie: imaginea întunecată, sumbră și prevestitoare de rău a unui grup murdar de uzine, ascunse în parte după o perdea de aburi și fum murdar creată de mâna omului. Păreau o masă compactă, lungă și cenușie, cu coșuri care scuipeau un fum negru, înălțat ca o tumoare amenințătoare de nori joși și poluați plutind deasupra întregii scene. În fundal, un râu înspumat, cu malurile învăluite în aburi și care reflecta cumva deprimantul tablou.

— Bun venit în Cartierul Curcubeului. Mă crezi sau nu, dar când eram copil înotam în râul acela.

— Deci acolo au pus mâna pe tine, spuse ea.

— Da. Ce ironie, nu-i așa? Camera de Comerț numește așa ceva un parc industrial. Cândva, credeam că un parc e un loc vesel, unde se joacă cei mici. Oportuniștii mi-au distrus această iluzie.

— Dar de ce păstrezi fotografia?

— Ca să nu devin niciodată îngăduitor.

— Nu mi te pot imagina îngăduitor cu nimeni și nimic. Își scoase pantofii și se întoarseră împreună în sufragerie. Sper că nu te superi, mă dor cumplit picioarele.

— la loc. Mă pricep foarte bine și la picioare.

— La picioare?

— Fac cel mai bun masaj de dincoace de Sweden. Ea se așeză pe canapea și se lăsă pe spate, sprijinindu-se de pernele joase și moi. El îi luă un picior în amândouă mâinile, masându-l la început încet, apoi mai tare, cu degetele în podul tălpii. Masajul era ca un curent electric care urca între picioarele ei, de-a lungul firelor de mătase ale ciorapilor. Închise ochii. Răsufă din ce în ce mai iute și pulsul devenea tot mai grăbit. De rest se ocupa șampania.

— Foarte bun masaj, murmură ea.

El își strecură încet o mână de-a lungul piciorului învelit în mătase, urcând pe gambă, apoi mai sus de genunchi. Brusc, Jane se ridică în picioare, dându-și seama că abia mai respira.

— Am nevoie să mă ridic un minut, zise ea. Se sculă și se duse la șemineu. El o urmă. Marty... vru ea să spună, dar Vail o răsuci cu fața către el.

Îi prinse obrazul cu amândouă mâine și o sărută. Ea îi cedă, răspunzându-i lacomă, cu gura lipită de a lui, buzele și limbile lor căutându-se cu disperare, iar trupurile strângându-se unul în celălalt. Seducția pe care o exercitau unul asupra celuilalt era hipnotică. Mâinile lui alunecau pe șoldurile și pe spatele ei, mângâindu-i fesele tari, coborând șovăielnic pe picioare, strivind-o de Crupul lui. O mână se strecură în interiorul coapsei, apoi antebrațul lui își făcu loc între picioarele ei, urcând mai mult, până la marginea mătăsoasă a ciorapului, abia atingând-o cu degetele. Ea gemu încetișor, venind în întâmpinarea degetelor bărbatului, se lipi de mâna lui, iar el începu s-o mângâie. O sărută pe urechi, pe adâncitura de la baza gâtului, iar ea îi răspunse punându-și ușor palma pe ceafa lui și aplecându-i capul către sânii ei. Dorința ținută în frâu se dezlănțui. Începură să se dezbrace febril unul pe celălalt, fără a pierde ritmul seducției reciproce, mâna lui mișcându-se în cercuri încete și umede, explorând fiecare por al femeii. Simți cum i se taie respirația în clipa în care ea își puse mâna pe degetele lui, călăuzindu-le. Întinse cealaltă mână și-i trase fermoarul rochiei. Jane se lipi de el, provocându-l, nelăsând rochia să cadă, apoi își puse palma pe pântecul lui, plimbându-o pe mușchii tari și desenând cercuri cu degetul mare în jurul ombilicului. Își strecură mâna sub cureaua lui, apoi mai jos, până când îl simți înălțându-se ca s-o întâmpine.

Ea se lăsă pe spate. Rochia lunecă încet în jos, rămânând o clipă agățată pe sfârcuri, apoi se prelinse pe sâni și pe șolduri. Continuară să se sărute cu ochii închiși, în timp ce mâinile își urmau căutarea. Cu buzele lipite de ale lui, Jane îi apăsă mâna cu a ei, plimbându-o ușor pe pântec și îndemnând-o să coboare până când îi ajunse între picioare, apoi, silind-o să rămână acolo, începu s-o plimbe în sus și în jos. După aceea întoarse palma și, atingându-i mâna cu a ei, începură să se mângâie unul pe altul într-un ritm perfect. Îl simți crescând și-și trecu palma liberă pe spatele lui, mângâindu-i fesele. Sfârcurile li se atinseră și ea se lipi și mai mult de el, simțindu-l cum se întărește în atingere cu trupul ei, mișcându-și trupul sub degetele lui și mângâindu-i abia simțit sexul în erecție.

Își lăsă capul pe umărul lui, tremurând din toți mușchii, în timp ce el continua s-o mângâie din ce în ce mai repede, apoi își arcui ușor spatele și câteva clipe rămaseră înlănțuiți, mișcându-se ușor în ritmul gemetelor ei.

— Dumnezeule, șopti Vail cu buzele lipite de ale ei. Mai încet.

— Nu pot, răspunse ea tot în șoptă. Nu *pot!*

Începu să se frece de mâna lui, să-l mângâie mai repede, iar el

începu să se miște o dată cu mâna ei. Ea tremura. Își ținu respirația și se ridică pe vârfuri, iar el o simți întărindu-se și umezindu-se înăuntru la atingerea degetelor lui. Deodată ea țipă, venind în întâmpinarea degetelor lui, cu picioarele tremurând de spasme.

Vail o lungi pe podea și se întinse alături. Ea își lăsă brațele în lă-turi. Bărbatul se culcă peste ea, aplecându-se deasupra ei cu ochii închiși, cu mușchii brațelor zvâcnind, iar ea îl călăuzi înăuntru ei. El trase aer în piept, își ținu respirația, apoi începu să se miște în ea. Ea ridică amândouă brațele, îi înlănțui gâtul și-l rostogoli în așa fel, încât să vină deasupra lui. Își frecă sfârcurile tari de pieptul lui, se așeză călare peste el, apoi, ridicându-se puțin, îl conduse din nou în trupul ei și, aplecându-se, îi înăbuși gemetele cu buzele ei. Ca vrăjiți, făcură dragoste, se opriră, se abținură, tremurând, până când nu mai putură să reziste, până când tensiunea ajunse de nesuportat. El îi simți muș-chii umezi strângându-se în jurul lui. Își coborî mâna între trupurile lor, simțind cum pântecul ei se întărea sub mângâierile lui. Ea se crispă, își ținu respirația câteva secunde, apoi se lăsă în jos peste el, țipă și începu să tremure. Răspunsul ei fu atât de puternic, încât toate simțu-rile lui scăpară de sub control. Simți și el un spasm, apoi un altul și un altul, după care urmă explozia.

Ea se simți electrizată, pierdută în timp și spațiu, apoi valurile începură din nou să crească.

— Oh, Doamne! exclamă Jane și se prăbuși peste el, întinzându-și picioarele lungi și strângându-le astfel, încât să-l țină prizonier în trupul ei. Continuară să se sărute până când, în cele din urmă, Jane se eliberă din nou. Ooh, murmură ea încet de câteva ori.

El rămase sub trupul ei, înlănțuind-o cu brațele, mângâindu-i ușor spatele, în timp ce respirația le revenea la normal. Deodată, cuprins brusc de nebunie, bărbatul lunecă din nou adânc înăuntru ei, apoi se retrase și se împinse în ea. Mușchii femeii începură din nou să se întărească. Părul i se revărsă peste obrazul lui, în timp ce-și legăna capul dintr-o parte în alta. Amândoi gemeau la unison, dorința lor crescând tot mai mult și mai mult, până când ea țipă, îndreptându-și spatele și mișcându-se în sus și în jos, după care se prăbuși pe pieptul lui.

Rămaseră tăcuți un timp, în timp ce mușchii ei se dilatau și se strângeau sub contracțiile lui. Ea își lipise buzele de urechea lui, iar el o asculta cum își recapătă treptat suflul. În final, își întinse un picior, apoi pe celălalt, până când ajunse să-și culce trupul peste al lui.

Își înălță capul până când vârfurile nasurilor aproape li se atinseră și își trecu vârful limbii peste buza lui de sus.

— Doamne, murmură ea încă răsuflând greu. De ce a trebuit să așteptăm atâta timp?

Se lăsă să alunece deoparte, continuând să-și țină un picior peste al lui. El îi înconjură umerii cu brațul și rămaseră așa câteva minute, uitându-se la foc.

— Ce s-a întâmplat cu femeia aceea superbă care lucra pentru ti-ne? întrebă ea, rupând tăcerea.

— Naomi Chance?

— Așa o chema? Ce nume superb!

— Tot pentru mine lucrează. Văd că te-ai rupt de toți și de toate.

— Lumea vorbea despre voi doi. Se rostogoli pe spate, ridică un picior și se mișcă încet, oferindu-i o priveliște tentantă a trupului ei gol. Ați avut o aventură? întrebă ea. El ridică un deget. O dată? Numai o *singură* dată?

El încuviință din cap.

— Într-o noapte, cu multă vreme în urmă. Ea a spus că nu voia să

continuăm, pentru că asta ar fi deteriorat relația noastră profesională.

Jane se aplecă și-l mușcă ușor de degetul mare de la picior.

— Nu era în toate mințile, zise ea.

— Ți s-a făcut foame? Întrebă el.

Ea îi șterse saliva de pe degetul mare cu palma și cu degetele.

— Aș mânca ceva.

— Ce zici de șampanie și brânză?

— Ca aperitiv. Ai lumânări?

— Dacă nu s-a ales praful de ele până acum.

— Lumânări, vin și brânză. Câtă eleganță!

— Ți-a revenit pofta de mâncare, nu?

— Oh, da, răspunse ea încetișor.

Îl urmări cu privirea cum se duce la bucătărie. Avea un trup muscular, tare și mai curând slab. Ei îi plăcea. Nici un gram de grăsime, și era un amant atent, care știa ce butoane să apese și ce porți să deschidă. Nici nu se așteptase la altceva. Vail făcea totul cu pasiune.

El se întoarse după un minut sau două, ținând între degete pahare curate, o cutie de biscuiți uscați și o felie de brânză de Brie într-o mână, iar în cealaltă două lumânări. Luă mucerile de țigări din scrumiera mare, aprinse o lumânare și turnă puțină ceară fierbinte în scrumieră. Ea îl privi cu atenție cum pune lumânarea în soclul de ceară, ținând-o până când acesta se întărește la bază. Deschise pachetul de Brie și cu degetul mic desprinse o bucățică de sub crusta tare și i-o întinse ei. Ea prinse tot degetul în gură și supse brânza.

Atunci sună telefonul.

— Oh, lisuse! gemu el. Încercă să nu-i dea nici o atenție, dar după cinci apeluri înțelese că Stenner nu se va da bătut. Omul știa că Vail era acasă și cunoștea și motivul. Rahat, rahat, rahat, mârâi el, înșfăcând, în cele din urmă, receptorul. Domnule maior, la ora asta nu sunt acasă. Dacă lași un...

— John Farrell Delaney.

Tăcere.

— Ce-i cu el?

— Zace în mijlocul unui apartament de pe aleea Lake View, găurit de două gloanțe calibrul 38. Atât și nimic mai mult. Fiecare din cele două împușcături îi putea fi fatală.

— Ah, afurisitule!

— Zece minute? Sau ai nevoie și de un duș?

Lui Vail i se păru că detectase o urmă de ironie în vocea lui Stenner. Nu luă în seamă remarca.

— Ai fost deja acolo?

— Mi-a telefonat Shock. Nu știu mai mult decât ți-am spus adineauri.

— Zece minute, capitulă Vail.

— Sunt în fața ușii de la intrare.

— Ar fi trebuit să-mi închipui.

Închise telefonul. Ea îl privi fix, continuând să-i admire trupul gol, în timp ce el începea să se îmbrace.

— Nu trebuie să te duci acasă, toarse ea. De ce nu petreci noaptea aici?

— Foarte nostim, mormăi el. E vorba de o crimă.

— Nu-i prea măgulitor.

— Ce?

— Să faci amor cu mine până îmi pierd mințile și pe urmă să mă părăsești pentru un cadavru.

El își puse pantalonii, trăgând nervos de fermoar.

— Incursiuni nocturne în jungla omenească.

— Din câte îmi amintesc, anul trecut au fost cam două mii de omucideri. Te-ai sculat din pat pentru toate?

— N-au fost toate noaptea, răspunse el, căutându-și un pantof. Ea se ridică în capul oaselor și bâjbâi după o țigară.

— Să te aștept? îl întrebă, clipind des spre el, ca o vampă din vremea filmului mut.

— Ție nu ți s-a întâmplat niciodată așa ceva cât timp ai fost procuror? se interesă el.

Ea clătină din cap foarte încet.

— Nu aveam decât un singur telefon și îl scoteam din priză.

— Dacă ar fi fost vorba de ceva important? insistă el, punându-și ciorapii și pantofii.

Ea scoase alene un rotocol de fum. În glas i se ghicea o undă de interes.

— Cât de important?

— Foaaarte, foaaarte important.

— Unde te duci? întrebă ea bănuitoare.

El făcu un semn de lehamite.

— A fost o întrebare retorică, Janie.

— Nu, nu, n-ai să scapi numai cu atât, Vail. Ce s-a întâmplat? Unde te duci la ora... - se uită la ceas — unsprezece și jumătate noaptea?

— Te interesează John Farrell Delaney?

Auzind numele, ea își îndreptă spatele, făcând ochii mari de surpriză.

— Ce-i cu el? El o privi, zâmbi și-și duse un deget la buze. A făcut ceva! A făcut... Nu! Cineva i-a făcut lui ceva.

O imagine fugară din trecut fulgeră prin mintea lui Vail. *El și Judecătorul, față în față la masa de lucru masivă, cu degetele pe dolarii de argint, în timp ce jucau jocuri ale minții.*

— Deocamdată e secret, Jane. Știi că nu pot...

— Mai slăbește-mă cu tâmpeniile, Martin Vail. Ai auzit vreodată de întâlnire soldată cu viol? Vorbește sau încep să țip.

— N-ai să îndrăznești.

— E mort, nu-i așa? Se aplecă până când ajunse la câțiva centimetri depărtare de obrazul lui. E mort, Marty?

Vail încuviință din cap.

— Cineva i-a vârat două gloanțe în inima aia bătrână și urâtă.

— Auuuu! zise ea încet. Cineva l-a ucis pe *Delaney*? Atunci chiar că ai dat de necaz, domnule procuror districtual. S-ar putea ca noi doi să fim singurii din oraș care nu au avut un motiv întemeiat ca să-l lichideze pe nemernic. Tu n-ai nici un motiv, așa-i?

— Nu, întotdeauna mă împiedic de codoșul ăla al lui, Firestone, răspunse Vail. Se ridică, își puse smochingul și paltonul, renunțând la cravată. Niciodată n-am avut de-a face cu domnul Delaney.

— Ai avut noroc. Ei bine, te iert că mă păărăsești, dar numai dacă îmi promiți că la înapoiere îmi dai toate detaliile grozăviei. Măine vestea va fi pe buzele tuturor.

El se aplecă și o sărută pe buze.

— Dacă nu mă întorc până pleci tu, încuie ușa.

— Nu face din seara asta una de duzină, șopti ea, zâmbind, și-i răspunse la sărut.

— Delaney era singur când l-au găsit? Întrebă Vail în timp ce urcă în mașină. Vreau să spun, există vreun suspect?

— Ți-am spus tot ce știu, răspunse Stenner.

Trecu cu mașina de cele câteva cvartale care despărțeau reședința lui Vail din Dearborn Park de Loft Apartments și opri în dreptul unui uriaș bloc turn cu pereți de sticlă. În spatele lui, la o sută de metri distanță, dincolo de Hilton, lacul scânteia în lumina clarului de lună. În dreptul intrării, toată strada era ocupată de mașini parcate: patru de poliție, o ambulanță și omniprezentul microbuz al lui Okimoto. Un grup de oameni sfidau frigul, adunați în jurul panglicilor care delimitau locul crimei și așteptând să se întâmple ceva important. Vail și Stenner luară ascensorul până la etajul al treizecilea.

Ușa liftului se deschise pe un coridor îngust cu numai două uși. Una era dată de perete și proptită cu un scaun, iar lângă ea stătea de pază un polițist în uniformă, care privea peste umăr la activitățile desfășurate înăuntru.

Când intrară în apartament, îl văzură pe Shock Johnson în capătul unui coridor lung, așternut cu un covor alb și luminat discret cu o lumină indirectă. Polițistul cel solid zâmbi, apoi veni la ei cu pași mari și le întinse o mână de dimensiunile unei mânuși de base-ball.

— Noroc, băieți, îi salută el, conducându-i pe coridor spre sufragerie. Ne-am văzut destul de des zilele astea.

— Da, o să creadă lumea că suntem logodiți, comentă Vail.

— Nu ești genul meu, zise Shock. Mie îmi plac blondele.

— Îmi pun perucă.

— Nu-i același lucru.

Ajunseră la capătul coridorului și priviră în interiorul unei sufragerii spațioase, cu ferestre pictate, care dădeau spre lac. Când intrară, un laborant care stătea în patru labe, curățând covorul cu un mic aspirator de mână, se ridică și ieși. Un altul ștergea de praf lămpi, mese, scaune și toate obiectele din cameră pe care ar fi putut rămâne amprente. Un pahar granulat, de modă veche, stătea pe masă, încă păstrând urmele pudrei folosite la amprentare.

Cu excepția vederii panoramice asupra lacului, încăperea era rece și neprimitoare. Mobilierul ultramodern, de culoare neagră, contrasta puternic cu pereții și covoarele albe. Cele trei tablouri mari agățate pe unul dintre pereți erau picturi abstracte, în diverse configurații de negru și alb. Locul părea de o curățenie impecabilă. Cu excepția președintelui consiliului municipal, Delaney, care zăcea pe spate, gol pușcă, cu ochii larg deschiși ațintiți în tavan. Avea o rană în piept și o alta deasupra ochiului drept. Sub cadavru se adunase o baltă de sânge, care se închegase într-o pată mare și maronie pe covor.

— Unde-i Okie? Întrebă Vail.

— În camera de alături. El presupune că crima a fost comisă între șapte și opt și jumătate.

— Cine l-a descoperit? Întrebă Stenner.

— Delaney era principalul vorbitor la banchetul de astă-seară. Văzând că nu apare și nici nu dă telefon până la sfârșitul dineului, cineva a sunat la birou. A răspuns paznicul, care le-a spus că nu-l văzuse pe Delaney plecând. A verificat în parcare, să vadă dacă mașina lui Delaney mai era acolo – poți ieși în parcare fără să mai treci prin hol. Ei bine, era. S-au îndrugat verzi și uscate până s-a terminat întâlnirea. Câțiva demnitari au venit aici, directorul din tura de noapte le-a dat o cheie și au intrat. Delaney plecase pe lumea cealaltă.

— La ce oră se întâmpla asta? întrebă Stenner.

— Unsprezece și cinci.

Stenner veni ceva mai aproape, se aplecă și privi la cadavru.

Partea dreaptă a feței lui Delaney era arsă, iar sprânceană dreaptă era pârlită. Rămânând aplecat, privi peste umăr la Vail și la Shock.

— Aș zice că s-a tras cu țeava aproape lipită de piele, remarcă el. Shock încuviință din cap.

— I-a ars sprânceană și i-a prăjit aproape jumătate din față. Cel mult câțiva centimetri. Probabil că nici n-ar fi fost necesar. Oricare din gloanțe i-ar fi fost fatal.

— Se întâmpla ceva în dormitor? întrebă Stenner.

Shock ridică din umeri.

— Du-te și aruncă o privire.

— Delaney nu pare foarte surprins, spuse Vail în timp ce Stenner se duse în cealaltă cameră.

— Poate clipea atunci când s-a tras, zise Shock.

— Probabil îl cunoștea pe cel care l-a lichidat, nu crezi?

— Aș zice că nu-i o presupunere prea hazardată. Adică, ce dracu' făcea în sufragerie cu socoteala la vedere?

— Poate că a fost nevastă-sa.

— Sau amanta?

— Sau amantul.

— Și asta.

— Am o prietenă și ea zice că e singura persoană din oraș care nu avea motive să-l ucidă.

— Tu ai avut vreo neînțelegere cu el, Marty?

— Nu. Întotdeauna îl trimitea pe Firestone să-i rezolve treburile murdare.

— Alt nemernic.

— Poate reușim să-i punem în cârcă crima.

Shock râse.

— Îmi place ideea asta.

— Eckling are mulți băieți care lucrează la acest caz?

— Jumătate din efectiv.

— Nu mă îndoiesc, zise Vail. Deja simte cum îi arde pământul sub tălpi. Chestia asta o să dea crampe fiecărui politician din oraș.

— La gândul că unul dintre ei ar putea fi următorul? întrebă Shock, pufnind ironic.

— Conștiința vinovăției, răspunse Vail și amândoi începură să râdă.

— Voi doi nu prea aveți respect pentru cei morți. La urma urmei, Delaney a *fost* președinte al consiliului municipal, șef al comitetului de finanțe, lider al filialei orășenești a Partidului Democratic...

Dinspre dormitor își făcu apariția un japonez scund și distins, cu părul negru tuns scurt și ochelari cu ramă de baga. Oichi Okimoto, echipat cu un halat chirurgical din hârtie, cizme de plastic și mănuși, intră cu pași mari în sufragerie.

— Ce mai faci, Martin? întrebă legistul, trecând pe lângă ei.

— În ultima vreme nu prea am parte de somn, răspunse Vail.

— Măcar aici e mai plăcut decât la groapa de gunoi.

Okimoto, care la vârsta de treizeci și șase de ani era unul dintre cei mai buni medici legiști, străbătu încăperea, duse cu grijă un scaun cu spătar drept până în colțul camerei și se așeză călare pe el, cu brațele încrucișate pe spătar și bărbia sprijinită pe ele. Studie încăperea fără să scoată un cuvânt. Vail își scoase pachetul de țigări, dar Okimoto spuse, fără a întoarce capul:

— Te rog n-o aprinde.

— lei mostre de aer, Okie? întrebă Vail.

— Mă enervează. Vail puse deoparte țigările și toată lumea rămase pe loc, așteptând ca Okimoto să termine cu gânditul. Trecură trei minute. Într-un târziu, Okie se ridică și duse scaunul la locul de unde îl luase. Am isprăvit, așa că ai putea să pleci acasă, i se adresă el lui Vail. Cu excepția mizeriei de colo, apartamentul e imaculat. Asta-i tot ce pot să-ți spun. Nici un semn că ușa ar fi fost forțată. Prosoape umede pe pardoseala băii. Smochingul întins pe pat. Purta un Rolex de aur, antiacvatic –nu imitație, ci valorând vreo zece mii – apoi portofelul, cărți de credit și altele, plus trei sute optsprezece dolari bani gheață pe comodă. Se uită din nou la cadavru. Cred... – doar *cred*, ați reținut? – că cineva cunoscut, cineva care avea o cheie, a pătruns în apartament, în timp ce el se afla sub duș. Delaney termină baia, lasă prosoapele, vine aici să-și ia ceva de băut din barul din colț. Crezându-se singur, nu se obosește să-și mai pună ceva pe el – dacă ar fi deschis el însuși ușa sau ar fi auzit pe cineva intrând, ar fi îmbrăcat un halat sau altceva. Își ia băutura, se răsucesc în loc și dă cu ochii de oaspetele misterios stând în pragul sufrageriei. Începe o conversație cu această persoană –sau poate își dă seama că se află în primejdie și imploră să i se cruțe viața – oricum, pune băutura pe masă și când se întoarce din nou, musafirul necunoscut îl găurește de două ori. Sunt aproape convins că primul glonț a fost cel din piept. Am găsit un cartuș folosit, uite, chiar aici. După aceea, necunoscutul s-a apropiat, probabil a pășit peste el, s-a aplecat și l-a împușcat în frunte. Am mai găsit un cartuș lângă capul victimei. E limpede că mobilul n-a fost jaful. Eu cred că criminalul a fost o femeie.

— De ce? întrebă Vail.

— Amprente de pe covor. Tocuri înalte, nu cuie de pantof. Avem o mulțime de fotografii și un mulaj în ceară al urmelor lăsate de tocurile cui. Nu cred că autopsia va aduce alte surprize. Poate niște urme de droguri în sânge, dar mă îndoiesc: nicăieri în apartament nu s-a găsit vreun indiciu că ar exista substanțe interzise de lege. Stomacul e probabil și el gol: Delaney se pregătea să ia cina.

— Oricine ar fi cel care l-a împușcat, a venit aici exact în acest scop, zise Stenner.

— Ce te face să crezi? întrebă Okimoto.

— Pentru că Delaney era în pielea goală, așa-i? sugeră Shock. Dacă ar fi avut loc vreo conversație, Delaney s-ar fi dus în dormitor și ar fi pus ceva pe el.

— Bine gândit, zise Okimoto.

— Dacă lucrurile s-ar fi petrecut așa cum presupui tu, Okie, inter-veni Vail, înseamnă că femeia trebuie să-l fi urât cumplit. Abel are dreptate, a venit aici anume ca să-l omoare.

— Autopsia ne va spune totul, vorbi Okimoto. Apropo, nu voi avea nici un fel de date asupra cazului de la groapa de gunoi până mâine sau chiar poimâine. Cadavrele sunt într-un hal fără hal.

Porni pe coridor în direcția bucătăriei.

— La dracu', Shock, spuse Vail. Tot ce ai de făcut e să găsești pe cineva care-l detesta. În opinia prietenei mele, ar putea fi oricine din district.

— Am o idee, interveni Shock, uitându-se din nou la cadavru. Delaney candida la alegerile din toamnă. Poate are niște fotografii luate în timpul campaniei.

— Ai dreptate, așa e, îl aprobă Vail. Ce naiba, era cunoscut drept taur comunal. Probabil, voia să obțină voturile femeilor.

Amândoi începură să râdă.

— Dar cei care împăiază animale? Probabil că ar fi obținut și

voturile lor.

— Da, abia izbuti să încuviințeze Vail, printre hohote de râs. Ar putea să și-o împăieze și să-i dea numele lui.

— Așa e. Marea Sculă.

În timp ce râdeau cu lacrimi, în apartament își făcu apariția Eckling. Parcurse coridorul cu pași mari și intră în camera unde fusese comis asasinatul.

— Ce dracu' o fi atât de caraghios? se răsti el. Unul dintre mai marii orașului zace mort pe podea și voi doi găsiți că e de râs? Nu mă așteptam din partea dumitale, domnule căpitan.

— Oh, haide, Eric, lasă-l în pace. Știi cum e când te afli la locul crimei. Te apucă un râs nervos.

— Cunosc deja părerea ta despre consilierii noștri, declară cu emfază Eckling. Trebuie să-ți reamintesc că ei reprezintă poporul. Merită să fie respectați.

— De ce nu lăsăm deoparte prostiile, Eric? rosti dezgustat Vail. E vorba de anchetarea unei crime. Anchetează.

— Te dai mare cu noua ta funcție, Vail? mârâi Eckling.

— Când am s-o fac, vei afla și tu. Nici măcar nu vei avea nevoie să întrebi.

Atenția lui Eckling se îndreptă spre Stenner, care ieșise din dormitor. Văzându-l pe Eckling, Stenner se opri și rămase în prag, cu brațele încrucișate. Nu-și adresară nici un cuvânt.

— Sunteți pe terminate aici, căpitane? întrebă Eckling.

— Mai trebuie să-și strângă lucrurile băieții de la laborator, răspunse Shock.

— Am oameni la treabă în tot cartierul, îi spuse Eckling. Măine la prima oră ne ocupăm de cei de la primărie și de la firma lui. Voi conduce eu însumi ancheta, căpitane Johnson. Dumneata vei fi mâna mea dreaptă.

— Bine, domnule.

— Soția lui trebuie să sosească, urmă Eckling. N-o să vă vină să credeți, dar nu știa că el avea acest apartament. Un apartament pentru întâlniri amoroase, iar nevastă-sa habar n-are de existența lui. Când i-am spus unde se afla soțul ei, și-a închipuit că venise în vizită la cineva.

— Știe că e mort, nu? întrebă Shock.

— Da, i-am spus că a avut loc un accident. Cred că cel care s-a dus să-i dea de știre a fost consilierul Firestone. Erau prieteni foarte apropiați.

În spatele lor, ușile ascensorului se deschiseră cu un hârșăit. Shock întoarse capul și-l văzu pe Raymond Firestone, care păși pe hol, apoi se dădu un pas înapoi, lăsând-o pe Ada Delaney să intre în apartament. Era o femeie înaltă, trecută de cincizeci de ani, cu o figură severă, sprâncene arcuite și ochi nedumeriți. Obrazul fără riduri, grație chirurgiei estetice, încă păstra urmele tristeții de femeie rămasă prizoniera unei vieți lipsite de satisfacții. Purta o rochie neagră, lungă până la genunchi, și era nefardată. Se opri în ușă, privind de jur-împrejur, apoi porni pe coridor către sufragerie.

— Iisuse! exclamă Shock. Să aducă cineva un cearșaf. Acoperiți mortul.

— Nu! se împotrivi Ada Delaney, rămânând în ușa sufrageriei și privind în celălalt capăt al încăperii, la cel care fusese John Farrell Delaney. Lăsați-l așa cum e.

Shock se uită la Eckling, iar acesta încuviință din cap. Femeia intră încet în cameră și se opri la vreo doi metri de cadavru.

— Așa l-ați găsit? întrebă Ada Delaney.

— Da, doamnă, răspuse Shock.

Ea zâmbi către cadavru, cu un aer aproape disprețuitor.

— Tipic, spuse ea. Cei de față schimbă câteva priviri. Nimeni nu rosti un cuvânt. Nici măcar nu știam de acest apartament, zise ea, privind țintă afară pe fereastră. Părea hipnotizată de scena morții. Glasul îi deveni ascuțit – nu mai puternic, ci mai subțire – și începu să vorbească grăbit, de parcă ar fi memorat un monolog și s-ar fi temut să nu uite vreun cuvânt. Vail se gândi că poate femeia se afla încă în stare de șoc, după trauma cauzată de vederea cadavrului soțului ei. E încântător. Puțin cam sobru, dar încântător. Destul de bun pentru un om care a făcut avere ocupându-se de abatoare. Se uită atent la unul dintre tablouri. Niciodată nu mi-a plăcut gustul lui artistic. Arta abstractă mă lasă rece. Se răsuca cu fața către Firestone. Nu mi se pare prea cinstit, așa-i, Raymond? Să ai un loc frumos ca acesta și să nu-l împărți cu femeia pe care se presupune că o iubești, care ți-a născut copii și cu care ai împărțit patul? Tăcu o clipă, apoi adăugă cu nonșalanță: Care ți-a tolerat toate minciunile! Veni mai aproape de cadavru, până când ajunse să-l privească aproape de sus în jos. M-am căsătorit cu el de îndată ce am terminat colegiul. Acum treizeci și unu de ani. N-am cunoscut un alt bărbat – vreau să spun, din punct de vedere intim. Întotdeauna a fost Farrell. Farrell, Farrell, Farrell. Era un curtezan atât de atent... și îl iubeam atât de mult... acum treizeci și unu de ani. Mi-a cumpărat o orhidee cu ocazia primei noastre seri dansante la colegiu. Nu știu de unde făcuse rost de bani. La fiecare aniversare îmi oferea cinci orhidee. Până în urmă cu câțiva ani. Își acoperi gura cu palma. Oh, Doamne, cât aș vrea să plâng. Dar nu pot face nici măcar asta, pur și simplu nu am lacrimi. Știi cum mă simt, Raymond? Ușurată. Ușurată că s-a terminat. Se uită din nou la soțul ei mort. Începusem să te urăsc cu adevărat, Farrell. Și când te gândești că n-a trebuit să fac nimic. Nici să divorțez de tine, nici să mă las în continuare umilită. Cineva m-a eliberat. Ce... surpriză frumoasă... și neașteptată! Întorcându-se cu spatele către soțul ei mort, ieși cu pași rari din încăpere. Acum mă poți conduce acasă, Raymond, zise ea.

Urmărind-o cu privirea în timp ce se îndepărta, Vail se gândi la Beryl Yancey și la panica ce o cuprinsese creându-și soțul mort sau pe moarte, în contrast cu Ada Delaney, care nu putea să verse nici măcar o lacrimă pentru bărbatul ei.

— Phii! exclamă el când ușa ascensorului se închise în urma ei.

— Categorie, un suspect, răspuse Stenner.

— Da, da, întări și Shock Johnson. S-ar putea să fie un caz simplu, Marty.

— Nu există cazuri simple.

Când Vail ajunse acasă, găsi un șervețel de hârtie pe podea, în spatele ușii. Pe el era o urmă de ruj, iar dedesubt numărul secret de telefon al lui Jane Venable.

Nici un alt mesaj.

Reședința familiei Delaney se găsea în Rogers Park, pe Greenleaf, chiar lângă Ridge Avenue – o casă veche, în stil italian, cu coloane, ferestre înalte și streșini proeminente, care în exterior aducea cu o construcție din secolul al XIX-lea. Eckling își lăsa subalternul în mași-

nă. Menajera îl conduse printr-o locuință cu tavanul refăcut, restructurată în camere mari și înalte, decorate în frumoase culori pastel, către o verandă luminoasă, situată în spatele casei, cu ferestre cât peretele, care dădeau într-o grădină mare, împrejmuită cu gard viu. Afară, o gaiță flutură din aripi și se repezi într-un bazin cu apă special pentru păsări.

Ada Delaney, îmbrăcată în negru, după cum cerea împrejurarea, ședea pe o sofa înflorată, pe un fond verde strălucitor, alături de un bărbat înalt și zvelt, cu păr ușor încăruntit și lucios, cu pielea smeadă și cu trăsături aspre, acviline. Bărbatul era îmbrăcat în bleumarin. Tulburarea din noaptea precedentă făcuse loc unei expresii calme, reci și stăpânite. Cu o expresie adecvată îl salută și pe Eckling. Atmosfera era ușor încărcată.

— Eric, salută ea cu o scurtă înclinare a capului. Îl cunoști pe Gary Angelo?

— Ne-am întâlnit, răspunse Eckling, strângându-i mâna.

— Domnul Angelo este avocatul familiei, zise ea. El se va ocupa de caz în locul meu. Sunt convinsă că nu te deranjează dacă rămâne cu noi.

— Cătuși de puțin, răspunse șeful poliției, ca și cum ar fi avut de ales.

— Vrei niște cafea? întrebă ea, arătând în direcția unui serviciu din argint cu ornamente. Sau poate ceva de băut?

— Nimic, mulțumesc. Sper că n-am venit într-un moment nepotrivit.

— Cătuși de puțin, răspunse ea cu un surâs sumbru. Tocmai vorbeam despre situația excelentă în care ne-a lăsat Farrell pe mine și pe copii. A făcut și el ceva cu cap.

— Îmi pare rău, Ada...

— Lasă compătimirile de circumstanță, îl întrerupse ea cu bruschete. Adevărul este că te numărai printre prietenii lui, Eric. Știai ce se întâmplă.

— Păi, nu era treaba mea să...

— Să ce? Raymond Firestone mi-a povestit tot. Petreceri, partide de pocher, *evadări* de week-end – cum le numea Farrell între amici. Tu ai făcut parte dintre ei. Iar acum vii aici, vrând să-mi dai a înțelege...

— Nu vreau să-ți dau nimic a înțelege, spuse cu tristețe Eckling. Nu-mi fac decât datoria. Sunt lucruri care se cer spuse.

— Ei, măcar ai venit tu însuși, în loc să trimiți pe unul dintre idioții tăi.

— Te rog, zise Eckling, vizibil stânjenit. Vreau ca această întrevedere să fie cât mai agreabilă cu putință.

— Nu mă îndoiesc. Ce dorești să știi?

— Cunoști pe cineva care ar fi avut motiv să-l lichideze pe John? Auzind întrebarea, ea surâse disprețuitor.

— Nu pune întrebări stupide, Eric. Era foarte ușor să-l urăști pe Farrell Delaney.

— Totuși... ăă... Începu Eckling, dar își lăsă fraza neterminată.

— Femeile? Întotdeauna ești atât de diplomat când interoghezi suspecti?

— Te rog, Ada.

— Nu mă lua pe mine cu *te rog*. De asta ai venit, o știm amândoi. Sunt convinsă că remarcile mele de azi-noapte m-au plasat în fruntea listei de suspecti.

— Deocamdată nu există nici o listă.

— Atunci de ce nu iei cartea de telefon, ca s-o deschizi la litera A? zise ea, zâmbind sarcastic.

Eckling se uită neajutorat la Angelo, care nu-i acordă nici o atenție. Avocatul se așază picior peste picior, cercetându-și unghiile proaspăt manichiurate.

— Deci nu-mi poți oferi nici un indiciu?

— Ai putea începe cu partenerii lui de afaceri. Era faimos pentru felul în care-și escroca prietenii. Poate că *infam* ar fi cuvântul potrivit. Sincer vorbind, nici nu-mi pasă cine l-a împușcat. Sper că cel care a făcut omenirii un astfel de serviciu nu va avea prea mult de suferit pentru fapta sa.

— Iisuse, Ada!

— Oh, termină. Nu fi atât de ipocrit, întreabă-mă ceea ce ai vrut să afli venind aici.

— Da, interveni Angelo, studiindu-l pe Eckling cu o privire rece. De ce nu lăsăm deoparte vorbele frumoase, ca să discutăm ce avem de discutat. Sunt sigur că fiecare dintre noi are și altceva mai bun de făcut.

— Foarte bine. Unde erai aseară între șapte și jumătate și opt? Întrebă direct Eckling.

— Luam cina la Les Chambres, împreună cu fiica și ginerele meu, răspunse ea cu un zâmbet satisfăcut. Au venit să mă ia de acasă pe la șapte și jumătate. Mă întorsesem de vreo treizeci de minute, când m-a sunat Raymond Firestone.

Eckling calculează în gând cât i-ar fi luat ca să ajungă de la locuința familiei Delaney din Rogers Park la restaurantul din Gold Coast. Cel puțin jumătate de oră. Les Chambres se afla la zece-cincisprezece minute de apartamentul privat al lui Delaney. Cinci sau zece minute ar fi fost de ajuns...

— Am sosit la restaurant la ora opt, spuse ea. Am rămas acolo până aproape de zece și jumătate. Am întâlnit mai multe persoane cunoscute.

— Poți fi liniștit, șefule, zise Angelo. Are un alibi beton.

— Văd.

— Mai e și altceva? Întrebă cu răceală Ada Delaney.

— Cred... Nu, dacă ție nu-ți vine în minte...

— Nu pot, Eric. Și nici nu cred că vreau. Te rog să nu mai vii aici. Se ridică și părăsi încăperea.

— Doamne! se întoarse Eckling către avocat. Trebuie s-o *întrebăm*. Ar fi cazul să-și dea seama că suntem nevoiți să-i punem întrebări, înțelegi? Ca să eliminăm cât mai curând orice suspiciuni.

— Are un alibi, replică scurt avocatul. Verifică-l. Eu o voi sfătui să coopereze cât vrei dumneata - *după* ce te convingi că nu-i implicată.

— Mulțumesc, răspunse Eckling.

În cealaltă parte a orașului, Gașca de Nebuni se adunase la o ședință convocată de Shana Parver. Parver și Stenner se aflau în biroul cu glasvand al celei dintâi și vorbeau la telefon, în timp ce restul se adunaseră în biroul lui Vail, unde îi așteptau gogoși și cafea: Meyer, Stenner, Naomi, Hazel Fleishman, fiica unui sergent bețiv și violent, care la treizeci și patru de ani ajunsese specialistă în cazuri de viol și de abuzuri sexuale și fizice, fiind o combatantă feroce; Dermott Flaherty, un negru de origine irlandeză, cunosător al străzii, fost găinar, dotat cu un umor macabru. Flaherty scăpase de un început sumbru în est, absolvind apoi *cum laude* Universitatea din Chicago, unde câștigase o bursă pe patru ani la un institut de drept.

Lipseau Bobby Hartford, fiul unui avocat negru de la ACLU, care petrecuse primii zece ani ca jurist apărător al drepturilor civile în

statul Mississippi, fiind la treizeci și șapte de ani cel mai vârstnic din Gașca de Nebuni; apoi Bucky Winslow, strălucit negociator, al cărui tată își pierduse ambele picioare în Vietnam, murind într-un spital de veterani. Și St. Claire.

— Unde sunt Hartford și Winslow? o întrebă Vail pe Naomi.

— În dimineața asta amândoi sunt la tribunal.

— St. Claire? se interesă Vail, uitându-se la Ben Meyer.

— Verifică ceva la arhive, răspunse Meyer.

— În legătură cu presimțirea lui? insistă Vail. A descoperit ceva?

— Păi, deocamdată nimic, răspunse Meyer, nevrând să comenteze în absența lui St. Claire.

Conversația lunecă imediat către atacul cerebral suferit de Yancey și asasinarea lui Delaney, crima de la groapa de gunoi trecând pe planul al doilea, în urma celor două evenimente de ultimă oră. Vail îi puse la curent cu cazul Delaney, asigurându-i că nu avea de gând să piardă prea mult timp făcând pe procurorul districtual.

— Aici e miezul acțiunii, iar eu aici am intenția să rămân, repetă el când Stenner și Parver, care terminaseră convorbirea telefonică, intrară în birou.

Fata zâmbea cu gura până la urechi.

— Okay, Shana, o întâmpină Vail. De ce ești așa încântată?

— Cred că am pus mâna pe Darby, răspunse Parver plină de mândrie. Îi putem face țândări depoziția.

— Zău? exclamă Vail. Ocoli masa de scris și se așeză. Lăsându-se pe spate în fotoliu, rulă o țigară între două degete. Hai să ascultăm de la început, i se adresă el.

Cunoșteau cu toții detaliile crimei, dar aceasta era regula: fiecare caz să fie relatat de la început, astfel încât restul echipei să poată avea o privire de ansamblu asupra evoluției lui.

Parver făcu un scurt rezumat al faptelor: Darby avea neînțelegeri acasă cu soția sa, Ramona, ultimii trei ani fuseseră nefavorabili pentru fermă, pierduse un contract de subvenționare de către guvern, cheltuisese toți banii familiei, precum și moștenirea de cincizeci de mii de dolari primită de Ramona cu un an în urmă; la toate acestea se adăuga și faptul că întreținea o legătură cu o dansatoare de striptease pe nume Poppy Palmer, care lucra la un club denumit Skin Game. Mai exista și o poliță de asigurare.

— Darby a declarat că vara trecută a avut un accident cu o secerătoare, povesti ea. Mașina a alunecat înapoi și a fost cât pe ce să-l omoare, așa că a încheiat o poliță de asigurare în valoare de două sute cincizeci de mii de dolari pentru el – și alta pentru Ramona. Acum suntem în 3 ianuarie, ora șase după-amiaza. Darby vânează din zorii zilei împreună cu trei amici. În drum spre casă, se opresc la o bere. Parver se ridică în picioare, mimând incidentul pe care-l relata și folosindu-se de o riglă de metal pe post de pușcă. Era o actriță. Îi plăcea impactul vizual. Se sprijini cu spatele de un perete imaginar, cu rigla de oțel lipită de piept. Ajunge la fermă și intră în casă, continuă ea. Tocmai începuse buletinul de știri la CBS. Soția lui, Ramona, stă în sufragerie. Înainte ca Darby s-o salute, ea îndreaptă spre el pistolul lui calibrul 38 și începe să tragă. El sare din pragul ușii după un perete al holului care duce la bucătărie. Ea trage un alt glonț, care se izbește de zid, trecând la câțiva centimetri de el. Darby se pierde cu firea. Vără două gloanțe pe țevă și țâșnește de după colț. Se răsuca pe călcâie și ținti în direcția lui Hazel Fleishman. Și o împușcă, continuă Parver. Glonțul o nimerește în coastă. Mâna în care ea ține arma zvâcnește în sus și un alt glonț lovește tavanul, în timp ce el se năpustește asupra ei. Parver se repezi la Hazel Fleishman și

apropie rigla de oțel la doi centimetri de fruntea ei. *Buum!* O împușcă exact aici, deasupra ochiului drept. Aruncă arma, străbate încăperea până la telefon și telefonează la 911. Lângă telefon vede o bucată de hârtie cu numărul lui Poppy Palmer, neînscris în cartea de telefon. Mai târziu susține că nu l-a scris el și că nu știe de unde a apărut acolo. După aceea iese din casă și rămâne pe treptele verandei până la sosirea poliției. Asta-i versiunea lui. Nici un martor, nimeni care să-i infirme spusele.

Fleishman: O luptă la O.K. Corral, da?

Parver: Așa e. Mai târziu Darby pretinde că a sunat-o pe Poppy Palmer, ca să-i spună ce se întâmplase și să afle de unde avea Ramona numărul trecut la secret. Palmer îi răspunde că Ramona o sunase pe la cinci și era furioasă, și îi amenințase pe amândoi.

Vail: Amândoi însemnând...?

Parver: Palmer și Darby.

Vail: Continuă.

Parver: Date fiind motivele și caracterul individului, îmi închipui că nici unul dintre noi nu crede că lucrurile s-au întâmplat astfel, însă nu avem nimic cu care să-l aducem în fața juriului. Compania de asigurări e pe punctul de a plăti polița. Martin și cu mine l-am interogat ieri pe Darby, care ne-a făcut marț. Așa că Abel și cu mine ne-am întors la Sandytown. Am hotărât să mai vorbim o dată cu localnicii care ar putea ști ceva, *orice*. Există obătrână în vârstă de șaptezeci și șase de ani care locuiește vizavi de Darby, la vreo optzeci de metri — mai precis optzeci și trei — de ferma lui. Între casele lor se află un câmp unde vara crește grâu, precum și câțiva copaci care mărginesc drumul de țară până la locuința lui Darby, dar, de fapt, între cele două case e loc deschis. Bătrâna se numește Shunderson, Mabel Shunderson, și e văduvă. Locuiește acolo de peste treizeci de ani, cunoaște familia Darby de când s-a mutat peste drum de ea, adică... — își consultă însemnările — de doisprezece ani. Doamna Shunderson l-a văzut pe Darby venind acasă în camioneta lui. Era în bucătărie și privea pe fereastra care dă spre ferma Darby. Ținea fereastra deschisă, fiindcă arsesse ceva pe aragaz și lăsase să iasă fumul. L-a văzut pe Darby venind acasă și coborând din camionetă cu pușca în mână, apoi intrând în casă. Un minut mai târziu a auzit împușcăturile. Asta ne-a mai spus și înainte, că auzise împușcăturile, însă n-am discutat niciodată despre *ordinea* lor.

Vail: Zici că-i trecută de șaptezeci de ani?

Parver: Da, șefule. Oricum, spune că a auzit împușcăturile foarte clar. Era o noapte senină și foarte rece.

Fleishman: E sigură că era el?

Parver: Absolut.

Meyer: E sigură de oră?

Parver: Zice că de-abia începuseră știrile la televizor, ceea ce confirmă versiunea lui Darby și telefonul la 911, care a fost dat la șase și șase minute.

Vail: Okay, continuă.

Parver: Ei bine, noi am făcut doar ceea ce se cheamă o vizită de curtoazie, ca să ne asigurăm că nu ne-a scăpat nici un amănunt, așa că am întrebat-o dacă auzise toate cele șase focuri? Ea ne-a răspuns că da. Se pricepe la arme, fiindcă Gus, soțul ei, care a murit acum șase ani, vâna mult. Așadar, bătrâna și-a dat seama că era vorba de două arme. După aceea a spus... Se opri o clipă și citi cu mare atenție din însemnări ...a spus așa: „Știu să deosebesc o pușcă de un pistol, Gus al meu și-a petrecut jumătate din viață vânând sau făcând exerciții de tir, așa că atunci când am auzit pușca, apoi toate focurile

alea de pistol, am înțeles că acolo se întâmpla ceva și m-am gândit că poate intrase un hoț în casă." Parver se uită la Vail, apoi rînd pe rînd la ceilalți. Pe urmă repetă fraza. „Am auzit pușca, apoi toate focurile alea de pistol." Sunt exact cuvintele ei. Vail o fixă cu privirea, iar ea continuă: Atunci eu am întrebat-o: „Cu alte cuvinte, ați auzit pistolul și pe urmă pușca?", iar ea mi-a răspuns: „Domnișoară, știu să deosebesc o pușcă de un pistol. Am auzit pușca, pe urmă patru focuri de pistol, după care din nou pușca."

Vail: Vrea să spună că Darby a tras primul foc?

Parver: Întocmai.

Flaherty: Are șaptezeci și cinci de ani?

Parver: Și șase. Șaptezeci și șase.

Flaherty: Iar casa se află la optzeci de metri de ferma Darby?

Parver: Optzeci și trei, însă bătrâna știe ce a auzit. Nu cred că există dubiu în privința asta. Totuși, ca să fim siguri, Abel și cu mine am făcut un test.

Vail: Un test?

Se uită la Stenner.

Stenner: Am instalat un magnetofon în bucătăria ei, lângă fereastră deschisă. Eu m-am dus la ferma Darby, am intrat în hambar și am tras două rînduri de împușcături în niște saci cu cereale.

Vail: Unde era Darby?

Stenner: Era plecat de acasă.

Vail: Aha. Încălcarea proprietății.

Mâzgăli câteva însemnări pe un blocnotes.

Stenner: Ne putem întoarce să repetăm testul în deplină legalitate. Eu am vrut doar să mă asigur că nu se înșală.

Vail: Știu.

Stenner: Mai întâi, am procedat așa cum declară Darby că s-au petrecut lucrurile. Am tras trei focuri de pistol, unul de pușcă, încă unul de pistol și ultimul de pușcă. După aceea am făcut așa cum spune doamna Shunderson că le-a auzit: întâi, focul de pușcă, apoi cele patru de pistol și iarăși unul de pușcă. Shana stătea lângă doamna Shunderson, exact acolo unde stătuse bătrâna când avusese loc omorul, și a înregistrat ambele succesiuni de împușcături.

Parver: A fost categorică. Zice că a auzit BUM, bang, bang, bang, bang... BUM. Nu Bang, bang, bang, BUM, bang, BUM. Iată banda.

Puse pe birou un mic magnetofon și apăsă pe butonul de pornire. Câteva clipe nu se auzi nimic altceva decât zgomotul de fond al camerei. Apoi răsunară împușcăturile, care se auzeau foarte clar în aerul nopții.

Bang, bang, bang...BUM...bang...BUM.

— Nu, nu. N-a fost deloc așa, se auzi un glas de femeie în vârstă, foarte ferm și categoric. După cum v-am spus...

Vocea Shanei o întrerupse.

— Un moment, spuse ea. Ascultați.

BUM... bang, bang, bang, bang...BUM.

— Da! Așa a fost. Numai că a fost un timp ceva mai lung între ultimul foc de pistol și cel de pușcă.

— Sunteți absolut sigură? o întrebă Parver.

— Ți-am mai spus, fetițo, că pot deosebi o pușcă de un pistol.

— Și sunteți sigură de succesiunea împușcăturilor?

— Pușca a fost prima. Iar după ultimul foc de pistol a urmat o scurtă pauză, apoi iarăși pușca.

Parver opri magnetofonul.

— Phii! exclamă Hazel Fleishman.

Ceilalți membri ai echipei începură să vorbească toți deodată.

Vail ciocăni în tăblia mesei cu încheieturile degetelor, ca să-i domolească.

— E o martoră de bază, Abel? întrebă Vail.

— O bătrână care știe ce vrea, încuviință, zâmbind, Stenner. Cred că va face față.

— O femeie de vârsta ei... Începu Meyer.

— E categorică în privința celor auzite. Și n-are nici un fel de probleme cu auzul, îl asigură Stenner.

— Credeți că-l puteți acuza pe Darby pe baza acestei mărturii cu „bum” și „bang”? întrebă Flaherty.

— Femeia știe ce-a auzit, insistă Stenner.

— Asta cred eu că s-a întâmplat, spuse Parver. Își interpretează din nou teoria, pășind în mijlocul biroului, cu brațul în care avea rigla ținut pe lângă corp. Darby vine acasă, având pușca încărcată, și intră. Nevastă-sa se află în sufragerie... Parver se apropie de Flaherty. Ajunsă la jumătate de metru de el, înălță brusc brațul, ațintindu-și pușca imagină în fruntea lui. BUM! Se duce direct la ea și o împușcă în cap, uite așa. Pe urmă ia pistolul calibrul 38 – încă are mânușile pe mâini – îl pune în mâna ei și *bang, bang, bang, bang*— trage două focuri în hol, unul în perete și unul în tavan. După aceea face câțiva pași înapoi și descarcă pușca în ea a doua oară. Vreau să spun că s-a gândit la toate. Urme de arsură pe mâna ei, focul pe care pretinde că l-a tras după ce ea a tras în el. A avut în vedere totul, *cu excepția* sunetului.

— Nu-i vorba doar de ordinea împușcăturilor, zise Stenner în felul lui rezervat și liniștit. Ci și de intervalul dintre ele. Sau lipsa acestui interval. Doamna Shunderson spune că n-a fost nici un fel de pauză între cele patru focuri de pistol. Zice că a auzit BUM... bang, bang, bang, bang... BUM. Ramona Darby era moartă atunci când el i-a pus arma în mână și a tras cu pistolul.

Vail se lăsă pe spătarul scaunului, privind fix în tavan o clipă, după care chicoti.

— Bună treabă ați făcut voi doi, zise el.

— Problema e să dovedim premeditarea, vorbi Flaherty. Va trebui să pomenim de Shunderson în prezentarea faptelor, așa că ei vor afla probele de care dispunem. Darby își va schimba depoziția.

— N-o să țină, spuse Stenner. Nici un juriu nu va crede că s-a năpustit asupra soției în timp ce ea trăgea în direcția lui și că a ajuns destul de aproape, încât s-o împuște chiar în cap, fără să se aleagă nici măcar cu un singur glonț. Tocmai glonțul acela tras drept în frunte va fi cel care-i va da de furcă.

— Ar putea pretinde că a acționat sub impulsul momentului, sugerează Dermott Flaherty. A intrat. Ea avea arma în mână. L-a amenințat, iar el a împușcat-o. După aceea a intrat în panică și a inventat restul poveștii, temându-se că nu putea dovedi legitima apărare.

— Prin urmare, cum îl încolțim? întrebă Vail. În birou se așternu tăcerea. Dacă nu avem probe doveditoare, Darby ne va râde în nas. Iar Paul Rainey va veni cu cel mai tare scenariu pe care-l vor concepe împreună și-l va susține până în pânzele albe.

— Fapt care probabil va confirma presupunerea lui Dermott, spuse Hazel Fleishman.

Vail încuviință din cap.

— Anume, că Darby a intrat, că nevastă-sa avea arma, iar el s-a speriat și a împușcat-o, dar n-a omorât-o... și așa mai departe.

— Nu ține, zise Parver. Nu poate ocoli un lucru: ca versiunea lui să fie credibilă, primul glonț tras de el trebuia s-o lovească în coastă.

Acel glonț în frunte a fost tras de la treizeci de centimetri, poate mai puțin. A fost un foc tras cu sânge rece. Glonțul acela a ucis-o pe loc.

— Impulsul momentului? Își dădu cu părerea Fleishman. Femeia îl atacă, iar el, cuprins de panică, trage...

— Și aleargă cinci metri, traversează încăperea și abia apoi trage iarăși? Întrebă Stenner. Nici un juriu n-o să înghită asta. Dacă mărturia bătrânei de la fermă rămâne valabilă — dacă Rainey n-o face arșice la proces — Darby intră la apă din pricina ordinii împușcăturilor, așa că va fi nevoit să-și schimbe depozitia.

— E speriat. E istovit. A fost la vânatoare timp de cinci ore. Flaherty înclină capul, imitându-l pe Darby: „Eram înfrigurat și obosit. Am intrat și, deodată, nebuna aia a început să tragă în mine. M-am adăpostit după peretele holului. Ea continua să tragă. În cele din urmă, m-am năpustit în cameră și am tras. Totul s-a întâmplat extrem de repede. Nu-mi amintesc când am tras ultimul foc. Tot ce țin minte e zgomotul și fumul, unul din gloanțe a trecut atât de aproape de obrazul meu, încât i-am simțit căldura. S-a terminat în câteva secunde.

Flaherty pocni din degete.

— Foarte bine, Dermott, spuse Vail. Ar trebui să-i fii apărător.

Toți izbucniră în râs, afară de Shana Parver, care îl fulgeră cu privirea pe Flaherty. El îi zâmbi și ridică din umeri.

— Mi-am făcut doar datoria, șefule, se scuză el. Cred că găsirea acestui martor a fost o lovitură de maestru.

— Fără îndoială, întări Vail. Problemele asupra cărora trebuie să decidem sunt următoarele: unu, îl arestăm? Și doi, îl acuzăm sau nu de crimă cu premeditare?

— E un omor cu sânge rece, spuse Parver. Putem dovedi premeditarea. A comis crima chiar în momentul în care a intrat pe ușă.

— Prin urmare, îl arestăm? Întrebă Stenner.

Umbra unui surâs îi arcui colțurile buzelor. Îl urmări pe Vail cum se duce la cafetieră și-și toarnă altă ceașcă de cafea. Bătrânul maestru cântărea în minte toate variantele.

Vail se apropie de Shana și, jucându-se cu rigla, întrebă:

— Cum rămâne cu Betty Boop? Ai discutat cu ea despre convorbirea telefonică?

Parver zâmbi.

— Pasărea a fugit din cuib.

— Ce-a făcut?

— Ne-am dus la club, la șeful ei, care ne-a spus că a plecat din oraș ieri după-amiază, răspunse Stenner. Lui i-a povestit că sora ei din Texarkana trage să moară, fiind bolnavă de cancer. Am verificat azi-dimineață, asta făceam la telefon. Sora ei locuiește la San Diego. Și e bine mersi. Ultima oară când a primit vești de la Poppy Palmer a fost acum cinci ani.

— Ca să vezi, i se adresează Vail lui Parver. Se prea poate ca expediția voastră să fi dat rezultate. E posibil s-o fi speriat întrebările pe care i le-ați pus lui Darby cu privire la numărul ei de telefon.

— Ceva a speriat-o, comentă Stenner.

— Vrei să-l pui sub acuzare? o întrebă Vail pe Parver.

Ea dădu din cap în semn de confirmare.

— Fleishman? Întrebă Vail.

— Da, îl băgăm la zdup. Asta va suspenda plata poliței de asigurare, ceea ce-l va scutura nițel. Poate și pe Rainey.

— Bine gândit. Meyer? Îl punem sub acuzare?

— Cam riscant. Tot cazul nostru se bazează pe mărturia doamnei

Shunderson. Poate că e nevoie de mai mult.

— Există o mulțime de probe circumstanțiale solide, legate de această mărturie, contrarar Parver.

— Abel?

— Dacă se ajunge până acolo.

Vail zâmbi. Tinerii avocați se priviră unul pe altul.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă Parver.

Vail se ridică și ocoli masa de lucru cu pași rari. În cele în urmă, își aprinse o țigară, apoi se întoarse în holul unde se afla ventilatorul și suflă fumul înspre el.

— Ceea ce dorim noi e să facem dreptate, nu? Iată un om care și-a ucis cu sânge rece soția, din lăcomie și din pricina altei femei. A plănuțit tot, s-a gândit chiar și să pună arma în mână moartei, folosind mânuși ca să tragă, astfel încât ea să aibă urmă de praf de pușcă pe degete. Asta se cheamă premeditare. N-ai ce-i face. Dacă dăm crezare mărturiei doamnei Shunderson, nici măcar n-ar fi avut vreme să se gândească la așa ceva. În clipa în care a intrat în casă știa exact ce avea de gând să facă. Iată de ce trebuie să aducem dovezi în sprijinul acuzației de crimă cu premeditare. Flaherty are dreptate, tot cazul depinde de juriu, dacă o va crede sau nu pe doamna Shunderson și, implicit, elementul timp. Dacă nu, atunci până la apusul soarelui individul va putea pleca nestingherit, împreună cu prietena lui cea rea de muscă, bașca două sute cincizeci de mii de dolari. Prin urmare, îl strângem cu ușa pe tip? Sau încercăm o driblare?

— Vrei să spui *un târg*? întrebă neîncrezătoare Parver.

— Nu un târg, răspunse Vail, ci *târgul*.

— Asta ce mai e? întrebă ea, începând să se înfurie.

— Douăzeci de ani, fără eliberare condiționată.

— O parte a argumentației noastre susține ideea că Darby și-a premeditat fapta, spuse Parver, pledând pentru crimă de gradul întâi. Douăzeci de ani este sentința pentru crimă de gradul doi.

— *Nu*, este o sentință clementă pentru gradul întâi. Gândește-te, Shana. Dacă ajungem în fața instanței și obținem condamnarea, dar juriul declară crimă de gradul doi, nu unu, ar primi douăzeci de ani și ar putea fi pus în libertate după numai opt.

— Crezi că-l poți convinge pe Rainey să accepte douăzeci de ani, fără eliberare condiționată? întrebă Flaherty.

— Dacă reușim să-i zdruncinăm încrederea în Darby.

Deocamdată, crede orbește în clientul său. Vezi, pe cei mai mulți avocați ai apărării nu-i interesează nici cât negru sub unghie dacă clientul lor e vinovat sau nu. Problema este să poată aduce argumente, iar juriul să se lase convins de ele. Rainey e puțin mai altfel. Dacă își dă seama că a fost mințit, atunci totul depinde dacă el crede că noi putem aduce probe. Nu-i vorba de vinovăție sau nevinovăție, ci de cine câștigă procesul. Dacă ajunge la concluzia că-l avem în buzunar, atunci va încheia târgul cel mai avantajos pentru clientul său.

— Crezi că banda va reuși să-l convingă?

— Nu știu, răspunse Vail. Dar nu știu nici dacă putem câștiga un proces cu probele pe care le avem. Dacă nemernicul primește o sentință de douăzeci de ani, până va ajunge să iasă pe poarta închisorii va avea cincizeci și șase de ani și va fi falit.

Timp de câteva momente în încăpere se așternu tăcerea. Vail își puse picioarele pe marginea biroului și se lăsă pe spate în fotoliu. Stenner parcă auzea cum îi lucrează creierul.

— Shana, zise Vail în cele din urmă, obține un mandat de

arestare pe numele lui James Wayne Darby. Crimă cu premeditare. Anunță-i pe cei de la secția juridică de faptul că vom trimite noi citația. Naomi, aranjează-mi un dejun cu Rainey cât de curând posibil. Flaherty, vorbește cu amicii tăi de la secția audio și vezi dacă se poate mări puțin volumul de la înregistrare.

— Ah, arta de-a negocia... murmură Stenner, zâmbind.

11

Zona cunoscută sub numele de Back of the Yards se întindea cale de douăsprezece blocuri pătrate, situate chiar lângă depozite, din economie de spațiu. Clădirile, majoritatea vechi de un secol, erau structuri pătrate și solide din beton, cărămidă și cherestea, cu fațade din cărămidă aparentă. Magaziile și vechile uzine fuseseră cândva sediul unora dintre cele mai mari puteri industriale: Goodyear și Montgomery Ward, Swift și Libby. Constructorii moderni le făcuseră din nou funcționale, renovându-le și transformând zona odinioară împânzită de canale, linii ferate și ocoluri de vite într-una de birouri cu valoare istorică și afectivă.

Firma Delaney avea șase etaje și ocupa un sfert dintr-un bloc de lângă Ashland. Plăcuța de alamă de la marginea aleii de acces purta inscripția simplă: ÎNTREPRINDERILE DELANEY, INC., FONDATE ÎN 1961.

Birourile conducerii se aflau la ultimul etaj și aminteau de cele existente acolo cu o sută de ani în urmă. Când ieși din ascensor, Shock Johnson se găsi în fața unui vast spațiu deschis, împărțit în cuburi din sticlă și mahon. În afară de biroul lui Delaney și cele trei alăturate, aparținând vicepreședinților și ocupând o întreagă latură a uriașului dreptunghi, toate celelalte birouri erau lipsite atât de intimitate cât și de personalitate. Johnson se gândi o clipă la Dickens: aproape că vedea umbra lui Uriah Heep stând, pe un scaun înalt, într-un colț și supraveghind încăperea, ca să se asigure că toată lumea muncea. Secretara executivă, Edith Stoddard, era îmbrăcată în doliu, cu o rochie neagră și austeră, lungă până la jumătatea gambei. Se machiase foarte discret și purta părul tuns scurt, după moda anilor treizeci, și înspicat. Avea o înfățișare agreabilă, deși severă. Era trasă la față și părea istovită.

— Am aranjat să folosiți trei birouri pentru VIP, spuse ea, făcându-le semn cu mâna. Aveți lista salariilor?

— Da, doamnă, mulțumesc, răspunse Johnson.

— Am convocat în grabă o ședință a comitetului de conducere, continuă ea. Voi fi ocupată timp de o oră-două.

— Faceți parte din comitet? întrebă Johnson.

— Sunt secretară, explică ea.

Trei echipe de polițiști fuseseră repartizate în birourile VIP. Cele patruzeci și două de secretare, directori de vânzări și alți șefi figurau pe trei liste. Fiecare dintre echipele care desfășurau interogatoriul avea propria ei listă de paisprezece persoane. Johnson și partenerul lui pe ziua aceea, un detectiv de la omucideri, acru și mizantrop, pe nume Si Irving, se instalară în biroul din mijloc. Irving era un bărbat îndesat, cu cincisprezece centimetri mai scund decât șeful său, cu șuvițe de păr negru petrecute peste creștetul pleșuv. Era un detectiv excelent, dar făcea parte din vechea școală. Așa cum îi spusese cândva lui Johnson, „Deviza mea e: prinde-i, scoate-le mațele și frige-i.”

Suportară prezența a șase persoane plicticoase, bărbați și femei,

dintre care nici unul nu găsisese o vorbă bună pentru „domnul D” și nici unul nu știa nimic. Shock Johnson ședea rezemat de spătarul unui scaun rotativ, cu picioarele proptite pe un sertar deschis al mesei de lucru, când în încăpere intră Miranda Stewart. Era o femeie uimitoare, blondă și atrăgătoare, îmbrăcată într-un taior de serviciu, de culoare roșie și cu croială elegantă, la care asortase o bluză neagră de mătase. Purta părul legat la ceafă cu o panglică albă. Johnson se trezi din somnolență. Irving o studie cu o privire nostalgică.

— Domnișoara Miranda Stewart? întrebă Johnson, coborându-și picioarele pe podea și stând drept în spatele mesei de lucru.

— Da, răspunse ea.

— Vă rog să luați loc. Sunt căpitanul Johnson de la poliția din Chicago, iar dumnealui este Simon Irving, de la secția de omucideri.

Ea zâmbi și se așeză. Era o femeie calmă, de vreo treizeci și cinci de ani, părând sigură pe ea și foarte dezinvoltă. Fără să ezite, își puse picior peste picior, trăgându-și fusta în jos. Aproape că-i acoperea genunchii.

— Doresc să vă atrag atenția că este vorba de o discuție neoficială, spuse Johnson. Asta înseamnă că nu veți depune mărturie sub prestare de jurământ și că întrevederea nu va fi stenografiată, deși noi ne vom face unele însemnări. Totuși, dacă la un moment dat în cursul conversației, vom considera de cuviință să vă citim drepturile, vă vom oferi și posibilitatea de a lua legătura cu un avocat. Aceasta este procedura obișnuită într-o astfel de situație și, înainte de a începe, spunem tuturor același lucru, prin urmare nu vrem să aveți impresia că, dacă am pomenit de drepturi, trebuie să vă simțiți suspectată. Okay?

— Okay, răspunse ea cu un aer senzual.

Părea dornică să încerce această nouă experiență sau poate să i se acorde atenție.

— Care este numele dumneavoastră întreg?

— Miranda Duff Stewart.

— Unde locuiți?

— Wabash 3212, apartament 3A.

— Sunteți căsătorită?

— Nu. Divorțată, din 1990.

— De cât timp locuiți la această adresă?

— Din 1990. De trei ani.

— Și de cât timp lucrați la firma Delaney?

— De un an și jumătate.

— Cu ce v-ați ocupat înainte de a veni aici?

— Am fost secretara lui Don Weber, vicepreședintele de la Trumbell & Sloan.

— Agenția de publicitate?

— Da, cu sediul în Riverfront.

— Care este postul dumneavoastră aici, la firma Delaney?

— De curând am fost numită noua secretară executivă a domnului Delaney. Edith Stoddard – care ocupă în prezent acest post – se pregătește să iasă la pensie.

— Deci încă nu ați început lucrul?

— Am avut câteva întrevederi cu domnul Delaney. Adică mi-a spus ce așteaptă de la mine, care îmi sunt îndatoririle și altele asemenea. Știu ce voi avea de făcut.

— Ați lucrat cu doamna... parcă doamna Stoddard?

— Da, e căsătorită și are o fată la Universitatea din Chicago.

— Cu ce se ocupă soțul ei?

— Din câte știu eu, e infirm.

— Dar dumneavoastră ați lucrat cu doamna Stoddard în această perioadă?

— Nu. Domnul Delaney mi-a zis că dorea să încep cu forțe proprii. Surâse. Spunea că nu voia să iau nici unul din obiceiurile ei proaste, dar eu cred că glumea pe seama lui Edith. Toată lumea știe cât e de eficientă. Socotesc că domnul Delaney a avut dreptate. Înțelegeți, dorea o schimbare.

— Știți de cât timp ocupa doamna Stoddard acest post?

— Nu prea. E aici dintotdeauna. Poate cincisprezece ani?

— Ceea ce căutăm noi, doamnă Stewart, e să aflăm dacă au existat neînțelegeri între Delaney și oamenii aflați în slujba sa sau poate partenerii săi de afaceri. Înțelegeți ce vreau să spun? Vocea lui Irving ajunsese un mârâit răgușit. Certuri, neînțelegeri, amenințări... porniri de ură.

— Păi, eu nu cunosc nimic despre partenerii lui de afaceri, despre asta va trebui s-o întrebați pe Edith. Delaney părea să se înțeleagă bine cu cei de la birou... desigur...

Se opri și-și lăsă fraza să plutească în aer.

— Desigur ce? Întrebă Irving.

— Păi, nu cred că Edith a fost chiar încântată de schimbare.

— Adică de faptul că a fost pusă pe liber, asta vreți să spuneți? in-sistă Irving.

— Urma... ăă... urma să plece de la companie.

— Și-a dat demisia?

— El spunea..., adică domnul Delaney spunea că urma să iasă la pensie mai devreme, dar mie mi-a făcut impresia că era mai curând ori-ori...

— Ori-ori? Întrebă Johnson.

— Ori ieșea la pensie, ori ...înțelegeți... primea un șut în...

Făcu un semn cu degetul mare peste umăr.

— Prin urmare, doamna Stoddard n-a fost încântată de schimbare?

— Mie așa mi-a făcut impresia.

— Delaney a discutat cu dumneavoastră acest aspect? interveni Johnson.

— Nu, erau doar bârfe de birou, știți și dumneavoastră cum vorbește lumea. Vedeți, încă nu se anunțase oficial că urma să primesc postul.

— Cu alte cuvinte, dumneavoastră erați singura care știa oficial?

— Din câte știu eu, da.

— Soția lui era la curent?

— N-am cunoscut-o pe soția lui. Nu venea niciodată aici. I-am văzut fotografia în paginile mondene, la întruniri de caritate și altele asemenea, dar nu ne-am întâlnit niciodată față în față.

— Nu asta v-am întrebat, zise tăios Irving. Glasul lui era dur și oficial în comparație cu al lui Johnson, care se arăta mai apropiat, încercând să-i facă pe oameni să se simtă în largul lor.

— Oh, iertați-mă. Vreți să-mi repetați întrebarea?

— Soția lui știa că-i luați locul doamnei Stoddard? Asta v-am întrebat, spuse Johnson.

— Oh, nu am idee, ridică ea din umeri.

— Când v-a abordat prima oară în legătură cu preluarea postului lui Edith Stoddard? Întrebă Irving.

— Cu vreo două luni în urmă.

— S-a vorbit despre așa ceva atunci când ați venit pentru prima oară să lucrați aici? Adică, era ceva de perspectivă? Întrebă Irving.

— Mi s-a spus că, dacă mă comportam după cum arătau referin-

tele mele, puteam avansa rapid.

— Mai precis, să deveniți secretara executivă a lui Delaney?

— Mi-a spus și asta. Totuși, n-a insistat prea mult asupra acestui fapt.

— Vasăzică, asta era un fel de morcov pe ață pentru dumneavoastră, adevărat? Vă purtați bine, obțineți postul cel mai înalt? Asta este poziția cea mai avansată pentru o femeie aici la firmă, nu?

— Mai sunt câteva femei la vânzări, dar știți cum se întâmplă, să lucrezi atât de aproape de șef e ceva foarte personal. Un post foarte bun. Pentru cineva cu pregătirea mea era una dintre cele mai bune slujbe din oraș.

— Așadar, acum două luni Delaney v-a oferit postul, corect? Întrebă Irving.

— Da.

— Dați-mi voie să vă întreb ceva, doamnă Stewart, zise Johnson. Aveți impresia că doamna Stoddard a fost tulburată de veste?

— N-am discutat niciodată cu ea despre acest subiect. Eu lucram la etajul întâi, iar ea aici la al șaselea.

— Dar mai devreme, când vorbeați despre plecarea doamnei Stoddard, ați spus... ați dat a înțelege că era ori-ori, zise Johnson, consultându-și însemnările.

— Așa s-a exprimat domnul Delaney.

— Am să pun altfel problema, interveni Irving. Ați constatat ceva în atitudinea doamnei Stoddard, din care să deduceți că era supărată pe *dumneavoastră* din pricina acestei schimbări?

— V-am mai spus, mă străduiam din răputeri să nu dau ochii cu ea, răspunse femeia.

În glasul ei începea să se ghicească iritarea.

— A cui a fost ideea?

— Poftim?

— A cui a fost ideea să nu dați ochii cu ea, a dumneavoastră sau a lui Delaney?

— A lui. A lui Joh... adică a domnului Delaney.

— Îl tutuiați, așa-i? Întrebă Irving.

— Așa face... făcea... și Edith. El mi-a cerut să-i spun pe nume.

Oftă. Aș putea fuma? Mulțumesc. Când am discutat prima oară despre pensionarea lui Edith? El m-a invitat la dejun, fiindcă nu voia ca cei de la birou să știe ce avea de gând. Nu-l vedeam prea des la birou. Uneori trecea pe la etajul întâi, atâta tot.

— Și v-a ales pe dumneavoastră. Vreau să spun, sunt o mulțime de femei care lucrează aici de mai multă vreme...

Irving lăsă fraza în suspensie înainte ca ea să devină o întrebare.

— Sunt cumva suspectată sau ceva de genul ăsta? Întrebă ea, încrețindu-și fruntea, neliniștită.

— Cătuși de puțin, doamnă Stewart, răspunse prompt Johnson. A avut loc o crimă și încercăm doar să ne facem o idee despre victimă, apelând la oamenii care lucrau alături de el.

— Printre altele, sunt specialistă în computere, domnule căpitan, spuse ea. Am urmat niște cursuri cu doi ani în urmă. Știam că mai curând sau mai târziu va trebui să devin expertă în electronică, pentru a-mi făuri o carieră. Acesta este unul dintre lucrurile care l-a atras la mine. Vorbesc despre referințele pe care i le-am prezentat. Mă pricep la publicitate. Și asta i-a plăcut.

— Okay, să recapitulăm, interveni Irving. Ați lucrat ca secretară la Trumbell și Sloan și ați urmat cursuri de computere... de computere...

— De specializare pe computer, sugeră Johnson.

— De specializare pe computer, da. Delaney a remarcat acest lucru și v-a oferit o slujbă, precizând că s-ar putea elibera postul cel mai înalt. Apoi, dumneavoastră și Delaney ați plecat în taină să luați dejunul împreună, iar el v-a oferit slujba, dându-vă a înțelege că pentru Edith Stoddard era ori-ori, ceea ce presupun că înseamnă ori ieșea la pensie, ori o dădea afară. În linii mari, așa a fost?

— Da.

— De unde a avut referințe despre dumneavoastră? Întrebă Johnson.

— Ce-i asta? se răsti ea dintr-o dată. Sângele îi năvăli în obraji, care se făcură roșii ca focul. De ce-mi puneți toate aceste întrebări personale? Nu am nici un amestec în ce s-a întâmplat. Am pierdut un post al dracului de bun atunci când... când domnul Delaney a fost... a fost...

— Nimeni nu vă acuză de nimic, o liniști Johnson. Nu încercăm decât să ne familiarizăm cu politica de birou și cu modul în care acționa Delaney. De pildă, ați fost vreodată în apartamentul privat al lui Delaney de pe Gold Coast?

— Nu chiar...

— Nu chiar? repetă Irving. Cum așa? Ori ați fost, ori n-ați fost. Asta nu-i o întrebare la care să răspundeți cu „nu chiar”.

— Nu vreau ca cineva să-și facă o impresie greșită.

— Azi nu ne facem impresii, doar ascultăm, replică Irving.

— Lămuriți-ne și pe noi, spuse cu blândețe Johnson, arborând un zâmbet larg și prietenos, menit să inspire încredere.

— Nu! răspunse ea, de parcă ar fi fost insultată. Edith e singura despre care știu că avea o cheie.

— Edith Stoddard avea o cheie? De unde știți?

— La ora prânzului, am luat un taxi până acolo. El avea în dormitor o masă de scris acoperită cu husă. A spus că lucra mult acolo, pentru că niciodată nu reușea să-și termine treburile la birou. A comandat câteva sandvișuri și am discutat despre slujba respectivă. Tot arunci mi-a spus că Edith avea o cheie, adăugând că intenționa să schimbe broasca după plecarea ei. Oricum, nu-i ceva neobișnuit, nu? Să schimbi broasca atunci când pleacă cineva.

— V-a spus de ce avea Edith cheie? Întrebă Johnson.

— Mi-a spus că uneori ar putea fi nevoie să vin acolo ca să iau ceva sau să asist la întruniri din afara firmei. De asemenea, mi-a pus în vedere să nu pomenesc nimănui despre acel apartament. Era pentru el un refugiu și așa trebuia să rămână.

— Aveți o armă, doamnă Stewart? Întrebă brusc Irving.

— Nu! răspunse ea surprinsă. Detest astfel de obiecte.

— Știți cumva dacă doamna Stoddard posedă o armă?

— N-am idee.

— A avut Delaney probleme cu Edith Stoddard de curând? Mă refer la situația despre care am vorbit, zise Johnson.

— Nu știu.

— Când l-ați văzut ultima dată? Întrebă Johnson.

— Păi, azi e joi? Luni. Luni sau marți. Mă întorceam de la masa de prânz, iar el tocmai pleca de la birou. Ne-am salutat în treacăt. V-am mai spus, nu-l întâlneam prea des.

— Și când urma să plece Edith Stoddard?

— Azi era ultima ei zi de lucru.

Când terminară cu Miranda Stewart, Irving înșfăcă receptorul, apăsă vreo douăsprezece butoane și formă un număr. Johnson își

revedea însemnările.

— Cine-i la aparat? întrebă Irving. Hei, Cabrilla, aici Irving. Nu, Si Irving, nu Irving și mai cum. Da, de la omucideri. Am nevoie să verific vânzarea unei arme. Cât de frecvent vi se raportează? Okay, dacă-i vorba de săptămâna trecută, atunci m-am dus dracului. Numele persoanei este Edith Stoddard. S-t-o-d-d-a-r-d. Nu-i cunosc adresa, da' câte Edith Stoddard ar putea fi? Da. Acoperi receptorul cu palma. Vânzările de arme li se raportează săptămânal. Zice că, de când cu noua lege, nu mai prididesc cu înregistratul pe computer... Da? Oh, așteaptă o clipă. Își deschise pixul, notă în grabă alt număr și începu să noteze câteva cuvinte. Atât? Mulțumesc, Cabrilla, îți rămân dator. Închise telefonul, apoi formă un alt număr, vorbi două-trei minute și puse receptorul în furcă. Doamna Stoddard a cumpărat un Smith & Wesson special de poliție, cu țeavă de zece centimetri, la data de 22 ianuarie, din magazinul Sergeant York, pe Wabash. Am sunat la magazin și am vorbit cu directorul. Și-o amintește, zice că ea l-a întrebat cine ar putea-o învăța să tragă, iar el i-a recomandat clubul de tir. Poligonul acoperit din Canaryville, la vreun kilometru și jumătate pe drumul spre Pershing. Vrei să faci o pauză de lucru? Pornim într-acolo?

Clubul de tir ocupa clădirea din colț a unei zone comerciale situate la vreun kilometru și jumătate de biroul lui Delaney. În interior se găseau vitrine cu cele mai recente realizări în materie de arme de foc: pistoale, arme automate, puști, arme de asalt, ochelari rusești pentru vedere pe timp de noapte, vizoare cu laser, lentile adaptabile. Însemne militare americane și străine decorau partea de sus a peretelui. În spate, o ușă de oțel dădea spre poligon. Prin sticla colorată se vedeau trei-zeci de despărțituri, unde tot atâția trăgători aveau posibilitatea să facă praf și pulbere ținte în formă de siluetă omenească. Poligonul era izolat fonic. În sala de expoziție erau trei-patru clienți, iar dincolo de peretele de sticlă trăgeau la țintă șase persoane.

Proprietarul poligonului era un bărbat cu ținută impecabilă, trecut de patruzeci de ani, cu pielea pigmentată, îmbrăcat în tunică și pantaloni negri de camuflaj și încălțat cu bocanci grei, de la Forțele Speciale, cu tălpi groase și zimțate. Purta bereta neagră trasă pe ochi. Johnson își scoase insigna. Omul în negru se prezentă, spunând că se numea Roy Bennett.

— Sper că n-am nici o problemă, zise el cu o voce aspră pe care se străduia s-o facă prietenoasă.

— Ne interesează să stăm de vorbă cu instructorul poligonului.

— Aici lucrăm cu rândul, răspunse Bennett. Toți oamenii noștri sunt foști militari și experți bine pregătiți.

— Verificăm o femeie, care probabil a venit aici fie în pauza de prânz, fie după orele de program, spuse Irving. Numele de Edith Stoddard vă spune ceva?

— O doamnă mai în vârstă? La vreo cincizeci, cincizeci și cinci de ani, cam atât de înaltă? întrebă el, ducându-și mâna la umăr.

— Da, răspunse Irving. A cumpărat de la magazinul Sergeant York un Smith & Wesson calibrul 38. Cei de acolo au trimis-o la dumneavoastră ca să învețe cum să-l folosească.

— Ea e, zise Bennett și vârî mâna sub birou, de unde scoase un registru de programări, dând înapoi câteva pagini. Da, poftiți. A început să vină din ziua de 22 a lunii trecute... Frunzări paginile, urmărind cu degetul lista de nume din fiecare zi. N-a mai trecut pe

aici de luna trecută. Cincisprezece zile la rând. Acum mi-o amintesc foarte bine. Nu era prea vorbărească. Se vedea că nu se simte în largul ei cu arma. Eu i-aș fi vîndut una calibrul 25 sau nimic mai greu decât un 32. Pistolul 38 era prea mare pentru ea.

— Cum s-a descurcat? întrebă Johnson.

— În două săptămâni pot învăța și o camionetă Dodge să tragă drept la țintă, zise Bennett zâmbind.

— Adică, a făcut treabă bună, asta vreți să spuneți? întrebă Irving.

— O interesa în mod deosebit să poată trage bine în ținte apropiate. Douăzeci și cinci de metri. Da, de la douăzeci și cinci de metri nimerea drept în inima țintei. I s-a întîmplat ceva?

— Nu ei, răspunse Irving. Dar vreau să vă spun un singur lucru: să știți că ați învățat-o bine.

Johnson și Irving urcară în mașina de poliție și porniră înapoi spre Back of the Yards.

— Vrei s-o luăm când dur, când cu binișorul, Shock?

— Iisuse, aici nu-i vorba despre Roger Touhy, Irving, ci de o femeie de cincizeci de ani, pentru numele lui Dumnezeu.

Irving ridică din umeri.

— Ce mi-e una, ce mi-e alta, zise el.

— Deci deține un pistol calibrul 38 și a luat lecții de tragere. Ai idee câte femei din orașul nostru se încadrează în acest tipar? O mulțime de femei cărora le este frică.

— În orașul ăsta tuturor le este frică. Dar nu toți au cheia de la apartamentul lui Delaney și nu toți au primit un șut în fund ca să-i facă loc micuței Annie Fannie. Mie mi se pare că se leagă perfect, căpitane.

— Vom sta de vorbă cu ea, Si.

— Ce mi-e una, ce...

— Da, da, da.

— Îi citim drepturile?

— Fii serios, Si, deocamdată nu facem decât să discutăm.

— Okay, okay. Numai că n-am chef să mă trezesc pe cap cu pisălogul ăla de Vail. Dacă tot ne băgăm în bătaia puștii, eu zic să-i citim și drepturile.

— Lasă-mă pe mine, să-mi fac griji cu Vail.

Ceea ce Johnson luase în prima clipă drept oboseală întipărită pe chipul lui Edith Stoddard căpătă alte semnificații în momentul în care femeia se așeză la masa de lucru, față în față cu cei doi polițiști. Ochiul îi erau triști și inexpressivi. Trăsăturile feței purtau amprenta înfrîngerii. Era chipul unei femei pe care viața nu o menajase; o femeie legată de un soț infirm, dar luptând să-și țină fiica la colegiu, și care dintr-o dată se trezise fără o slujbă de excepție, absolut necesară întreținerii familiei. Ceea ce Shock Johnson citea pe chipul lui Edith Stoddard era un amestec de umilință, trădare, neliniște, frustrare – orice în afară de mînie. Furia ei – dacă existase cumva – fusese calmată, dacă nu de ea însăși, atunci de altcineva.

Irving îi ghici vinovăția.

Bătea nervos cu stiloul în masă, așteptând să treacă de formalități și să pornească la atac. Fără să-l privească, Johnson se aplecă și-și puse încet mîna pe stilou. Doamna Stoddard ședea țeapănă la masa de lucru, cu mîinile încrucișate în poală. Johnson îi repetă

aceleași preci-zări pe care le făcuse și celorlalte persoane audiate până atunci.

— Înțelegeți, spuse el, dacă într-un anume punct al acestui interviu... știți... s-ar putea să ne oprim și să vă citim drepturile, doamnă, nu trebuie să vi se pară o amenințare. Vreau să spun că, în momentul de față, nu avem această intenție, însă tuturor le spunem același lucru la începutul audierii. Prin urmare, nu vreau să credeți că, dacă am menționat această posibilitate, vom ajunge și să o punem în aplicare. Bine?

Ea încuviință din cap.

— Vă rog să vă spuneți numele.

— Edith Stoddard.

— Vârsta?

— Cincizeci și trei în mai.

— Sunteți căsătorită?

— Da.

— Unde lucrează soțul dumneavoastră?

— E infirm. Are o mică pensie.

— Ce fel de infirmitate? întrebă Johnson.

— E cvadriplegic. Paralizat de la gât în jos.

— Îmi pare rău, spuse Johnson.

— Lui Charley îi plăcea să trebăluiască pe lângă casă. În timp ce puneă câteva țigle pe acoperiș, a alunecat și a căzut cu spatele pe podeaua de beton. Și-a rupt coloana în două locuri.

— Când s-a întâmplat asta?

— În 1982.

— Și de atunci e imobilizat la pat?

Ea dădu din cap în semn de confirmare.

— Aveți o fiică?

— Angelica. În vârstă de douăzeci și unu de ani, studentă în anul trei la Universitatea din Chicago. Studiază fizica.

— Doamnă Stoddard, de cât timp lucrați pentru Delaney? La firma Delaney?

— De șaptesprezece ani.

— Cât timp ați fost secretara executivă a lui Delaney?

— Nouă ani.

— Ați fost mulțumită de această slujbă?

La început, ea păru puțin încurcată de întrebare. Apoi, într-un târziu, răspunse:

— Da. A fost un post excelent. Domnul Delaney a fost foarte înțelegător și s-a dovedit de mare ajutor când s-a întâmplat accidentul.

— Ați spus „a fost”, doamnă Stoddard, interveni Irving. Pentru că Delaney e... mort?

— Am fost... Da.

— Voiați să spuneți...?

— Nimic.

— E adevărat că vă pregăteați să ieșiți la pensie, doamnă Stoddard? Că astăzi urma să fie ultima dumneavoastră zi de serviciu?

Ea șovăi o clipă.

— Da.

— Vasăzică, atunci când spuneți „a fost”, de fapt înseamnă că nu mai lucrați aici, corect?

— Nu văd de ce... Adică...

— Cred că ceea ce vrea să spună domnul Irving este că urma să plecați de la firmă, zise cu blândețe Johnson.

— Da, e adevărat.

— Și erați mulțumită? Mă refer la pensionare.

Ea nu răspunse. Se juca cu degetele, iar buzele îi tremurau.

Irving o văzu că era pe cale să cedeze și atacă direct.

— Doamnă Stoddard, aveai cheia de la apartamentul lui Delaney de pe Astor, adevărat?

— Da.

— Vă duceai des acolo, da?

— Făcea parte din atribuțiile mele. Domnului Delaney nu-i plăcea să lucreze aici, la birou. Era întrerupt de prea multe ori.

— Prin urmare, cunoșteai locul, adică apartamentul?

— Da, desigur.

— Și, în general, puteai veni și pleca ori de câte ori doreai, corect?

— Mă duceam numai când mi se spunea.

— Aha. Ideea, doamnă, este că aveai acces liber, așa-i?

— Păi, cred că ai putea spune și așa.

— Câte alte persoane cunoșteai care aveau cheia și acces liber în apartament?

— Nu cunosc, n-am de unde să știu.

— Deci, ceea ce vreți dumneavoastră să ne spuneți e că nimeni altcineva nu avea acces în apartament? Din câte știți? Însistă Irving.

— Din câte știu.

— Doamna Delaney avea o cheie, din câte știți?

— N-am de unde să știu... adică... presupun... ăăă...

— Doamnă Stoddard, nu-i așa că știați că soția lui nu avea cheia și nu era la curent cu existența acestui apartament? Adevărat?

— Nu era treaba mea.

— Aha. Atunci, e adevărat că vi s-a cerat să nu vorbiți despre acest apartament? Care era un fel de refugiu pentru el?

— Domnule, eu am avut acces la multe informații cu titlu confidențial. Domnul Delaney nu s-a referit niciodată la doamna Delaney în mod special.

— Dar era un loc oarecum confidențial, nu?

— Da.

— Bun, v-ați dus vreodată în apartamentul domnului Delaney fără a fi chemată în mod expres?

— Bineînțeles că nu!

— N-ați intrat niciodată să umblați prin fișe, prin dosare și așa mai departe, când domnul Delaney nu vă aștepta?

— Nu. Nu înțeleg unde vreți să ajungeți, zise ea, adoptând o atitudine vag defensivă.

— Ne scuzați pentru o clipă, vă rog? zise Irving, făcându-i semn lui Johnson să iasă afară din birou. Se aplecă spre căpitan și-i șopti: Ne apropiem de punctul nevralgic, căpitane. Cred că-i timpul să-i citim drepturile.

— Încă nu, îi șopti la rândul său Johnson. Își va lua avocat și o să avem de plătit. Trebuie să aflăm cât mai multe înainte de a declanșa procedurile.

— Da, dacă începe să nu răspundă la întrebările incomode, vom avea probleme. Mă neliniștește numai că avansăm prea mult cu interogatoriul fără să-i citim drepturile. Pândesc momentul potrivit și o întreb de armă. Atunci vom ști precis.

— *Te anunț eu când cred de cuviință că a sosit momentul să-i citim drepturile*, declară Johnson cu glas iritat și aspru.

— Nu vreau să dăm totul peste cap tocmai acum.

— Îți spun eu când, Si.

— Bine, șefule.

Se înapoiară în birou.

Edith Stoddard stătea prăbușită în fotoliu, cu mâinile în poală și privirea ațintită în perete. *Femeia asta e la un pas de a face un șoc*, se gândi Johnson. Luă loc împreună cu Irving.

— Ei bine, doamnă Stoddard, începu Johnson, adineauri discutam despre accesul dumneavoastră în apartament. V-ați dus vreodată acolo noaptea?

— Uneori, răspunse ea fără vlagă. Când îmi cerea el.

— Prin urmare, pentru dumneavoastră era un fel de loc de muncă, așa-i?

Ea încuviință din cap. Continua să privească fix peste capul lor, la perete.

— Și era normal pentru dumneavoastră să petreceți mult timp acolo?

— Cred că se poate spune așa.

— Să mergem mai departe, interveni Irving. Doamnă Stoddard, aveți o armă?

Ea îl privi intens, ca și cum întrebarea ar fi trezit-o brusc din apatie.

— O armă?

— Da, o armă. Își dădu la o parte haina, arătându-i-o pe a lui. O armă.

— Eu...

Johnson preluă întrebările.

— Doamnă Stoddard, știm că ați cumpărat un pistol calibrul 38 de la magazinul Sergeant York la 22 ianuarie anul curent. Unde este arma acum?

— Oh, da, arma.

— Ce-i cu ea? reveni Irving.

— Mi-a fost furată.

— *Furată?* repetă Irving, întorcându-se spre Johnson și ridicând din sprâncene.

— Din poșetă.

— O purtați în poșetă? întrebă Irving.

— Au avut loc tot felul de crime, știți, jafuri și altele asemenea, așa că eu...

— Știți cum să folosiți un pistol, doamnă Stoddard? întrebă Johnson.

— Credeam... credeam că asta îi va speria.

— Pe cine?

— Pe cei care fură de la alții.

— Vasăzică, nu știați nimic despre această armă, ci doar o purtați ca să inspirați frică? Asta vreți să spuneți?

— Da. Sau nu. Vreau să spun că nu mă pricep la arme, asta vreau să spun.

Johnson își privi o clipă degetele, apoi se uită drept în ochii ei și spuse:

— Doamnă Stoddard, în acest moment sunt nevoit să întrerup audierea și să vă atrag atenția că aveți dreptul să nu mai declarați nimic. Orice veți mai spune poate fi, și chiar va fi, folosit împotriva dumneavoastră în instanță. Aveți dreptul la un avocat. Dacă nu aveți unul sau...

— Eu l-am ucis, îl întrerupse ea fără emoție și fără să-și modifice expresia.

Johnson și Irving amuțiră auzind mărturisirea.

— Poftim? întrebă Johnson după câteva secunde.

— Eu l-am ucis, repetă ea la fel de indiferentă.

- Iisuse! murmură Irving.
- Doamnă Stoddard, spuse blând, dar ferm Shock Johnson. Înțelegeți, desigur, că acum aveți dreptul să nu mai vorbiți decât în prezența unui avocat?
- Femeia se uită la ei o clipă, apoi își feră privirea.
- Nu mai înțeleg nimic, spuse ea pe un ton jalnic.

12

Istoria crimelor și delictelor din district era stocată în rafturi întregi de documente păstrate într-un enorm depozit care ocupa una dintre clădirile din apropierea tribunalului. Șir cu șir și raft cu raft, transcrierile dactilografiate ale proceselor, legate în coperti identice, de culoare cafenie, umpleau uriașul depozit cu dosare uitate sau pe cale de a fi date uitării. Un număr și mai mare de dosare fuseseră pierdute, rătăcite, distruse sau greșit înregistrate; prin simpla plasare a unui număr eronat la index, un dosar putea fi condamnat la uitare. Probele din instanță erau și mai greu de obținut. Restituite posesorilor, pierdute sau distruse, aproape că nu merita efortul de a le depista.

St. Claire se semnă și găsi rapid numărul de înregistrare al transcrierii procesului: „Cazul numărul 83-45976432, Statul contra Aaron Stamper. Crimă cu premeditare. Martin Vail –apărare, Jane Venable –acuzare.” Fu îndrumat prin spațiile înguste dintre rafturi. Praful părea să plutească în săgețile de lumină care pătrundeau prin oberlihturi. Îi trebui cincisprezece minute până când găsi o cutie de carton cu inscripția STAMPER, A. 83- 45976432 notată pe una din laturi, cu cariocă fosforescentă. Căra cutia cu cele trei volume ale transcrierii procesului până la o masă de oțel din centrul depozitului, apoi se așeză să studieze cel mai renumit dintre toate cazurile lui Vail.

Ceva declanșase fenomenala memorie a lui St. Claire, dar el încă nu reușea să precizeze ce anume îl frământa: era o amintire abstractă, pe care nu izbutea s-o identifice. Pe de altă parte, St. Claire era convins că în această cutie va găsi ceea ce căuta, tot așa cum știa că acest ceva nu avea nimic de-a face cu cadavrele de la groapa de gunoi.

Începu să spicuiască din volumul întâi, dar curând își dădu seama că trebuia să clasifice materialul într-un fel. Frunzări capitolul referitor la selecția juraților și la chestiunea prozaică a pregătirii curții în vederea procesului; citi cu mare atenție, căutând cuvinte-cheie, asociind diverse fragmente din depozițiile martorilor; se duse în repetate rânduri la aparatul xerox. Apoi demară propria sa versiune de analiză asociativă, clasificând informațiile și parcurgând desfășurarea procesului mai curând în ordine logică decât cronologică.

Dar pe St. Claire îl interesa și modul în care Vail condusesese o apărare considerată aproape în unanimitate fără șanse de izbândă. De asemenea, interogatoriul încrucișat al lui Stenner, detectiv la secția de omucideri și însărcinat cu anchetarea cazului. Focurile de artificii izbucniseră încă din primele minute ale procesului.

JUDECĂTORUL SHOAT: Domnule Vail, la acuzația de crimă cu premeditare ați răspuns pledând nevinovăția. Doriți cumva să vă schimbați pledoaria?

VAIL: Da, domnule judecător.

JUDECĂTORUL SHOAT: Și ce propuneți în apărarea acuzatului?

VAIL: Vinovat, dar iresponsabil.

JUDECĂTORUL SHOAT: Domnule Vail, fără îndoială, sunteți la curent cu faptul că trei experți psihiatri l-au declarat pe clientul dumneavoastră în depline facultăți mintale.

VAIL: S-au înșelat.

Replica declanșase ceea ce St. Claire înțelegea că fusese în ultimă instanță o bătălie între titani – Venable contra Vail – doi juriști de elită, fini strategi și artiști convinși ai saltului la beregată. Prima pledoarie a lui Vail în fața juraților era scurtă, la obiect și sigură de sine până la aroganță. Evident, considera cazul ca și câștigat.

VENABLE: Doamnelor și domnilor jurați, voi fi foarte concisă. Pe parcursul acestui proces, veți vedea niște fotografii care vă vor șoca. Veți avea sub ochi probe vizuale copleșitoare. Veți auzi mărturiile unor experți care vor declara că Aaron Stampler — și numai Aaron Stampler — putea comite această crimă oribilă și de o brutalitate inumană, căreia i-a căzut victimă unul dintre conducătorii respectați ai comunității. Aaron Stampler este acuzat de a fi ucis premeditat, cu sânge rece, pe arhiepiscopul Richard Rushman. În cele din urmă, nu mă îndoiesc că veți cădea de acord că orice pedeapsă mai blândă decât cea capitală ar fi o încălcare a ideii de justiție, la fel de gravă ca și crima în sine.

În contrast absolut, Vail își bazase apărarea pe o pledoarie complexă și vizibil menită să impresioneze jurații.

VAIL: Doamnelor și domnilor jurați, numele meu este Martin Vail. Am fost desemnat de curte să-l reprezint pe acuzatul Aaron Stampler. Ne găsim aici pentru a stabili dacă acuzatul din fața dumneavoastră este vinovat de uciderea violentă și premeditată a unuia dintre cei mai respectați și admirați cetățeni ai orașului, arhiepiscopul Richard Rushman. În dreptul penal există două tipuri de infracțiuni. Cea mai gravă este cunoscută sub denumirea de malum in se, însemnând însăși natura răului, a infracțiunii. Crimă, viol, lezare corporală gravă, leziuni cauzatoare de infirmitate — dacă vreți, infracțiuni puse la cale, intenționate, premeditate la adresa unei persoane fizice. Aici avem de a face tocmai cu un astfel de delict. Asasinarea episcopului Rushman este, fără îndoială, un caz de malum in se. Acuzatul nu neagă acest lucru. Veți vedea fotografii ale acestei crime care vă vor cutremura. Și vi se va cere să credeți că un om cu mintea întreagă a comis această faptă. Va trebui să vă dați verdictul asupra a ceea ce se numește mens rea, cu alte cuvinte, dacă acuzatul a intenționat să provoace leziuni corporale — mai precis dacă Aaron Stampler l-a asasinat premeditat pe arhiepiscopul Rushman. Ceea ce neagă Aaron Stampler este tocmai acuzația de mens rea în acest caz de omucidere... Circumstanțele atenuante în procesul intentat de stat lui Aaron Stampler sunt de o factură neobișnuită, întrucât implică tulburări mentale. Prin urmare, pe parcursul acestui proces vi se vor aduce la cunoștință un mare număr de informații de ordin psihologic. Sunteți rugați doar să le acordați atenția cuvenită, astfel încât să puteți da un verdict corect asupra implicației mens rea, deoarece pentru a da un verdict corect va trebui să judecați comportamentul acestui om. A suferit Aaron Stampler o tulburare mentală? A acționat dintr-un impuls irezistibil?... Aceste întrebări și multe altele se vor axa pe starea de sănătate mentală a lui Aaron Stampler în momentul în care

a comis asasinatul. În timp ce veți face toate aceste aprecieri, vă voi ruga să aveți în permanență în minte încă un lucru: dacă Aaron Stamper era în deplinătatea facultăților sale mentale în momentul crimei, atunci de ce a comis-o? Care a fost motivația sa pentru o faptă atât de cumplită și de disperată? Iar dacă a comis-o, atunci era în acea clipă responsabil? În analiza finală, s-ar putea ca aceasta să fie cea mai importantă întrebare dintre toate. Astfel, domnilor și doamnelor, sarcina dumneavoastră va fi să decideți asupra credibilității probelor pe care vi le vom prezenta acuzarea și cu mine. Pe cine veți crede? Ce anume veți crede? Și, în primul rând, veți accepta probele ca fiind „un adevăr mai presus de orice dubiu”?... În final, după ce veți cunoaște toate probele, sunt convins că decizia dumneavoastră va fi în favoarea clientului meu, Aaron Stamper.

St. Claire petrecuse ceasuri întregi copiind fragmente din depozițiile martorilor și stabilindu-și propria cronologie a procesului. Metoda avea să-l conducă în cele din urmă la indiciile confuze care-l obsedau. Primele scânteii tășniră curând, încă de la primul interogatoriu încrucișat condus de Vail. Martorul era unul dintre experții în psihiatrie ai statului, doctorul Harcourt D. Bascott.

VAIL: Cunoașteți orașul de baștină al lui Aaron Stamper: Crikside, Kentucky?

BASCOTT: Mi-a fost descris, domnule.

VAIL: N-ați fost acolo?

BASCOTT: Nu, n-am fost.

VAIL: Din câte înțeleg, domnule doctor, este posibil ca factorii de mediu din Crikside să fi contribuit la schizofrenie?

VENABLE: Obiectez, domnule judecător. Care este relevanța acestui fapt?

VAIL: Domnule judecător, aici analizăm o crimă care ar putea fi rezultatul unei tulburări mentale specifice. Pur și simplu încerc să stabilesc bazele pe care se va purta discuția.

VENABLE: Vom audia oare și un curs de psihiatrie?

VAIL: Obiectați, cumva?

VENABLE: Dacă doriți.

JUDECĂTORUL SHOAT: Iertați-mi. Vreți să luăm o pauză, ca să vă puteți continua discuția particulară sau acceptați totuși să vă adresați Curții?

Deci, tonul și ritmul confruntării fuseseră stabilite încă de la prima audiere. St. Claire află de la mai mulți martori că Stamper era un băiețandru de douăzeci de ani, din Appalachi, victimă a unor abuzuri fizice, lipsit de orientare religioasă, dar cu un coeficient de inteligență genial, deși provenea din părinți analfabeți. Se sufocase într-un sătuc de munte din Kentucky, fiind silit să coboare în mina de cărbuni, unde viitorul se prezenta sub forma unei morți lente, datorată înnegririi plămânilor, sau instantanee, cauzată de explozii și gaze toxice. Lucrul de care se temea cel mai mult era o gaură neagră, un puț adânc de mină care, din spusele lui, era „mai cumplit decât orice coșmar. N-am crezut că o gaură putea fi atât de adâncă. În subteran, galeria avea numai un metru douăzeci înălțime. Trebuia să lucrăm stând în genunchi. Bezna ne înghițea luminile.”

Forțat încă de când împlinise nouă ani să înceapă lucrul în mină, în cele din urmă, la optsprezece ani, evadase din Crikside, Kentucky, la îndemnul domnișoarei Rebecca, învățătoarea școlii locale cu o singură sală de curs. Ea fusese cea care-i alimentase setea de

cunoaștere încă din prima zi de școală. La Chicago, Aaron fusese ajutat de arhiepiscopul Rushman, fondatorul unui azil pentru copii fugiți de acasă, denumit „Casa Mântuitorului”. Acesta fusese căminul lui Stampler până când el și prietena lui hotărâseră să locuiască împreună. Ideea se dovedise a fi dezastruoasă. Ea îl părăsise și se înapoiase la locuința din Ohio. Stampler ajunsese într-un azil sordid și întunecos pentru cei lipsiți de adăpost, numit Caverna.

VAIL: Aaron, l-ai socotit vinovat pe episcopul Rushman pentru că trebuia să trăiești în locul acela îngrozitor?

STAMPLER: El n-a comentat niciodată faptul, nici în bine, nici în rău.

VAIL: Aaron, ai avut vreo neînțelegere serioasă, cu arhiepiscopul Rushman?

STAMPLER: Nu, domnule, n-am avut nici un fel de neînțelegeri cu arhiepiscopul. Stăteam mult de vorbă, îndeosebi despre lucruri pe care eu le citeam în cărți, tot felul de idei și așa mai departe. Dar întotdeauna am fost prieteni.

VAIL: Așadar, episcopul nu te-a dat afară din „Casa Mântuitorului” și ați rămas prieteni chiar și după plecarea ta?

STAMPLER: Da, domnule.

St. Claire studie apoi mărturia referitoare la crima în sine. Existau două versiuni asupra celor întâmplate: cea a lui Aaron, care nu oferea nici un fel de amănunte, și cea a medicului legist, William Danielson, aproape pornografică prin abundența detaliilor.

VAIL: Acum aș dori să discutăm despre noaptea în care a fost asasinat episcopul Rushman. Avea programată o întâlnire cu ministranții, așa este?

STAMPLER: Da, așa e.

VAIL: Și-a făcut apariția vreunul dintre ei?

STAMPLER: Nu.

VAIL: Nimeni altcineva?

STAMPLER: Nu, domnule.

VAIL: Episcopul s-a supărat?

STAMPLER: Nu. A spus că, oricum, era obosit și că se puteau întâlni cu altă ocazie.

VAIL: Ce-ai făcut după ce ai plecat?

STAMPLER: Am hotărât să mă duc în biroul episcopului și să împrumut o carte de citit. Când am ajuns acolo, am auzit zgomot – un fel de strigăte, venind din dormitorul episcopului, așa că m-am dus să văd dacă totul era în regulă. În capătul de sus al scărilor, mi-am scos pantofii și i-am vârat în buzunarele hainei. Episcopul se afla în dormitor și abia atunci mi-am dat seama că, de fapt, îl auzisem pe el cântând. După aceea, am avut senzația că acolo mai era încă cineva, chiar lângă episcop, și în clipa următoare mi-a scăpat timpul.

VAIL: Ai avut o stare de amnezie?

STAMPLER: Da, domnule.

VAIL: Chiar n-ai văzut pe nimeni altcineva?

STAMPLER: Nu, domnule.

VAIL: Pe arhiepiscop l-ai văzut?

STAMPLER: Nu, domnule. Dar l-am auzit. Cânta în baie.

VAIL: Ai simțit numai că mai era și altcineva în cameră?

STAMPLER: Da, domnule.

VAIL: Și pe urmă ce s-a întâmplat?

STAMPLER: Tot ce-mi amintesc e că mă găseam afară, la

picioarele scării care ducea la bucătărie, și că am văzut o mașină de poliție... și... lumini clipind de jur-împrejur... pe urmă am privit în jos și... oh, era sânge peste tot... pe mâinile mele... și pe cuțit... Și... și atunci am luat-o la fugă... nici eu nu știu de ce, pur și simplu am fugit până la biserică și cum o altă mașină de poliție tocmai trăgea la intrare, m-am ascuns în confesional.

VAIL: Aaron, aveai vreun motiv să-l ucizi pe episcopul Rushman?

STAMPLER: Nu, domnule.

VAIL: Ai pus la cale asasinarea lui?

STAMPLER: Nu, domnule.

VAIL: După știința ta, l-ai ucis pe episcopul Rushman?

STAMPLER: Nu, domnule.

Încă de la începutul procesului, Vail adusese probe și mărturii care să susțină ideea că Stampler nu era singur în cameră în momentul crimei. Avocatul apărării susținea că clientul său suferise o amnezie și nu știa cine fusese oaspetele misterios, fapt dificil de probat, dar și mai dificil de neacceptat. Sub îndrumarea lui Jane Venable, William Danielson – medicul legist – completase spațiile goale din propria-i versiune asupra asasinatului.

VENABLE: Domnule doctor Danielson, bazându-vă pe probele materiale găsite la locul crimei, care este părerea dumneavoastră despre acest asasinat?

DANIELSON: În opinia mea, Stampler a intrat prin bucătărie, și-a scos pantofii, a luat de pe tavă cuțitul de bucătărie cu lama de douăzeci de centimetri, lăsând acolo fibre de pe mânuși, apoi a mers pe coridor până în dormitor și l-a atacat pe episcop. Rushman s-a luptat să-și salveze viața, după cum atestă rănilor de pe mâinile lui. A fost înjunghiat, tăiat, înțepat și crestat de șaptezeci și șapte de ori. În urma atacului, avea în corp mai puțin de jumătate de litru de sânge, adică a douăsprezecea parte din cantitatea normală prezentă în organism.

Prima mare confruntare avusese loc atunci când Vail încercase să elimine din rândul probelor fotografiile luate la locul crimei, sub motiv că aduceau prejudicii clientului său. Obiecția îi fusese respinsă. Din păcate, fotografiile originale făceau parte din probele materiale rătăcite sau pierdute cu ani în urmă, iar copiile lor, anexate împreună cu alte documente la sfârșitul transcrierii, erau de proastă calitate și nu-i spuneau lui St. Claire mai nimic. În boxa martorilor, Danielson intrase în toate detaliile oribile ale crimei, bazându-se pe o combinație de fotografii, probe materiale, mostre de țesături, amprente de degete pătate de sânge, numărul și poziția rănilor cauzate prin înjunghiere, consecința anumitor răni, diferența între înjunghiere, înțepare și incizie, și așa mai departe. Venable picta o frescă a ororii.

VENABLE: Așadar, domnule doctor Danielson, ați tras concluzia că moartea poate fi atribuită mai multor cauze diferite?

DANIELSON: Da. Traumatism corporal, aeroembolie, spasm cadaveric, câteva dintre rănilor provocate prin înjunghiere, hemoragie – adică pierdere de sânge. Fiecare dintre acestea ar fi putut cauza moartea.

VENABLE: Puteți specifica, în opinia dumneavoastră, care a fost cauza primară?

DANIELSON: Cred că rana de la gât

VENABLE: De ce?

DANIELSON: Fiindcă a determinat aeroembolia, adică ieșirea bruscă a aerului din plămâni. Acest tip de rană este întotdeauna fatală. De fapt, de regulă decesul survine instantaneu. Or această rană era profundă. Un alt factor a fost hemoragia.

VENABLE: Pierderea de sânge?

DANIELSON: Da.

Citind descrierea, St. Claire se duse cu gândul la descrierea făcută de medicul legist care examinase cadavrul Lindei Balfour.

„...victima era înjunghiată, tăiată și incizată de cincizeci și șase de ori... indicii de spasm cadaveric, traumă și aeroembolie... hemoragie semnificativă, cauzată de rănilor produse prin înjunghiere... rana de la gât a provocat aeroembolia... prezența mutilării... comisă de una sau mai multe persoane având cunoștințe de chirurgie...”

St. Claire avu sentimentul că se apropia de ceea ce căuta, mai ales după precizarea lui Vail.

VAIL: Cuțitul a pătruns pe aici, chiar sub urechea dreaptă, a crestat până sub urechea stângă, apoi până la coloana vertebrală, secționând jugulara, toate arterele și venele gâtului, traheea, toți mușchii și toate țesuturile.

În continuare, Vail ataca afirmația lui Danielson că rana de la gât fusese cea care cauzase moartea lui Rushman. Apărarea menționa din nou posibilitatea ca pe lângă Stampler în cameră să se fi aflat o a doua persoană în momentul asasinării episcopului.

VAIL: Deci... dacă două dintre rănilor fatale din piept puteau fi provocate de o persoană și restul de o alta, este la fel de posibil ca unul din făptași să fi cauzat rana fatală, iar celălalt să-l fi înjunghiat și tăiat pe episcop abia după ce acesta murise, adevărat?

DANIELSON: Presupun... da, e adevărat... dar puțin probabil.

St. Claire se întrerupea adesea din lectură, ca să-și ia notițe. De pildă, scrie: „Exista încă o persoană în cameră? Să-l întreb pe Vail? Pe Stenner?” Și de ce aborda Vail acest aspect, dacă Stampler se recunoștea vinovat? Să fi fost cumva argumentul alienării mintale un truc? St. Claire continuă să parcurgă documentele de dimensiuni enciclopedice ale procesului, sărind peste unele schimburi de replici ocazionale.

VAIL: Aaron, cunoști termenul „refugiu” sau „stare de refugiu”?

STAMPLER: Da, domnule.

VAIL: La ce se referă el?

STAMPLER: Înseamnă să uiți lucruri o vreme.

VAIL: Ai un cuvânt cu care să-l denumești?

STAMPLER: Da, domnule. Eu spun că mi-a scăpat timpul.

VAIL: Și ți s-a întâmplat vreodată să-ți scape timpul?

STAMPLER: Da, domnule.

VAIL: De multe ori?

STAMPLER: Da, domnule.

VAIL: Când anume?

STAMPLER: Păi, nu sunt prea sigur. La început, nu-ți dai seama ce se întâmplă. După o anumită perioadă, știi când îți scapă timpul.

VAIL: Cum știi?

STAMPLER: Păi, acum stau aici cu dumneavoastră, pe urmă – cât ai clipi din ochi – mă trezesc că sunt în altă parte sau că mă plimb pe

afară. Odată eram la cinema cu o fată și în clipa următoare ne plimbam pe stradă. Nu știu când s-a terminat filmul. Îmi amintesc doar că eram pe stradă.

VAIL: Ai vorbit vreodată cu cineva despre asta?

STAMPLER: Nu, domnule.

VAIL: De ce?

STAMPLER: Sunt sigur că nu m-ar fi crezut. Ar fi zis că-mi bat joc de el sau, poate, m-ar fi dus la balamuc.

Tocmai problema amneziei lui Stampler și a evadării din timp declanșase cel mai interesant interogatoriu încrucișat din cadrul procesului, avându-i ca protagoniști – culmea ironiei! – tocmai pe Vail și Stenner, pe atunci polițist în brigada municipală, însărcinat cu investigarea cazului.

VAIL: Cunoașteți termenul de „stare de refugiu” sau amnezie isterică?

STENNER: Da, l-am discutat cu doctorul Bascott.

VAIL: De fapt, nu credeți în teoria evadării din timp, nu-i așa, domnule locotenent?

STENNER: Nu mi-am format o opinie.

VAIL: Este un fapt științific, domnule locotenent.

STENNER: După cum v-am spus, încă nu mi-am format o părere.

VAIL: Credeți că doi și cu doi fac patru?

STENNER: Bineînțeles.

VAIL: Credeți că Pământul se învâртеște în jurul Soarelui?

STENNER: Da.

VAIL: Sunteți credincios, domnule locotenent?

STENNER: Da.

VAIL: Credeți în Învierea Domnului?

Iar mai târziu...

STENNER: Da.

VAIL: Este Învierea un fapt sau o teorie?

VENABLE: Obiectez, domnule judecător. Părerile religioase ale locotenentului Stenner nu au nimic de-a face cu cazul.

VAIL: Dimpotrivă, domnule judecător. Dacă îmi îngăduiți să continuu, cred că vă pot demonstra legătura.

JUDECĂTORUL SHOAT: Se respinge. Citiți, vă rog, ultima întrebare, domnule Blanchard.

BLANCHARD: „Este Învierea un fapt sau o teorie?”

VAIL: Domnule locotenent?

STENNER: E o chestiune care ține de credință, domnule.

VAR.: Vasăzică, credeți într-un fapt științific și credeți într-un fapt religios, dar puneți la îndoială realitatea științifică a unei boli psihice recunoscute de orice psiholog și inclusă în DSM3, manualul standard de identificare a tuturor tulburărilor psihice. Adevărat, domnule?

STENNER: Tulburarea poate fi simulată. Nu poți simula faptul că doi și cu doi fac patru, dar, cu siguranță, poți simula o stare de refugiu.

VAIL: Înțeleg. Și despre câte persoane puteți afirma cu certitudine că au simulat o stare de refugiu?

STENNER: Despre nici una.

VAIL: Ați citit despre multe cazuri de simulare a acestei stări?

STENNER: Nu.

VAIL: Prin urmare, e doar o presupunere, adevărat?

STENNER: E logic. Dacă există o asemenea stare, cu siguranță că poate fi simulată.

VAIL: Ați întrebat vreun psihiatru dacă așa ceva e cu putință?

STENNER: Nu.

VAIL: Deci, pur și simplu, presupuneți, da sau nu, domnule locotenent?

STENNER: Da.

VAIL: Aha, deci dacă vă îndoți de afirmația lui Aaron Stampler, e fiindcă presupuneți că se prefacă — sau că minte, așa-i?

STENNER: Corect.

VAIL: Așadar, ați presupus că Aaron a mințit și că l-a ucis pe episcopul Rushman, nu?

STENNER: Era o presupunere foarte logică.

VAIL: Aici nu discutăm despre logica presupunerilor dumneavoastră, ci despre existența ei. Ați presupus că Stampler este vinovat, așa e?

STENNER: Da.

VAIL: Domnule locotenent, în care moment, pe baza probelor, ați fost convins că Aaron Stampler a acționat singur?

Iarăși, își spuse St. Claire. Iisuse, oare mai fusese cineva în cameră?

STENNER: În primul moment.

VAIL: ...Aaron Stampler declară că în clipa în care a pășit în camera episcopului n-a mai știut de el, corect?

STENNER: Da.

VAIL: Cum ați procedat pentru a-i infirma declarația? Cu alte cuvinte, domnule, ce probe sau ce martori puteți aduce, care să confirme bănuiala dumneavoastră că Aaron se afla singur în cameră și că a acționat singur?

STENNER: Probele rezultate din autopsie, probe concrete, simpla logică...

VAIL: Am mari probleme cu o parte din presupunerile logice făcute pe parcursul acestui proces. Înțelegeți de ce?

STENNER: În linii mari, da...

VAIL: Domnule locotenent, aici e în joc viața clientului meu. „În linii mari” nu-mi spune nimic. În ce privește logica și numărul mare de probe, doctorul Danielson declară că nu poate afirma cu certitudine că Aaron ar fi fost singur în cameră sau că episcopul ar fi fost înjunghiat de o singură persoană, și nici nu poate dovedi cu probe că Aaron a pătruns pe ușa din spate sau că a adus cuțitul la locul crimei. Cu toate acestea, dumneavoastră presupuneți că Aaron v-a mințit, numai pentru că așa era logic, nu?

STENNER: (Nici un răspuns).

VAIL: Realitatea este, domnule locotenent, că dumneavoastră sunteți gata să acceptați, în baza credinței, că Hristos a murit crucificat, că a înviat din morți și s-a suit la ceruri. Dar nu puteți crede că o persoană aflată sub stare de șoc sau stres foarte puternic poate deveni amnezică sau poate intra într-un fel de limbo, descris științific și denumit „stare de refugiu”. Prin urmare, de fapt nu ați încercat niciodată să dovediți că Aaron a mințit, adevărat?

STENNER: Nu eu trebuie să dovedesc că acuzatul e nevinovat, ci dumneavoastră.

VAIL: Dimpotrivă, domnule locotenent, dumneavoastră trebuie să dovediți că este vinovat

În continuare, St. Claire citi depoziția referitoare la simboluri. Aici gândul care-l frământa deveni realitate.

VAIL: Domnule doctor, aș vrea să ne întoarcem puțin la simboluri. Vreți să explicați juriului, într-un limbaj simplu, semnificația lor? De pildă, ce reprezintă ele?

BASCOTT: Limbajul simbolic înseamnă folosirea desenelor, a simbolurilor, ăă, adică semne recunoscutibile, în vederea comunicării. De exemplu, crucea este simbolul creștinătății, în timp ce numărul 666 este simbolul universal al diavolului. Ca să dau un exemplu și mai concret, simbolul interdicției este cercul roșu tăiat de o linie. El este utilizat atât la noi cât și în Europa. De pildă, ca indicator de circulație.

VAIL: Un simbol ar putea fi exprimat și prin cuvinte? Să zicem, un mesaj?

BASCOTT: E posibil. Da.

VAIL: Prin urmare, simbolurile pot avea mai multe forme, nu numai desene sau imagini?

BASCOTT: Este adevărat.

VAIL: Ei bine, domnule doctor, ați declarat că ați văzut fotografiile victimei, în cazul de față episcopul Rushman.

BASCOTT: Da, le-am văzut.

VAIL: Le-ați studiat cu atenție?

BASCOTT: Da.

VAIL: Existau simboluri pe cadavru?

BASCOTT: Păi...

VAIL: Să fiu mai precis. Credeți că ucigașul a lăsat un mesaj sub formă de simbol pe cadavru victimei?

BASCOTT: Nu pot fi sigur. Se pare că ucigașul a vrut să indice ceva, dar nu am reușit să aflăm ce anume, iar Stampler nu ne-a dat nici un fel de indicii.

VAIL: Domnule doctor, discutăm despre litera și cifrele de pe ceafa victimei, nu?

BASCOTT: Mi-am închipuit că la asta vă referiți. Da.

VAIL: Vă amintiți ordinea lor?

BASCOTT: Parcă „B32.146”.

VAIL: De fapt, „B32.156”.

BASCOTT: Iertați-mă. Rectific, 156.

VAIL: Credeți că acesta a fost un simbol lăsat de ucigaș?

BASCOTT: Păi... Ei bine, da. Cred că așa am presupus cu toții.

„Da!” zise cu voce tare St. Claire. Asta era. Poate că cei din Gideon nu se aflau prea departe de adevăr. Aceeași combinație formată dintr-o literă și câteva numere ca și cea lăsată de asasin pe ceafa Lindei Balfour. St. Claire continuă captivat lectura. *Dar ce înseamnă?* se întrebă el. *Oare au descoperit?*

VAIL: Dar nu ați mers mai departe de atât, adevărat?

BASCOTT: Uneori poate dura și ani întregi până pătrunzi, până descifrezi asemenea enigme.

VAIL: Cu alte cuvinte, nu ați avut răgazul să cercetați, sub toate aspectele, problemele domnului Stampler, nu-i așa?

VENABLE: Mă opun, domnule judecător. Apărarea încearcă să denatureze realitatea. Doctorul a declarat că ar putea dura și ani întregi până să descifreze acest simbol, cum îl numește apărarea. Asemenea întrebări sunt total irelevante. Numerele ar putea însemna orice — chiar și un banal număr de telefon.

VAIL: Atunci să-l lăsăm pe doctor să facă această afirmație.

*JUDECĂTORUL SHOAT: Reformulați întrebarea, domnule avocat.
VAIL: Domnule doctor, credeți că acest simbol este relevant?
BASCOTT: Totul e posibil.*

Dar St. Claire găsi răspunsul la întrebarea sa într-o altă confruntare dintre Stenner și Vail.

VAIL: ...Mai am o singură întrebare, domnule locotenent Stenner. Acum câteva minute ați declarat că această crimă a fost premeditată. Ați spus-o fără echivoc, ca și cum ar fi fost un fapt demonstrat. Nu cumva e tot una dintre presupunerile dumneavoastră nefondate?

STENNER: Nu, domnule, nu este.

VAIL: Atunci, vreți să fiți amabil și să spuneți curții pe ce probe vă întemeiați această presupunere?

STENNER: Pe mai mulți factori.

VAIL: De pildă?

STENNER: Simbolurile de pe ceafa episcopului.

VAIL: Ce-i cu ele, domnule locotenent?

STENNER: Se referă la un citat dintr-o carte aflată în biblioteca episcopului. Pasajul era marcat în carte. Găsim însemnări similare într-o altă carte, recuperată de la Cavernă, unde locuia Stampler. S-a folosit aceeași cariocă fosforescentă, iar scrisul din ambele cărți a fost identificat ca fiind al lui Stampler.

VAIL: Domnule locotenent, de ce credeți că aceste semne de pe ceafa episcopului dovedesc premeditarea?

STENNER: Pentru că ucigașul a pus la cale fapta. A scris cu sânge pe ceafa victimei simbolul B32.156. B32.156 este cota cărții, așa sunt catalogate cărțile din biblioteca episcopului.

VAIL: Și ce reprezintă?

STENNER: E un citat din romanul Litera stacojie de Nathaniel Hawthorne. „Nici un om nu poate purta prea multă vreme două fețe, una pentru el, alta pentru ceilalți, fără a-și pierde până la urmă identitatea.”

VAIL: Care este semnificația citatului?

STENNER: Convingerea mea e că Stampler s-a simțit trădat de episcopul Rushman, care l-a dat afară din Casa Mântuitorului. Prietena îl părăsise, el locuia într-o hrubă. Aaron a simțit că episcopul era un om cu două fețe. Prin urmare, a scris cu sânge simbolul pe ceafa victimei, adăugând insulta la crimă.

VAIL: Cred că exagerați, domnule locotenent..

STENNER: Am dovedit-o cu prisosință. Pe mine explicația această mă satisface.

VAIL: Ei bine, cred că ar trebui să-i mulțumim lui Dumnezeu că nu faceți parte dintre jurați, domnule...

St. Claire făcu o scurtă pauză. Își notă pe blocnotes: „Ce s-a întâmplat cu cărțile episcopului?” Continuă să citească până când ajunse la surprinzătoarea concluzie a procesului.

VENABLE: Aveți o memorie remarcabilă pentru citate și fraze care vă atrag atenția, nu-i așa, domnule Stampler?

STAMPLER: Adevărat, am memorie bună, doamnă.

VENABLE: Cunoașteți cartea lui Nathaniel Hawthorne Litera stacojie?

STAMPLER: Da, doamnă, cunosc cartea.

VENABLE: Vă spune ceva secvența "B32.156"?

STAMPLER: (Nici un răspuns).

JUDECĂTORUL SHOAT: Domnule Stampler, înțelegeți întrebarea?

STAMPLER: Cred că acelea sunt numerele de pe ceafa episcopului, așa cum se văd în fotografii.

VENABLE: Atunci le-ați văzut pentru prima oară?

STAMPLER: Cred că da.

VENABLE: Și nu știți ce reprezintă numerele?

STAMPLER: Nu sunt sigur.

VENABLE: Obişnuieți să însemnați pasajele care vă plac, adevărat?

STAMPLER: Uneori.

VENABLE: Ați însemnat pasaje în cărțile din biblioteca episcopului, nu-i așa?

STAMPLER: Câteodată.

VENABLE: Domnule judecător, aş dori ca această carte cu pasaje însemnate să fie consemnată drept proba numărul treizeci și doi.

Proba treizeci și doi era un exemplar din Litera stacojie de Nathaniel Hawthorne, aparținând bibliotecii episcopului Rushman și cuprinzând astfel de însemnări.

VAIL: Nici o obiecție.

VENABLE: Recunoașteți cartea, domnule Stampler?

STAMPLER: Cred că face parte din biblioteca episcopului.

VENABLE: Domnule Stampler, răspundeți, ați însemnat sau nu un pasaj la pagina 156 a acestui exemplar din Litera stacojie, având cota B32?

STAMPLER: Ăă...

VENABLE: Voi fi ceva mai precisă, domnule Stampler. Cunoașteți următorul citat din Litera stacojie de Nathaniel Hawthorne: „Nici un om nu poate purta prea multă vreme două fețe, una pentru el, alta pentru ceilalți, fără a-și pierde până la urmă identitatea”? Recunoașteți citatul, domnule Stampler?

STAMPLER: Ăă...

VENABLE: Îl recunoașteți? B32.156. Nu vă spune nimic, domnule Stampler?

STAMPLER: Nu-l recunosc.

VENABLE: Domnule Stampler, ați memorat pasajul și ați scris aceste numere pe ceafa episcopului atunci când l-ați ucis?

VAIL: Mă opun.

Pe neașteptate, acuzatul Stampler a scos un urlet și a sărit peste bara care-l despărțea de avocata care-i punea întrebările, năpustindu-se asupra ei.

STAMPLER: Ah, cățea mincinoasă! Vrei să mă omori.

În acest moment acuzatul a trebuit să fie imobilizat de către paznici și aprod. În sala tribunalului s-a creat o mare învălmășeală.

JUDECĂTORUL SHOAT: Ordine! Ordine în sală!

Așadar, simbolul de pe ceafa episcopului fusese elementul care declanșase reacția lui Stampler, făcându-l să sară peste bara martorilor. Era limpede că procesul fusese tranșat în biroul judecătorului. La reluarea procedurilor, Shoat anunțase că statul căzuse la înțelegere cu Vail. Aaron Stampler urma să fie trimis la sanatoriul psihiatric de la Daisyland „până când statul va decide că bolnavul a devenit capabil să se reintegreze în societate”.

Ce anume se stabilise în biroul judecătorului și din ce motiv? se întrebă St, Claire, începând să-și adune însemnările. Fire meticuloasă, le așeză în ordine, aruncându-și privirea peste fiecare pagină înainte de-a o pune într-un dosar. În clipa următoare încremeni, privind țintă un fragment de la începutul audierilor. Brusc, simți cum i se usucă gura.

*Dumnezeule, gândi el, cum am putut să scap asta?
Și unde dracu' se află Aaron Stampler în prezent?*

13

De la fereastra biroului ei, situat la etajul al treizecilea al unui zgârie-nori din sticlă și oțel, Jane Venable privea fix către miazăzi, în direcția tribunalului, și se gândea la Martin Vail. De multă vreme nu trăise o astfel de pasiune și nu se simțise atât de bine în compania unui bărbat. Pe tot parcursul zilei îi veniseră în minte frânturi de imagini din seara precedentă, scene fugare care îi îndepărtau orice alt gând timp de câteva secunde. Acum, privind spre tribunal prin ceața înserării, se întreba dacă și Vail își petrecuse ziua în același fel.

Doamne, mă port ca o școlăriță, își spuse ea, luptându-se să-și alunge gândul.

Avea de pus la dosar o dare de seamă și decise să rezolve ea însăși problema, în loc să-și cheme secretara. După aceea va trece pe la Vail. De ce nu? Îi veni brusc în minte după-amiaza din urmă cu zece ani, când Vail își făcuse apariția pe neașteptate în același birou, care pe atunci era al ei; își aminti cum, în timp ce stăteau de vorbă, ea își dăduse seama că respira ceva mai iute și că era mai atentă la persoana lui decât la ceea ce-i spunea. Zece ani și încă își amintea acea scurtă întrevvedere, în cursul căreia descoperise că se simțea atrasă de acel asasin al curții, neglijent, neconformist, cu părul în dezordine.

Între timp Martin se mai cizelase puțin: purta părul ceva mai scurt, iar costumele nu mai cădeau lălâi pe el, însă firea-i năbădăioasă rămăsese aceeași, abia ascunsă sub aparențe. Chiar ca procuror, miza totul pe o carte, spre deosebire de majoritatea avocaților cunoscuți de ea, preocupați în primul rând de apropierea biroului lor de clădirea tribunalului și de tipul de mașină pe care urma să și-l cumpere.

Ce dracu', amândoi am început ceva, afurisită să fiu dacă o să las să se ducă de râpă.

Apoi râse în sinea ei.

Să se ducă de râpă! Nici măcar nu a început Ce s-a întâmplat cu tine?

Ah, lua-te-ar naiba! se înjură ea în gând.

Vârî darea de seamă în servieta-diplomat și porni spre ușă.

La etajul al patrulea al secției penale, Abel Stenner ieși în grabă din biroul său și se duse în fugă la masa de lucru a lui Naomi.

— Doamne, Abel, ce te-a apucat? întrebă ea.

— E ocupat? se interesă Stenner, fără să ia în seamă întrebarea.

— Vorbește la telefon cu...

— N-am timp să aștept, o întrerupse Stenner și intră în birou, cu Naomi pe urmele lui.

Vail ședea în fotoliul său, cu spatele la ușă, suflând fumul în ventilatorul din fereastră. La intrarea lui Stenner, își învârti fotoliul și, dintr-o privire aruncată principalului său anchetator, înțelese că se întâmplase ceva.

— Te sun eu, vorbi el în receptor și închise telefonul.

— Au descoperit făptașul în cazul Delaney, anunță Stenner.

— Deja? Cine? întrebă surprinsă Naomi.

— Secretara lui executivă. Cincizeci și trei de ani, un soț infirm și o fiică la colegiu.

— Iisuse! Cum de-au prins-o atât de repede? se miră Naomi.

— Probabil că Shock a făcut ancheta, răspunse Vail.

— Ai dreptate. M-a sunat din mașină. I-au citit drepturile, iar ea a mărturisit tot. A repetat de două ori: „Eu l-am ucis.” O vor pune sub acuzație. Crimă cu premeditare.

Vail fluieră încet printre dinți.

— De ce a făcut-o? întrebă Naomi.

— Nici eu nu știu mai mult. Poate ar trebui să pornim spre biroul de evidență.

Leșiră val-vârtej din biroul lui Vail. Trecură pe lângă peretele de sticlă unde Shana Parver era cufundată în lectura unui tratat de drept. Fata tresari când Vail ciocăni în peretele de sticlă.

— Hai, o chemă Martin.

— Unde?

— La parter.

Edith Stoddard își gârbovi umerii, lăsându-se condusă de Shock Johnson și Si Irving prin mulțimea ziariștilor care se năpustiseră spre ea încă de când coborâse din mașină. O duseră în biroul de evidență chiar în clipa în care Stenner, Vail și Parver coborau din liftul aflat exact la celălalt capăt al coridorului. Trei echipe de televiziune, mai mulți fotografi, reporteri de la radio și ziariști se înghesuiră în prag de îndată ce fuse adusă Edith Stoddard. Femeia avea mâinile legate la spate și părea terorizată de presă, de poliție și de locul sumbru unde se afla. Privirea îi fugea de la unul la altul. Polițiștii se înghesuiră în spatele barei care despărțea biroul de coridor, să vadă cine era faimoasa ucigașă. Reporterii îi vârau microfoanele sub nas, strigându-i întrebări și luptându-se unii cu alții, iar camerele de televiziune scaldau întreaga scenă în lumini orbitoare.

Shock Johnson o însoți pe femeia năucită și înspăimântată la masa unde se făceau înscrierile în registru. Ea privea în jur derutată, chircindu-se de fiecare dată când fulgera un blitz și ferindu-se de luminile ucigătoare ale reflectoarelor de televiziune, în timp ce toți reporterii țipau spre ea. În acel moment, dintr-o încăpere laterală își făcu apariția Eckling. Șeful poliției luă loc lângă femeia firavă care tremura din toate încheieturile, expunând-o ca pe trofeul unei palpitante partide de vânătoare. Vail privi dezgustat scena.

— Ce se întâmplă cu prezumția de nevinovăție? întrebă Shana Parver.

— Nemernicul ăsta transformă toată treaba într-un circ, zise Vail, intrând în încăpere ca o vijelie, cu Stenner și Parver în urma lui.

În colțul cel mai îndepărtat al încăperii ticsite de lume, Jane Venable își croi drum prin mulțimea vânătorilor de știri. Privi scârbită scena, apoi îl văzu pe Vail făcându-și loc printre cei prezenți și apucându-l de braț pe Shock Johnson.

— Ce mama dracului face tipul? întrebă cu asprime Vail.

— Eu n-am nimic de-a face cu panarama asta, răspunse Johnson. Se vedea limpede că și el era scârbit. E o femeie tare cumsecade, Marty. Noi i-am citit drepturile. Ea ne-a întrerupt și a spus: „Eu l-am ucis. Eu l-am ucis.”

— Ești convins că declarația reprezintă adevărul, Shock?

— A declarat că a intrat și că el era sub duș. Ea a rămas în holul de la intrare, iar el a venit în pielea goală și și-a turnat ceva de băut. Atunci a văzut-o. Când a dat cu ochii de pistol, a pus paharul jos, iar

ea a tras primul glonț. După aceea s-a apropiat și i-a dat lovitura de grație.

— Ce altceva v-a mai spus?

— Asta-i tot. Adică, ceea ce ți-am povestit și ție. Are cincizeci și trei de ani, Marty. S-a pensionat devreme. Astăzi era ultima ei zi de lucru. Are un soț infirm, o fiică la colegiu, iar Delaney i-a dat papucii pentru o blondină trăsnet de treizeci de ani. Așa că acum trei săptămâni și-a cumpărat un pistol calibrul 38 și s-a dus două săptămâni la poligon ca să învețe cum să-l folosească. Când a tras, a stat exact acolo unde a spus Okie. Și a mărturisit totul de îndată i-am citit drepturile. Ce dracu' mai vrei?

— Știi ce-ar face un procuror bun cu tot ce se întâmplă acum? Mă refer la faptul că este expusă astfel, că a fost interogată în absența unui avocat? Nici vorbă de proces! Vail își croi drum până la Eckling. Încetează chiar în clipa asta, mârâi el în urechea lui Eckling. Periclitezi procesul cu toată comedia asta idioată.

— Ce dracu', îi șopti Eckling, dar nu apucă să-și ducă fraza la bun sfârșit, deoarece Vail o prinse cu blândețe de braț pe Edith Stoddard, și o conduse înapoi în zona neautorizată, în timp ce presa continua să-i strige întrebări.

Ușa se închise, amuțind hărmălaia.

— Oh, suspină ea și-și închise ochii.

De cealaltă parte a ușii, în timp ce reporterii începeau să se risipească, Venable porni spre birourile de înregistrare și de luare a amprentelor. *O cunosc pe femeia asta*, gândi ea.

Cu patru ani în urmă, Venable rezolvase un caz de prejudiciu pentru firma Delaney. Edith Stoddard era secretara particulară a lui Delaney. Venable își amintea că o compătimise mult pe această femeie. Avea un soț paralizat de la gât în jos și o fiică extrem de isteasă, care pe atunci se pregătea pentru colegiu. Edith părea depășită de propriul ei univers, parcă încercând să nu iasă în evidență. Pe vremea aceea, i se citea pe chip suferința. Acum era și mai rău.

Venable aproape că simțea spaima și umilința lui Edith Stoddard.

O mulțime de persoane din acest oraș vor considera că a făcut un serviciu întregii omeniri, își spuse ea, mergând spre camera de pază.

Ajuns în această zonă de calm, Vail spuse:

— Îmi pare rău, doamnă Stoddard, n-am prevăzut incidentul.

Femeia ridică spre el o privire fixă și frica din ochi i se transformă treptat în stoicism.

— Sunteți noul procuror districtual, zise ea.

— Da. Iar dumneaei este domnișoara Shana Parver, una dintre asociatele mele. Aș dori ca Shana să vă explice ce drepturi aveți.

— Mi-au citit drepturile.

— Da, dar cred că ar trebui să înțelegeți ce înseamnă toate acestea.

În acel moment, Eckling dădu buzna în cameră.

— Ce mama dracului îți închipui că...

Vail îl înșfăcă de braț și-l împinse în biroul de interogatorii, unde nu era nimeni, trântind ușa după ei.

— Ascultă, Eckling, aici nu-i vorba de o nenorocită de captură de droguri. Femeia asta va avea parte de cel mai bun avocat din oficiu pe care-l va găsi judecătorul și *orice* avocat al apărării, fie el și de doi bani, nu va scăpa prilejul să facă tapaj pe seama circuitului pe care tu l-ai organizat adineauri.

— Dar a mărturisit, pentru numele lui Dumnezeu!

— Și ce-i cu asta? Îți spune ceva numele de Menendez? Dacă

frații aceia pot să meargă, atunci și femeia asta poate pleca de aici într-o caleașcă de aur – pe care ai s-o tragi chiar tu. Vail împunse aerul cu degetul. Femeia asta rămâne nevinovată până când un juriu o va declara vinovată sau până când un judecător îi va accepta pledoaria. Asta dacă nu se răzgândește, ceea ce probabil se va și întâmpla când un avocat bun o va sfătui ce trebuie să facă. Vru să plece, dar se întoarse brusc spre șeful poliției. Fiindcă veni vorba, Eckling, acum nu ți se mai adresează primul procuror, ci procurorul districtual. Așa că bagă-ți mințile în cap.

Vail părăsi încăperea. Shana Parver se apropie de el, în timp ce doi paznici o duceau pe doamna Stoddard să i se ia amprente și să fie înregistrată.

— N-a vrut să mă asculte. Insistă că ea a comis crima și că nu vrea proces.

— Știe că va lua pușcărie pe viață, fără eliberare condiționată?

— Nu cred că-i pasă, Martin.

În spatele lor se deschise ușa și în camera de pază intră Jane Venable. Ochii îi străluceau. Era Jane Venable de altădată, arzând de nerăbdare să intre în luptă.

— Ce dracu' a fost toată tărașenia asta? întrebă ea. Eckling, pur și simplu, a ținut-o pe femeia asta la stâlpul infamiei!

— Știu, știu, se apără Vail. Numai ce i-am frecat ridichea pe chestia asta. O cunoști pe Shana Parver? Shana, ți-o prezint pe Jane Venable.

— Bună, spuse Parver. Am senzația că te cunosc deja. Am citit de mai multe ori transcrierea procesului Stamper.

— Am avut parte și de zile mai bune! replică Venable, fulgerându-l cu privirea pe Vail.

— Ce-i cu tine aici? întrebă Vail, apoi se grăbi să adauge: Adică, îmi pare bine că ai venit, dar recunosc că sunt surprins.

— Am venit să înregistrez o dare de seamă și am fost martora scenei cu mulțimea. Mi-am închipuit că l-au arestat pe primar sau ceva asemănător.

— Ascultă, Janie, trebuie să faci ceva pentru femeia asta, zise Vail.

— Cum adică?

— E decisă să declare că ea l-a ucis pe Delaney. Nu are avocat. Probabil că judecătorul Pryor îi va desemna unul mâine dimineață. Între timp, Eckling o s-o pună pe jărat de îndată ce se încheie formalitățile. Dacă face vreo mărturisire cât timp e înăuntru, nu voi mai avea cum s-o ajut. Voi fi silit s-o desființez.

— Marty, dar nu pot...

— Poți să te duci înăuntru și să stai de vorbă cu ea. Explică-i ce opțiuni are.

Venable se încruntă la Vail.

— S-a întâmplat să trec și eu pe aici, iar tu ai și pus mâna pe mine...

— Ești cea mai bună și ești femeie. Poate că față de tine își va deschide sufletul.

— Pe dracu'! Răsuflă adânc, măsurând încăperea în lung și în lat. Cunoști ceva amănunte?

— Faptul e discutabil. Îi trebuie cineva care s-o țină de mână până când va avea un avocat al ei. Ajut-o măcar cu atât.

— Iisuse, Marty, vorbești ca un avocat al apărării.

— Janie, tocmai și-a pierdut slujba. Soțul ei zace în pat, inert de la gât în jos. Fiică-sa e la colegiu și probabil că femeia nu-și permite s-o țină acolo. Toată lumea se prăbușește în jurul ei.

Dacă o dă în bară, va lua detenție pe viață, fără eliberare condiționată. Asta vom cere și asta vom obține.

— Ciudat procuror mai ești tu, Marty, remarcă Venable.

— Vreau să obțin toate detaliile înainte de a hotărî ce facem cu ea. Dacă îl lăsăm pe Eckling să se apropie de ea, în vecii vecilor nu mi se mai oferă acest prilej. Stai de vorbă cu Stoddard, Janie. Îi zâmbi. Apoi, te invit la cină.

— La dracu'! replică Venable și porni pe coridor spre biroul în care se luau amprente.

Parver se uită la Vail cu un surâs viclean pe buze.

— Credeam că voi doi nu vă puteți suferi.

— Ne străduim să trecem peste asta, răspunse Vail.

Harvey St. Claire dăduse nenumărate telefoane: la catedrala catolică, la custode, la doi preoți și, în cele din urmă, unei mame pe nume sora Mary Alice, care îi oferă, în sfârșit, răspunsul la întrebare.

— Soră, zise St. Claire, pe un ton în care se ghicea dezamăgirea. Încerc să aflu ce s-a întâmplat cu toate cărțile din biblioteca episcopului Rushman. Se pare că nimeni nu știe.

— Cine ați spus că sunteți? întrebă ea.

— Numele meu este Harvey St. Claire. Lucrez la procuratura districtuală.

— Lucrați pentru domnul Vail?

— Exact, e șeful meu. Îl cunoașteți?

— L-am cunoscut acum doi ani, răspunse ea. Știu că nu e treaba mea, dar întrebarea dumneavoastră are cumva vreo legătură cu Aaron Stampler?

— Sunteți foarte perspicace, soră. Cum de-ați ghicit?

— Păi, lucrați pentru domnul Vail, iar dânsul l-a apărut pe Aaron. O carte din biblioteca episcopului a fost o probă importantă la proces.

— Vă amintiți și asta?

— Îmi amintesc numai că a avut legătură cu crima. S-a întâmplat cu multă vreme în urmă.

— Deci, știți unde se află acum cărțile?

— Cunoașteți biblioteca Newberry, pe strada Walton?

Biblioteca Newberry era o clădire impozantă și solidă, cu cinci niveluri și o intrare cu arcadă triplă, ocupând un întreg cvartal pe West Walton. Tocmai sărbătorise cea de-a suta aniversare de existență, iar impresionanta sa structură păstra un aer de vechime și conservatorism. Fusesse înzestrată de omul de afaceri William Loomis Newberry, în ideea de a reprezenta „o colecție neobișnuită de colecții neobișnuite”, ceea ce și era.

O femeie amabilă, care se prezentă cu numele de domnișoara Pritchard – bibliotecara adjunctă – îl conduse pe St. Claire, conversând volubilă, pe coridoare, printre șiruri de rafturi cu cărți, hărți și documente.

— Știați că aceasta a fost prima clădire electrificată din oraș? întrebă ea, arătând spre tavanul din hol. Din acest motiv, becurile candelabrului sunt îndreptate în jos, astfel încât oamenii să știe. Bineînțeles că lămpile cu gaz nu funcționează cu susul în jos.

— Întotdeauna e așa de frig aici?

— Avem climatizor pentru treizeci de kilometri de cărți și manuscrise, domnule St. Claire, îl informă ea cu mândrie. În o sută de ani n-am pierdut nici măcar o singură carte.

— O mare performanță în zilele noastre. Unii ar fura orice.
— Sper că cei ce vin la noi sunt deasupra unor astfel de lucruri, răspunse ea pe un ton neutru.

Colecția Rushman se găsea într-una dintre încăperile din fund. Era o cămăruță fără ferestre și, cu excepția ușii, toți patru pereții erau îmbrăcați cu cărțile episcopului Rushman. Pe o masă de stejar erau trei veioze din alamă, așezate la distanțe egale și prevăzute cu abajururi verzi. Masa se afla în centrul încăperii, înconjurată de scaune greoaie și netapițate. Locul era tăcut, ca un mausoleu.

Colecția se dovedi surprinzător de diversă. Romane de Dostoievski și Dante stăteau alături de operele lui Rousseau, Hobbes și Darwin. Coduri de legi legate în piele conviețuiau cu Faulkner, Hammett și Chandler.

St. Claire trase grăbit o carte din raft și-i controlă cotorul. Își plecă umerii, dezamăgit. Metoda personală a lui Rushman de catalogare a cărților fusese înlocuită cu sistemul zecimal al lui Dewey. Privi de jur-împrejurul încăperii, la sutele de cărți existente acolo, și înțelese că nu avea nici o posibilitate de a identifica volumul cu cota C13 printre toate celelalte. Privi biblioteca timp de câteva minute, încercând să-și dea seama dacă exista vreo corelație între cotele Dewey și vechile cote ale lui Rushman. Brusc se răsuci pe călcâie și se înapoie la biroul bibliotecarei.

— Domnișoară Pritchard, văd că au fost schimbate cotele cărților din colecția Rushman.

— Oh, da, am fost nevoiți să recurgem la sistemul zecimal Dewey. Vedeți, toate cărțile trebuie să se conformeze aceluiași sistem. Ce haos ar fi dacă am face vreo excepție! Dar schimbarea s-a făcut fără a deteriora cărților. La noi nu s-a deteriorat niciodată vreo carte.

— Nu, nu m-ați înțeles. Se întâmplă cumva ca biblioteca Newberry să păstreze și o evidență a vechiului sistem de cote al episcopului?

— Vai-vai, sunteți un tipicar, nu-i așa, domnule St. Claire? Păi, haideți să mergem la fișiere.

Deschise un sertar îngust de stejar și degetele ei agile începură să danseze pe deasupra fișelor de indexare. Trase afară una, o privi câteva momente, apoi i-o întinse zâmbind. Titlul cărții era „Huckleberry Finn”. În colțul fișei scria: cotă Rushman: J03.

— Dumnezeu să vă dea sănătate, îi mulțumi St. Claire cu un zâmbet fericit. Acum nu-mi mai rămâne decât să parcurg toate aceste fișe, s-o găsesc pe cea cu cota C13, să dau la pagina 489 și... sper din tot sufletul să știu și ce caut.

— Îmi aduc aminte de dumneavoastră, i se adresă Edith Stoddard lui Jane Venable. V-ați ocupat de cazul Robertson, cel cu prejudiciile. Asta se întâmpla în 1990, dacă țin bine minte.

Își revenise după calvarul din biroul de evidențe și părea aproape relaxată. Ședea la o masă de bridge cu postavul zdrențuit, într-o mică celulă de lângă biroul în care se luau amprente și se făceau și înregistrările. I se luaseră amprente și i se dăduse uniforma portocalie a penitenciarelor de stat, având pe spate inscripția DEȚINUTĂ. Fusese nevoită să-și suflece mânecile de mai multe ori. Stoddard urma să fie reținută aici până la întrunirea de dimineață a tribunalului. Pe Venable o fulgeră o amintire de o clipă: același loc văzut cu zece ani în urmă. Nimic nu părea să se fi schimbat. Aceași zugrăveală albastră-cenușie pe pereți, aceeași fereastră cu zăbrele într-un colț.

— Așa e, răspunse Jane Venable.

— Erați o persoană tare cumsecade, dar un avocat feroce, zise simplu și direct Stoddard.

— Pentru asta sunt plătită: să fiu un avocat feroce, nu o persoană tare cumsecade. Mulțumesc pentru compliment.

— Nu am nevoie de avocat, domnișoară Venable, spuse cu fermitate arestata.

— Ba da, ai. Niciodată n-ai avut mai multă nevoie decât în clipa asta, replică Venable.

— Sunt vinovată, domnișoară Venable.

— Te rog să-mi spui Jane.

— Jane. Vreau să mă declar vinovată și să termin odată.

— Lucrurile sunt ceva mai complicate, spuse Venable.

— Nu chiar.

— Ascultă-mă cu atenție, te rog. Trebuie... pot să-ți spun Edith? Bine. Trebuie să înțelegi că și în cazul în care l-ai ucis dumneata...

— Eu l-am ucis!

— Okay. Cu toate acestea, trebuie să-i acorzi avocatului dumitale tot sprijinul, ca să-ți poată obține o sentință corectă. Chiar dacă nu mergi la proces, trebuie să lași pe cel numit de judecător să-ți câștige cât mai mult timp cu putință.

— Nu vreau proces, ți-am mai spus o dată, declară Stoddard cu toată fermitatea.

— Nu va fi proces, va fi o negociere. Între avocatul dumitale și cel al acuzării.

— Domnul Vail?

— El sau unul dintre procurorii săi.

— Negocierea va fi făcută publică?

— Nu.

— Nu știu. Eu doar... Vreau să se termine odată. Și așa viața mea e distrusă.

— Edith, cine se va îngriji de soțul dumitale? Ce se va întâmpla cu fata?

— Oricum, voi lipsi ani întregi. Ce mai contează?

— Dacă reușim să reducem acuzația, mai întâi să zicem la crimă de gradul doi, sentința ar putea fi de... ăă... zece ani. Ai putea fi pusă în libertate după numai patru sau cinci. Asta le-ar da speranțe soțului și fiicei dumitale. Nu-i același lucru ca atunci când ai pleca de lângă ei pentru totdeauna.

Stoddard se ridică în picioare și se duse la fereastră. Rămase cu privirea ațintită asupra autostrăzii cu lumini strălucitoare din fața tribunalului, urmări o remorcă huruind pe asfalt, apoi ascultă lătratul unui câine undeva departe în noapte. Oftă din adâncul sufletului, părând să se prăbușească în sine însăși.

— Vrei să faci asta pentru mine? Întrebă ea, întorcându-se spre Venable.

— Ce anume?

— Să te ocupi de cazul meu?

— Măine am să te conduc în sala de tribunal. Pe urmă...

— Nu. Să te ocupi până la capăt.

— Eu am...

— Nu trebuie decât să discuți cu domnul Vail și să ajungeți la o înțelegere, așa-i? Asta durează chiar atât de mult?

— Nu-i vorba de timp, ci de... N-am mai făcut așa ceva de ani de zile. Mă tem că mi-am cam pierdut obișnuința. La tribunal există avocați mai competenți decât mine.

— Atunci lasă-mă să-mi văd de drumul meu și să spun poliției tot

ce vrea să știe.

Venable oftă. O privi o clipă pe femeia cea mărunțică.

— Vrei să vorbim deschis? Întrebă ea. Spune-mi tot ce am nevoie să știu ca să închei înțelegerea cea mai favorabilă pentru dumneata.

— Depinde.

— De ce?

— De ceea ce vrei să știi.

„Corchran" era o cârciumioară dărăpănată din alamă și lemn de mahon, unde duhnea a bere și fum de țigară. Se găsea la un cvartal distanță de râu, lângă redacția ziarului *Sun-Times* și fusese ani la rând refugiul favorit al lui Vail. Doi dansatori plinuți și obosiți valsau unul în brațele celuilalt pe ecranul mare al televizorului din colț, iar lângă intrarea în local se desfășura o partidă furtunoasă de țintar. Când Vail și Venable își făcură apariția în tavernă, vreo doisprezece obișnuiți ai localului ședeau la bar, urmărind ultima rundă a jocului sau ținând în di-recția ecranului.

— Dar știu că-ți alegi bine locurile, Vail, zise ea, rotindu-și privirea prin localul afumat și gălăgios.

— Are cea mai bună friptură din oraș, răspunse Vail. Vino încoace, e liniște acolo, în spate.

Găsiră un separeu în cămăruța din spate, unde nu răzbătea hărmălaia. Deasupra arcadei de la intrare se vedea o tăbliță cu inscripția TOALETĂ FEMEI. Încăperea era decorată cu copii ale unor vechi reclame de bere și țigări.

— Acum înțeleg de ce nu-i nimeni aici, pufni Venable. O femeie care se respectă nu s-ar lăsa târâtă aici nici moartă. Ar trebui să fie cinstiți și să boteze locul Hrubă Șovinilor.

Mătură cu palma firimiturile de pâine de pe scaun, apoi se așeză.

— Nu mi-ai spus că ai devenit o snoabă, glumi Vail.

— Îmi place un bar irlandez de bună calitate la fel de mult ca oricui, răspunse ea. Dar locul acesta n-a mai văzut o mătură de săp-tămâni întregi. Inspectorul sanitar o fi auzit de el?

— Nici n-ar îndrăzni să intre aici, răspunse Vail. L-ar arunca în râu. Ce vrei să bei?

— Ce mâncăm?

— Friptură. Cartofi franțuzești, salată, cornuri tari.

— Alka-Seltzer.

Vail izbucni în râs.

— Cu ce ai s-o dai pe gât?

— Un Black-Jack ca pe vremuri.

Chelnerul avea o ureche clăpăugă, încheieturi cât niște bile de popice și un ochi de sticlă. Zâmbetul îi dezvelea trei dinți lipsă.

— Hei, Mart, ce mai faci, flăcăule? Ce mai faci, flăcăule? sâsâi el, plantând pe masă o sticlă de coniac cu o lumânare înfiptă în ea, pe care o aprinse cu un chibrit de bucătărie. Pentru atmosferă, adăugă el.

— Tăvalugule, ți-o prezint pe domnișoara Venable. Dacă te porți cu dânsa așa cum se cuvine, s-ar putea să-ți devină clientă permanentă.

— Zău? zâmbi cu gura la urechi Tăvălugul. Azta o ză aducă niscaiva luztru și la zpelunca mea.

— Oh, mulțumesc, spuse Venable, adresându-i un surâs aproape sincer. Asta nu înseamnă că ar avea neapărată nevoie.

— Tăvălugul a fost cândva campion al Canadei la categoria grea, îi explică Vail.

— Ce frumos! răspuse ea.

— Da, eram în plină azcenziune când un dobitoc m-a lovit și mi-a zcos ochiul. Pe urmă ticălozul l-a călcat în picioare, adică l-a ztrivit zub călcâi, poți ză crezi una ca azta?

— Ce poveste captivantă! exclamă Venable. Te-ai gândit vreodată să-ți scrii memoriile?

Tăvălugul rămase o clipă cu privirea pironită într-un colț, căzut pe gânduri, apoi zise:

— Ăă... nu mi le mai amintesc. Apoi ridică din umeri. Ei, asta e! Bushmill rămâne în picioare, ura pentru campion! Dar dumneavoastră, domnișoară... cum zpuneați că vă numiți... Vennie... Vinnie...

— Venable, răspuse ea îndatoritoare. Dar de ce nu-mi spui Jane? Aș dori un Black-Jack de modă veche.

— Z-a făcut, răspuse el, trimițându-i zâmbetul său ruinat. Îmi plac femeile care știe ce ză bea.

Se îndepărtă, ștergându-și mâinile de un prosop vârat la centură.

— Data viitoare te duc la ceainăria „Tanti Clara”, zise Venable. Toate chelnerițele au nouăzeci de ani și vorbesc engleza veche.

— Sandvișuri cu castraveți și limonadă?

— Întocmai.

— Perfect, povestește-mi despre Edith Stoddard.

— Nu pot face așa ceva. Îmi ești adversar.

— Oh, Doamne! Iar o luăm de la capăt? exclamă el.

— O voi reprezenta, Marty.

— Cum! Eu n-am vrut decât să-i dai unele sfaturi până când judecătorul avea să-i repartizeze un...

Se opri, șovăind.

— Un avocat *adevărat*, asta voiai să spui?

— Nu, nu. Știi tu, unul dintre tipii influenți din tribunal. Acum nu mai e jocul tău.

— Ba este, iar vina este doar a ta. Tu m-ai trimis la ea.

— Numai ca s-o ajuți să depășească niște momente grele.

— Aha. Ei bine, află că n-a mers.

— Ce dracu' s-a întâmplat?

— Ori o apăram eu, ori avea de gând să-i pună în brațe lui Eckling toată povestea, răspuse Venable.

Tăvălugul aduse băuturile și le trânti pe masă. Câțiva stropi de coniac se revărsară peste marginea paharului și el plecă, lingându-și degetele.

Venable se aplecă peste masă și zise cu glas coborât:

— Ceva nu-i în regulă în chestia asta.

— Cum așa?

— E ferm decisă să *nu* ajungă la proces. Înainte de a fi adusă în instanță, are de gând să spună tot.

— De ce?

— Lămurește-mă tu.

— Eu nu știu decât ce mi-a spus Shock Johnson. Ție nu ți-a spus *nimic*?

— Dacă mi-ar fi spus, nu ți-aș fi destăinuit ție. Numai că astă-seară nu a vrut să vorbească. I-am cerut lui Eckling să o lase în pace până mâine dimineață. Am intenția să fac ceva valuri în legătură cu ciroul pus la cale de el, de asta poți fi sigur, domnule procuror districtual.

— Ahh, n-ai lipsit decât o oră din Cetatea ta de Platină și iată că vorbești la fel ca Jane de odinioară.

— Am de gând să-ți fac cât mai multe zile fripte, declară ea.

— Vorbește cu Shana Parver. E cazul ei.
— Ce s-a întâmplat, ți-e frică de mine?
— Experiența vă va prinde bine amândurora.
— Cât e de bună?
— Un avocat strălucit. Puțin cam bățăioasă. Voi două ar trebui să vă înțelegeți de minune.
— Ei bine, mulțumesc.
Tăvălugul se apropie din nou de masa lor.
— Comandați ceva sau în zeara asta vreți numai ză beți?
— Cum îți place friptura? o întrebă Vail.
— Potrivită.
— Fă-i-o în sânge, i se adresă Vail Tăvălugului. N-o să-i convină s-o omoare, ca s-o poată mânca.
— Ai cartofi la cuptor? întrebă ea.
— Dezigur! Dumneavoastră ce credeți?
— Și salată cu sosul casei.
Tăvălugul se uită la Vail și pe frunte îi apărură niște cute.
— Zozul casei? repetă el.
— Adică italian. La fel și pentru mine.
— Am priceput.
Și dispăru din nou.
— Uite ce e, spuse Venable. Nu am apucat să văd nici raportul asupra crimei. Tot ce știu e de prin ziare. Iar tu nu mi-ai prea dat amănunte, așa cum mi-ai promis.
— Ai plecat devreme.
— Mi-am închipuit că ai să fii obosit când ajungi acasă.
— Eram obosit când am plecat, răspunse el, zâmbind, apoi, la fel de brusc, redeveni serios. Uite, din câte zice Shock, femeia asta merge direct pe scaunul electric. În ianuarie a cumpărat un pistol calibrul 38 și timp de două săptămâni s-a dus la un poligon din Canaryville seară de seară, ca să învețe să-l folosească. E limpede că nu poate pretinde că se afla în legitimă apărare: Delaney era în costumul lui Adam când a pățit-o. În plus, l-a găurit de două ori: o dată aici (arată către inimă) și o dată aici (își duse degetul deasupra ochiului drept). Cea de a doua împușcătură a fost ca un gând întârziat. Delaney era deja pe lumea cealaltă când l-a împușcat în cap. Își desfăcu brațele în lături. Acum știi și tu la fel de mult ca mine.
— De ce să riște închisoare pe viață fără eliberare condiționată, în loc să accepte un proces? gândi cu voce tare Venable.
— Poate nu are încredere în avocata ei.
— Drăguț.
— Nu știi, răspunse Vail. Spune-mi tu.
Venable ridică din umeri.
— Moartea în locul dezonoarei?
— Nu-l poate dezonoara pe Delaney, de asta s-a îngrijit el singur cu multă vreme în urmă.
— Nu mă refeream la el.
Vail chibzui o clipă, apoi spuse:
— Soțul ei? Crezi că a avut vreo legătură cu Delaney? Nu, nu se poate. El umbla după trupuri, nu după inteligență. Edith e o femeie cumsecade, dar cu greu ar putea fi socotită o frumusețe răpitoare.
— Poate că el se ținea după oricine. Am mai cunoscut bărbați de soiul ăsta.
El se gândi ceva mai mult, apoi clătină din cap.
— Nu cred. În fond, ce-i cu asta? Eu nu voi înghiți argumentul femeii părăsite.
— A ținut și altă dată.

- Nu la mine.
- Dar la Parver?
- E prea nesăţioasă ca să-l accepte. Şi prea isteată. Va trebui să încerci mai mult de atât în cazul Stoddard, ca s-o scoţi de sub acuzaţia de crimă cu premeditare.
- Vorbeşti altfel decât acum două ceasuri.
- Am spus că voi fi corect, nu că o las în pace.
- Mărturisirea nu va rămâne în picioare. Era stresată, se afla sub constrângere...
- Hei, Janie, chiar ai de gând s-o iei în serios?
- Am preluat cazul, nu?

14

Bărbatul se aplecă peste masa de lucru, concentrându-se asupra îndeletnicirii sale: suda o sârmă subţire ca un fir de păianjen la un cip mai mic decât o unghie. Era un tip voinic. Mânecile cămăşii erau suflecate, dezvelindu-i bicepşii de culturist. Pe nas avea o pereche de ochelari cu lupă.

- Hei, Raymond, vii la masă? îl strigă Terry.
- Nu pot să mă întrerup, răspunse el, fără să-şi ia ochii de la lucru.
- Vrei să-ţi aduc eu ceva?
- Da. Biscuiţi cu brânză şi o Coca.
- S-a făcut.

Raymond auzi uşa închizându-se cu zgomot. Termină operaţiunea de sudură şi puse letconul pe o tavă mică din material ignifug, apoi îşi scoase ochelarii şi se lăsă pe spătarul scaunului. Îşi aţinti privirea pe fereastră la biroul de peste drum, urmărind secretarele care umblau de colo-colo, pregătindu-se să plece la masă. *Creaturi ale obişnuinţei*, gândi el. Îşi putea potrivi ceasul după programul lor. Cinci zile pe săptămână, la ora prânzului, plecau de la birou. Continuă să le urmărească cu privirea până ieşiră din birou, apoi traversă micul atelier de reparaţii, ticsit de aparate video, televizoare şi computere. Luă un video şi se înapoie cu el la masa de lucru. Desfăcu partea de deasupra a carcasei şi scoase dinăuntru un minicomputer şi o cutie neagră şi pătrată, cu latura de vreo cinci centimetri. Conectă cutia la minicomputer cu o bucată scurtă de fir de telefon, apoi deschise computerul. Tastă cuvântul MODEM şi în clipa următoare pe monitor apăru un meniu. Mută cursorul pe RECEIVE şi tastă ENTER. O secundă mai târziu, în colţul ecranului clipiră cuvintele ON LINE. Aşteptă, cu ochii la biroul pustiu de peste drum. După cinci minute pe ecran fulgerară cuvintele INCOMING CALL şi imediat după aceea mesajul:

EŞTI ACOLO, VULPE?
 AICI HIDRA. EŞTI GATA?
 ÎNTOTDEAUNA, VULPE.
 AI VĂZUT SUBIECTUL?
 DA, VULPE, ACUM TREI ZILE.
 ŞI INDICAŢIILE?
 LE AM ÎN CAP.
 EXCELENT. PLECI LA NOAPTE.
 OH, MULŢUMESC, VULPE. AŞTEPT DE ATÂTA TIMP.
 MOMENTUL E PERFECT ALES.
 MULŢUMESC, MULŢUMESC. E UN PLAN EXCELENT.

FII CU BĂGARE DE SEAMĂ.
ÎNTOTDEAUNA.
PESTE DOUĂ ZILE, LA ACEEAȘI ORĂ.
DOUĂ ZILE.

15

Lex era cătrănit la culme. Ultimul drum din ziua aceea și trebuia să meargă cu mașina mai bine de cincizeci de kilometri până la Hilltown, ca să livreze un nenorocit de pachet. Cincizeci de kilometri bles-temați, iar în noaptea aceea îl așteptau două femei. Nu-i rămânea decât să aleagă. Râse și plesni cu palma în volanul microbuzului. Poate reușea să le convingă pe amândouă. Drace, ce noapte ar mai fi!

Dar, mai întâi, trebuia să-și rezolve comisionul. Cincizeci de kilometri până la Hilltown. Și nu se putea grăbi.

Am pierdut două taloane, încă unul și am încurcat-o! Nu-și permitea să-și piardă permisul, avea o slujbă mult prea bună, cu excepția situațiilor când îi puneau în cârcă un comision întârziat și era nevoit să conducă mașina cincizeci de kilometri dus și cincizeci întors. Ca să livreze un colet nenorocit. O sută de kilometri. Zece minute predarea. Două ore, nu mai mult. Va fi înapoi în oraș înainte de ora opt. După aceea va lua o decizie.

Toni? Sau Jessie? Ce dilemă! Bruneta sau roșcata?

Era atât de absorbit de propriile-i gânduri, încât puțin lipsi să nu treacă de intersecție. Ieși cu microbuzul de pe autostradă, pornind să parcurgă ultimii trei kilometri de șosea asfaltată, cu două benzi de circulație.

Iisuse, cine dracu' ar vrea să locuiască în pustietatea asta uitată de Dumnezeu? În lumina farurilor îi apăru periferia orașului.

Ce glumă! Periferia orașului? Care oraș? O mie două sute de locuitori? Tot orașul ăsta amărât abia dacă ar umple Teatrul Paramount din St. Louis. Aprinse girofarul și scoase foaia de livrare. Calvin Spiers. Zona poștală 2.

Rahat! Tot locul ăsta era o singură zonă poștală.

Întoarse foaia pe partea cealaltă. Cineva mâzgălise pe verso câteva instrucțiuni. Încetini și își încordă privirea la lumina palidă a girofarului.

"Prima la stânga, după biblioteca publică. Doi kilometri până la o cutie poștală roșu-aprins, imediat după supermarketul Elmo."

Păi, ar trebui să-mi fie destul de ușor.

Zece minute mai târziu se găsea pe un drum de țară, în celălalt capăt al orașului Hilltown. Magazinul general Elmo se vedea în dreapta, o clădire joasă și stridentă din beton, cu o firmă sclipitoare pe acoperiș. Trecu pe lângă ea și, în lumina farurilor, îi apăru cutia poștală de culoare roșie.

— O nimica toată, zise el cu voce tare.

Înaintă pe drumul nepietruit, scrutând întunericul în căutarea unui semn de viață. În cele din urmă, văzu casa, departe în stânga, printre copaci. Era o vilă ascunsă în pădure și împrejmuită cu o grădină bine întreținută.

Pe verandă ardea o lumină, dar Lex desluși o altă și în spatele perdelelor, unde presupunea că ar fi sufrageria. Coti pe drumeagul

plin de hârtoape și claxonă de două ori, apoi coborî, ocoli microbuzul și trase deoparte ușa glisantă. Coletul era un cub cu latura de vreo treizeci de centimetri și cântărea foarte puțin, jumătate sau cel mult un kilogram. Verifică numele, își luă carnetul de livrări și se duse la ușa din față.

Probabil că nu m-a auzit, își zise el, urcând treptele verandei. În clipa aceea văzu biletul. Era vârat în ușa cu jaluzele. Puse jos coletul și trase afară biletul.

"Pentru băiatul de la mesagerie. A trebuit să dau o fugă până la magazin. Ușa e deschisă. Te rog pune pachetul pe masa din salonaș, a doua ușa pe stânga. Mulțumesc."

Încercă clanța și ușa se dădu în lături, lăsând să se vadă un hol întunecat, care ducea către o ușa deschisă. Lumina din sufragerie se revărsa pe coridor, unde o înghițea întunericul.

La naiba, ar trebui să-l las aici. Drept cine mă-sa mă ia?

— E cineva acasă? Nici un răspuns. Domnule Spier? Totuși, luă coletul și porni pe coridor. Văzu un comutator și-l răsuci, dar lampa de deasupra capului nu avea bec. *Grozav. Putea măcar să-mi fi lăsat o lanternă.* E cineva acasă? Mesageria! anunță el, apropiindu-se de ușa salonașului.

Aruncă o privire în încăperea cufundată în întuneric, mijind ochii în căutarea unei lumini sau a unei lămpi. Puse cutia jos și, cu fața la perete, își plimbă palma pe zidul neted, bâjbâind după comutator. Nu auzi silueta ivită în spatele lui din beznă, care se apropie pe nesimțite, cu brațul ridicat. Lumina din sufragerie luci ca un fulger. Lex vru să se întoarcă, dar simți o durere sfâșietoare străpungându-i adânc spinarea și pieptul.

Urlă și făcu câțiva pași împleticiți înainte, simțind cum lama îi iese din spate în clipa în care se prinse de cadrul ușii. Apoi o simți din nou, de astă-dată înfigându-i-se în umăr. Se prăbuși în genunchi, întinzând mâna pe întuneric. Dând de spătarul unui scaun, se agăță de el.

— Oh, Doamne! țipă el. Eu nu-s decât omul cu coletul. Mesageria... Te rog!

Cuțitul îl lovi din nou. Apoi iar. Și iar. Îi străpunse spatele, coasta, brațul care opunea o rezistență șovăielnică, încercând să se apere de lama ucigașă. Simți cum viața i se scurge din trup. Începu să tremure violent. Încăperea deveni o cameră de rezonanță în care el părea să trezească ecouri. Îi veni pe limbă un gust sărat. Sudoarea îi șiroia pe față.

Atunci simți la ureche o răsuflare fierbinte și un glas îi șuieră:

— Billy... Peter...

— Iisuse... Hristoase... murmură fără vlagă Lex.

Ultimul lucru pe care-l mai simți fu lama aducătoare de moarte care-i tăie beregata, sfâșiind mușchii și țesuturile. Aerul țâșni afară prin rana căscată și ieși șuierând din plămâni, improșcând sânge de jur-împrejur. Cu o bucurie demonică, asasinul continuă să lovească iar și iar în întunericul încăperii.

Când își isprăvi lucrarea criminală, călăul muie un deget în băltoaca de sânge care se lățea văzând cu ochii și, ridicând părul de la ceafa victimei, scrisese: „R41.102."

Razele roșietice ale zorilor se strecurară printre jaluzelele de lemn, aruncând umbre lungi și nemiloase pe podeaua de lemn. Vail rămase culcat pe spate, cu ochii pironiți la tavanul auriu, ca de catedrală, pe care, în lumina dimineții, pardoseala reflecta nuanțe sângerii. Martin întoarse capul. Jane dormea pe o parte, cu fruntea rezemată de brațul lui. Trase plapuma de puf peste umerii ei goi și se dădu jos încet din pat, adunându-și pantofii și hainele împrăștiate pe podea.

„Phii!” își zise el, amintindu-și cum ajunseseră acolo.

Conacul Tudor era unul dintre cele câteva construite pe la mijlocul anilor '20, în stilul caselor Tudor din Anglia. În exterior păreau să contrasteze bizar cu arhitectura mai apropiată de Vestul Mijlociu din Rogers Park. Fiecare clădire (erau patru la număr, cunoscute sub numele de Domeniile Tudor) avea frontoane mari și proeminente, împodobite cu gargui și creneluri, precum și acoperiș de ardezie, hornuri ornamentale și uriașe ferestre batante.

Venable își transformase apartamentul din interiorul acestui conac într-un cămin frumos și vesel. Pereții erau zugrăviți în culori blânde, lemnăria și dulapurile erau din stejar alb. Avea o sufragerie spațioasă, cu ferestre batante, care dădeau spre parcul Indian Bounty, la cincizeci de metri mai departe. Peretele din spate dădea către o curte împrejmuită cu gard viu și, în mijlocul lui, era tăiat un atrium oval din cupru și sticlă givrată, care domina dormitorul de la etaj. Doi ficuși înalți ocupau centrul încăperii, iar panourile de sticlă erau împodobite cu plante agățătoare. Begonii, narcise și altele formau o armonie de culori între cei doi arbuști și de jur-împrejurul lor. Apartamentul mai avea un dormitor pentru oaspeți, o sufragerie de ocazie și o bucătărie care arăta ca în visele unui maestru bucătar.

Vail găsi filtrele și o jumătate de kilogram de cafea în frigider. Puse de cafea, după care se duse în baia pentru oaspeți. După o jumătate de ora, îmbrăcat cu costumul și cămașa șifonată din noaptea trecută, turnă două cești de cafea și duse una sus, în dormitor.

Puse ceașca ei pe noptieră, se aplecă deasupra patului și o sărută pe obraz. Ea se mișcă câteva clipe, întinzând mâna pe locul de alături. Brațul nu descoperi decât așternutul gol. Jane deschise un ochi și-l privi printre pleoapele grele de somn.

— Peste trei ore trebuie să fii la tribunal, îi spuse Vail. Pryor nu va fi prea încântat dacă ai să întârzii. Dacă te grăbești, putem lua masa împreună la „Butterfly”.

Ea se rostogoli pe spate.

— În următoarele trei ore voi fi ocupată, zise cu glas somnoros.

— Ai cumva vreun gând ascuns, doamnă avocat Venable?

Ea trase încet plapuma în jos, până când ajunse la cinci centimetri sub buric, apoi ridică brațele către tavan și le agită ușor.

— Nu am mâneci, zise ea.

— Ai să răcești.

— Întotdeauna mă trezesc așa, explică ea. E prea frig ca să mai adorm. Și n-aș îndrăzni să pun piciorul la „Butterfly” atât de devreme. E fieful tău. Probabil că m-ar linșa.

— Credeam că nu mai discutăm despre toate astea.

— După cazul Stoddard.

— De el răspunde Shana.

— Vom vedea cum stăm, după discutarea cauțiunii.

Vail se aplecă deasupra ei, sprijinindu-se în amândouă mâinile, și o sărută pe gură.

- Grozav, zise el.
- Ne vedem la tribunal.

În drum spre ușă, ridică receptorul telefonului de la parter și formă numărul de la mașina lui Stenner.

Acesta răspunse de la primul apel.

— Unde ești? Am parcat mașina la intrare. Te sun de un sfert de oră.

— Vino să mă iei de la Estes-Rockwell, colț cu parcul Indian Bountty, spuse Vail.

— Ce cauți acolo?

— Fac jogging. Abia îmi mai trag sufletul.

— La dracu', cum adică, stai la un colț de stradă ziua în...

Vail închise telefonul. Cunoștea lecția. Porni spre capătul opus al parcului, se opri o singură dată și privi în urmă. La una din ferestrele dormitorului jaluzelele erau ridicate și Jane îl urmărea cu privirea, înfășurată numai în plapumă. Nu-i făcu semn cu mâna. Se mărgini să se uite. Vail îi zâmbi și pomi prin parc.

Grija lui Stenner pentru Vail data de patru ani, imediat după ce Flaherty se alăturase Găștii de Nebuni. Vail își dădea toată silința să fie imparțial, dar, în adâncul sufletului, cei doi favoriți ai săi erau Shana Parver și Dermott Flaherty, probabil pentru că descoperea la ei același spirit rebel ca al său. Parver se răzvrătise împotriva unor părinți bogați, Flaherty, împotriva străzii unde crescuse.

Flaherty fusese un copil pus pe rele: mereu la ananghie, trăise pe străzi, intrase în încăierări, șterpelise din magazine, fusese hoț de buzunare și căutase necazul cu lumânarea. Avusese o singură calitate compensatoare: iubise școala, singurul loc unde se putuse ridica deasupra vieții lui sordide. Când fusese arestat, fiindcă vârase mâna în buzunarul unui fan al Red Sox, căruia îi șterpelise din portofel două bilete, un judecător mai cumsecade – care-l știa și era impresionat de cunoștințele lui – îl trimisese pe orfan la o casă de delincvenți minori, unde îl ținuseră numai în șuturi și bătaii cu cureaua, chipurile ca să scoată răul din el. Puștiul nu vărsase nici măcar o lacrimă.

Într-o noapte rece, stând în celula goală și neîncălzită de la izolare, avusese o revelație: unica lui avere era creierul. Inteligența era singura cale de-a scăpa de strada sumbră, care nu-l ducea la nimic bun. Repus în libertate, se căznise să se întrețină singur, câștigase bani de buzunar făcând strigări în speluncile unde se organizau lupte cu pumnii și și canalizase energia în direcția cărților. Devenise un elev sânguincios, cu o motivație bine determinată și cu nota zece pe linie. Primul din clasă.

O dată pe lună călătorea patru sute cincizeci de kilometri până la Ossining, să petreacă jumătate de oră cu omul care era răspunzător de existența lui mizeră.

— Am să devin avocat, îi spunea tânărul. Am să te scot de aici.

— Dă-i în mă-sa de avocați, răspundea bătrânul. Din cauza lor sunt unde sunt.

Își schimbase numele din Flavin în Flaherty, trăise din hamburgeri și batoane de ciocolată, ca să-și mențină forțele, și evitase să-și facă prieteni, de teamă că aceștia vor descoperi cine era. Când absolvise colegiul, hotărâse să plece cât mai departe de Rochester și pornise spre vest, până când, rămas fără bani, se oprise la Chicago. Solicitase o bursă, petrecuse ceasuri întregi la biblioteca publică, studiind pentru examenele de atestare. Rezultatele obținute fuseseră extraordinare. Pentru un tânăr de douăzeci și trei de ani, părea să aibă mai mult decât noțiuni curente de știința dreptului. Nimeni nu știa cum, nimeni nu-l întrebase, dar impresionase comisia îndeajuns

cât să câștige o bursă integrală de un an, viitorul lui urmând să depindă de ceea ce dovedea în primele patru trimestre. Își luase o slujbă ca portar la unul dintre zgâ-rie-norii din oraș și dormea pe o saltea de paie în camera de serviciu. Când nu învăța, era în sala de tribunal, luând notițe, urmărindu-i pe marii avocați în exercițiul funcțiunii, ținând întotdeauna partea acuzatului și nutriend o ură adâncă împotriva procurorilor, până când îl văzuse în acțiune pe Vail și citise despre tinerii care formau Gașca lui de Nebuni. După un an, descoperise – fără prea mare încântare — că procurorul adjunct devenise idolul său. La sfârșitul primului an, obținuse calificative foarte bune. După alți doi ani de bursă, își luase diploma în drept, pe a cărei copertă legată în piele figura mențiunea summa cum laude.

Între timp împlinise douăzeci și șapte de ani. Cunoștea strada. Era trecut prin ciur și prin dârmon. Era antisocial. Era scriitor. Promise oferte, dar alesese să lucreze pentru un veteran scăpătat al tribunalelor, Sid Bernstein, cândva o stea de primă mărime în lumea magistraturii, care se apucase să-și caute uitarea în băutură și în droguri. Timp de un an, Flaherty își perfecționase cunoștințele, studiind cazurile lui Bernstein și citind tratate de drept. Îl căra pe bătrânul bețiv jos din pat, îl așeza sub dușul rece, îi turna pe gât cafea din cea mai tare, îl îmbrăca și-l ducea la tribunal, ajutându-l la fiecare caz cu notițe mâzgălite pe blocnotesuri și cu cărți de drept în care puneă tot felul de semne. Într-o dimineață, când Bernstein nu apăraseră la birou, se dusese în apartamentul bătrânului, unde aflase că șeful lui era la spital. Făcuse pneumonie. Nu mai trăise decât cinci zile. După înmormântare, se așezase în biroul sărăcăcios al lui Bernstein, privind la cărțile de drept ferfenițite și la dosarele cu coperti uzate de carton. La un moment dat, ridicase ochii și văzuse în prag o negresă frumoasă.

— Dermott Flaherty?

— Da.

— Îmi pare rău pentru Bernstein.

Băiatul nu prea știuse ce să-i răspundă. Bernstein fusese o cruce pe care el o purtase timp de un an și jumătate. Compătimirea lui față de acest om era mai mult de suprafață.

— Mulțumesc, răspunse tânărul. Cu ce vă pot fi de folos?

— Intenționezi să-i preiei munca?

— N-am ce să preiau. Pur și simplu, mă gândesc ce să fac cu toate lucrurile lui. Oh, e cumva ceva...?

— Ce-ai zice de o slujbă?

— Ca să fac ce?

— Drept, ce altceva?

— Pentru cine?

— Ai auzit vreodată de Martin Vail?

Se prezentase la interviul cu Vail îmbrăcat într-un pulover negru cu guler rulat, o jachetă de tweed cumpărată de la prăvălia de amanet de pe strada Division, pe șase dolari, și pantofi de tenis. Nu-și făcuse nici o iluzie.

— Te-am urmărit la tribunal, îi spusese Vail. L-ai tras după tine pe bătrânul Sid Bernstein vreme de un an și jumătate.

— Era slujba mea.

— Ai referințe remarcabile, domnule Flaherty. Ai fi putut să capeți un post bun la una dintre cele mai renumite firme de avocatură din oraș. De ce l-ai ales pe Sid?

— Mi-am închipuit că de la el puteam să învăț mai mult.

— De fapt, dumneata i-ai susținut în tribunal cele mai multe cazuri, continuă Vail, răsfoind foile unui dosar.

— M-ați verificat? Întrebare tânărul pe un ton bătaios.

— Nu-ți prea convine, așa-i? Flaherty ridicase din umeri. Ești originar din Rochester, New York?

Flaherty șovăise, cu ochii țintă la dosar. Apoi într-un târziu:

— Cam așa ceva.

— Cam așa ceva? Adică, nu știi de unde ești? Întrebare Vail, râzând.

— M-am despărțit de trecut.

— De ce? Te-ai descurcat destul de bine pentru un copil lipsit de părinți și adăpost. De când ești orfan? Când ți-ai pierdut părinții?

Flaherty se ridicase brusc, cu pumnii strânși, roșu la față de furie. Reacția lui îl surprinsese pe Vail.

— Lăsați-o baltă, spusese Flaherty, pornind către ușă.

— Ce te supără, fiule? Ai stofă de mare avocat, în schimb porți pe umeri o povară cât muntele Rushmore.

— N-o să țină, spusese Flaherty.

— Ce anume n-o să țină? Stai jos și hai să discutăm. Nu vrei să vorbești despre Rochester, foarte bine, n-o să vorbim despre Rochester.

Flaherty se așezase.

— Îmi dați voie să fumez? Întrebare el.

Vail își răsucise scaunul rotativ către ventilator și-l pusese în funcțiune, apoi își aprinsese și el o țigară.

— Mai curând sau mai târziu tot veți afla.

— Ce să aflu, fiule? Ce fel de povară porți în suflet?

— Mama a murit când aveam nouă ani.

— Okay.

Flaherty se uitase la Vail și tristețea își pusese amprenta pe trăsăturile lui tinere și aspre.

— De fapt... de fapt, domnule, n-a murit. Ceea ce s-a întâmplat în realitate... Vedeți... ceea ce s-a întâmplat... Apoi își descărcase sufletul de tot ce ținea ferecat în el de atâția ani. De fapt, tata a omorât-o. A bătut-o cu pumnii până a omorât-o. Acum își așteaptă execuția la Sing Sing. E acolo de... douăzeci de ani. Cândva mă gândeam... mă gândeam că am să mă fac avocat și... am să-l eliberez... am să-l scot de acolo și pe urmă...

— Și pe urmă ce? Întrebare cu blândețe Vail.

— Și pe urmă am să-l bat, așa cum a bătut-o el pe mama. Să-l lovesc iar și iar până când...

Tânărul tăcuse și rămăsese pe locul lui, trăgând din țigară.

— Când l-ai văzut ultima oară? Întrebare Vail.

— Acum patru ani, înainte de a veni aici. Obişnuiam să mă duc la el o dată pe lună. După ce am plecat, nici măcar nu i-am mai scris.

— Dermott?

— Da.

— Tatăl dumitale a murit acum doi ani. A făcut infarct.

— Știați despre toate astea?

— Naomi... Naomi Chance, doamna care a venit să te vadă la moartea lui Sid. Naomi știe tot, Dermott. Ești un avocat tânăr și dat dracului. Chestia cu tatăl dumitale? Ai dat uitării trecutul. Oricum, n-a fost vina dumitale. Problema e că echipa noastră are de lucru până peste cap. E vorba de cei pe care presa îi numește Gașca de Nebuni. Se ajută mult unul pe altul. Vor aștepta același lucru și de la tine. Ceea ce vreau să spun e că porți o povară foarte grea. Poate, dacă o împărți cu alții, dacă lași totul în urmă pentru totdeauna, vei reuși să

uiți. Vrei o slujbă?

Stenner fusese sceptic în privința tânărului recrut posomorât și interiorizat, care se îmbrăca în negru ca un antreprenor de pompe funebre, deși în esență – după cum se exprima Stenner – „era un punkist de stradă”. Cazul Shoulders adusese însă o schimbare radicală, punându-l pe Vail pentru prima oară în viața lui într-o situație riscantă.

Jake Shoulders, căruia din pricina cazierului i se interzisese să aibă în proprietate magazine de băuturi, arme, restaurante și baruri, ducea o viață destul de cuminte, rămânând totuși un nume cunoscut în biroul procurorului districtual. Ocupațiile lui erau șantajul și extorcarea de bani, iar obiectivul – primăria. Personalul, șefii de secții, consilierii, oricine avea ceva de ascuns apărea până la urmă pe lista lui Shoulders. Ulterior se lansase în afaceri cu restaurante, obținând autorizații de comercializare a băuturilor la adăpostul unor nume false, ba chiar și o parte din activitatea aeroportului. Era limpede că mituia pe *cineva* din oraș, cineva sus-pus, cineva care lua șpagă, lăsând poliția și inspecția sanitară să-și primească partea, prin emiterea unor autorizații cu acoperire, aprobate fără probleme.

Vail și echipa lui știau cu ce se îndeletnicește Shoulders, dar nu reușeau să-i descopere legătura de la primărie. În lipsa ei, nu ar fi fost vorba decât de o razie banală. Însă o dată stabilită relația cu mafia de la primărie, ar fi fost o cruntă lovitură pentru persoanele corupte care conduceau orașul de mult prea multă vreme. Vail avea nevoie de ceva de care să se agațe, o dovadă sau un martor care să pună în evidență legătura dintre Shoulders și primărie. Breșa se produsese atunci când un anume Bobby Bollinger, de trei ori recidivist, fusese arestat pentru atac cu armă mortală. Riscând detenția pe viață, fără eliberare condiționată, Bollinger – care avea numai treizeci și trei de ani – hotărâse să-și dezlege limba, cu condiția să i se asigure protecția și să fie lăsat să plece din oraș. Îl sunase pe Stenner, care-l arestase pentru a treia oară. Stenner îl luase de pe stradă și îl priponise într-un hotel dărăpănat de pe Erie Street. Din acel moment, Bollinger începuse să le facă necazuri.

— Bollinger se tot codește, îi spusese Stenner lui Vail într-o dimineață.

— Ce tot vrea?

— Bani.

— I-am dat bani.

— Suferă de sindromul „insuficient”.

— Ce altceva?

— Să i se asigure protecția în calitate de martor până când se va afla în afara granițelor statului. O slujbă plătită cu o sută de mii pe an. Schimbarea numelui și lichidarea cazierului. O mașină nouă. Zice că celorlalți nu le va fi greu să dea de urma automobilului său Corvette.

Vail chicotise.

— Cum, nu vrea și un iaht?

— Spune că asta înseamnă mai puțin decât câștigă acum în port.

— Nu spune și că s-a făcut vinovat de încălcarea legii? Sau că este de trei ori recidivist? De data asta, îi putrezesc oasele în pușcărie.

— Cred că a uitat amănuntul.

— Adu-i aminte.

— Până unde ești dispus să mergi?

— Sunt de acord cu protecția martorului, care implică și schimbarea de nume. Probabil, vom reuși să-i aranjăm ceva în afara statului. Cazierul e pe numele vechi, așa că s-a rezolvat și asta. Dar

să-și ia gândul de la sută de mii. Îl vom ajuta financiar trei luni, cât timp se va recalifica. Pe urmă va trebui să se descurce singur. Și poate să meargă cu bicicleta.

— Dar dacă refuză?

— Eu și judecătorul îl mâncăm cu fulgi cu tot. E la a treia recidivă.

— El a venit la noi, Marty.

— A venit pentru că, dacă se mai învâрте mult pe aici, e un om mort. Caută o cale de a părăsi orașul, și încă una gratuită.

— Cică ne poate furniza legătura pe care o căutam.

— Asta zice el. Uite ce e, n-am de gând să cumpăr o mărturie la prețul de o sută de mii pe an. Demonstrează-mi că nu am dreptate, Abel.

— Nu știu. Dacă ne luăm după el, îi înhățăm pe derbedeii de la primărie și, totodată, ne descotorosim de Bollinger. Să mai dea de furcă și altui stat. Vail se opri și-și aprinsese o țigară. Începuse să se plimbe în cerc timp de câteva minute. Va depune și mărturie, adăugase Stenner. Face parte din înțelegeri.

— Iisuse, niciodată nu mi-am închipuit că ești dispus la astfel de lucruri, Abel. Vail se sprijinise de perete și suflase fumul în podea. Nu-mi place Bollinger. Nu-mi surâde ideea de a face afaceri cu el. Indiferent unde ajunge, întotdeauna va fi pus pe rele. Nu știe cum să mai revină la calea cea dreaptă. Și încă am îndoieli că ne-ar putea oferi legătura pentru cazul nostru. Dar... okay, comunică-i, mai întâi, propunerea mea. Sperie-l cu alternativa. Dacă nu ai încotro, dă-i douăzeci și cinci de mii pe șase luni. Însă fără mașină, asta nici nu intră în discuție. Zi-i să-și vîndă mașina Corvette și să folosească suma drept acot.

— Poate reușesc să-l conving cu atât.

— Atunci, dă-i bătaie. Ca să nu scăpăm frâiele din mână, vom trimite un tip cumsecade și unul rău. Pe tine te știe deja ca negociator, așa că vei face în continuare pe eroul. Ia-l pe Flaherty pe post de dur.

— Flaherty?

— Cred că te va surprinde, Abel. Dă-i voie să procedeze așa cum știe el. Când va prelua discuția, stai deoparte, lasă-l pe el să continue.

Flaherty avea o figură suficient de dură pentru a juca rolul polițaiului rău. Era aproape frumos, cu păr negru ca pana corbului și ochi de un castaniu-închis, dar trăsăturile sale irlandeze, aspre și posomorâte, erau oarecum deformate de nasul ușor lățit și de cicatricea de sub ochi.

În hotelul cel ieftin, Stenner începuse să trateze cu Bollinger, un roșcovan nespălat, cu dinți cariați și apucături din cele mai proaste. Flaherty se așezase într-un colț al camerei, urmărind discuția, cu un pistol calibrul 38 la subsuoară.

— Rahat! se răstise Bollinger. Eu renunț la tot, omule. Prieteni, casă, mașină, absolut tot, iar el face nazuri la o sută de mii pe an și la o mașină în locul vechii mele Corvette!

— Să-ți spun eu la ce nu renunți, spusese Stenner.

— Zău, și cam ce-ar fi asta?

— La tot restul vieții tale, Bobby. Fără eliberare condiționată. Când vom aduce cazul în instanță, vei fi acuzat și de complicitate. Ai să vezi lumina soarelui abia când fiu-meu va candida la funcția de președinte, și el încă nu s-a născut.

— Asta-i bună, omule, zău că-i tare. Eu vin la voi cu o propunere rezonabilă...

— O sută de mii pe an și o nouă mașină de agrement nu-s deloc o propunere cumsecade. Vinde-ți mașina. Cu banii gheață ia-ți ceva pe placul tău.

— Da' cine ești tu, consilierul meu de afaceri?

— Ai putea spune și așa, replicase Stenner.

— Dacă accept, toată viața va trebui să trăiesc doar din furtișaguri.

— Atunci, la Joliet cu tine. O să te lichideze acolo, dacă nu cumva mai înainte. În momentul de față te ascunzi. Dacă te învoiești, îți facem rezervările și-ți achităm nota de plată.

— Păi, înțeleg că totul depinde de cât de mult aveți nevoie de informația mea, nu?

— Nu, totul depinde de cât de mult vrei tu să rămâi în viață. Vrei să te vâri în rahat pentru o nenorocită de mașină?

Bollinger își simțise buzele uscate. Și le linsese neliniștit. *Javra aia de procuror districtual îmi forțează mâna.*

— Cât timp va dura? întrebă el.

— Atâta cât durează. Poate chiar și un an, până când ajungem să strângem piese la dosar și să deschidem proces.

— Un an! Un an în nenorocitul ăsta de cavou!

— Doamne, de ce nu-i găsim un locșor călduț undeva la țară? mârâi Flaherty.

Bollinger se uitase la Dermott, care-și tăia unghiile. *Cine dracu' mai e și ăsta?* se întrebă el. Apoi se întorsese din nou spre Stenner.

— Nici o puicuță timp de un an? scâncise el.

— Puicuță?

— Ei, știi... hăț-hăț... explicase Bollinger cu un zâmbet libidinos. Merit și eu atâta lucru.

Brusc, Flaherty explodase. Aruncându-și forfecuța tocmai în celălalt capăt al camerei, se repezise la Bollinger cu atâta furie, încât îl luase prin surprindere până și pe Stenner. Dându-și deoparte colegul, irlandezul se aplecase deasupra lui Bollinger.

— Nu meriți un rahat! mârâise el. Își trăsesese cu piciorul un scaun, se așezase în fața lui Bollinger, apropiindu-și obrazul la numai câțiva centimetri de cel al derbedeului, și începuse să-i vorbească pe un ton egal și coborât, care nu prevestea nimic bun. Cunosc toate șmecheriile, Bobby. Știi de ce? Pentru că și eu am fost ca tine. Știu la ce te gândești în clipa asta. Știu ce ai de gând să spui înainte să deschizi gura. Pe mine nu mă duci, Bobby. Înțelegi? Bollinger holbase ochii, nevenindu-i să creadă. Domnul maior se străduiește să te trateze ca pe o ființă cumsecade, și ce obține? O escrocherie de duzină. Ne tot învârți pe degete de două zile. Află că până aici ți-a fost. Ia-ți gândul de la blestemata aia de Corvette și de la slujba de o sută de mii. Ia-ți adio de la șpagă. Pricepi? Îți intră chestia asta în căpățâna ta cea seacă?

— M-am dus...

— Te-ai dus la pierzanie, acolo te-ai dus. Acum, fii atent ce facem. Dai din tine tot. Nume, date, locuri, activități, tot. Încearcă numai să ne tragi pe sfoară și te-ai ars. Bollinger se întorsese către Stenner, cerându-i parcă ajutorul. Bărbatul cel tăcut nu-i acorda nici o atenție. Iar după ce facem arestatele, vei veni la tribunal și-i vei cânta pe tipii ăia ca un canar ce ești...

— Dracu' să te ia, am făcut un târg... voise să-l întrerupă Bollinger.

— Ai făcut pe dracu'. Dacă nu cooperezi, știi ce-o să facem? Renunțăm la acuzații și-ți dăm drumul înapoi pe stradă, dar înainte de asta – chiar înainte de a ți se deschide porțile libertății – vom împânzi orașul că ai ciripit. Ai să fii un om mort. Or să te înhațe înainte să dai colțul.

Stenner stătea deoparte și urmărea admirativ spectacolul lui Fla-

herty. Știa că irlandezul fusese un copil al străzii, dar niciodată nu-l văzuse în plină acțiune, cel puțin nu în acest fel.

Flaherty trase concluziile, punctându-și ideile cu degetul arătător.

— Prin urmare, o luăm de la început: în momentul de față, considerăm că n-ai obținut nimic. Ai spus câte ceva, noi, la rândul nostru, am spus câte ceva, dar *nimeni* n-a zis „da” și *nimeni* n-a zis „nu”. Nimeni n-a zis *tâmpenii*. Și-acum ce facem, Bobby? Dau drumul la magnetofon sau te duci la morgă?

Bollinger se uitase rugător la Stenner.

— Are dreptate, spusese cu indiferență Stenner.

— Să auzim ce ai de zis, continuase Flaherty. Acum.

Bollinger își privise pe rând temnicerii, apoi spusese:

— Eu am fost curierul.

— În slujba cui?

— A lui Shoulders.

— Și a mai cui?

Bollinger ezitase o clipă, apoi răspunsese:

— Roznick.

— Vic Roznick? De la administrație? Întrebasese uimit Stenner.

— Câți de Roznick cunoașteți?

— Cum făceai livrarea?

— Primeam un telefon. Mă duceam la Shamrock Club pe West Erie. Biroul lui Shoulders era la etajul al doilea. El îmi dădea o servietă plină cu bancnote de douăzeci și de cincizeci. Eu o duceam într-o parcare pe Illinois, lângă redacția ziarului *Tribune*. Camionul nu era încuiat. Puneam servieta înăuntru și asta era tot.

— De unde știai ce era în servietă? Întrebasese Stenner.

— Iisuse, Jake îi număra în fața mea. Îmi spunea că, dacă lipsește un dolar, s-a zis cu mine.

— Mașina era a lui Roznick?

— Uneori. De vreo douăsprezece ori am stat în mașina mea și l-am văzut ieșind, deschizând portiera camionului și cărăbănindu-se cu servieta. Alteori, venea Glen Scott sau Eddie Malone, sau Pete Yancovitch.

— Toți de la primărie?

— Da. Ei veneau în alte locuri. Shoulders îi ținea pe toți în șah. Pe diverse chestii, comise cu ani în urmă. Videocasete, casete audio, fotografii. Îi strângea cu ușa, după care ajungeau la o înțelegere. Ei cooperau, el îi plătea și-i lăsa în pace.

— O dată intrați în joc, nu mai ieșeau, comentase Stenner.

— Eu însumi am făcut câteva fotografii.

— De ce? Întrebasese Stenner.

— Ca să-mi apăr pielea, știți, pentru orice eventualitate.

— Adică să-i șantajezi nițel pe cont propriu, nu? sugerase Flaherty. Bollinger ridicase din umeri, fără să răspundă. Ai făcut fotografii cu camioanele acelea? Întrebasese Flaherty.

— Da. Ar valora și ele ceva.

— Fac parte din înțelegere, se răstise Flaherty.

— Păi... ăă... mai am ceva, care poate valora cât o Corvette nouă.

— Sper să fie așa, îl amenințase Flaherty.

— Cineva a plătit ca șefu' vostru să fie lichidat.

Stenner se ridicase, măsurându-l printre pleoapele îngustate.

— Despre cine vorbești, despre Yancey?

— Nu, omule. Despre piranha.

— Piranha? repetase Flaherty.

— Vail. Le e frică de el ca de dracu'. Nu poate fi cumpărat.

Niciodată nu știi unde urmează să dea lovitura.

— Vrei să spui că există un contract pentru moartea lui Martin Vail? Întrebase fioros Flaherty. Cine?

— Batem palma cu mașina? Întrebase, zâmbind, Bollinger.

Mârâind, Flaherty scosese pistolul din teaca de la umăr și-l vârâse sub nasul lui Bollinger.

— Nu face pe nebunul cu noi. Cine a făcut contractul și cine urmează să facă treaba? Ori ne spui acum, pe loc, ori jur pe Dumnezeuul meu că te arunc dracului pe fereastră.

— Hei, hei... protestase Bollinger, albindu-se la față.

Stenner întinsese brațul și pusese palma pe pistol.

— Răspunde imediat la cele două întrebări, Bobby, rostise el cu asprime.

— Shoulders. Două sute de mii.

— Shoulders a ordonat asasinatul?

— Da, dar cred că sunt amestecați toți. Știți, toată gașca a contribuit cu bani.

— Cine-i asasinul? Întrebase Flaherty.

Vocea i se stinsese.

— Asta n-ar mai trebui să mă întrebați.

— *Cine dracu' e asasinul?*

Bollinger oftase. Începeau să-l treacă nădușelile.

— Un polițist, care ascultă de ordinele lui Shoulders.

— Un polițist? Întrebase Stenner. Care polițist?

— Uitați.... eu... eu... se bâlbâise Bollinger.

— Care polițist? Întrebase Flaherty.

— Îl cheamă Heintz, bâiguise Bollinger.

— Lou Heintz? Sergentul? insistă Stenner.

— El.

— Îl cunoașteți, domnule maior? Întrebase Flaherty.

— Sigur că da, Lou Heintz. Nu mă miră câtuși de puțin. Când ar trebui să aibă loc atentatul?

Bollinger ridicase din umeri.

— În orice clipă. Banii au fost deja dați.

— Dumnezeu! exclamase Stenner și se repezise la telefon.

— Ar fi mai bine să fie McCoy, spusese Flaherty.

— Tu cine naiba ești, de fapt? scâncise Bollinger.

Flaherty zâmbise pentru prima oară.

— Cel care va face din tine cel mai mare cântăreț și dansator de la Fred Astaire încoace, răspunsese el.

Așa se și întâmplase. Durase optsprezece luni, dar Flaherty reușise să-l dea în judecată pe Shoulders, împreună cu încă doi oameni din solda sa, trei șefi de direcții, șeful secției administrative și un consilier juridic adjunct de la primărie, favorizând aducerea în instanță a două cazuri instrumentate de Meyer împotriva celor doi consilieri municipali. Toți aceștia se aflau și acum în închisoare.

Bollinger plecase în Oregon, cu interdicția fermă de a mai pune piciorul la est de fluviul Mississippi.

Lou Heintz, polițistul pe motocicletă, angajat ca asasin plătit dispăruse. Iar Stenner devenise imediat garda de corp a lui Vail. Venea să-l ia cu mașina în fiecare dimineață, îl ducea la ședințe, veghea în permanență asupra lui și, de regulă, îl conducea noaptea acasă.

După vreun an, Heintz fusese găsit mort la Pittsburgh, într-o mașină părăsită, cu patru gloanțe calibrul 22 în ceafă. Se vedea limpede că era mâna unei bande. Nimeni nu avea să știe vreodată dacă motivul crimei era sau nu legat de atentatul asupra lui Martin Vail.

Totuși, Stenner nu renunțase la supraveghere. De atunci fusese însoțitorul fidel al lui Vail, cu excepția ocaziilor când acesta reușea să mai scape de vigilența lui. Ca în noaptea precedentă.

Gândul lui Vail încă hoinărea printre amintiri când Stenner trase mașina lângă el. Se uită supărat la șeful său și clătină din cap.

— În câmp deschis, zise el, în timp ce Vail urca în mașină. Singur. Țintă perfectă.

— Te rog, Abel. S-a terminat. Heintz e mort. Shoulders are de is-pășit zece ani de pușcărie.

— Cine s-a fript cu ciorbă...

— Okay. Știi bine că apreciez grija pe care mi-o porți. Numai că, din când în când, am și eu nevoie de puțină intimitate. Așa cum te ascundeai și tu când erai copil.

— Eu nu m-am ascuns când am fost copil.

— Eram convins, Abel.

Stenner se uită la costumul șifonat și la cravata strâmbă a lui Vail.

— Vrei să mergi acasă și să te schimbi? Întrebă el.

— Pe dracu', răspunse Vail.

— În dimineața asta trebuie să fii la tribunal, iar Naomi spune căiei dejunul cu Paul Rainey.

— Du-mă la „Butterfly”, domnule maior. Vreau un mic dejun.

Oricum, nu-i cazul meu, ci al lui Parver. Eu n-am să fac altceva decât să stau în ultimul rând și să asist.

— Dar prânzul cu Rainey?

— Fac eu cinste. În acest fel, n-o să-i mai pese cum sunt îmbrăcat.

17

Când Vail și Stenner ajunseră la "Butterfly", Naomi Chance și Dermott Flaherty erau deja acolo, cufundați în lectura ziarelor de dimineață. Naomi îl privi dezaprobator pe Vail, care luă loc.

— Nu te-ai prea apropiat de aparatul de ras azi-dimineață, comentă ea.

Lui nu-i veni în minte nici un răspuns potrivit, așa că nu spuse nimic. În schimb se răsuci spre Butterfly, care se aplecase deasupra mesei, privind în jos spre el.

— Două ochiuri, cârnați și pâine albă prăjită, ceru Vail.

— Ochiuri, mârâi Butterfly și se îndepărtă cu pași greoi.

— Cât despre costumul tău... Începu Naomi.

— Nu vreau să aud un singur cuvânt despre costumul meu, nici despre bărbierit, nici despre nimic altceva, replică Vail.

— Te poți bărbieri repede în sala ta de baie, propuse Naomi.

— Dă-o în mă-sa de sală de baie. Aia nu-i sală de baie, ci doar un simulacru. Au instalat o chiuvetă și un duș într-o debara și i-au zis sală de baie.

— E foarte convenabilă.

— E cât un rezervor de avion.

— Într-unul dintre fișete ai o cămașă și o cravată, iar costumul cu dungi te așteaptă în dulap. Nu-ți ia mai mult de un sfert de oră să te îmbraci înainte de a pleca la tribunal, zise Naomi, urmărind cu atenție prima pagină a ziarului *USA Today*.

— Ce aveți cu toții astăzi? mormăi Vail. Doar nu pozez pentru Cartierul General. De ce nu te legi de Flaherty? El poartă același costum negru în fiecare zi.

— Am patru costume negre, protestă Flaherty, fără să-și ridice ochii din ziar. Nu port zilnic unul și același.

— Nu ți se pare nițel bizar că se îmbracă *zi de zi* la fel ca Johnny Cash? întrebă Vail. De ce nu te legi de el?

— Cred că n-ar strica puțină variație, zise Stenner.

— Eu mă simt bine în negru, declară Flaherty, punând punct conversației.

Orice alte discuții fură curmate de apariția lui Okie Okimoto, care se apropie de masa lor, elegant și cu un aer plin de importanță. În mână își ducea servieta-diplomat.

Butterfly se încruntă la el.

— Aici nu servim sushi, mârâi ea.

— Nici nu doresc să mănânc aici, doamnă Butterfly. Din fericire, pot supraviețui unei cafele.

— Deșteptule! mormăi ea, târșâindu-și picioarele către bucătărie.

Okimoto se așează la masa rotundă, își deschise servieta și scoase un dosar.

— Am aici raportul asupra faimoasei gropi de gunoi, începu el cu un zâmbet aproape batjocoritor. Sau, mai bine-zis, deloc faimoasa groapă de gunoi.

— Ce-i așa de nostim? întrebă Stenner.

— Toată tevatura care s-a făcut, răspunse japonezul. Unde-i Harvey? Vreau să audă chiar din gura mea.

— Probabil că l-a furat somnul, răspunse Naomi.

— Hm. Poate că ar trebui să aștept.

— Nu cred, interveni Vail. Dacă tot ai ajuns aici, atunci termină ce ai de zis.

— Bine. Am să trec peste detaliile anatomice și nesfârșiiți termeni medicali și am să vă redau numai esența, spuse Okimoto, deschizând dosarul. Apropo, Eckling încă n-a primit raportul. Presupun că veți fi discreți în privința informațiilor cel puțin o oră de acum încolo.

— Bineînțeles. Numai dă-i drumul odată, răspunse Vail.

— Decesul a survenit prin îngheț, declară, zâmbind, Okimoto.

— Cum! exclamă Flaherty, ridicând, în sfârșit, ochii din ziar.

În jurul mesei se așternu o tăcere mormântală. Stenner, Vail, Flaherty și Naomi îl priveau țintă pe Okimoto, așteptând detalii despre uluitoarea veste pe care le-o dăduse.

— Ei bine, cei doi bărbați au murit înghețați, iar femeia sufocată, se adresă Okimoto grupului amuțit de uimire.

— Înghețați? repetă Stenner.

— Vrei părerea mea ca specialist? îl întrebă Okimoto. Cred că s-a întâmplat în felul următor: s-au ascuns în vreo mașină de gunoi, probabil s-au vârat sub toate resturile, ca să se încălzească – asta s-a petrecut în urmă cu vreo câteva săptămâni, în prima jumătate a lui ianuarie, când au fost două săptămâni de ger cumplit, imediat după Anul Nou, dacă țineți minte – și până dimineața doi dintre ei au murit, iar femeia s-a simțit prea slăbită ca să se mai miște. Autogunoiera a fost dusă la groapa de gunoi și descărcată. Femeia s-a sufocat în gunoi, probabil după ce a fost lăsată acolo.

— Dumnezeu! murmură Flaherty.

— Așadar, nu avem de a face cu un asasinat, ci cu drama unor vagabonzi? întrebă Vail.

— Da, răspunse Okimoto, chicotind ironic. S-a zis cu teoria lui

Harvey despre crimă. Se sprijini cu coatele pe masă. Știți ce cred eu? Cred că astfel de incidente se întâmplă foarte frecvent. Probabil că acolo se află și alte cadavre, dar nu am de gând să împărtășesc și altora părerea mea. S-ar apuca să scurme toată groapa aia blestemată.

— Au murit înghețați, zise aproape cu glas tare Stenner, clătinând din cap. Harvey va fi cumplit de dezamăgit.

— Am auzit că a intrat în rețeaua de computere, încercând să dea de urma persoanelor dispărute de pe întreg teritoriul statului, spuse Okimoto, începând să râdă. Își termină cafeaua și adăugă: Auziți, spuneți-i lui Harvey că arma crimei a fost un frigider.

Plecă, continuând să chicotească încetișor.

— În sfârșit, a dat-o în bară și Harvey, zise Flaherty, aplecându-se din nou peste ziar. El și presimțirile lui.

— De regulă, are dreptate, spuse Naomi. Să-i dăm cezarului ce-i al cezarului.

— Da, dar e cam insistent, nu credeți? urmă Flaherty. Ați remarcat cu toții că ne face capul calendar fiindcă nu ne amintim cine știe ce amănunt, de pildă ziua când a fost ucis John Dillinger și altele asemenea. Ce dracu', John Dillinger a fost asasinat cu treizeci de ani înainte de a mă naște eu.

— Douăzeci și doi iulie, 1934, spuse Naomi. În fața vechiului teatru Biograph. De fapt, nu prea departe de aici. Zâmbi, văzând privirea surprinsă a lui Flaherty, apoi adăugă, făcându-i cu ochiul: E un episod de istorie locală, dragul meu, nu ai de ce să te simți complexat.

Când ajunseră la birou, Parver era deja acolo și se plimba de colo-colo în capătul cel mai îndepărtat al uriașei încăperi, bându-și cafeaua și făcându-și curaj pentru ce avea să urmeze.

— Gata de bătaie? i se adresă Vail, intrând în birou și scoțându-și haina și cravata.

Ea încuviință din cap, continuând să se plimbe.

— Ce intenționezi?

— Fără cauțiune. Să ajungă în fața juraților cât mai curând posibil.

— Te va combate, spuse Vail.

— Ei bine, atunci va trebui să recurgem la mijloace tari, răspuse Parver, fără să se oprească din mers.

Vail zâmbi.

— Așa te vreau, zise el.

Naomi scoase dintr-un sertar o cămașă curată și i-o întinse lui Vail, împreună cu costumul.

— Înăuntru nu-i loc și pentru mine, și pentru haine, se plânse Vail, închizând ușa după el.

— Douăzeci de minute, îi strigă Naomi, după care se duse la biroul ei.

Un sfert de oră mai târziu, Parver și Vail dădură nas în nas cu St. Claire, care tocmai cobora din lift. Părea fie obosit, fie cufundat în gânduri.

— Ne-ai lipsit la micul dejun, Harve, îi spuse Vail.

— Pot să-ți vorbesc câteva minute? întrebă St. Claire, pe un ton mai grav decât de obicei.

— Trebuie să merg cu Shana la audierea pentru fixarea cauțiunii în cazul Stoddard. Pe urmă iau masa cu Rainey. Nu poți aștepta până după-amiază?

— Ba da, sigur.

— Apropo, azi-dimineață Okie a venit la "Butterfly" și s-a dat mare. Cadavrele din groapa de gunoi? Trei vagabonzi s-au ascuns

într-o autogunoieră și au murit înghețați. De fapt, una dintre victime s-a sufocat. Oricum, poți să lași deoparte calculatorul și să te întorci la treaba ta.

Porni împreună cu Parver către ascensoare.

— Ooohh, nu prea cred, răspunse târăgănat St. Claire, urmărindu-i cum se îndepărtau.

Doi paznici o conduseră pe Edith Stoddard pe un coridor lung și sumbru, către scara de serviciu care ducea la etajul al doilea, unde se găsea sala de judecată numărul trei. Arestata avea mâinile prinse la spate cu cătușe, dar Venable îi convinsese pe paznici să nu-i pună lanțuri și la picioare, ca să nu se facă ei înșiși de râs.

— E o femeie de cincizeci și trei de ani, le spusese ea. Credeți că o s-o ia la picior și o să treacă granița?

În apropiere de ușa dinspre scară, o echipă de televiziune de la Canalul 7 dădu buzna pe intrarea de serviciu, cu reflectoarele aprinse și microfoanele pregătite. Edith Stoddard scoase un țipăt și-și lăsă capul în jos, speriată.

— Dracu' să-i ia! răbufni Venable, fulgerându-i cu privirea pe cei doi paznici.

Era un vechi truc al ziariștilor să strecoare paznicilor câte zece dolari, aflând, în schimb, când și unde puteau lua un instantaneu cu acuzatul. Venable o împinse pe Stoddard pe coridor, dar echipa de televiziune le ajunse din urmă chiar la ușa. Venable o deschise și o îndemnă pe Stoddard să intre, urmată de paznici, apoi se propti în cadrul ușii. Imediat, cei de la televiziune o asaltară cu un potop de întrebări.

— Când ați preluat cazul?

— Edith Stoddard v-a chemat?

— Veți cere o cauțiune mică?

— E adevărat că a făcut deja mărturisiri?

Și așa mai departe. În cele din urmă, Venable ridică o mină și, cum ei tot nu se potoleau, ridică și glasul.

— Ascultați! le strigă ea. Așteptă până când se făcu liniște. Nu voi răspunde la nici o întrebare. E vorba de o audiere pentru fixarea cauțiunii. Dacă vreți să știți ce se întâmplă, mergeți în sala de judecată, la fel ca toată lumea. În afară de ce se va discuta acolo, nu fac nici un comentariu. Nici acum, nici după audiere. E limpede?

leși pe scară și le trânti ușa în nas. Scara mirosea a Lysol, un miros care-i făcea greață. *Cum se face că cele mai antipatice instituții publice miros toate a Lysol? Sau poate am eu o reacție psihosomatică.*

— Te rog... Te rog... Îngăimă Edith Stoddard.

Avea ochii plini de lacrimi.

— Nu va dura decât cinci minute, o liniști Venable. Așteaptă aici și ai încredere în mine.

Își păstră suflul până când ajunseră în camera de pază, situată în capul scărilor.

Parver se afla deja la masa acuzării. În fața ei se găseau un dosar subțire, un caiet de drept mare și galben și o mână de creioane proaspăt ascuțite. Urmări cu privirea cum paznicii le conduceau pe Edith Stoddard și Jane Venable la masa apărării. Amândouă se așezară și Venable se aplecă spre clienta ei, începând să-i vorbească în șoptă. Nu o salută pe Shana.

În fundul sălii, Vail se sprijini de spătarul scaunului, gata să asiste la prima confruntare între cele două avocate. Obiectivul lui Venable era să obțină o cauțiune cât mai mică – poate chiar eliberarea clientei

sale pe cuvânt de onoare – fără a dezvălui nimic din piesele la dosar. Obiectivul lui Parver: nici o cauțiune, punct.

Vail se uită la Edith Stoddard. O singură zi reușise s-o îngenuncheze. Își ținea umerii gârboviți și capul plecat. Se gândi o clipă la ironia celor două cazuri: Darby și Delaney. În ambele crime, rana de la cap fusese fatală. În cazul lui Darby, aceasta fusese prima, ceea ce dovedea premeditare. În cazul Delaney, glonțul din cap fusese cel de al doilea, dovedind intenție criminală.

Judecătoarea Ione Pryor – o femeie la vreo patruzeci de ani, înaltă, cu chip vulturesc, cu aerul unei persoane care nu înghite vorbe goale și cu o privire de gheață în spatele ochelarilor cu rame de aur – intră în sala de judecată și se instalează în jilțul ei din spatele barei.

— Dosarul numărul unu, i se adresează ea aprodului.

— Statul contra Edith Stoddard. Audiere pentru fixarea cauțiunii. Acuzata a fost arestată ieri, sub acuzația de crimă cu premeditare.

— Cine reprezintă statul? Întrebă judecătoarea Pryor.

Parver se ridică în picioare.

— Eu, doamnă judecător. Sunt Shana Parver, procuror adjunct la procuratura districtuală.

Judecătoarea Pryor se uită pe deasupra ochelarilor spre masa acuzatei și-și aținti privirea asupra lui Venable.

— Dumneavoastră reprezentați acuzata? Întrebă ea, surprinsă.

— Da, doamnă judecător. Apărarea este susținută de Jane Venable.

— Nu v-am văzut de mult într-o sală de tribunal, spuse judecătoarea.

— Așa e, doamnă judecător.

— Domnișoară Parver?

— Doamnă judecător, începem tânăra, ridicându-se de la masa ei. Statul deține suficiente probe pentru ca jurații să pronunțe verdictul de crimă cu premeditare în cazul doamnei Stoddard, acuzată de uciderea lui John Farrell Delaney. Cerem ca doamna Stoddard să rămână în stare de arest, fără cauțiune, până la proces. Este vorba de un omor premeditat, doamnă judecător.

Venable se ridică.

— Mă opun, doamnă judecător, zise ea. Probele la care se referă acuzarea constau într-o declarație făcută de clienta mea în fața a doi polițiști care o anchetau în legătură cu moartea șefului ei, John Delaney. Doamna Stoddard nu s-a referit niciodată în mod expres la Delaney. A spus doar: „Eu l-am ucis.” Atât și nimic mai mult.

— Dacă îmi permiteți, nu se lasă Parver, toată ancheta se referea la relația doamnei Stoddard cu victima John Delaney. Este limpede că acel „l-am” din declarația acuzatei se referea la John Delaney. Mă îndoiesc că vorbea despre John Kennedy sau Abe Lincoln.

Pryor se încruntă la Parver pe deasupra ochelarilor, chibzuind o clipă dacă era cazul să o dojenească, dar se răzgândi. Tănăra procuror avea un argument puternic. Judecătoarea își întoarse privirea către Venable.

— Sunt nevoită să mă declar de acord, doamnă Venable.

— Oricum, faptul rămâne discutabil, doamnă judecător.

Declarația făcută de clienta mea nu este valabilă. În acele momente, doamna Stoddard se afla în stare de stres. Era cumplit de speriată. Nu beneficia de prezența nici unui avocat...

— Când i s-au citit drepturile, i s-a oferit posibilitatea de a apela la un avocat, interveni judecătoarea.

— Nu cred că, în acele momente, putea judeca lucid. Există un mare număr de circumstanțe atenuante în această privință, doamnă

judecător. În ce privește cauțiunea, doamna Stoddard are un soț cvadriplegic. Clienta mea, în vârstă de cincizeci și trei de ani, se ocupă de îngrijirea lui. Nu cred că prezintă un pericol sau o amenințare pentru societate și vă pot garanta că nu va pleca nicăieri.

— Iertați-mă, doamnă judecător, contraatacă Parver. Dacă apărarea sugerează ca doamna Stoddard să fie eliberată pe cuvânt de onoare, statul se opune. Repet, vorbim de o crimă cu premeditare. În ce-l privește pe soțul doamnei Stoddard, acuzata are și o fiică de douăzeci și unu de ani, care va trebui să preia această responsabilitate. Cât despre vârsta doamnei Stoddard, argumentul nu este relevant.

Judecătoarea se uită câteva momente la Stoddard, apoi își scoase ochelarii și se bătut ușor cu ei peste bărbie.

— Unde se află fiica acuzatei? Întrebă judecătoarea. Este prezentă aici, în sală?

— Nu, răspunse Venable.

Parver se grăbi să curme alte comentarii asupra elementelor specifice cazului.

— Doamnă judecător, acuzarea supune curții o moțiune. Propun ca apărarea să aștepte procesul pentru a-și susține pledoaria.

Paf, drept peste bot, gândi Venable. Vail i-a învățat bine pe tinerii lui juriști.

Judecătoarea își ascunse un zâmbet.

— Vă rog să citiți moțiunea, i se adresă ea grefierei, care căută printre stenograme pe cea semnată de Parver și începu:

— „Cerem ca doamna Stoddard să fie reținută în stare de arest, fără cauțiune, până la proces.”

Judecătoarea se lăsă pe spătarul scaunului.

— Când intenționați să aduceți cazul în fața marelui juriu, domnișoară Parver?

— Cât de curând posibil. Sper ca în cursul acestei săptămâni.

— Bine. De data asta, resping cauțiunea. Sunt de acord cu domnișoara Parver, doamnă Venable. Este un omor premeditat. Cât despre mărturisire, de asta se va ocupa judecătorul de la proces, dacă și când se va ajunge acolo.

— Încă ceva, dacă îmi permiteți, insistă Venable. Apărarea cere ca, până la verdictul juraților, doamna Stoddard să fie reținută în celula de aici, de la secția doi, în loc să fie mutată la penitenciar în acest stadiu al cercetărilor.

Pryor se uită la Parver. Shana se gândi o clipă și spuse:

— Statul nu se opune.

— Bun, deci ne-am înțeles.

Pryor bătut cu ciocănelul în masă și chemă cazul următor.

Venable se duse la masa acuzării.

— Bine lucrat, i se adresă ea lui Parver. Se pare că ai câștigat runda întâi.

— Mulțumesc, răspunse Parver.

— Ne vedem la următoarea înfățișare.

Venable se întoarse lângă Edith Stoddard. Paznicii tocmai se pregăteau să-i pună cătușele și s-o scoată din sală.

— Vreți să-i legați mâinile în față? Întrebă Venable. N-o să vă facă să alergați după ea.

Cei doi paznici schimbă o privire și unul din ei ridică din umeri.

— Sigur, doamnă Venable, zise el.

— De ce-ai făcut asta? o întrebă Stoddard, în timp ce era scoasă din sala de judecată. Pentru prima oară glasul îi tremura de emoție, un amestec de mânie și sentiment al trădării. Ți-am spus că vreau să

mă declar vinovată. Nu suport să ți se la mine fotografii și reporterii. Fotografiile...

— Edith, te rog să ai încredere în mine. Lasă-mă să fac așa cum știu eu, răspunse Jane Venable. Aproape cu siguranță te vor condamna pentru crimă cu premeditare. Atunci voi încerca să anulez mărturisirea. Acuzarea nu deține arma crimei, așa încât nu poate dovedi că e vorba de pistolul tău. Asta îmi va conferi un mare avantaj când voi merge la Vail în vederea unei înțelegeri.

— Nu vreau decât să se termine odată, zise jalnic Stoddard.

— Se va termina curând, îi răspunse compătimitoare Venable, în timp ce Edith Stoddard era scoasă din sală.

Parver își croi drum printre reporteri, care, de data aceasta, se năpustiseră asupra ei. Vail se strecură afară din sală și se duse în celălalt al holului, ca s-o aștepte.

Parver se opri chiar în dreptul intrării în sala de judecată.

— Vom încerca să obținem ca doamna Stoddard să fie pusă cât mai curând posibil sub acuzația de crimă cu premeditare, poate chiar înainte de sfârșitul săptămânii. Deocamdată e tot ce vă pot spune.

— Veți cere pedeapsa cu moartea? întrebă o reporteră de la televiziune.

Parver o privi fix câteva secunde. Impactul întrebării o descumpănise.

— Nu voi judeca acest caz în mass-media, răspunse ea. Pentru moment, v-am spus tot ce era de spus. Mulțumesc.

Se îndepărtă. Mulțimea de reporteri porni pe coridor, în căutarea lui Jane Venable. Vail veni lângă Parver și amândoi își croiră drum pe coridorul înțesat.

— Nu înțeleg de ce e Edith Stoddard atât de hotărâtă să-și recunoască vina, zise Parver.

— Dintr-o mie de motive, răspunse Vail. E speriată, deprimată, se știe vinovată. Nu vrea să-și chinuie familia mai mult decât e cazul. După părerea mea, încearcă să-și apere soțul și fiica. E o experiență umilitoare și foarte traumatizantă.

— Cred că încă nu-și dă seama că l-a lichidat pe individ cu sânge rece și că va primi o pedeapsă grea, spuse Parver. O așteaptă detenția pe viață.

— Sunt convins că Jane își dă silința s-o facă să înțeleagă, dar mă îndoiesc că în acest moment își percepe fapta în întreaga ei semnificație.

— Îmi pare oarecum rău pentru ea, recunosc Parver, cu jumătate de gură.

— Nu-ți poți permite acest lux, replică Vail, apoi adăugă: Mai e ceva...

— Trebuie găsită arma, zise Parver.

— Mi-ai luat vorba din gură.

— De asta se ocupă Abel, îl informă fata. Când o pot interoga pe doamna Stoddard?

— Să așteptăm verdictul juriului mai întâi, răspunse Vail. O dată pusă sub acuzație, poate că va începe să se trezească la realitate și să cedeze câte puțin.

— Nu prea cred, replică Parver. Cred că e decisă să-și recunoască vinovăția.

— Iar Venable e decisă să n-o lase. Să așteptăm și să vedem cum acționează ea. Ești pregătită să-l iei în primire pe Paul Rainey?

— Da, șefule.

— Ai hârtia?

— Uite-o aici.

Scoase mandatul de arestare și i-l dădu lui Vail, care-l puse în buzunarul interior al costumului.

— Hai să-l zgâlțâim puțin, zise Vail.

18

Se găseau la „Sundance”, o construcție cu două etaje și acoperiș de sticlă, care-ți dădea iluzia că te aflai sub cerul liber chiar și atunci când vremea nu era prea favorabilă sau al naibii de friguroasă, ca în această zi de februarie cu viscol. Plăcile de sticlă ale acoperișului puteau fi trase la o parte prin simpla apăsare a unui buton din biroul directorului, dacă vremea o permitea. La ora prânzului, localul era extrem de căutat de cei care lucrau în centrul orașului, pentru că aici se serveau cei mai buni hot dogs la est de Mississippi și porții uriașe de salată pentru vegetarieni. Restaurantul era amplasat în spatele uneia dintre marile librării, așa că la amiază mesele sale demodate din fier forjat erau de regulă ocupate de cititori avizi, care cumpărau cărți sau ziare și veneau să le citească în timpul mesei, în localul încălzit de razele soarelui.

— Zău că știi să-ți onorezi invitații, Marty, zise Paul Rainey, dregându-și cei doi hot dogs cu varză murată, mirodenii, muștar, ketchup și ceapă. Se uită la Parver. Întotdeauna e așa de generos, Shana?

— E tot ce-mi pot permite din leafa mea de procuror districtual, răspunse Vail.

— Pe cine vrei să duci de nas? replică Rainey. Înainte să-ți iei în primire noua slujbă, ai câștigat destul cât să trăiești regește până la sfârșitul zilelor. Pun prinsoare că ai pus deoparte tot, de la primii zece cenți pe care i-ai câștigat. Ce dracu', n-ai mașină și te îmbraci ca un cerșetor. Știai că Clubul Juriștilor se gândea să facă o chetă, ca să-ți cumpere un costum nou?

— Acesta este un costum nou, răspunse Vail pe un ton destul de categoric.

— Lână și bumbac. Haine la kilogram. Două sute de parai. Știi cât a costat al meu? Două mii. De la „Barney's”.

Vail mușcă din crenvurșt și mestecă în tăcere câteva minute, apoi zise cu indiferență:

— E mai mult decât vei putea scoate de la James Darby.

Rainey ridică fruntea și privi la tavan.

— Oh, ce dracu', nu poți să aștepți măcar până întind garnitura asta complicată? Oftă. Okay, domnule avocat și domnișoară avocată, ce căutăm aici, de fapt?

— Tu și cu mine ne cunoaștem de aproape douăzeci de ani, nu-i așa, Paul?

— N-am ținut niciodată socoteala.

— Am studiat problema sub amândouă aspectele.

— Lasă gargara și zi ce ai de zis, îl întrerupse Rainey.

— Flăcăul tău, Darby, e vinovat ca păcatul.

— Aha! Așa ai să declari și în fața juraților? Că Darby e vinovat ca păcatul? Nu prea îmi vine a crede. Ori asta este tot ce ai. Uite ce e, nici eu nu-l simpatizez mai mult decât tine, dar asta nu înseamnă că și-a ucis nevasta. Prin urmare, e doar o jigodie. La fel ca jumătate din omenire.

— Paul, îți spun că individul a pus totul la cale cu meticulozitate și și-a omorât soția cu sânge rece. Asta din două motive: banii și o dansatoare de striptease, cu funduleț drăguț și sutien numărul doi.

— Ei, haide, Marty, dacă i-ai aresta pe toți care-și înșală nevestele, ar mai rămâne vreo zece bărbați pe planeta asta.

— În cazul nostru, juriul va da verdictul într-o oră.

— Ce-ai pățit, nu poți aștepta procesul? Întrebă, râzând, Rainey. Vrei să-l judeci aici, la masa de prânz? Poate ar trebui să chemăm un chelner pe post de judecător.

— Mă aflu aici în interesul justiției și ca să economisesc banii contribuabililor, răspunse calm Vail.

— Bineînțeles.

— Ascultă o clipă. Până în acest punct al anchetei, Darby a declarat că, atunci când a intrat în casă, nevastă-sa a tras asupra lui trei focuri de pistol, apoi el a împușcat-o cu arma de vânătoare, ultimul ei glonț ricoșând în tavan, după care el i-a mai tras un glonț în cap. Nu așa sună versiunea lui Darby?

— Chiar așa s-a întâmplat.

— Păi, ia gândește-te puțin. Trei focuri dintr-un pistol calibrul 38, unul de pușcă, alt foc de pistol și încă unul de pușcă. Vail deschise servieta-diplomat și scoase un minicasetofon. Banda conținea înregistrarea îmbunătățită tehnic a succesiunii focurilor de armă trase de Stenner, așa cum spunea doamna Shunderson că le auzise, primul fiind cel de pușcă. Conectă casca la aparat și i-o întinse lui Rainey. Ascultă asta, îl îndemnă Vail.

Așteptă până când Rainey își potrivi casca, apoi apăsă pe butonul de pornire. Împreună cu Shana, îl urmări pe Rainey cum ascultă. Acesta își scoase casca și i-o înapoie lui Vail.

— Și ce-i cu asta? Cineva trage cu pușca.

— E limpede că prima împușcătură a provenit din arma de vânătoare, zise Vail.

— Despre asta era vorba? E o bandă trucată. Ce șmecherii încerci cu mine, Martin?

— Îți spun imediat, Paul. Am un martor infailibil, care va declara că banda e autentică, răspunse Vail.

— Da, și? replică Rainey, vizibil iritat.

— Așadar, clientul tău te-a mințit, lucru lesne de înțeles, din moment ce și-a ucis nevasta cu sânge rece. Problema e că n-a fost cinstit cu tine. În clipa de față, zbori prin ceață și tipul te va pilota direct în coasta unui munte.

— Unde vrei să ajungi, Martin?

— Îți propun un târg, Paul. Să-l încadrăm la crimă de gradul doi. Va lua douăzeci de ani fără eliberare condiționată. Îți ofer douăzeci de ani, după care va ieși din pușcărie. Va avea vreo cincizeci de ani și va fi falit, dar va fi liber. Cred că societatea se va arăta încântată de o astfel de rezolvare.

— Dar știi că ești nebun de legat?

— Te cunosc, Paul. Știu că îl crezi pe Darby nevinovat și că lucruri-le s-au petrecut așa cum ți-a relatat el. Dar nu-mi place să te văd tras pe sfoară de propriul tău client. Ascultă încă o dată banda.

— Nu-i nevoie s-o mai ascult. Am auzit-o. Nu dovedește absolut nimic.

— Dovedește că Darby a intrat în casă, s-a dus lângă nevastă-sa, care se uita la televizor, și a împușcat-o în cap. După aceea i-a pus în mână pistolul calibrul 38 și a tras patru focuri — unul în tavan — după care s-a dat câțiva pași mai încolo și a împușcat-o în coastă cu arma de vânătoare. De asemenea, dovedește premeditarea. Crimă cu premeditare. Tot tacâmul.

— Dacă ai fi atât de sigur că l-ai dibuit, nu mi-ai propune un târg. Te cunosc. M-ai strânge cu ușa.

— Uite ce e, nu am nici oamenii, nici timpul necesar pentru audieri, găsierea unor martori, preliminarii, proces, recurs și așa mai departe. Pe masa mea de lucru așteaptă zeci de cazuri, iar acum mi-a venit pe cap și chestia cu Jack. Dacă noi doi ajungem la o înțelegere, eu economisesc câteva sute de mii de dolari din banii contribuabililor, îmi scutesc mie o groază de bătaie de cap, tu îți salvezi obrazul, iar clientul tău scapă cu viață. Vail se întoarse către Parver și întinse mâna. Ea luă mandatul și i-l dădu. Vail îl puse pe masă, împingându-l către Paul Rainey. Ți-l fac cadou, dacă-l accepți. Poți să-l aduci, să zicem, diseară pe la opt?

Rainey despături mandatul completat pe numele lui Darby, cu acuzația de crimă cu premeditare. Ridică surprins privirea către Vail, apoi se uită din nou la mandat. Începu să-și joace mușchii maxilarelor, semn al mâniei crescânde care-l cuprindea.

— Nu-mi vine să cred că-mi faci o astfel de figură, zise el în cele din urmă.

— Încă ceva, adăugă Vail. Darby e falit. Aseară am discutat cu Tom Smoot de la New York Life. Au sistat asigurarea până la soluționarea cazului.

— Nimic nu-ți scapă, adevărat? Întrebă Rainey, cu glasul marcat de supărare. Știi ce cred eu? Cred că mi-ai dezvăluit o mulțime de informații, asta cred.

— Există mult mai multe, replică încet Parver.

— Zău?

— De pildă, hârtia cu numărul de telefon. Noi suntem de părere că numărul găsit lângă telefon a fost scris de Darby, ca să se creadă că nevastă-sa a sunat-o pe Palmer. Mă îndoiesc că Poppy Palmer a stat vreodată de vorbă cu Ramona Darby.

— Ai discutat de mai multe ori cu Palmer, spuse Rainey. Nu poți dovedi nimic din toate aceste afirmații. Sunt simple supoziții. Vrei să discuți din nou cu ea? Dă-i drumul, nu am nimic împotriva.

— Am vrea, Paul, dacă am reuși să dăm de ea, zise sec Shana Parver.

— Ce dracu' tot spuneți acolo?

— Poppy Palmer și-a luat zborul, răspunse Vail.

Rainey se uita când la Vail, când la Parver.

— Ieri și-a sunat șeful, la vreo două ore după ce Shana l-a audiat pe Darby în legătură cu hârtia cu numărul de telefon. Tipa a anunțat că sora ei din Texarkana e pe moarte și că trebuie să plece imediat. Soră-sa trăiește în California și e bine mersi. De cinci ani, n-a mai primit nici o veste de la Poppy Palmer. Rainey, un avocat foarte iute la minte, se sprijini pe spătarul scaunului și-l studie atent pe Vail, după care se uită la Parver. Își îngustă pleoapele, dar rămase tăcut. În acest punct al discuției, știa că va afla mai multe dacă își ținea gura. Vom emite o citație pe numele lui Palmer, iar eu mă gândesc foarte serios și la un mandat de arestare pentru sperjur, zise Vail. A declarat sub jurământ că a fost sunată de Ramona Darby. Noi susținem că minte... nu a existat nici o convorbire telefonică. După aceea intenționez să merg la FBI și să obțin un mandat sub acuzația de fugă de justiție. Rainey părea cufundat în gânduri. Bătea darabana cu degetele pe masă, dar continua să tacă. Ești deja amestecat, Paul. Vrei să mergi mai departe, din oficiu, apărând un criminal într-un proces pe care nu-l poți câștiga? Îți ești dator ție însuși și liniștii tale sufletești să scoți de la el adevărul. Explică-i ce opțiuni are. Ori ia douăzeci de ani fără eliberare condiționată, ori merge în celula morții și se prăjește pe scaunul electric – dacă nu cumva își va petrece restul vieții uitându-se pe coridor la scaun și așteptându-și rândul.

— Vrei să-mi vând clientul pentru că nu poate să-mi plătească? Întrebă nervos Rainey.

— Cătuși de puțin. Ceea ce vreau eu să spun, Paul, e că trebuie să ai cugetul împăcat. Studiază toate posibilitățile și fă ce e mai bine pentru tine și pentru clientul tău. Ori se recunoaște vinovat de crimă de gradul doi, ori îl acuzăm de crimă cu premeditare. De tine depinde. Totul e în mâinile tale. Un singur lucru: dacă vrea s-o șteargă, nici nu va apuca să ajungă la granița statului.

Rainey se lăsă greoi pe spătarul scaunului. Se uită țintă la Vail, apoi la mandat și iar la Vail.

— Va declara că și-a pierdut controlul, zise Rainey. Că a intrat, că ea ținea arma îndreptată asupra lui și că în acel moment a tras el primul...

— E vorba de împușcătura în cap, îl întrerupse Parver. Asta îi va veni de hac în cele din urmă. Chiar îți închipui că juriul va crede că Ramona a continuat să tragă în Darby deși avea în coastă o gaură cât Insula Rhode? Glonțul din cap trebuie să fi fost primul. Ascultă banda.

— Dă-o dracului de bandă. Banda nu dovedește nimic și voi știți asta foarte bine!

— Ai o mare experiență în aflarea adevărului, Paul, spuse Vail. Dacă o ține morțiș pe a lui, continuă el, bătând ușor cu degetele în casetofon, atunci înseamnă că te minte.

Rainey sorbi o înghițitură de apă, își șterse buzele cu șervețelul și-l aruncă pe masă. Se juca cu mandatul, mutându-l înapoi și încolo pe masă cu vârfurile degetelor.

— Suntem cinstiți cu tine, Paul, spuse Vail. Aș fi putut ordona șerifului să-l aresteze încă de azi-noapte și la ora asta ar fi fost la răcoare.

Rainey vârî mandatul în buzunar și se ridică.

— Ținem legătura, zise el. Apoi se aplecă peste masă și șopti, zâmbind, la urechea lui Vail: Am cu zece ani mai mult în meseria asta decât tine și totuși e pentru prima oară când un procuror districtual îmi propune o înțelegere înainte de a-mi aresta clientul.

— Astea-s vremurile, răspunse Vail. În zilele noastre toată lumea e grăbită.

— Ceva totuși e în neregulă, adăugă Rainey, încruntându-se.

— Da, clientul tău, replică Parver.

— Până în acest moment, avusesem o zi destul de bună. Voi doi sunteți chiar grozavi: mai întâi, invitați omul la masă și pe urmă faceți tot posibilul să-i stricați pofta de mâncare.

Rainey plecă de la masă. Parver nu scotea un cuvânt. Privea fața de masă, plimbându-și paharul de apă de colo-colo.

— Okay, ce te frământă? Întrebă Vail.

— Nimic.

— Ehe! Hai, dă-i drumul!

— De ce să-l lăsăm pe Darby să ne scape? Adică, de ce să-i propunem o înțelegere? Îl putem umfla pe tipul ăsta, Martin. Putem merge până la capăt, știu bine că putem.

— Singurul tău martor e o bătrână care a auzit niște focuri de armă. Paul Rainey o s-o înghită cu fulgi cu tot. Nu ne putem baza pe doamna Shunderson, iar Poppy Palmer ne-a tras clapa și habar nu avem unde se află. Presupune că ai un juriu mai clement. Darby ar putea scăpa. Sau ar putea primi verdictul de omucidere voluntară, situație în care ar fi eliberat după trei-patru ani. În varianta cealaltă, dacă Rainey mușcă din momeală, îl scoatem pe Darby cu douăzeci de ani.

— Eu tot cred că putem câștiga acest proces.

— Tu ai câștigat, Shana. O sentință de douăzeci de ani, fără eliberare condiționată, e cel mai bun rezultat pe care îl putem pretinde. Uite, abia ai terminat un caz și acum ai de lucru la dosarul Stoddard. Până mâine, probabil vor mai apărea vreo două la tine pe birou. Lasă-l pe Darby, pe el l-am rezolvat. Să sperăm că Rainey reușește să-și dea seama ce fel de om e clientul lui.

— N-am făcut decât să-i punem în brațe lui Rainey întregul caz! spuse ea. De ce nu l-am lăsat pe șerif să-l aresteze pe nemernic?

— Nu i-am destăinuit nimic ce n-ar putea afla din prima clipă. Iar faptul că i-am oferit posibilitatea de a-și aduce el însuși clientul arată că suntem de bună-credință.

— Crezi că banii vor avea vreun efect asupra lui?

— E o nadă aruncată la întâmplare. Rainey l-a crezut pe Darby pe cuvânt, lucru cât se poate de firesc, oricare avocat acordă clientului său prezumția de nevinovăție. Acum iată că se confruntă cu eventualitatea ca Darby să-l fi înșelat încă de la bun început. Lui Paul Rainey nu-i place să se știe tras pe sfoară de un client pe care nici măcar nu-l simpatizează. Dacă se convinge că Darby l-a mințit, atunci are de ales între a apăra gratis un om pe care îl știe vinovat și a încheia târgul cel mai avantajos.

— Nu cred că va marșa, spuse ea.

— Poate. Ceea ce l-a sensibilizat și i-a reținut atenția a fost faptul că Poppy Palmer a fugit. Asta, și mandatul. După părerea mea, va veni cu o contrapropunere.

— Și...?

— Noi i-am făcut cea mai bună ofertă. Dacă Rainey nu acceptă, atunci Darby e al tău.

— Bun! zise neînduplecată Parver. Sper ca Rainey să ne dea cu tifla. Merită o lecție.

— În acest caz, ar fi bine s-o găsim pe Poppy Palmer, spuse Vail. Ea îi va da lovitura de grație.

19

Transcrieri de procese, rapoarte de autopsie, fotografii, vechi rapoarte ale poliției și copii ale unor pagini de carte, toate zăceau împrăștiate pe masa cea mare a lui Martin Vail. Naomi, Flaherty și Harvey St. Claire stăteau în fața mesei de lucru masive, studiind ceea ce St. Claire denumea „probele sale”. Naomi și Flaherty le priveau fără un cuvânt, ridicând câte un raport sau câte o fotografie, pe care le cercetau și le puneau la loc, vizibil impresionați de ceea ce le prezenta St. Claire.

— Ai întocmit un dosar bun, Harve. Ar trebui să te faci avocat, zise Flaherty.

— Nu fac impresie prea bună în sala de tribunal. Numai la bara martorilor. Îmi susțin foarte bine punctul de vedere sub jurământ.

— Ce părere are Abel? întrebă Naomi.

— Îl interesează, răspunse St. Claire.

— Pentru cineva ca Abel, e ca și cum ar intra în panică, chicoti Flaherty.

— Mă înșel cumva? întrebă St. Claire. Sunt oare paranoic?

— Paranoic! Mă îndoiesc, răspunse Naomi. De ce dracu' n-am aflat despre toate astea mai demult?

— Pentru că cei din Gideon n-au vrut să se afle, răspunse St. Claire. Din câte îmi dau seama, orașelul e condus de niște habotnici. Îmi

imaginez că toți arată ca Avraam sau Moise sau John Brown. Nu vor ca lumea să-și închipuie că în târgușorul lor cel sfânt își fac de cap sata-niștii.

— Nu le pasă cine e făptașul?

— Se pare că nu. Au trecut șase luni și nu s-a mai întâmplat nimic asemănător. Mă gândesc că poate au hotărât să dea uitării incidentul. Să alunge răul prin rugăciunile de la slujba de duminică.

— Pur și simplu, au șters-o pe Linda Balfour de pe listă?

— E un fel de a spune, răspunse St. Claire.

— Prima întrebare care îmi vine în minte este „cine e făptașul?”

Iar a doua: „de ce a făcut-o?” spuse Flaherty.

— Păi, să-ți spun eu cine n-a făcut-o. Aaron Stamper. St. Claire scuipă un ghemotoc de tutun în ceșcuța lui de argint. E încă închis la Daisyville, sub maximă securitate.

— Daisyland, îl corectă Naomi.

— Sună la fel de stupid, replică St. Claire.

Naomi ridică privirea. Vail, Parver și Stenner tocmai ieșeau din lift.

— Dacă cineva poate da răspuns la toate aceste întrebări, atunci el e acela, spuse Naomi, arătând din cap în direcția lui Vail.

— Dar ce-i aici? Întrebă Martin, intrând în birou.

Toți se uită unii la alții, apoi își îndreaptă privirile către St. Claire. Acesta își netezi mustața și scuipă ghemotocul de tutun pe care-l mestecase în gură.

— Să vă spun cum a început, vorbe el. Lucram cu rețeaua HITS, gândindu-mă că, poate, în afara orașului am să descopăr ceva legat de cadavrele de la groapa de gunoi. Persoane dispărute, poate o spargere de bancă, o bandă de traficanți. Adică, un fel de dat cu ghicitul. La un moment dat, Ben Meyer a dat de oribilul asasinat de lângă granița statului Kentucky. Un orașel cu numele de Gideon. Ați auzit vreodată de el?

— Din câte îmi amintesc eu, nu, răspunse Vail.

— Oricum, orașelul e condus de niște bătrâni fanatici religioși, care au mușamalizat totul. Au tras concluzia că e mâna sataniștilor. Nouă ne-a trezit interesul mai mult ca o curiozitate. Victima era casnică. Un mariaj fericit, un soț atent și fidel. Un copilaș de un an. M-am gândit la pasul următor pe care trebuia să-l fac. Să citesc raportul de la autopsie. Șeful poliției a încercat să scape de mine, în schimb, doctorul orașului, care e și legist, a fost extrem de amabil și cât se poate de îndatoritor.

St. Claire caută pe masă raportul de autopsie întocmit de doctorul Fields, apoi tastat pe computer și tras la imprimantă de Ben, și începu să-l citească cu voce tare.

„Victima, Linda Balfour, sex feminin, rasă albă, vârsta 26 de ani. Trupul măsoară un metru cincizeci și cântărește 67 de kilograme. Ochi albaștri, păr castaniu-deschis. Găsită moartă în locuința ei din Strada Plopilor, în orașul nostru. Victima fusese înjunghiată, tăiată și incizată de 56 de ori. Există indicii de spasm cadaveric, traume și aeroembolie. A avut loc o sângerare masivă, datorată rănilor prin înjunghiere. Rana de la gât, care aproape a decapitat victima, a cauzat aeroembolia, a-ceasta ducând de regulă la moarte instantanee. Rănile de la mâini și de pe brațe demonstrează că victima s-a luptat înainte de a fi fost ucisă.”

St. Claire ridică o clipă ochii.

— Începe să-ți sune cunoscut, Marty?

— Unde vrei să ajungi, Harve?

— Okay, acum ascultă asta. E depoziția medicului legist de la pro-cesul lui Stampler.

Citi fragmente din descrierea rănilor care cauzaseră moartea arhie-piscopului Rushman, așa cum o făcuse William Danielson cu zece ani în urmă.

DANIELSON: Traumatism fizic, aeroembolie, spasm cadaveric, hemoragie, adică pierdere de sânge. Fiecare dintre acestea ar fi putut cauza moartea. Aceasta a provocat aeroembolia, adică evacuarea bruscă a aerului din plămâni. Acest tip de răni sunt întotdeauna fatale, de fapt, moartea e de regulă instantanee... Iar rănilor indică anumite cunoștințe de ordin chirurgical.

Vail începea să reacționeze. Se aplecă în față pe fotoliul său, cu țigara aprinsă uitată între degete.

— Acum, ascultați și restul raportului redactat de doctorul Fields, spuse St. Claire, citind finalul raportului de autopsie:

„De asemenea, am constatat urme de mutilare. Ambele mame-loane ale victimei, cât și clitorisul, au fost retezate și plasate în gura acesteia. Se pare că rănilor au fost produse de una sau mai multe persoane având anumite cunoștințe de chirurgie. De asemenea, pe craniul victimei a fost scris cu sânge C13.489, la 4,6 centimetri mai sus de baza craniului, la rădăcina părului. S-a stabilit că arma crimei a fost un cuțit obișnuit de bucătărie cu lama de douăzeci de centimetri, descoperit în locuință și aparținând victimei.”

— Mai era și gravidă în nouă săptămâni, adăugă St. Claire, aproape ca un gând întârziat.

Vail privea în gol. Timp de aproape un minut rămase tăcut.

— Unde-i Stampler? Întrebă el în cele din urmă.

— Tot la Daisyland, sub pază strictă, răspunse Stenner. N-a primit nici un vizitator, nici o scrisoare și n-a dat nici un telefon.

— În zece ani?

— În zece ani, confirmă Stenner. Am stat de vorbă cu șeful pazei. Bascott și alți medici ai spitalului erau într-o ședință. Omul n-a vrut să-mi spună mai mult, dar mi-a dat aceste amănunte.

— Mai e ceva, interveni St. Claire. Pe la sfârșitul lecturii dosarului, mi-a reținut atenția un lucru care prima oară îmi scăpase. Aproape că am sărit de pe scaun când l-am descoperit. E vorba de perioada în care îl interogai pe Stampler, aflat în boxa martorilor. Stampler a spus: "Prietenul meu, Linda, și cu mine am hotărât să locuim împreună..." M-am gândit că, poate, era o coincidență — două femei cu același nume — așa că... Alesese una dintre fotografiile înfățișându-o pe Linda Balfour în prim-plan și i-o întinse lui Vail. Ți se pare o figură cunoscută?

Vail studie fotografia câteva secunde.

— E o fotografie groaznică. Zău că nu pot...

— Am verificat registrele din Carbondale, unde a încheiat căsătoria. Numele de fată era Linda Gellerman, din Akron, Ohio.

Vail ridică privirea spre St. Claire și, brusc, gândul îi zbură în urmă cu zece ani.

O făptură micuță, cu aerul unui copil părăsit, înfășurată într-un impermeabil de culoare galbenă, cercetându-l cu ochi temători în

timp ce stătea în fața lui, în ploaie.

— Domnul Vail? Întrebă o voce subțirică.

El o invită înăuntru, îi oferi o Coca-Cola și o întrebă despre prietenul ei, Aaron Stampler.

— Crezi că Aaron l-a ucis pe episcop?

— Nu așa crede toată lumea?

— Ai fost de față, Linda?

— Unde?

— În casa episcopului, în noaptea în care a fost asasinat

— Bineînțeles că nu!

— Atunci de unde știi că Aaron a comis crima?

— Pentru că se ascundea în biserică, cu cuțitul în mână, și toate...

— De unde știi că nu a fost Peter sau Billy Jordan?

— Ați aflat și despre asta?

— Despre ce anume?

— Nimic.

— Linda, de ce ai venit aici?

— Fiindcă nu-l pot ajuta pe Aaron și fiindcă vreau să nu mă mai căutați.

— Poate stă în puterea ta să-l ajuți.

— Cum?

— Am nevoie să depui mărturie.

— Despre ce?

— Despre ministranți.

Ea intră în panică și se feri de Vail, ca o sălbăticiune încolțită, apoi alergă la ușă. Vail o prinse de braț chiar când pune mâna pe clanță.

— N-am s-o fac! N-am să recunosc niciodată așa ceva! Voi minți. Le voi spune că nu-i adevărat

— Linda, ar putea fi de folos juriului să știe exact ce s-a întâmplat Ceea ce vă obliga episcopul să faceți.

— Nu înțelegeți? Nu ne-a obligat să facem nimic! După un timp chiar ne amuza! Ne plăcea!

Se răsucise și ieșise pe ușă alergând, apoi dispăruse în noaptea întunecoasă și spălată de ploaie. De atunci n-o mai văzuse până înainte cu o clipă, când privise fotografia unei gospodine neglijente care zăcea pe podeaua sufrageriei într-o baltă de sânge.

— Linda Gellerman, spuse Vail. Prietena lui Aaron Stampler.

— Mă gândesc că, poate, avem de-a face cu un imitator, zise St. Claire.

— Cu excepția unui singur amănunt, adăugă Stenner.

Vail îi duse gândul până la capăt.

— Ministranții.

Stenner încuviință din cap.

— Cine dracu' sunt ministranții? Întrebă St. Claire. La proces nu s-a pomenit niciodată despre ei.

— Așa e, nu s-a pomenit, întări Vail.

— Dar oricine ar fi acela care a ucis-o pe Linda Gellerman, știa despre existența lor. Altfel nu se poate, spuse Stenner.

— Dar cine erau? Ce legătură au cu crima asta? Întrebă St. Claire.

Vail suflă afară fumul țigării și se duse să-și toarne o ceașcă de cafea.

— Trebuie să înțelegi că, acum zece ani, arhiepiscopul Richard Rushman era cunoscut sub numele de Sfântul din Alea Lakeview, în-

cepu el. Nu era simpatizat, ci venerat. De asemenea, era unul dintre cei mai influenți oameni ai statului. Avea ceva din Richelieu și totodată din Ioan Botezătorul. O combinație de Macchiavelli și Billy Budd. Cât despre omul de rând, cetățeanul de pe banca juraților? Pentru ei episcopul era o persoană demnă de tot respectul. Aaron Stampler a venit aici dintr-un orășel sordid din Kentucky. Era o adevărată anomalie: un copil cu coeficientul de inteligență al unui geniu, dar provenit din părinți analfabeți și trăind într-o sărăcie lucie în dealurile miniere din vestul statului Kentucky. Fusesse nevoit să se ducă pe furiș în casa învățătoarei sale, ca să citească — taică-său nu îngăduia în casă nici o altă carte în afară de Biblie. Tot el insistă ca băiatul să lucreze tocmai în locul care-l înspăimânta mai mult decât orice pe lume. Gaura. Puțul de mină numărul cinci — îmi amintesc și acum cum vorbea despre el: galeriile cele mai adânci. Când, în sfârșit, a scăpat din acea închisoare, a venit aici. Rushman l-a întâlnit, l-a luat în Casa Mântuitorului, un azil pentru copiii fugiți de acasă sau lipsiți de adăpost. Stampler și episcopul ajunseseră foarte apropiați. Pe urmă, Aaron și-a făcut o prietenă. Au hotărât de comun acord să locuiască împreună. De aici povestea începe să devină neclară. Jane Venable susținea că episcopul se supăraseră pe cei doi tineri care trăiau în păcat și, ca urmare, îi dăduse afară. Cei doi locuiau pe chei, într-un depozit oribil numit Caverna, demolat cu ani în urmă. Fata l-a părăsit, iar Stampler, cuprins de furie și disperare, s-a dus la biserică și l-a ciopârțit pe episcop ca pe un curcan de Crăciun. Care a fost versiunea apărării? Stampler a plecat de bunăvoie. N-a existat nici un fel de dispută între el și episcop. În timp ce se găsea în bibliotecă, i s-a părut că aude discuții în apartamentul episcopului, așa că s-a dus să vadă despre ce e vorba. Aruncând o privire în dormitor, a avut senzația că mai era cineva înăuntru. În clipa următoare, „i-a scăpat timpul” și a căzut în ceea ce se numește stare de refugiu, lucru care i se întâmpla destul de frecvent, îndeosebi când era supus unui stres. Când și-a revenit, era ascuns în confesional, cu arma crimei în mână și mânjit de sângele episcopului. Prietena se numea Linda Gellerman.

— Dar nu acesta a fost adevăratul motiv, interveni Stenner.

— Nu, a existat un alt motiv, mult mai urât — cunoscut atât de mine cât și de Venable — dar pe care nici unul din noi nu l-a adus în discuție la proces.

— Anume? întrebă Flaherty.

— Episcopul era pedofil. Victimele lui alcătuiau grupul denumit ministranții. Episcopul obișnuia să regizeze filme cu ministranții, seducând o fată. După aceea îi oprea, puneă deoparte camera video și posedă fata, băieții, pe cine avea chef. Aaron făcea parte dintre ministranți. Fata era Linda.

— Cum de n-a ieșit la iveală la proces? întrebă Parver.

— Era prea riscant. Venable și cu mine am căzut de acord să distrugem benzile după terminarea procesului, răspunse Vail.

— De ce?

— Ca să protejăm bunul nume al episcopului, spuse Stenner.

— Iisuse, pe un pedofil? exclamă St. Claire. De ce să-l protejați?

— Tu nu ai fost de față, explică Stenner. Episcopul era iubit de toată lumea. Colecta anual milioane pentru opere de caritate. Un tip incredibil de influent.

— Și care murise, adăugă Vail. Banda deținută de noi era foarte riscantă. Episcopul nu apărea pe ea, i se auzea doar vocea. Prea riscantă ca eu ori Venable s-o aducem ca probă în instanță. Juriul ar fi putut s-o considere o inițiativă disperată, și o asemenea greșeală m-ar fi făcut să pierd procesul. În plus, nici nu aveam nevoie de ea.

Argumentul meu era că Stampler suferea de ceea ce se numește personalitate multiplă...

— Dedublarea personalității? întrebă Flaherty.

— O denumire inadecvată, dar răspunsul este afirmativ. Ca la oracol. Alterego-ul său era un nebun care-și spunea Roy. Stampler era copilul blând, aproape naiv, venit de la țară. Roy era un ucigaș psihopat. Când Stampler devenea agitat sau era ținta vreunui atac, se trezea la viață Roy. Acesta ieșea la suprafață și făcea treburile murdare. Stampler se afla în stare de refugiu și nu știa ce se întâmplă.

— Vasăzică, Roy a fost cealaltă persoană prezentă în încăperea atunci când a fost ucis episcopul, spuse St. Claire.

Vail încuviință din cap.

— Venable tocmai îl interoga pe Aaron și l-a stârnit pe Roy. Acesta s-a năpustit din boxa martorilor cu iuțeala fulgerului și a încercat s-o strângă de gât chiar acolo, în sala de judecată.

— Tu ai pus la cale asta, Martin, spuse Stenner.

— Așa a spus ea?

— Așa spun eu.

— Ce te face să crezi?

— Știai din înregistrările făcute cu Aaron în decursul săptămânilor.

— Ce anume știai? întrebă Parver.

— Că insistând asupra citatelor din cărți, se va declanșa criza. Tu ai abordat problema citatelor, după care te-ai dat la o parte. Venable a mușcat din momeală, și-a închipuit că tu te temei să aprofundezi chestiunea, așa că a făcut-o ea.

— Dar la tine n-a ținut figura?

Stenner clătină din cap.

— I-ai făcut lui Abel zile fripte în boxa martorilor pe această temă. Cu starea de refugiu și toate celelalte, zise zâmbind St. Claire.

— Eu nu-mi amintesc prea bine, spuse brusc Stenner. După zece ani, memoria îți mai joacă renghiuri.

— Dar cum e cu ministranții? întrebă St. Claire.

— Erau cinci la număr. Linda a fugit împreună cu unul dintre ei. Alți doi au fost uciși. Nu au existat martori care să confirme că pe bandă era vocea lui Rushman, motiv pentru care nici unul din noi nu a făcut referiri la înregistrare.

— Uciși? întrebă Flaherty.

— De către Stampler-Roy, răspunse Stenner. Și asta știam cu toții. Venable își închipuia că-l are, oricum, la mână pe Stampler, așa că de ce să-l fi judecat pentru trei crime, când ajungea și una singură?

— După ce a fost închis, chestiunea a devenit discutabilă, adăugă Vail. O parte a înțelegerii se referea la faptul că eu îi dezvăluisem toate trei crimele. Sentința a fost comună.

— Mai e încă un amănunt, spuse St. Claire, întrerupând șirul amintirilor lui Vail. L-am descoperit în biblioteca episcopului. Cărțile lui alcătuiesc o colecție aparte în cadrul bibliotecii Newberry. Deschizând la pagina 489, totul a fost simplu ca bună ziua. Pasajul era deja însemnat.

— De dată recentă? întrebă Stenner. Adică, părea însemnat de curând?

— Îmi imaginez că asta ar putea să ne explice Okimoto. Mie mi-a făcut impresia că exista acolo de câțva timp.

— În ce consta mesajul? întrebă Vail.

— E un fragment din *Neguțătorul din Veneția*, răspunse St. Claire.

Căci vorbele, oricât de mincinoase,

*Dar spuse cu un glas meșteșugit,
Ascund și-un chip al răului.*

Urmără câteva momente de tăcere mormântală, timp în care Vail cugetă asupra mesajului. *Căci vorbele, oricât de mincinoase, Dar spuse cu un glas meșteșugit, Ascund și-un chip al răului.*

Lui Vail i se părea limpede ca lumina zilei că mesajul i se adresa lui. Fusesse mincinoasă apărarea acordată de el lui Stampler? Meșteșugită? Ascunsese aceasta oare chipul răului? Nu cumva reacționa ca un paranoic? După procesul Stampler, însuși Vail se gândise la posibilitatea că prin tactica sa inteligentă ar fi putut ascunde adevărul – ceea ce Poetul numea „chipul răului”. Întrebarea îl obsedase luni în șir, silindu-l să-și reconsidere cariera de apărător, să se gândească la răufăcătorii, traficanții, spărgătorii și la nelegiuiții care-i fuseseră clienți. În trecut cântărise uneori în minte binele și răul, adevărul și înșelătoria, de fiecare dată cu o doză rezonabilă de îndoială. Până în prezent însă, Vail nu se gândise niciodată la întrebarea pe care Shakespeare i-o puneă într-un mod atât de sugestiv: oare glasul său fusesse mincinos, deși meșteșugit?

Mergând cu gândul în trecut, Vail își dădu seama că însuși Stampler iscase întrebarea în mintea lui, cu zece ani în urmă, în timp ce era dus la Daisyland: era vorba de un comentariu subtil, făcut poate în glumă, dar care pe Vail îl obsedase luni întregi. Într-un târziu, Vail ajunsese la o concluzie inevitabilă: în calitate de slujitor al baroului, avea datoria de a oferi clientului cea mai bună apărare cu putință, ceea ce făcuse întotdeauna cu brio. Așadar, până la urmă, Vail lăsase deoparte orice fel de gânduri, considerându-le simple abstracții. Însă – așa cum recunoștea acum în sinea lui — numai după ce gândurile cu pricina îi influențaseră decizia de a accepta funcția de prim-procuror.

În acest moment, într-un cutremurător déjà vu, Vail putea înțelege ce se întâmplă, fiindcă nu cunoștea decât un detaliu al enigmei, un moment din timp despre care nu vorbise nimănui și pe care nu-l putea destăinui nimănui.

Sonerie telefonului îi întrerupse șirul gândurilor. Naomi ieși din biroul lui și se duse să răspundă la masa ei de lucru. O clipă mai târziu se înapoie.

— E pentru tine, Harve. Buddy Harris de la IBI.

— Ce dracu' mai vrea și Buddy? exclamă St. Claire aproape cu glas tare, ieșind din birou ca să răspundă la telefon.

— E cam obscur mesajul citatului din Shakespeare, spuse Stenner în lipsa lui St. Claire.

— Mda, răspunse Vail. În cazul Rushman, mesajele se refereau de fiecare dată la arhiepiscop. Acum despre cine naiba vorbește?

St. Claire se întoarse în biroul lui Vail, încruntat la față.

— Încă una.

— Ce! exclamă Vail.

— Unde? întrebă Stenner.

— În Hilltown, Missouri. La vreo cincizeci de kilometri de St. Louis. Un bărbat de rasă albă, în vârstă de douăzeci și șase de ani, lucrător la mesagerii, care ducea un colet la o locuință particulară, a fost ciopârțit în fel și chip. Harris zice că poliția din St. Louis se ocupă de caz și că păstrează secretul. Deocamdată, nu vor să dea prea multe amănunte presei. Buddy spune că azi-dimineață tocmai discuta cu un polițist din estul orașului St. Louis despre un caz de trafic de droguri, când omul l-a informat că pe malul celălalt al fluviului aveau o crimă cu mutilare. Buddy a sunat la poliția din St. Louis, dar cei de acolo n-au vrut să sufle o vorbă. Până la urmă, i-au spus că tipul acela de la

mesagerii fusese hăcuit și ciopârțit. Buddy e de părere că seamănă cu crima de la Gideon.

— Le-a pomenit de cazul Balfour?

— Nu. Nu le-a povestit nimic. Doar a ascultat.

— Se cunoaște numele victimei?

— Încă nu a fost dat publicității. Nu i s-a descoperit nici o rudă.

Buddy zice că polițiștii sunt cătrăniți până peste cap.

— Ei bine, surpriză, surpriză! exclamă Naomi.

Vail rămăsese nemișcat, sprijinit de spătarul fotoliului. Se uita fix la Stenner, fără să clipească, adâncit în gânduri. În cele din urmă, spuse:

— Dacă în spatele acestor asasinate e Stampler, cum își găsește victimele? Gideon, Illinois? Hilltown, Missouri? Sunt locuri pe care abia le poți descoperi pe hartă.

— Și dacă e implicat, cum dracu' face, când e sub pază strictă la sanatoriu? întrebă St. Claire.

— Poate că nu Stampler e autorul, sugeră Stenner. Poate există un imitator care a aflat despre ministranți.

— Și a așteptat zece ani ca să treacă la treabă? replică Vail.

— O fi leneș, zâmbi Flaherty.

Vail se aplecă în față, cu coatele pe birou, și, încleștând pumnii, își sprijini bărbia în ei. Îl privi țință pe St. Claire câteva secunde.

— Harvey, vreau să prinzi avionul de St. Louis mâine dimineață la prima oră. Află tot ce poți de la secția de criminalistică a poliției de acolo.

— Nu pot, șefule, dimineață sunt la tribunal, cu cazul Quarries.

— Abel?

— Mâine am două audieri.

— Eu sunt disponibil, se oferi Flaherty.

— Okay, te duci tu. Naomi, rezervă-i un loc lui Dermott la primul avion și aranjează să-l aștepte o mașină la aeroport. Dermott, sună-l pe Buddy și obține numele câtorva persoane cu care să poți sta de vorbă.

— E în regulă.

— Naomi, fă-mi legătura cu Bascott, la Daisyland. Trebuie să discut cu el personal. Poate fi la ședință și cu Dumnezeu, vreau să vină la telefon chiar *acum*.

Trecură zece minute până când Naomi reuși să-l aducă la telefon pe directorul sanatoriului psihiatric de stat Vail uitase cât de dezarmantă era vocea subțirică a acestuia.

— Domnule Vail, zise doctorul după saluturile de rigoare, în ultimii... parcă opt ani, de cazul Stampler s-a ocupat doctorul Samuel Woodward. Ăă... Stampler... e pacientul lui și aş prefera să discutați cu el personal, dacă aveți unele întrebări privitoare la...

— Care este starea lui Stampler în momentul de față? întrebă Vail, tăindu-i vorba.

— Repet, aş prefera să...

— Doctore Bascott, s-a ivit o problemă și am nevoie de răspunsuri la câteva întrebări. Dacă cel cu care trebuie să discut e doctorul Woodward, atunci dați-mi-l la telefon.

— E în concediu, la pescuit în Wisconsin. Se întoarce mâine seară. Am să-i spun să vă sune...

— Poimâine dimineață sunt la dumneavoastră, anunță Vail cu o urmă de iritare în glas. Vă rog să-mi aranjați o întrevedere atât cu doctorul Woodward cât și cu Stampler.

— Domnule Vail... ați fost... ăă... avocatul lui Aaron. În zece ani nu ați venit să-l vizitați. Nu cred că...

— Poimâine dimineață, repetă Vail. Am să-l văd atunci. Și trânti receptorul. La dracu'! exclamă el. Bascott mă duce cu vorba. Naomi, aranjează să pot zbura la Daisyland cu elicopterul special poimâine dimineață la ora opt.

— S-a făcut.

În aceeași seară, la ora șase, Stenner își făcu apariția, ca de obicei, în ușa biroului lui Vail.

— Ești gata de plecare?

— Da, răspunse fără chef Vail.

Dar nu apucă să se ridice de pe scaun că sună telefonul. Era Paul Rainey.

— Nu reușesc să-l prind pe Jim Darby, spuse el.

— Cum adică, nu reușești să-l prinzi?

— Toată după-amiaza am fost ocupat la tribunal cu o dare de sentință. Nu am avut timp să telefoniez până acum o oră sau două. Probabil că e plecat cu amicii. Lasă-mi răgaz până mâine dimineață. Ți-l aduc acolo. Vail șovăi câteva secunde. Sunt convins că pot da de el, Marty. Pur și simplu, am fost copleșit de treburi.

— Bine, Paul. Ora nouă dimineață. Dacă nu vine, cer șerifului să emită mandat pentru fugă de justiție.

— Nu va fi nevoie.

— Paul, eu încerc să fiu corect. După mine, Darby ar putea fi și în drum spre Rio.

— Ce dracu', doar nu știe că există un mandat pe numele lui. Probabil că face scandal pe undeva. Ți-l aduc mâine dimineață.

— Ai acceptat să-ți fie client, răspunzi pentru el. Te-ai mai gândit la discuția noastră de la prânz?

— Încă nu am vorbit cu el, răspunse Rainey, în glasul căruia se ghicea o undă de nerăbdare.

— Ne vedem mâine dimineață, încheie Vail și puse receptorul în furcă. Ridică privirea către Stenner. Am emis un mandat pe numele lui James Darby, sub acuzația de crimă cu premeditare, iar Rainey pare nițel cam speriat. Dacă nu mi-l aduce pe Darby până mâine dimineață la nouă, vreau să iei doi dintre cei mai buni oameni ai tăi, precum și pe cineva din biroul șerifului. Să mi-l găsești pe Darby și să mi-l aduci aici.

Stenner încuviință, dar rămase pe gânduri.

— Ce te frământă? întrebă Vail.

— Poppy Palmer, răspunse Stenner.

— Ce-i cu ea?

— Mă gândeam că poate a intrat în panică. Poate...

Lăsă fraza în suspensie, ca un semn de rău augur.

— Ai o imaginație morbidă, Abel.

— Sunt polițist de aproape douăzeci și cinci de ani, răspunse Stenner. Experiența m-a învățat să fiu așa.

— Ce vrei să faci?

— Să mă duc la ea și s-o sperii puțin, să văd dacă reușesc să-i găsesc un punct nevralgic. Darby e acuzat de crimă cu premeditare, iar ea e un martor cheie.

— Cum rămâne cu audierile de mâine?

— Mă descurc între ele.

Vail chibzui puțin și încuviință.

— Bine, spuse el. E a ta. Du-te și găsește-i pe amândoi.

La secția de criminalistică a politiei din St. Louis nu era aproape nimeni în momentul în care Flaherty ajunsese la biroul central – o încăpăre înăbușitoare, ticsită cu mese de lucru, telefoane, fișete și computere. Înăuntru se găseau doar doi polițiști: căpitanul Oscar Gilanti, șeful secției, care conducea cercetările, și sergentul Ed Nicholson, un veteran al meseriei care avea atitudinea plină de demnitate și înfățișarea clasică a unui agent FBI. Cei doi polițiști se dovediră mai amabili decât se așteptase Flaherty. Căpitanul era un bărbat scund și pleșuv, cu excepția unor cărlionți de par negru în jurul urechilor. Avea cearcăne adânci sub ochi și obraji umbriți de barba nerasă de două zile, iar costumul arăta de parcă ar fi dormit îmbrăcat cu el, ceea ce probabil se și întâmplase. Vorbea răgușit, din pricina lipsei de somn.

— Trebuie să mă întorc la locul faptei, mârâi el către Flaherty. Ți-l dau pe sergentul Nicholson, să te însoțească toată ziua. Cunoaște la fel de multe ca oricare altul despre porcăria asta. Cum ziceai că te cheamă?

— Dermott Flaherty.

— Okay, Dermott, dacă vrei să mergi pe undeva sau să vezi ceva, Nick te va duce cu mașina. Am pregătit un pachet pentru dumneata: fotografii, rapoarte preliminare și alte tâmpenii. Probabil că raportul de autopsie nu ne va parveni până mâine. Dacă aveți nevoie de el, vi-l putem trimite prin fax.

— Nu știu cum să-ți mulțumesc, domnule căpitan.

— Ce dracu', dacă voi știți câte ceva, v-am fi recunoscători să ne țineți la curent. Avem nevoie de tot sprijinul în problema asta. O porcărie fără seamăn.

— Îmi imaginez.

— Sunt la locul crimei, Nick. Dacă Dermott vrea să vină și el, adu-l acolo.

— Bine.

Sergentul, în mod vădit un adept al regulamentului, îl întrebă binevoitor pe Flaherty dacă avea armă.

Flaherty zâmbi.

— Sunt asistentul procurorului districtual, domnule sergent, zise el. Lucrurile n-au ajuns încă să stea chiar *atât* de prost.

Polițistul chicoti. Era vechi în meserie, înalt, cu spatele foarte drept, cu un obraz bronzat și aspru, ochi ageri și blânzi și un păr câne-piu, înspicat. Nicholson descuie sertarul de la masa de lucru și-și scoase pistolul H&G de nouă milimetri, pe care îl vârî în tocul de la centiron. Își purta și insigna tot la centură, ca un vechi șerif texan. Împinse către Flaherty un dosar voluminos aflat pe birou.

— Mai întâi, ai putea să arunci o privire la fotografia asta, ca punct de referință. Hilltown se găsește la vreo cincizeci de kilometri după barieră, la nord-est de drumul național 44. Locuința lui Spier e la câțiva kilometri în afara orașului, o casuță din prefabricate, cu etaj, două dormitoare, bucătărie, salonaș, o baie mare și cam atât. E ascunsă între copaci. Fotografia luată de sus arăta casa la capătul unui drum nepietruit de o jumătate de kilometru, care șerpuia printre pini pitici și ceapraz. Dincolo de ea, drumeagul dădea într-un alt drum de țară, care ducea până la un lac. Calvin Spier și soția lui – proprietarii casei – sunt plecați la Las Vegas. Ar fi trebuit să se întoarcă de-abia la mijlocul săptămânii viitoare, dar se înapoiază acum.

— Soții Spier îl cunosc? Întrebă Flaherty.

— Spier zice că nu. Vrei să mergi până acolo? Cu mașina, în jumătate de oră am ajuns – îi făcu cu ochiul – dacă aprind girofarul.

Flaherty încuviință din cap și răspunse:

— Dumneata ești șeful.

Drumul era plăcut, în ciuda unei ploii care bloca vizibilitatea. Nicholson, căruia îi plăcea să aibă companie, vorbea cu glas liniștit și autoritar, punându-l la curent pe Flaherty cu prologul crimei, în timp ce tânărul avocat al acuzării cerceta sumar conținutul pachetului. Fotografiele îi confirmară bănuiala că era vorba de o repetare a asasinatului Balfour/Gellerman.

— Cel care a găsit cadavrul are un magazin universal la marginea șoselei din care pornește drumul către casa Spier, povesti Nicholson. Ieri dimineață, când s-a trezit, a observat printre copaci microbuzul de la mesagerii. Cum mașina nu s-a mișcat de acolo până la ora prânzului, omul s-a dus să arunce o privire în casa vecinului. Ușa de la intrare era larg deschisă. Atunci a auzit bâzâit de muște. Cât pe ce să facă infarct când a dat cu ochii de tânăr, căsăpît într-un hal fără hal. Unde mai pui că era mort de vreo șaisprezece ore.

— Cum se numește victima? Întrebă Flaherty.

— Alexander Lincoln, răspunse Nicholson. I se spunea Lex.

Alex Lincoln, se gândi Flaherty. *Ultimul dintre miniștrani*.

Afară de unul singur. Aaron Stamper.

Când ajunseră la locul crimei, stropii de ploaie picurau de pe panglicile galbene care delimitau un perimetru larg în jurul casei. La marginea drumului era parcată mașina șerifului. Un polițist le făcu semn că puteau să treacă. Apropiindu-se de casă, văzură mai multe mașini de poliție parcate una în spatele alteia.

— Va trebui s-o luăm la picior, zise Nicholson, ridicându-și gulerul hainei.

Cei doi bărbați coborâră din mașină și începură să alerge prin ploaie până la mica verandă din fața casei. Mai mulți polițiști în impermeabile galbene stăteau sub acoperiș. Oamenii îi salutară din cap pe Nicholson și Flaherty, care se adăpostiră sub streșină.

— Nenorocită ploaie, Nick, zise unul dintre polițiști. A spălat urmele de pași, de cauciucuri, tot. Șeful e negru de supărare.

Nicholson și Flaherty rămaseră câteva clipe în pragul ușii de la intrare. Un polițist în civil stătea în picioare lângă ușă, însemnându-și ceva într-un carnetel.

— Noroc, Nick, salută el. Mare porcărie, nu?

— Așa e. Ray Jensen, ți-l prezint pe Dermott Flaherty. E avocat al acuzării la procuratura districtuală din Chicago.

Jensen îi întinse mâna.

— Ce te aduce aici? Întrebă el.

— Avem un caz la Chicago. Cale lungă, dar s-ar putea să existe o legătură.

— Ne-ar fi de mare folos dacă am avea vreun fir, zise Jensen. În clipa de față suntem în aer.

Un coridor conducea spre partea din spate a casei. Flaherty văzu liniile desenate cu cretă albă care marcau conturul picioarelor victimei acolo unde ieșeau pe coridor. Ținea o fotografie a interiorului casei, luată din cadrul ușii de la intrare, din fața lui. Picioarele lui Lincoln ieșind pe ușă puteau fi văzute încă de la jumătatea coridorului.

— Soții Spier au lăsat o lumină aprinsă în sufragerie, spuse Jensen. În rest, casa era cufundată în întuneric. După părerea mea, ucigașul l-a chemat pe Lincoln aici special ca să-și facă treaba lui murdară.

Trecură pe lângă sufrageria plină cu păpuși drăgălașe, perne brodate și zeci de fotografii. Mobila era acoperită cu folii de plastic. Flaherty simți în nări mirosul dulce-acrișor de sânge și de moarte. Camera în care fusese comisă crima era o încăpere micuță, cu șemineu. Uși glisante cu glasvand dădeau către o verandă închisă, aflată pe o latură a casei. O altă ușă ducea în bucătărie, care ocupa toată partea din spate a locuinței. Se vedea sânge peste tot: pe pereți, pe tavan, pe covor. Flaherty găsi o fotografie reprezentând întreg cadavrul. Lincoln zăcea pe o coastă, cu capul sucit într-o parte. O tăietură îngrozitoare aproape că-i retezase capul. Gura era căscată, ca cea a unui pește mort. Rănile erau numeroase și înspăimântătoare. Lincoln avea pantalonii trași în jos până la genunchi și organele genitale retezate. Rezultatele acestei brutale amputări îi fuseseră îndesate în gură.

Flaherty frunzări printre fotografii până dădu de un prim-plan reprezentând ceafa victimei.

Era acolo: „R41.102”. Flaherty nu se pierdu cu firea. Continuă să se uite la fotografii.

— Cum a intrat? Mă refer la asasin, întrebă el.

— A spart o fereastră din spatele casei, răspunse Jensen. Din câte ne putem da seama, a studiat locul cu multă atenție. Știa că drumul din spate, cel care duce la lac, va fi pustiu în această perioadă a anului, îndeosebi după lăsarea întunericii. A venit pe acolo, a oprit lângă casă și a urcat pe verandă, pătrunzând în casă prin ușa glisantă cu glasvand. Aici vine partea cea mai interesantă. Noaptea trecută a plouat, dar în casă nu există urme de pași, iar veranda a fost spălată cu furtunul, așa că nici acolo nu am găsit nimic. Eu cred că nemernicul și-a scos pantofii înainte de a intra în casă. Pe urmă, la plecare, a spălat veranda cu furtunul, așa că nici acolo nu există urme. Probabil a folosit furtunul ca să se spele și de sângele victimei. Vreau să spun că, judecând după fotografiile cu Lincoln, ticălosul ar fi trebuit să fie mânjit din cap până în picioare.

— Mda, cineva și-a învățat lecția bine de acasă, întări Flaherty, continuând să caute printre fotografii. Indiferent cine l-a atras în cursă pe Lincoln, știa că Spier și soția lui erau plecați. Într-un orașel ca acesta...

— S-a anunțat în *Post-Dispatch*, spuse Nicholson.

— Ce anume?

— Că Spier și nevastă-sa plecau la Vegas. A fost publicată o relatare în pagina mondenă. Tipul conduce o camionetă și a câștigat o excursie, drept premiu pentru zece ani de serviciu fără nici un accident sau mențiune negativă.

— Dar coletul?

— A fost expediat din estul orașului St. Louis, de la una dintre secțiile de mesagerii care ambalează și trimit obiecte, îl informă Jensen. La ora pauzei de prânz. Locul era ticsit, nimeni nu-și amintește nimic în legătură cu cel care a expediat pachetul. Numele și adresa expeditorului sunt fictive.

Flaherty se uită la chitanță. La rubrica „Expeditor” figura un anume domn Lafferty.

— Cunoști vreun Lafferty? întrebă polițistul.

— Nu, răspunse Flaherty. Victima a luat ea singură coletul, nu?

— Da. Se văicărea că trebuia să vină aici după program și să facă un drum dus-întors cu mașina pe întuneric.

— Ce-i cu acest... Lex Lincoln? Se cunoaște ceva despre el?

— Era un băiat tânăr, avea douăzeci și șase de ani și lucra la mesagerii de doi ani, de când a venit din Minneapolis.

— Minneapolis? Acolo ați aflat ceva?

— Nimic despre el. Nici o înregistrare. Șeful lui – un tip pe nume Josh Pringle – zice că era un bun muncitor, întotdeauna punctual, glumeț din fire. Până acum nu i-am descoperit nici un dușman. Mare crai – în noaptea când a fost ucis avea aranjate două întâlniri.

— Poate că l-au violat în grup, zâmbi Flaherty.

Polițistul cel vârstnic începu să râdă.

— Din câte am auzit noi, amândouă fetele au fost distruse când au aflat vestea.

— S-a furat ceva? Întrebă Flaherty.

— După cercetările întreprinse de noi, nimic, răspunse Jensen.

Soții Spier ne vor putea spune cu certitudine, însă eu socotesc că putem înlătura mobilul tâlhăriei. Victimei i s-a întins o cursă. Singurul obiect despre care știm sigur că a fost luat este catarama de la cureaua lui Lincoln.

— Catarama?

— Da. Un unicat – steagul american imprimat pe alamă, zise Nicholson. Catarama a fost detașată de curea. Și încă ceva. Priviți această fotografie: pe ceafa lui Lincoln e scris cu sânge R41.102. Vă spune ceva?

Înainte să poată răspunde, în casă se înapoie Gilanti, scuturându-și haina de ploaie. Veni pe coridor, pășind greoi, cu figura încrunțată, vorbind de unul singur, în timp ce se apropia de Flaherty, Jensen și Nicholson.

— Nu avem o descriere a asasinului, nu avem o descriere a vehiculului, nu avem absolut nimic. Iar cel care a făcut treaba asta e cale de optsprezece-douăzeci de ore depărtare de noi. Se opri lângă cei trei bărbați, privind scârbit în podea. La dracu', în momentul de față javra ar putea fi la jumătatea distanței până la New York.

— Discutăm cu toată lumea din orașel și din împrejurimi, zise Jensen. Verificăm toate vehiculele care au trecut pe aici între șapte și zece seara. Controlăm stațiile de benzină în ambele sensuri ale drumului național 44. Reținem tot ce e suspect. Iisuse, asta înseamnă jumătate din mapamond. Cu o asemenea descriere, o să ne urnim de-abia la anul.

— Poate mai aflăm unele noutăți de la medicul legist, zise Nicholson. Sânge, fibre, mostre de ADN, ceva.

— Da, sigur. Poate, dacă suntem copii cuminți, primim și acadele. Nu avem *nimic*! Nu știm ce sau pe cine dracu' căutăm, dacă e bărbat sau femeie, nici încotro a apucat-o. Doamne, criminalul ar putea fi aici, privind de dincolo de panglici, și noi tot n-am avea habar. Apoi se uită la Flaherty și ridică din umeri. Ai vreo idee, Dermott?

Flaherty îi adresă un zâmbet leneș.

— Eu îi condamn, căpitane. Nu mă prea pricep să-i prind.

— Ei, băieți, îmi pare rău că v-am pus pe foc. Duceți-vă înapoi la treburile voastre. Gilanti făcu câțiva pași, apoi se întoarse și-l privi pe Flaherty. Dermott, dacă afli ceva, orice ne-ar putea fi *dracului* de ajutor, să știi că-mi botez primul copil cu numele dumitale, chiar dacă-i fetiță.

— Mulțumesc pentru sprijinul acordat, căpitane.

— E în regulă, răspunse Gilanti și porni prin ploaie.

— Ce era în coletul pe care l-a livrat Lincoln? Îl întrebă Flaherty pe Jensen.

— Asta e chestia cea mai scârboasă dintre toate, răspunse Jensen. Nimic altceva decât asta, înfășurată într-o grămadă de șervețele.

Flaherty privi obiectul și, brusc, un fior de gheață îi străbătu șiră

spinării.

Şeful poliţiei, Hiram Young, tocmai se așezase să mănânce de cină când sună telefonul.

— La dracu', mormăi el printre dinți, apucând receptorul. Probabil că potaia lui Abe Green face iar prăpăd în ograda cuiva. Alo!

— Domnul Hiram Young?

— Da, răspunse cu asprime șeful poliției.

— Domnule, numele meu este Dermott Flaherty. Lucrez la procuratura districtuală Chicago.

— Am discutat deja cu oamenii dumitale. De câte ori trebuie să vă spun...

— Iertați-mă domnule. Nu am decât o singură întrebare.

— Tocmai mă așezasem la masă.

— Nu vă rețin decât un minut. A dispărut ceva din casa familiei Balfour când a fost asasinată Linda Balfour?

— Oameni buni, v-am spus deja că mobilul nu a fost jaful.

— Nu mă refer la jaf, domnule. Mă refer la vreun obiect nesemnificativ. Ceva ce nu ar prezenta importanță pentru cineva din afară.

Urmă o lungă pauză. Young propti receptorul între umăr și obraz, începând să-și ungă cu gem un biscuit fierbinte.

— Nu era mare lucru, răspunse el.

— Ce anume?

— Un pește împăiat.

— Un pește stând pe un soclu?

— Nu, un mic delfin împăiat. Avea pe o parte inscripția ST. SIMONS ISLAND, GA. George îl cumpărase pentru Linda în luna de miere.

— Unde era obiectul? Vreau să spun, în încăperea unde a avut loc asasinatul?

— Da. Pe consola șemineului.

— În aceeași încăpere unde a fost comisă crima?

— Asta v-am și spus.

— Mulțumesc, domnule. Mi-ați fost de mare ajutor. La revedere. Young trânti receptorul în furcă.

— S-a întâmplat ceva, iubitele? Întrebă soția lui.

— Un grangure de procuror districtual de la Chicago încearcă să-și vâre nasul în treburile noastre, răspunse el și se apucă să mănânce.

— Abel? Sunt la aeroportul din St. Louis, îl anunță Flaherty pe Stenner. Trebuie să mă grăbesc, pasagerii au început deja să se îmbarce. Ajung la șapte și cinci.

— Vin să te iau. Ai aflat ceva?

— Multe. Cred că diseară trebuie să stăm de vorbă cu Martin și Jane Venable. Nu există nici un dubiu că avem de a face cu același asasin. Victima are chiar și simbolul scris pe ceafă. Hai să ți-l spun, poate se repede Harve până la bibliotecă, să vadă despre ce e vorba. Ai un creion?

— Da.

— R41.102.

— R41.102, repetă Stenner. Ne ocupăm de el chiar acum.

— Bine. Ne vedem la șapte.

Jane Venable se aplecă deasupra cratiței cu spaghetti și, ținându-și buzele, gustă puțin sos din lingura de lemn. *Destul de bun*, își spuse ea, mai presărând puțină sare. Aruncă o privire spre masă. Ceva mai devreme, băiatul de la florărie adusese un uriaș aranjament floral, însoțit de câteva cuvinte: „Nu se pot compara cu frumusețea ta. Marty.”

Pentru prima oară după ani de zile, Jane simțea că începe să trăiască o viață nouă, dincolo de pereții biroului. Făcuse avere, în schimb nu avusese parte nici măcar de simulacrul unei vieți intime. Iar acum, în numai câteva zile, totul se schimbase. Cu ochii țintă la flori, se întrebă în sinea ei: *Dumnezeule, nu cumva mă îndrăgostesc de bărbatul acesta?* Dar respinse ideea tot atât de repede. *Nu-i decât un flirt, nu-i acorda mai multă importanță decât merită.*

— Nu mi-am închipuit că gătești ca un adevărat maestru bucătar, zise Vail. Unde ai învățat să pregătești spaghetti italienești? Doar nu ești italiancă.

— Mama era. S-a născut la Florența. La vârsta de optsprezece ani a fost translatoare la procesul de la Nürnberg.

— Aha, va să zică de la ea ai moștenit înclinația spre duritate.

— Nici tata nu era un om prea blând. La proces a fost avocatul guvernului — acolo s-au cunoscut. După aceea, a fost procuror federal timp de cincisprezece ani.

— Ce a zis când ai terminat cu magistratura și te-ai privatizat?

— S-a declarat întru totul de acord. Spunea că zece ani erau de ajuns, afară de cazul în care doream să ajung procuror general sau guvernator. Mie nu-mi trebuia o asemenea bătaie de cap.

— Cui îi trebuie? În politică există prea puțin adevăr.

— Nu știu, zise ea. Când eram procuror, credeam sincer că totul se învârteste în jurul adevărului, al dreptății și alte asemenea tâmpenii.

— Îți repet, e al dracului de puțin adevăr în politică, Janie.

— Știi ce se spune: adevărul înseamnă percepție.

— Nu, adevărul este percepția *juriului*, rectifică Vail.

— Te frământă vreodată problema? întrebă ea. Te preocupă să câștigi?

— Ce vrei să spui?

— Unii zic că pe amândoi ne obsedează ideea de a câștiga.

— E un punct de vedere. Uite, în primii ani de avocatură am apărut un puști care șterpелise dintr-o băcănie. Principala probă a acuzării era o pălărie de fetru. Acuzarea susținea că băiatul o pierduse când fugise din magazin. Eu i-am demontat pledoaria, am demonstrat că nu putea fi pălăria copilului, am făcut praf martorii și am transformat un caz deja clasat într-o debandadă. După ce a fost achitat, puștiul a venit la mine și m-a întrebat: "Acum îmi puteți da înapoi pălăria?" Chestia m-a preocupat atât de mult, încât într-o seară, când cinam împreună cu un ju-decător — care mai târziu avea să-mi devină unul dintre cei mai buni prieteni — i-am povestit cele întâmplate. Știi ce mi-a spus?, Asta nu era problema ta, ci a acuzării. Și acum, dă-mi, te rog, untul."

Ea râse încetisor.

— Și care-i morala, Vail?

Vail sorbi o înghițitură de vin și chicoti.

— Nimeni nu a afirmat niciodată că viața e cinstită — cred că,

dacă există vreo morală, atunci asta este.

— Un răspuns cinic, domnule procuror.

— Nu există garanții. Noi ne dăm toată silința, indiferent cât de bun sau de rău e adversarul. Aici nu se pune problema să câștigi, ci să faci tot ce-ți stă în putere.

— Presupun că am putea practica eutanasia asupra tuturor avocaților incompetenți din lume, ca să curățăm terenul. E singura cale de a ne apropia de adevărata justiție într-o sală de tribunal. Ți-ai pus vreodată întrebarea, Martin? Când *ști* că adversarul e incompetent?

— Nu, asta îmi face sarcina mult mai ușoară. Doar nu suferi de sentimentul vinovăției numai pentru că ai succes?

— Nu, răspunse ea, dar în glas îi stăruia o umbră de îndoială.

— Janie, în anii cât ai fost procuror, ai adus vreodată în instanță un om pe care-l socoteai nevinovat?

Ea rămase șocată de întrebare.

— Bineînțeles că nu! veni răspunsul.

— Ai apărut vreodată o persoană pe care o considerai vinovată?

Ea ezită mai mult timp.

— Niciodată nu-mi pun întrebarea, răspunse în cele din urmă.

El întinse brațele în lături.

— Vezi, e un punct de vedere. Am încheiat cu prezentarea probelor. Aprinse o țigară și se lăsă pe spate în fotoliu, urmărind-o un timp cu privirea în tăcere. Cred că de vină e cazul Stoddard, zise el.

— Ce vrei să spui?

— De aici a pornit toată flecăreala asta, de la cazul Stoddard. Te frământă un gând.

— Ceva nu-i în regulă în povestea asta. Ceva nu are sens. Femeia asta îmi interzice s-o apăr și eu nu știu de ce.

— Probabil că nici măcar nu ar trebui să discutăm subiectul. Îmi pare rău că am adus vorba.

— Amândoi vrem să aflăm ce s-a petrecut în realitate în seara aceea în apartamentul lui Delaney, nu-i așa? întrebă ea.

— Știm ce s-a petrecut.

La masă se așternu tăcerea, întreruptă într-un târziu de un oftat al lui Jane.

— Ai dreptate, nu ar trebui să discutăm.

— Hai să facem o înțelegere. Când suntem împreună, lăsăm în raft cărțile de drept.

Venable zâmbi și ridică paharul.

— Mie îmi convine, răspunse ea. Întinse cealaltă mână și-l mângâie pe obraz. El se ridică, ocoli masa până în dreptul ei, îi prinse obrazul în mâini și o sărută cu tandrețe pe buze. Cum rămâne cu desertul? șopti ea printre sărutări.

— Mai târziu.

În clipa aceea sună telefonul.

— Lasă-l să sune, zise Jane cu ochii închiși, căutându-i limba cu a ei.

Robotul intră în funcțiune. Vail recunoscuse un glas familiar.

— Doamnă Venable, aici Abel Stenner. Vă rog să mă iertați că vă deranjez acasă, dar e absolut necesar să dăm de Martin Vail...

— Oh, lisuse, gemu el.

— Dacă la primirea acestui mesaj știți cumva unde se află...

— Și mai ziceai să lăsăm treburile la serviciu când venim acasă, spuse ea.

Vail se duse până în colțul tejghelei din bucătărie și răspunse la telefonul portabil.

— Da, Abel.

Nu încercă să-și ascundă exasperarea.

— Regret din suflet că te deranjez, Martin, dar s-a întors Flaherty. Trebuie să stăm de vorbă.

— Ce? Chiar acum?

— Da. Și cred că e timpul s-o punem în temă și pe Jane Venable.

— De ce?

— Ai să înțelegi când vom ajunge acolo. Aș vrea să-i iau cu mine pe Harve și pe Dermott. Știu că venim pe nepusă masă, dar e foarte important.

— O clipă. Acoperi receptorul cu palma. Îmi pare rău că-mi aduc problemele la tine acasă, Janie, dar Abel spune că trebuie să stea de vorbă imediat cu noi.

— Cu amândoi? Ce s-a întâmplat?

El șovăi o clipă, apoi spuse:

— E în legătură cu Aaron Stampler.

— Oh, Doamne! exclamă ea și pe chip i se întipări o expresie de curiozitate și de teamă. Da, desigur, răspunse imediat.

— Veniți, spuse Vail și închise telefonul.

— Ce înseamnă toate astea, Martin?

Vail îi povesti despre cazul Balfour și cel din Missouri, precum și despre semnificația lor. Ea ascultă fără un cuvânt, făcând ochii din ce în ce mai mari, pe măsură ce el îi descria în detaliu cazul Balfour.

— Este exact același mod de operare, până la inscripțiile scrise cu sânge pe ceafa victimelor. Harvey a obținut citatele din cărțile lui Rushman, care se află acum la Newberry.

— Cum rămâne cu Stampler? fu prima ei întrebare.

— Încă se află la Daisyland, sub pază strictă. Din câte știm, vreme de zece ani nu a avut nici un contact cu lumea exterioară.

— Ucigașul e un imitator?

Vail ridică din umeri.

— Posibil. Un imitator ar fi putut descoperi câteva dintre citatele însemnate în cărți. Dar *nu* și rolul jucat de Linda Gellerman în aceste crime, fapt care nu a fost adus în discuție la tribunal. Ai arătat vreodată cuiva banda?

— Bineînțeles că nu. Am șters-o chiar a doua zi după terminarea procesului. Dar tu?

— Nu. Însă amănuntele *existau* pe benzile înregistrate de Molly Arrington în timpul întrevederilor cu Stampler.

— Și unde sunt aceste benzi?

— Probabil în evidența arhivei.

— După toți acești ani... Începu Jane.

— Da, încuviință Vail. După toți acești ani. Chipul lui căpătă un aer foarte serios. Ascultă, aș vrea să-ți mărturisesc ceva. Ceva ce nu am spus nimănui până acum. Ține de confidențialitatea relației avocat client.

— Ce anume? întrebă ea, vădit interesată.

— Uite, am petrecut câteva luni ca să pun la punct apărarea perfectă pentru Stampler. Boala psihică numită personalitate multiplă. Aaron era băiatul genial și inocent, în timp ce Roy era geamănul cel rău, care făcea toate blestemățiile. Strategia a avut succes. Dar în ziua aceea, pe când era scos din sala de judecată, Aaron – *Aaron*, nu Roy, îi deosebeam foarte bine – s-a întors către mine cu un zâmbet șiret, aproape poznaș, și mi-a spus: „Și dacă, de fapt, Aaron n-a existat niciodată?” Apoi a început să râdă, în timp ce se pregăteau să-l ducă la Daisyland.

— Oh, lasă-mă, probabil că era doar umorul lui morbid, zise ea, ridicând din umeri.

— Poate. Dar dacă nu glumea? Dacă totuși m-a tras pe sfoară?

— Ei, haide, Martin, adineauri îmi țineai lecții despre crizele de conștiință. Crezi că se prefăcea?

— Nu. Nici medicul psihiatru n-a crezut. Mă refer la Molly Arrington.

— Atunci de ce îți faci atâtea probleme? În plus, nu poți vorbi ni-mănuși despre asta. Chiar *este* o remarcă absolut confidențială, făcută de clientul tău. Ai putea fi exclus din barou dacă ai da-o publicității.

— Dar dacă el dirijează cumva aceste omoruri?

— E pură speculație, domnule procuror. Bazată pe dovezi circumstanțiale greu de crezut. Ai nevoie de mult mai mult decât o remarcă întâmplătoare, niște circumstanțe și o criză de conștiință. În plus, tocmai mi-ai spus că Stamper se află sub pază strictă la Daisyland și că în toți acești ani n-a avut nici un contact cu lumea exterioară. Cum ar putea s-o facă?

Vail clătină din cap.

— Nu am idee, răspunse el.

— Tocmai mi-am amintit ceva drăguț, pe care mi l-a povestit cândva bătrânul Jack Yancey. Spunea că pe vremea când era tânăr avocat, a descoperit în cursul unui proces de crimă că clientul lui era vinovat. S-a dus la judecător și i-a spus că renunță, dar judecătorul i-a răspuns că era imposibil, că verdictul ar fi fost neconcludent, ceea ce ar fi făcut imposibilă rejudecarea. Și apoi, era o chestiune confidențială între Jack și clientul său. I s-a spus să facă tot ce-i stătea în putință, iar el s-a conformat. De fapt, a câștigat cazul, iar clientul lui a fost achitat.

— Ce părerea avea Yancey despre povestea asta?

— Tot ce mi-a spus a fost: „Dreptatea nu poate triumfa întotdeauna.” Așa că las-o baltă, domnule procuror.

Zâmbi și-l mângâie pe obraz.

Flaherty, St. Claire și Stenner sosiră câteva minute mai târziu, punând capăt conversației. Nu știau cum să-și mai ceară scuze.

— Mă bucur că te revăd, Abel, zâmbi Jane, întinzându-i mâna. A trecut mult timp.

— Am citit multe despre dumneata, zise el.

— Aceștia sunt Harve St. Claire și Dermott Flaherty, spuse Vail, încheind prezentările.

Luară farfuriile de pe masa pregătită pentru cină și dădură deoparte florile, făcând loc pachetului adus de Flaherty.

— Frumoase flori, spuse Flaherty, scoțând fotografiile și rapoartele din geanta de voiaj. E ziua dumitale de naștere?

Jane zâmbi.

— Nu, se mulțumi ea să răspundă.

— Ai pus-o în temă pe doamna Venable, Marty? Întrebă Stenner.

— Până la momentul plecării lui Dermott la St. Louis. Ce ai aflat?

— Okay, începu Flaherty. În primul rând, nu am nici o îndoială că e vorba de unul și același ucigaș. Același mod de operare ca în cazul Balfour. Întinse pe masă o parte din fotografiile cazului Lincoln. Aceeași diversitate de răni prin înjunghiere, același tip de mutilare ca și la victimele de sex masculin de acum zece ani. Mesajele scrise pe ceafa lor...

Șovăi o clipă, dar Vail se uită la el și-l îndemnă:

— Da? Continuă.

— Victima era Alexander Lincoln.

Pe chipul lui Vail se așternu surpriza, deși în clipa următoare se simți ridicol pentru că nu ghicise mai devreme.

— Ultimul dintre ministranți, zise el.

- Cu excepția lui Aaron Stamper, adăugă St. Claire.
- Ar putea fi implicate și alte persoane? întrebă Jane.
- Cred că răspunsul la întrebare se află aici, spuse Flaherty.

Acest obiect se afla în cutia pe care Alex Lincoln tocmai o livrase când a fost ucis.

Îi întinse lui Vail o fotografie făcută cu un aparat Polaroid. Acesta o privi și șopti "Iisuse!" Jane i-o luă din mână și rămase cu ochii la ea, pradă unui sentiment de oroare. Fotografia înfățișa cadavrul însângerat al Lindei Balfour, cu ochii înspăimântați ațintiți în tavan.

- Dumnezeule, cine este femeia asta? întrebă ea.

— Linda Gellerman Balfour, răspunse Flaherty. E limpede că poza a fost luată imediat după ce asasinul și-a terminat treaba. Se vede sângele țâșnind din rana de la gât.

- Prin urmare, cel sau cea care a ucis vrea ca noi să știm.

— Întocmai, doamnă. Aici avem de-a face cu un ucigaș în serie după toate regulile artei.

— Din acest moment vreau ca Jane să aibă lângă ea un paznic douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, ordonă Vail.

- Crezi că va porni pe urmele ei? întrebă St. Claire.

— Cine dracu' poate ști? I-a curățat pe ministranți, mi se pare logic ca în continuare să-și îndrepte atenția către principalii protagoniști ai procesului. Deocamdată, eu rămân peste noapte aici. Pot dormi în camera de oaspeți. E bine așa, Jane?

Vail pusese întrebarea destul de dezinvolt. Stenner nu scoase o vorbă. Se aplecă și mirosi florile, gest care nu scăpă neobservat de ceilalți.

- Orice crezi tu că e necesar, răspunse cu nevinovăție Jane.

— Cu siguranță că astfel rezolvăm problema logistică, spuse Stenner. Dimineața vă pot lua pe amândoi cu mașina, ca să vă duc la birou. Vom avea nevoie de doi oameni care să asigure paza afară de la căderea nopții până dimineața, când vin eu: unul în fața casei, celălalt în spate.

— Propun și un om de pază în interiorul casei pe timpul zilei, în caz că ucigașul pătrunde înăuntru, sugerează Flaherty.

- Bună idee, aprobă Vail.

— Poate nu strică să punem pe cineva și la tine acasă, Marty, adăugă St. Claire. În caz că ucigașul decide să-ți dea târcoale. Problema e că ar fi bine să prindem jigodia – scuzați-mi franceza, doamnă – înainte de a mai încerca ceva. Să-i întindem o cursă, ca să zic așa.

- Altă persoană? întrebă Vail.

- Shoa? propuse Stenner.

— Acum e la tribunalul suprem. Mi se pare greu de ajuns acolo, zise Vail. Avertizează-l și lasă-l pe el să ia măsurile de rigoare, dacă așa crede de cuviință.

— Ar fi cazul să ne pregătim și noi, spuse Stenner. Lumea o să creadă că ne-am ținut.

- N-are decât, zise Vail.

- Dar presa? întrebă Flaherty.

Vail își scărpină o clipă maxilarul.

— Nu va dura mult până va pune datele cap la cap. Totuși, să nu le dăm o mână de ajutor.

— Haideți să vedem ce știm până în momentul de față, îi îndemnă Stenner.

St. Claire se uită la Jane și zise:

— Primul mesaj a fost citatul din *Neguțătorul din Veneția*. Iată acum ultimul mesaj lăsat de ucigaș. Își scoase agenda și-i răsfoi

paginile. E din *Hamlet*, actul întâi, scena cinci:

*Știu o poveste unde fiecăare cuvânt
Ți-ar arde inima, ți-ar pune gheață-n sânge,
Chiar ochii ți i-ar scoate din orbite.
Rupându-ți ale inimii lăcate,
Ea ți-ar zbârli tot părul, fir cu fir,
Ca țepii ascuțiți de pe arici.*

Câteva momente nimeni nu reacționează, fiecare lăsa versurile să i se întipărească în memorie.

— Ei bine, se poate spune că are gusturi clasice, vorbe Jane. Din câte îmi amintesc, acum zece ani a citat din Hawthorne și Jefferson, acum citează din Shakespeare.

— Deja a relatat câteva întâmplări care-ți fac părul măciucă, spuse Vail.

Brusc, își aminti de înregistrările interviurilor luate de Molly Arrington lui Aaron/Roy. Era limpede că în ambele posturi era un bun povestitor. Și-l aminti pe angelicul Aaron descriind o experiență mai veche, cu accentul său caracteristic de Kentucky.

Când aveam — șapte sau opt ani? — era un predicator, reverendul Josiah Shackles. Un bărbat înalt și solid, slăbănog ca o prăjină, cu barbă neagră, lungă până la piept, și privire mânioasă... ca pozele din cărțile de istorie înfățișându-l pe John Brown când a fost prins la Harper's Ferry. Ați văzut poza asta, ochii care parcă văd prin tine? O privire de foc. Nu credea în mântuire. Dacă făceai o singură greșală, una singură! Dacă spuneai o mică minciună, erai sortit să ajungi în iad. Mă țintuia cu privirea, așa înalt cum era: „Uită-te la mine, băiatule", spunea cu glas de tunet, și eu ridicam ochii spre el, ca și cum m-aș fi uitat la un munte, iar el își îndrepta degetul către pământ și zicea: "Ai să mergi în iad, băiete!" Pe vremea aceea îl credeam, cum să nu-l cred? Reverendul Shackles a sădit în mine spaima asta. În Biblia lui nu exista pocăință și iertare.

După aceea Vail își mai aminti ceva. Imaginile fixate în memoria lui se trezeau încet la viață. Pentru prima oară ieșise la iveală Roy, în cursul unui interviu înregistrat de Molly Arrington. Aaron nu se vedea în cadru, iar Molly își verifica însemnările din carnet. Deodată, ridicase ochii. Vail își aminti că ea îi povestea ulterior cum avusese senzația că încăperea se golise de aer. Deschisese gura să respire. Atunci, pe peretele din spate apăruse o umbră, o mână se întinsese, prinzându-l pe a ei, și un glas necunoscut, o șoptă șuierătoare, încărcată de furie, îi spusese la numai câțiva centimetri de ureche: „O să te mintă." El stătea aplecat în față, la numai câțiva centimetri de obrazul ei. Dar nu era Aaron. Se schimbaseră. Părea cu cinci ani mai în vârstă. Trăsăturile i se înăspriseră, devenind arogante și împietrite. Ochii străpungători, aproape animalici, erau mai deschiși la culoare și sclipeau de dorință. Buzele păreau mai groase și răsfrânte într-un zâmbet lubric. „Surpriză", șoptise el și, brusc, întinsese mâna și o apucase de gât, strângându-o până când degetele i se înfipseseră în carne. „Nu poți să ții, așa că nici măcar nu încerca." Zâmbise. „Vezi mâna asta? Aș putea s-o răsucesc și să-ți frâng gâtul. *Pac!* Uite așa!"

Lui Vail îi venise brusc în minte și alte momente terifiante: Roy terminând de istorisit povestea cu reverendul Shackles și schimbând

dialectul ciudat de Kentucky al lui Aaron cu accentul tărăgănat al străzilor din Chicago, caracteristic lui Roy, alter ego-ul psihopat al lui Aaron. Amândoi aveau un captivant dar al povestirii.

Ne aflam sus, într-un loc numit East Gorge See. Cel mai înalt loc de prin părțile acelea. E vorba de stânca aceea ieșită în afară și care se prăvale drept în East Gorge, într-o prăpastie de vreo trei-patru sute de metri. De acolo de sus vezi cât cuprinzi cu ochii. Shackles obișnuia să urce până aici și să stea pe marginea prăpastiei, rostind predici. Răcnea cât îl ținea gura despre focul iadului și despre osândă veșnică, și vorbele lui erau purtate de ecou în toate direcțiile. Iar și iar. Îl lua mereu cu el pe Aaron. Atunci a fost prima oară când mi-am făcut apariția. Acolo sus. Mă săturasem. L-a târât după el pe Aaron, i-a arătat muchia prăpastiei, i-a spus că atunci când va cădea în iad va fi la fel ca prăbușirea de pe stânca aceea. Aaron înlemnise, dar preotul l-a înșfăcat și l-a silit să îngenuncheze, apoi a început să-l certe, ca și cum și-ar fi făcut încălzirea pentru predică. Când a început, totul era numai ură, focul iadului și blestem, toate îndreptate împotriva lui Aaron. Atunci am luat-o amândoi la fugă și ne-am ascuns în pădure, privindu-l cum umbla cu pași mari și cum vorbea de unul singur. Pe urmă s-a întors din drum și s-a înapoiat la stânca, unde a luat-o de la capăt, urlând că Aaron era sortit iadului și că era un păcătos. M-am furișat în spatele lui. La dracu', a fost ușor. Zbiera atât de tare că nici nu m-a auzit. Am cules o creangă frântă de pe jos, am venit până în spatele lui, am potrivit-o în mijlocul spatelui și i-am făcut vânt. S-a prăvălit drept în prăpastie. Buuf! Nici nu știu când a încetat să mai predice și a început să țipe, dar l-am văzut izbindu-se de stâncile de dedesubt. N-am vrut să-mi scape priveliștea. S-a dus de-a berbeleacul până jos, cu toate pietrele căzând peste el... peste ce mai rămăsese din el. Era spectaculos. Pietrele l-au îngropat chiar acolo unde căzuse.

Ascultând povestea, Vail ar fi trebuit să-și dea seama încă de atunci. Ar fi trebuit să-și dea seama...

Și, bineînțeles, mai târziu, Roy descriesese noaptea când fusese ucis arhiepiscopul Richard Rushman.

Aaron era în ușa dormitorului și, deodată, hâșș, ca și cum mâna Domnului ar fi pătruns în el și l-ar fi zgâlțâit puternic, ființa dinlăuntrul lui a ieșit la lumină și am apărut eu. În acel moment, am fost nevoit să preiau inițiativa, el ar fi dat totul peste cap. În sinea mea îmi spuneam că, poate, de data asta va duce lucrurile până la capăt, darnici vorbă. Nici pomeneală. Am pornit grăbit pe coridor, către bucătărie, și am încercat ușa de serviciu. Era descuiată. M-am întors în casă, mi-am scos pantofii, după care am luat un Yoo-Hoo din frigider și l-am băut. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul, dar băutura m-a calmat. Am deschis sertarul cu cuțite și le-am cercetat pe rând. Cel lat, de tranșat carne, era perfect. Va fi ca la tăierea curcanului de Ziua Recunoștinței. Am încercat lama, tăia ca briciul. Mi-am crestat degetul și l-am supt până când s-a oprit sângerarea. Apoi, am mers pe coridor, până în dormitor. Muzica era dată la maximum. Oda bucuriei. Mi l-am închipuit stând în dormitor și dirijând o orchestră imaginară. De-ar fi fost un afurisit de dirijor de orchestră, poate că nu ne-am fi cunoscut niciodată. Exact asta făcea. Aprinsese lumânări - ca să purifice aerul, după cum spunea el - un fel de tămâie. Inelul era pe noptieră, lângă pat. Întotdeauna își scotea inelul înainte de a face duș. Ceasul îl păstra, probabil că era antiacvatic,

însă inelul și-l scotea. Mai pricepe ceva, dacă poți. Deci, acolo era, blestematul de sfânt al orașului. Sfinția sa, în pielea goală, dirijând o orchestră invizibilă de îngeri. Muzica creștea în amploare. Mi-am zis: „Acum e rândul tău.” Așa că m-am dus, am luat inelul și mi l-am pus pe deget. Excelența sa habar nu avea. Își mișca brațele, cu ochii închiși, fără să știe de nimic. Am venit tiptil până în spatele lui și l-am atins pe umăr cu cuțitul. El s-a răsucit spre mine și, când a văzut cuțitul, am crezut că-i vor ieși ochii din cap. A priceput imediat semnificația. Am întins mâna cu inelul și i l-am arătat cu cuțitul, iar el a început să zâmbescă. Atunci am repezit cuțitul spre podea și asta l-a făcut să-i piară zâmbetul. A ingenuncheat, iar eu i-am fluturat pe sub nas degetul cu inelul. Episcopul s-a aplecat încet în față ca să sărute inelul, eu mi-am retras degetele și am ridicat cuțitul cu amândouă mâinile. Când a înălțat capul, hârșt! l-am tăiat gâtul. Am urlat: „Iartă-mă, Doamne!”, dar, în același timp, îi râdeam în nas. El s-a mișcat și nu l-am nimerit în gât, în schimb cuțitul s-a înfipt în umăr, cât pe ce să i-l reteze. El a țipat și a întins brațele. Nu știu cum de l-a ridicat și pe acela, dar a făcut-o. Am început să-l ciopârțesc, nimerind în brațe și în mâini. După aceea i-am luat gâtul, după care i-am înfipt cuțitul în piept de sus în jos. A fost o lovitură perfectă. N-a atins nici o coastă, a pătruns direct, până în plăsele, iar el a icnit „Oh!” și s-a prăvălit pe spate, smulgându-mi cuțitul din mână. Am fost nevoit să-i proptesc piciorul în piept ca să i-l pot scoate. Pe urmă am făcut tăietura aceea mare de la gât. Nu m-am putut stăpâni. Era ca un joc gratuit la automatul de popice. Sângele împrôsca peste tot. Știu fiecare tăietură pe care am făcut-o, toate erau perfecte. Treizeci și șase de răni prin înjunghiere, douăsprezece incizii, șaptesprezece tăieturi și o minunată amputare. Le-am numărat pe fiecare în parte.

— Oh, da! oftă Vail aproape cu glas tare. Cu siguranță că Stampler poate relata câteva întâmplări care – cum zicea Shakespeare? – „ți-ar zbârli tot părul, fir cu fir, ca țepii ascuțiți de pe arici”?

— Destul de adevărat, spuse St. Claire. Întrebarea e cui i se adresează? Lui Martin? Lui Jane? Vreau să spun, cui îi lasă mesaje ucigașul în serie, de fapt?

— Stampler nu a fost niciodată un ucigaș în serie, interveni Stenner. Începu să-și enumere pe degete argumentele. Nu și-a ales la întâmplare victimele, a ascuns crimele, nu a colecționat așa-zise totemuri – trofee de la locul crimei.

Vail încuviință din cap.

— Făcând o retrospectivă a carnagiului comis de Stampler – de-a lungul a aproape zece ani — toate victimele au fost persoane despre care socotea că i-au făcut rău... și până la un punct, așa a fost. Shackles, nebunul obsedat de judecata de apoi, aruncat de pe stâncă, trupul său nefiind descoperit nici până azi; fosta prietenă a lui Aaron și propriul lui frate, crimă făcută să pară un accident; lucrătorul de la spitalul din Louisville, ars și cenușa împrăștiată.

— Pe urmă Rushman, Peter Holloway și Billy Jordan, adăugă Stenner. De atunci a început să lase simboluri. Și să repete un anumit mod de operare.

— Dar n-a ascuns cadavrele și n-a luat fetișuri, zise Flaherty. Acest al doilea ucigaș urmează cu strictețe același mod de operare, *în schimb* ia obiecte de la victimă. Linda Balfour avea un delfin împăiat. Acum lipsește. La fel s-a întâmplat cu catarama de la cureaua lui Alex Lincoln. În plus, asasinul a vrut ca victimele să fie descoperite. Prin

urmare, există unele deosebiri.

— Cu alte cuvinte, vrei să spui că cel de al doilea este cu adevărat un ucigaș în serie, vorbi St. Claire.

— Ba îi și place, adăugă Stenner. Omorul îl stimulează. Aaron, Roy, oricare din ei, ucidea din motive personale. Furie, răzbunare, plata unor răni mai vechi. Celălalt omoară motivat, dar și din plăcere.

— Iar motivul i-l oferă Stampler, spuse Flaherty.

— Nu credeți că și lui Roy îi făcea plăcere? În orice caz, îi făcea plăcere să descrie omorurile, spuse Vail.

— Totuși, avea un mobil anume pentru fiecare dintre crimele comise, preciza St. Claire.

— Ultimele două victime au fost ucise după tipic, spuse Flaherty.

— Nu victimele *lui*, ci ale lui Stampler, interveni Jane.

— Dacă Stampler a găsit o cale de a-l pune la treabă pe acest nou asasin, atunci avem de-a face cu un ucigaș căruia îi place să omoare și ale cărui victime sunt oferite de Stampler, zise St. Claire.

— Poate că nu-i așa. Poate e un simplu imitator. A existat o casetă cu toate interviurile luate de Molly. Cea vizionată numai în biroul lui Shoat – în prezența lui Jane și a judecătorului.

— Un moment pe care nu-l voi uita prea ușor, sublinie ea.

— Casetă se află înregistrată la arhivă. Eu n-am împrumutat-o niciodată. Poate că cineva a dat de ea, poate că tocmai de la casetă a pornit totul. Pe acea singură casetă se află întreaga poveste.

St. Claire oftă.

— Păi, trebuie să mă întorc iarăși la arhive. Asta înseamnă să cauți acul în carul cu fân.

— Bănuiesc că, mai curând sau mai târziu, domnul X va începe să-și aleagă singur prada, spuse Vail.

— Nu știu, zise Jane. Stampler ar mai putea avea câteva victime pe listă... tu, eu, Shoat... Poate că în asta constă avantajul nostru.

— Ce vrei să spui? întrebă Flaherty.

— Vrea să spună că Stampler va porni pe urmele celorlalți protagoniști ai procesului, răspunse cu glas coborât Stenner. Jane, Martin, Shoat...

— Include-te și pe tine, i se adresă Vail lui Stenner. Ai fost unul dintre martorii cheie.

— Oricum, nu e cazul nostru, spuse Stenner. Poliția din Gideon nu-i acordă nici o atenție. Asasinarea lui Lincoln intră sub jurisdicția orașului St. Louis.

— Atunci întrebarea e pe cine va ataca mai întâi? vorbi St. Claire.

— Și unde? adăugă Flaherty.

— Și cum Dumnezeu a *găsit* aceste persoane? întrebă Jane. Gideon, Illinois? Și cum Missouri? Cum a dat de urma lor?

— Dacă Stampler e implicat, cum dracu' procedează? întrebă Flaherty.

— La naiba, poate vom avea noroc, zise plin de speranță St. Claire. Poate că cei din St. Louis îl vor găsi pe psihopat înainte să ajungă aici. Doar la asta ne gândim cu toții, nu? Că va veni înapoi.

— Nu fi prea sigur, îl liniști Vail. Suntem nevoiți să presupunem că ucigașul se îndreaptă înapoi. Poate e deja aici.

Simți mâna lui Jane atingând-o în treacăt pe a lui. Degetele îi tremurau, iar el i le prinse în palmă, strângându-le în semn de încurajare.

— Îmi amintesc și acum ziua în care eram la tribunal și el a sărit peste bara martorilor și s-a repezit la mine, zise ea. Ochii aceia... Cu o clipă înainte să pună mâna pe mine, am privit în ochii lui și...

— Și ce? întrebă Vail. Ce ai văzut?

— O fracțiune de secundă au devenit roșii. Ca și cum... ca și cum

s-ar fi umplut de sânge. În viața mea n-am văzut atâta ură, atâta răutate. Chiar și acum se întâmplă să mai visez ochii aceia.

Brusc, pe Vail nu-l mai interesă conversația. Rămase cu privirea pironită asupra ceștii de cafea, gândindu-se la Linda și la Alex, la ministranți și la episcopul Rushman. Toți fuseseră prietenii lui Stampler, care se întorsese împotriva lor. Vail îi fusese prieten pe parcursul procesului, totuși era convins că Aaron, în nebunia lui, îl alesese și pe el drept țintă. Își aminti din nou vorbele lui Stampler.

„Și dacă, de fapt, Aaron nu a existat niciodată?”

Stampler nu glumise în ziua aceea, Vail era mai sigur decât ori-când. Iar dacă Stampler avusese suficient sânge rece și șiretenie ca să-i tragă pe toți pe sfoară, atunci putea avea inteligența necesară ca să găsească o cale de a dirija aceste omoruri chiar de la Daisyland. Pe Vail nu-l mai preocupa *motívu* lui Stampler și nici dacă el, Vail, era cumva răspunzător de nebunia acestuia. Stampler trebuia oprit. Atâta vreme cât el era ținut în siguranță la sanatoriul psihiatric, ei trebuia să-și îndrepte atenția spre complicele său. Să-l prindă pe complice, să-l întoarcă împotriva lui Stampler și să pună capăt afacerii o dată pentru totdeauna. Iar complicele era undeva pe aproape, Vail era convins de asta.

Își epuizase toate celelalte victime.

22

Vail apucă receptorul telefonului din mașină și făcu un număr. La celălalt capăt al firului răspunse glasul melodios al lui Paul Rainey.

— La telefon Paul Rainey.

— Aici, Vail. Unde-i tipul, Paul? Întrebă Vail.

— Eu... ăă... nu pot... ăă... se bâlbâi Rainey.

— Nu reușești să pui *mâna* pe el, așa-i? La fel cum n-ai putut să pui *mâna* pe el aseară.

— Nu-i mare lucru, Marty, nu știe că s-a emis un mandat pe numele lui. Probabil că-i la vânătoare sau la pescuit. A trecut prin multe.

— La fel și nevastă-sa, îl repezi Vail. Ești al dracului de cavaler pentru cineva cu un mandat de crimă cu premeditare în buzunar și un client care a șters-o.

— N-a *șters-o*, ce dracu'!

— Ai acceptat târgul, Paul. L-am dat în urmărire.

— Mai dă-mi patru ore, Marty. Ți-l aduc până la amiază.

— Patru ore pentru ce? Ca să-i ții prelegeri? Și cum va decurge?

Maică-sa l-a supus unor abuzuri sexuale, iar el s-a răzbunat pe nevastă-sa ori poate se temea să nu-i taie cocoșelul pentru că-și făcea de cap cu Poppy Palmer? Apărarea Menendez sau Bobbitt?

— Du-te dracului!

— Mai slăbește-mă, Paul, nu face pe ofuscatul cu mine, te cunosc de prea multă vreme. Îl vom găsi. Și, *totodată*, pe Poppy Palmer. Înțelegerea noastră e anulată. O să-l tragem în țeapă. Salut. Vail închise telefonul. Se uită la St. Claire și la Stenner. Din câte îmi dau seama, Darby a spălat putina. Rainey nu știe pe unde să mai scoată cămașa.

St. Claire își frecă foarte încet mâinile, privind țintă pe fereastră câteva secunde.

— Vreau un mandat de percheziție pentru toată ferma, zise Stenner, fără să-și ia ochii de la șosea. Am controlat avioane, autobuze, mașini de închiriat, trenuri. Până în prezent, nici o veste despre dansatoare.

— Crezi că i-a făcut de petrecanie, nu-i așa? întrebă St Claire. Când Stenner dădu din cap cu un aer posomorât, acesta adăugă: Nu s-ar zice că nu se pricepe.

— Și își închipuie că se află în siguranță, spuse Stenner.

— Afară de cazul în care Rainey l-a pus în temă și urzesc împreună o nouă versiune, care să se potrivească cu succesiunea împușcăturilor.

Vail clătină din cap.

— Nu, nu cred ca Rainey să facă așa ceva. A acceptat să ia mandatul. Dacă îl ascunde pe Darby, riscă să fie dat afară din magistratură. Cazul nu merită un asemenea risc. Probabil, își imaginează că dispunem și de altceva în afară de casetă. În plus, știe că Darby nu are un ban. Ar fi bine ca voi doi să porniți la treabă de îndată ce mă lăsați pe mine la aeroport.

— Da, chicoti St. Claire. E aproape opt și treizeci de minute. Ziua de lucru e abia la jumătate.

Era chel complet și avea pe creștetul capului un tatuaj reprezentând o șopârlă cu limba arcuită înspre frunte. Mânele cămășii havaiene erau suflecate strâns peste bicepsii modelați în sala de gimnastică, de la care porneau alte tatuaje, alcătuind o tapiserie de pumnale, nume și inimi străpunse, care ajungea până la încheieturile mâinilor. Purta pantalonii prinși cu un brâu de piele împletit, legat cu nod marinăresc chiar sub buric. Într-un colț al gurii ținea un cui de zece penny pe post de scobitoare, iar în celălalt îi sclipea un dinte de aur. Omul tocmai controla sticlele din spatele tejghelei.

La ora zece dimineața barul duhnea a fum stătut de țigară, sudoare îmbâcsită și bere vărsată pe jos. O rază de soare pătrundea prin ușa de la intrare, luminând o podea nemăturată, presărată cu mucuri de țigară, șervețele mototolite și plină de praf. Stenner își prezintă legitimația.

— Sunt maiorul Stenner, de la procuratura districtuală Chicago. Dumnealui este locotenentul St. Claire.

— Un maior. Un locotenent. Mare greutate pentru umerii a numai două persoane, răspunse barmanul cu un rânjel strâmb.

— Patronul e aici?

— E-n fața dumneavoastră. Mike Targis.

Întinse o palmă de dimensiunile unui pepene galben și le strânse mâna de parcă ar fi vrut să le smulgă celor doi polițiști un urlet de durere.

— O căutați pe Poppy, v-am spus deja tot ce știu. A plecat alaltăieri, nici măcar n-a trecut pe aici, mi-a dat doar telefon.

— Pe la ce oră?

— Nu știu... stați așa... Unu, poate unu și un sfert.

— Avea de încasat ceva bani?

— Da. Trei zile, trei diurne.

— Era chiar așa grăbită, de-a renunțat la plata pe trei zile?

Targis ridică din umeri.

— De haram au venit...

— Are mașină? întrebă Stenner.

— Da' ce credeți? Primește bacșiș trei-patru mii pe lună, plus leafa de o sută pe zi. E marea mea atracție, oameni buni. Are un Mustang decapotabil, model din anul trecut.

— Știi numărul de înmatriculare?

Targis îi aruncă lui St. Claire o privire tâmpă.

— Nu, și nu știu nici seria motorului.

— Ai idee unde locuiește?

— Sigur. Fairway Apartments, lângă terenul de golf. La vreo trei kilometri depărtare, pe autostrada 84. Nu se poate să nu găsiți adresa. E în legătură cu Darby, nu?

— Cunoști ceva despre asta? Întrebă Stenner.

— Numai ce am citit în ziare, dacă poți s-o iei de bună.

— Dumneata nu le dai crezare?

— Ce, schimbul de focuri Calamity Jane-Wild Bill Hickok? Pe dracu'!

— E doar o presupunere, așa-i?

— Așa e, domnu'.

— Poppy a pomenit vreodată despre asta?

— Glumiți? Se aplecă peste teigheea și-și coborî glasul, deși nu se mai găsea nimeni prin preajmă. Era speriată de moarte.

— De cine?

— De toți. De poliție. De voi. De Big Jim.

— Așa-i spuneai lui Darby, Big Jim?

— Așa-i spunea Poppy. Toți au preluat porecla. Unu' care lasă bacșiș un dolar după ce stă și bea patru ore? Big Jim, pe dracu'! Da' cin' se poate pune cu femeile? Lui Poppy îi merge mintea, are un trup de scoate din țâțâni și o stană de piatră, seamănă cu Michelle... Cum o cheamă?

— Pfeiffer? sugeră Stenner.

— Nu, cealaltă. Cândva era blondă.

— Phillips, spuse St. Claire.

Targis întinse un deget către el.

— Aia e.

— A pomenit vreodată despre sora ei? Întrebă Stenner.

— Păi, poate o dată sau de două ori.

— Deci nu ți-a făcut impresia că erau foarte apropiate.

— Nu mi-a făcut nici o impresie. Puțin îmi pasă de soră-sa. Am destule belele cu propria mea familie.

— Mulțumim, domnule Targis, îi spuse Stenner, oferindu-i o carte de vizită. În caz că-ți mai amintești ceva, sună-ne.

— E cumva căutată de poliție sau ceva de soiul ăsta?

— Pur și simplu, vrem să stăm de vorbă cu ea.

— Parcă ați mai stat.

— Atunci am scăpat din vedere câteva lucruri. Dacă se întâmplă să treacă pe aici, dă-i numele acela și numărul de telefon, bine?

— N-o să treacă. Sunt în meseria asta de aproape douăzeci de ani, așa că știu să recunosc un telefon de rămas-bun, or cel primit de la ea asta voia să însemne.

— Poate o să te sune pentru cei trei sute de dolari pe care i-i datorezi.

El clătină din cap și, scoțând un prosop, îl ținu sub robinet, apoi îl stoarse și începu să șteargă teigheaua.

— Dacă ar fi fost important, ar fi venit să-i ia N-avea decât să treacă prin fața ușii în drum spre autostradă.

— Așa ți-a spus, că *pleacă cu mașina* la Texarkana?

— Nu mi-a spus. Mi-am închipuit că merge la O'Hare.

— Mulțumesc.

— Pentru puțin. Mai treceți pe aici să beți ceva. Fac cinste.

— Mulțumesc, Mike, ești un adevărat gentleman.

În drum spre ușă, St. Claire zise:

— Targis e un fost ocnaș.

— De unde știi?

— Argoul lui e în urmă cu vreo zece ani. Și-apoi, eu știu tot, știu și

cine e Michelle Phillips.

— Curve și pești, spuse Stenner, deschizând portiera mașinii. St. Claire se uită la el, nevenindu-i să creadă. Află că n-am avut întotdeauna cincizeci de ani, Harve.

Urcară în mașină și porniră spre ferma lui Darby, să vadă cum progresau cercetările.

Elicopterul se roti, abătându-se de la autostradă, și se îndreptă spre orașul Daisyland. Văzut de sus, părea un sat modest, împrejmuit de vechi clădiri în stil victorian, ascunse printre stejari și ulmi. Pe măsură ce elicopterul înainta spre nordul orașului, casele se răreau, apoi deodată se făcu un luminiș și sub ei apăru sanatoriul psihiatric Stevenson, un grup de clădiri eterogene, dar cu aspect agreabil, despărțite de oraș prin garduri vii înalte și dese, precum și de un zid de cărămidă ridicat de jur-împrejur. Două aripi noi fuseseră adăugate vechii și sofisticatei clădiri principale a sanatoriului. Împreună formau un dreptunghi. Vail vedea oameni umblând de colo-colo, ca niște insecte pe o uriașă frunză verde. Își amintea una dintre clădiri din vizitele făcute cu un deceniu în urmă — o construcție cu trei niveluri și o verandă țuguiață, ale cărei laturi înclinate erau confecționate din panouri mari de sticlă. Zonă de maximă securitate — domiciliul lui Stamper în ultimii zece ani.

Jos, într-una din clădirile din fața dreptunghiului, un bărbat urmărea elicopterul care duduia deasupra capului. Era un bărbat plăcut la înfățișare, aproape frumos, voinic, cu trupul călit și dăltuit în sala de gimnastică. Purta pantaloni kaki și o bluză bleumarin de paznic. Avea ochi de un albastru intens, părul cânepiu tuns scurt până deasupra urechilor și era proaspăt bărbierit, mirosind a aftershave. Pe buzele sale pline flutura adierea unui surâs. Stătea sprijinit în coate, cu bărbia în pumni, cu degetele înlănțuite, afară de cele două arătătoare, care-i apăsau buzele ca un triunghi. Toată atenția lui se îndrepta către elicopter. Îl urmări întorcându-se din drum și dispărând dincolo de copaci. În cele din urmă, zise abia șoptit:

— Bun venit, domnule Vail.

Zâmbi cu toată gura.

— Ai spus ceva, Ray? întrebă un glas din hol.

— Nu, Ralph. Vorbeam de unul singur, răspunse el.

Avea o voce caldă și catifelată. Se așeză la masa de lucru și-și văzu de munca lui.

În timp ce elicopterul cobora pe un teren întins de fotbal din apropierea sanatoriului, un Cadillac negru cu patru portiere își făcu apariția pe alee și opri. Elicopterul se lăsă încet la sol, în timp ce elicea ridica în aer nori de praf ca niște duhuri.

— Ai putea ateriza chiar și pe ouă, Sidney, zise Vail, desprinzându-și centura de siguranță și deschizând ușa.

— Așa zici de fiecare dată, replică pilotul.

Șoferul limuzinei era un bărbat elegant, spre patruzeci de ani, cu un zâmbet amabil. Purta pantaloni kaki și cămașă bleumarin, dar nu arăta a paznic, deși chiar asta era.

— Numele meu e Tony, se prezentă el, deschizând portiera din spate. Sunt aici ca să vă conduc la Daisy.

— La Daisy? I se spune Daisy?

— Da, răspunse Tony, ținându-i portiera deschisă. Daisyland nu suna suficient de ridicol.

Vail se strecură înăuntru și Tony trânti portiera. Drumul dură cinci minute. În timp ce se apropiau de clădirile voluminoase, uriașele porți

de oțel se dădură la o parte și Tony intră cu mașina, apucând pe o alee cu prundiș, mărginită de o parte și de alta de tufișuri înalte până la genunchi. Vail avea un vag sentiment de stânjeneală. Poate că în subconștient se temea să nu fie reținut aici. Sau, și mai probabil, nu era prea nerăbdător să dea ochii cu nefericiții pacienți izolați de restul lumii într-un loc numit cu cinism Daisy.

Pentru Shana Parver, scopul audierii era să obțină cât mai multe informații cu putință, care să-i îngăduie să rămână fermă pe poziție și să solicite negocieri. Era convinsă că Stoddard nu va accepta niciodată să ajungă la proces, iar Venable va încerca să se situeze pe cea mai favorabilă poziție, cu scopul de a încheia un târg. Parțial, avea dreptate.

Jane Venable trebuia să apere o clientă care nu dorea să fie apărută și să acționeze în vederea celei mai favorabile înțelegeri pe care o putea obține. Venable trebuia s-o convingă pe Edith Stoddard măcar să-i îngăduie să slăbească și să desființeze argumentele acuzării. Să o convingă pe Stoddard să-și retracteze mărturisirea era un pas important. Acum, cu puțin noroc, o putea împiedica să se compromită pe timpul interviului cu Parver.

Mai aveau câteva minute împreună până la sosirea lui Parver. Edith Stoddard fusese adusă în camera de interogatoriu de către o gardiană care se postase în fața ușii. Stoddard arăta palidă, cu obrazul aproape cenușiu, cu colțurile gurii lăsate, cu cearcăne mari la ochi. Purta o rochie albastră și dreaptă, fără cordon, și teniși. Părul și-l pieptănase la repezeală. Șuvițe negre și cărunte îi atârnavă pe obraz și pe ceafă.

— Cum te simți în dimineața asta? Întrebă Venable.

— Nu-mi prea dau seama, răspunse pierit și enigmatic Stoddard.

— Nu va dura mult, zise Venable. E o simplă formalitate.

— Când se va sfârși totul? Când ai să închei înțelegerea aceea, oricare ar fi ea?

— Întâlnirea de azi face parte din înțelegere, Edith. Aș vrea ca azi să am o intervenție bună și convingătoare. Ne va fi de folos când vom discuta punerea dumitale sub acuzare. Stoddard clătină din cap deznădăjduită. Va face mare tapaj pe tema armiei, Edith. N-am să te întreb unde ai pierdut-o și nici măcar *dacă* ai pierdut-o. Când va aduce vorba despre asta – adică despre pierderea armiei – încearcă să nu dai un răspuns precis. De asemenea, o să insiste să-i spui unde erai în noaptea în care a fost ucis Delaney. Ține minte un singur lucru: cu cât Shana Parver știe mai puține lucruri, cu atât mai bine.

— De ce nu poți să-i spui... de ce nu poți să faci ceea ce vrei să faci? Cum ziceai că se numește?

— Să închei o înțelegere.

— Fă-o azi. *Termină* odată, te rog.

— Te rog să ai încredere în mine. Lasă-mă să aranjez lucrurile așa cum e bine.

— Nu vreau decât să se termine odată.

— Înțeleg, Edith, dar lasă-mă să-mi fac și eu meseria. Bine?

Umerii lui Edith Stoddard se gârboviră. Trase de mai multe ori aer în piept. Bine, zise Venable. Ai să te descurci de minune.

Câteva clipe mai târziu sosi Shana Parver, îmbrăcată într-un costum cu pantalon din mătase albastră-verzuie, cu părul negru revărsat pe umeri. O însoțea o stenografă – o femeie care lucra la tribunal, înaltă, subțire și plăcută la înfățișare, pe nume Chorine Hempstead. Aceasta salută cu amabilitate și le oferă cafea, pe care toată lumea o

acceptă bucuros, cu excepția lui Edith Stoddard. Acuzata se așează la masă, lângă Jane Venable, față în față cu Parver, cu mâinile împreunate. Lui Parver îi amintea de o pasăre speriată.

Parver trânti pe podea o voluminoasă geantă de umăr, deschise servieta-diplomat și scoase un blocnotes, un teanc de însemnări, mai multe creioane și un mic casetofon Sony, pe care le puse pe masă. Hempstead aduse ceștile de cafea și, așezându-se în capul mesei, cu foile pregătite pentru stenogramă, rămase în așteptare.

— Suntem gata? întrebă volubilă Shana, aranjând în dreptul ei propriile însemnări, precum și pe cele luate de Shock Johnson când Stoddard declarase pe neașteptate că ea îl ucisese pe John Delaney.

— Hai să începem, zise scurt Venable.

— Înregistrare oficială. Vreau să precizez că acesta este un interviu oficial luat doamnei Edith Stoddard, acuzată de a fi ucis cu premeditare pe domnul John Farrell Delaney, la data de 10 februarie 1994, în orașul Chicago. Numele meu este Shana Parver și reprezint procuratura dis-trictului Cook. De față mai sunt doamna Jane Venable, care o reprezintă pe doamna Stoddard, și Chorine Hempstead, funcționară la tribunalul districtului Cook, care va stenografia conținutul întrevederii. Interogatoriul are loc într-o anexă a tribunalului la data de 16 februarie 1994, ora 9 dimineața. Doamnă Stoddard, aveți vreo obiecție ca această întâlnire să fie înregistrată pe o bandă audio?

Stoddard se uită la Jane Venable.

— Nici o obiecție, răspunse Venable.

— Bine. Vă rog să vă spuneți numele întreg, pentru înregistrare.

— Edith Hobbs Stoddard.

— Sunteți căsătorită?

— Da.

— Cum se numește soțul dumneavoastră?

— Charles. Charles Stoddard.

— De cât timp sunteți căsătoriți?

— De douăzeci și șase de ani.

— Unde locuiți?

— Magnolia, 1856.

— Aveți copii?

— Am o fiică, Angelica.

— Câți ani are?

— Douăzeci și unu.

— Locuiește acasă?

— Merge la universitate. Locuiește într-un cămin studentesc, dar are o cameră a ei și acasă.

— La Universitatea din Chicago sau la cea din Illinois?

— La Chicago. E studentă în penultimul an.

— Dumneavoastră o sprijiniți financiar?

— Are o mică bursă. Banii acoperă o parte din taxele de studii, de laborator și costul cărților, dar eu... noi ...îi plătim cazarea, masa și alte necesități.

— La cât se ridică suma lunară?

— Cinci sute de dolari. Îi dăm cinci sute de dolari pe lună.

— Aveți o infirmieră care îl îngrijește în permanență pe soțul dumneavoastră?

— Nu o infirmieră. Am o menajeră care se ocupă de Charley, gătește, face curățenie.

— Aveți dormitoare separate, doamnă Stoddard?

— Ce legătură are asta cu cazul nostru? întrebă Venable.

— E o formalitate, răspunse cu indiferență Parver.

— Avem dormitoare alăturate, răspunse cu glas obosit Stoddard.
Eu țin ușa întredeschisă, în caz că el are nevoie de ceva.

— Lucrați la firma Delaney din Ashland, adevărat?

— Am lucrat, preciză Stoddard, pe un ton ușor iritat.

— Și cât faceți... făceați... zilnic până la serviciu?

— Cam jumătate de oră. Depinde de trafic.

— Prin urmare, aveți mașină?

— Da.

— Cât timp ați lucrat pentru domnul Delaney?

— Șaptesprezece ani.

— Erați secretara lui particulară?

— Denumirea exactă a postului meu era de secretară executivă, răspunse ea cu mândrie.

— Câți ani ați ocupat acest post?

— Nouă ani.

— În această calitate, ați avut ocazia — sau ocazii — să mergeți la apartamentul domnului Delaney din Lofts Apartments, pe strada Astor?

— Da.

— Deseori?

— Da. Lui îi plăcea să lucreze acolo, departe de agitația de la birou. De multe ori îi duceam dosare, scrisori la semnat sau îmi dicta câte ceva.

— Aveați o cheie a apartamentului?

Venable vru să obiecteze la această întrebare, dar se răzgândi și tăcu.

— Da.

— Unde este acum cheia?

— Eu... ăă... pe inelul cu chei, împreună cu celelalte chei ale mele.

— Și acestea unde sunt?

— Le-a luat poliția când m-a arestat.

— Deci, cheia e în prezent la poliție?

— Da.

— Acum, doamnă Stoddard, vreau să vă întreb despre armă.

Aveți o armă, nu-i așa?

— Da.

— Ce calibru?

— 38.

— Marca?

— Smith & Weston.

— Vreți să spuneți Smith & Wesson?

— Probabil. Da.

— Unde ați achiziționat această armă?

— La magazinul „Sergeant” de pe Wabash.

— Vă amintiți când ați cumpărat-o?

— Cam în urmă cu o lună, nu-mi amintesc exact ziua.

— Cât a costat arma respectivă?

— O sută treizeci și cinci de dolari.

— De ce ați cumpărat arma?

— Pentru protecție.

— Purtați arma la dumneavoastră în permanență?

Pauză.

— Da.

— Parcă ezitați, doamnă Stoddard.

— Așa e. Încercam să-mi amintesc dacă am lăsat-o vreodată acasă. Nu cred.

— Unde o duceați cu dumneavoastră?
— V-am mai spus, oriunde mergeam.
— Voiam să întreb unde o țineți atunci când o luați cu dumneavoastră?
— În poșetă.
— Dar când erați la birou?
— O țineam în sertarul din mijloc, în partea stângă a mesei de lucru, pe care-l încuiam.
— Dar noaptea?
— Sub saltea.
— În dormitor?
— Da.
— Unde este arma acum?
— Eu... păi... am pierdut-o.
— Cum? Adică, dacă o țineți în poșetă, dacă o încuiați în sertarul de la masa de lucru și dacă o puneți sub salteaua de acasă, cum ați reușit s-o pierdeți? Există vreo posibilitate ca cineva să fi furat arma din sertarul mesei de lucru?
— Nu cred... Poate.
— Atunci ce s-a întâmplat cu arma?
— Cred că poate... probabil că mi-a căzut din poșetă.
— Asta s-a întâmplat după ce l-ați împușcat pe Delaney?
— Mă opun. Ce-i asta, domnișoară avocat, nu există nici o declarație...
— Avem mărturisirea doamnei Stoddard...
— Pe care a retractat-o, după cum știți. Declarația aceea i-a fost luată sub constrângere, când clienta mea se afla într-o stare de dezechilibru psihic...
— Ați pierdut arma după uciderea lui Delaney, doamnă Stoddard? întrebă Parver, întrerupând obiecțiile lui Venable.
— Tot nu sunt de acord cu întrebarea. Aș prefera s-o întrebați când a pierdut-o.
— Bine, doamnă Stoddard, când ați pierdut arma despre care vorbim?
— Nu știu precis. Prima oară când mi-am dat seama că n-o mai am a fost joi seara, la întoarcerea de la serviciu.
— Adică, în seara în care a fost ucis Delaney, nu? întrebă Parver, uitându-se la Venable și ridicând o sprânceană.
— Da, răspunse doamna Stoddard.
— Și acum, doamnă Stoddard, știți ceva despre arme când ați cumpărat acest Smith & Wesson calibrul 38?
— Nu.
— Ați luat lecții?
— Întocmai, am luat lecții.
— Ca să căpătați dexteritate la folosirea ei, adevărat?
— Da.
— Unde ați luat aceste lecții?
— Pe strada Pershing, la clubul de tir.
— Cât de pricepută ați devenit, doamnă Stoddard?
— E o întrebare vagă, domnișoară avocat. Vă rog s-o reformulați.
— Vagă în raport cu ce? întrebă Parver.
— Doamna Stoddard a declarat deja că nu se pricepea la arme.
Nu are nici un punct de referință, ca să poată face o comparație.
— Doamnă Stoddard, ați încetat să mai luați lecții?
— Da.
— De ce?
— Instructorul mi-a spus că mă descurcam suficient de bine.

— În toate privințele, așa-i? Încărcat, curățit, ochirea țintei?
— Da.
— Ați ajuns să vă descurcați suficient de bine ca să întrerupeți lecțiile, asta vreți, de fapt, să spuneți?
— Cred că da.
— Instructorul a fost de acord că nu mai aveți nevoie de lecții?
— Da.
— Ați cumpărat gloanțe pentru această armă?
— Da.
— Știți câte gloanțe ați cumpărat?
— Două cutii.
— Câte gloanțe sunt într-o cutie?
— Cincizeci.
— Țineți arma încărcată?
— Da.
— Câte cartușe intră în ea?
— Șase.
— Pe celelalte unde le țineți?
— Pe un raft, în dulapul din dormitorul meu.
— Dulapul e încuiat?
— Nu. De ce să...

Venable își puse, cu blândețe, mâna peste mâna acuzatei și clătină din cap, dar Parver nu luă în seamă comentariul. Deschise servieta-diplomat, scoase o coală de hârtie cenușie, împăturită de două ori. O despătură și o puse pe masă, în fața lui Edith Stoddard.

— Doamnă Stoddard, aceasta este o țință pe care am obținut-o de la clubul de tir. Ați uitat-o în ultima zi, când v-ați dus acolo, și ei au pus-o deoparte. Presupunneau că veți mai trece din când în când să exersați și s-au gândit că poate doriți s-o păstrați.

Venable privi țința, care reprezenta clasică siluetă omenească de culoare neagră pe fond alb, utilizată de regulă pe poligoanele de tir. Aceasta avea șase găuri de glonț, toate foarte aproape unele de altele, în zona inimii.

— Recunoașteți țința, doamnă Stoddard?

— Ar putea aparține oricui, domnișoară avocat, interveni cu asprime Venable. Toate țințele arată exact la fel.

— Dar nu toate au înscrise data și numele clienței dumneavoastră, replică Parver. Arată două rânduri mângălite într-un colț. Cei de acolo au notat, ca să știe cui aparține.

— Atunci probabil că e a mea, spuse Stoddard.

— Tragerea s-a făcut de la douăzeci și șase de metri, doamnă Stoddard. Sunteți destul de pricepută.

Edith Stoddard nu răspunse imediat. În cele din urmă, ridică din umeri.

— Aproape toți cei care vin la poligon sunt la fel de buni.

— Ce fel de poșetă aveți, doamnă Stoddard?

— Marca Louis Vuitton. O poșetă ca toate celelalte.

— Adică lungă de vreo douăzeci și unu de centimetri și lată de vreo zece-doisprezece, nu? Întrebă Parver, arătând dimensiunile cu degetele în aer.

— Cred că da.

— Ce țineți de regulă în ea?

— Ce importanță are? interveni Venable.

— Vă rog să aveți răbdare, răspunse Parver, fără să-și schimbe tonul. Se aplecă spre podea și-și puse pe masă geanta cea mare din piele. Era plină cu tot felul de lucruri. Aceasta e geanta mea, doamnă Stoddard, declară Parver și râse. După cum vedeți, am aici cam de

toate, cu excepția colecției *Encyclopaedia Britannica*. Chipul lui Edith Stoddard se luminează ușor și un zâmbet palid îi flutură pe buze. Poșeta dumneavoastră era la fel de plină ca a mea?

Stoddard râse.

— Nu-mi închipui că într-o poșetă pot fi duse atâtea lucruri.

— Deci, poșeta dumneavoastră era destul de goală și de ordonată, corect?

— Da Portofelul, carnetul de cecuri, cheile, șervețelele Kleenex. Uneori câte o cărticică, dacă se întâmpla să citesc ceva Câteodată, citesc în timp ce iau masa de prânz.

— Doamnă Stoddard, aveți idee cam cât cântărea arma dumneavoastră? întrebă Parver, cercetându-și însemnările.

— Nu.

Parver zăbovi o clipă, apoi întoarse o pagină.

— Șapte sute de grame încărcată, spuse ea. Suficient de grea ca să vă dați seama atunci când o transportați într-o poșetă mică, fără prea multe mărunțisuri, nu sunteți de aceeași părere?

— Eu... presupun că da, răspunse circumspectă Stoddard.

— Vreau să spun că arma era destinată protecției dumneavoastră, nu așa ați declarat?

— Ba da.

— Atunci, nu era normal să vă fi dat seama de greutatea ei, ca să fiți sigură că era acolo, în caz că ați fi avut nevoie de ea?

— Mă opun. Clienta mea a purtat arma trei săptămâni. Mai mult decât necesar ca să se obișnuiască cu greutatea ei.

— Aha. Și acum, doamnă Stoddard, spuneți că ați pus arma în sertarul mesei de lucru, pe care l-ați încuiat. Îmi puteți spune când vă amintiți precis că ați pus-o în acel sertar ultima oară?

— Domnișoară avocat, clienta mea era tulburată, afectată de...

— Doamnă Stoddard, când ați fost informată că urma să vă pensionați? întrebă Parver, întrerupând-o pe Venable.

— Joi.

— Înainte de asta nu ați știut nimic?

— Nu a existat nici o înștiințare oficială.

— Nu asta v-am întrebat înainte de joi dimineața, când Delaney v-a adus un înlocuitor, ați avut vreun indiciu că urma să plecați?

— Circulau unele zvonuri. Întotdeauna se aud vorbe.

— Când ați auzit pentru prima oară aceste zvonuri?

— Știți cum e cu zvonurile, nu-ți amintești când auzi un lucru.

Nu-mi amintesc nici măcar cine l-a spus.

— Au circulat câtva timp? Mă refer la zvonuri.

— Domnișoară avocat, adineauri v-a spus că nu știe când au început să circule zvonurile, sări Venable. Aici trebuie să intervin. Vă bazați pe ce vorbește lumea. De asemenea, este irrelevant...

— Dimpotrivă, doamnă Venable, este foarte relevant. Câțiva dintre salariați au declarat că aproape toată lumea știa că Delaney intenționa să aducă pe altcineva în locul lui Edith. Și asta încă imediat după Crăciun. Deci de două luni.

— Cer clienței mele să nu mai răspundă la nici o întrebare referitoare la ceea ce a auzit sau nu a auzit, sau când a auzit, sau de la cine. V-a spus deja că a aflat de la Delaney joia trecută, în cursul dimineții. Atunci i s-a pus în vedere în mod oficial.

— Doamnă Stoddard, joi dimineață, când Delaney v-a anunțat că v-a găsit o înlocuitoare, cum ați reacționat?

— Am fost... ăă.. șocată... și... cred că supărată... tulburată, derutată...

— Derutată?

— Voiam să știu de ce. Dar tot ce mi-a spus, *singurele* vorbe pe care le-a rostit au fost: „Edith, e timpul să fac o schimbare.” Toată viața mea a fost... Totul s-a întors cu susul în jos în numai câteva minute, pentru că... pentru că *venise timpul să facă unele schimbări*. Da, am fost tulburată, derutată și supărată. Toate la un loc!

— Când l-ați văzut ultima oară pe Delaney?

— El mi-a spus că mi se vor plăti două săptămâni și că aveam răgaz până vineri să-mi strâng lucrurile. Cred că ultima oară când l-am văzut a fost joi la prânz, când a plecat la masă.

— Ziua în care a fost ucis?

— Da.

— Vineri urma să fie ultima dumneavoastră zi de slujbă?

— Da. Probabil și-a închipuit că cea care venea în locul meu putea învăța meserie în week-end, ca să fie gata luni de dimineață. Tăcu o clipă și-și privi mâinile încleștate una în alta pe tăblia mesei. Iertați-mă, am fost sarcastică. Sunt convinsă că lucra cu domnul Delaney de săptămâni întregi, poate chiar de luni de zile.

— Acum, spuneți-mi, când vă amintiți precis că ați încuiat pentru ultima oară arma în sertarul de la masa de lucru?

— Cred că miercuri.

— Așadar, joi aveai arma în poșetă, adevărat?

— Mă opun. Clienta mea a declarat deja că nu își amintește. Doar presupune că a fost miercuri.

— Vasazică, nu vă amintiți dacă joi aveai arma sau nu?

— Exact asta a spus, domnișoară.

— Nu vreau decât să clarific pe cât posibil când anume a pierdut arma.

— Joi, spuse deodată Stoddard. Îmi amintesc că am pus-o în poșetă joi, când am plecat de acasă. Nu-mi amintesc precis ce am mai făcut după aceea. A fost o zi foarte tulburătoare. Oamenii veneau la mine, că să-mi spună că le părea rău. Și altele asemenea.

— Dați-mi voie să fac o scurtă recapitulare. Ați cumpărat arma, ați luat lecții, ați căpătat îndemânare în utilizarea ei -Parver bătut ușor cu degetul în ținta de pe masă - și o țineai în poșeta ca să vă apărați. La birou o încuiati în sertarul de la masa de lucru, iar noaptea o puneai sub saltea. Ultima oară când vă amintiți că ați văzut arma a fost atunci când ați pus-o în poșetă: adică joi, când ați plecat la serviciu. Apoi ați ajuns la birou, unde Delaney v-a chemat și v-a demis. Și nu vă mai amintiți nimic despre armă sau ce s-a întâmplat cu ea. Corect?

— Da.

— Bun. Acum să revenim la ziua de joi. Spuneți-mi cu gura dumneavoastră ce ați făcut în ziua și în seara aceea — până când v-ați dus la culcare.

— După ce domnul Delaney mi-a spus... mi-a dat vestea, am ieșit din birou. În spatele clădirii e un mic parc pentru picnic. Acolo lumea ia masa, fumează, înțelegeți, un locșor numai bun să iei o mică pauză. Am stat afară câțva timp. Nu știu exact cât. Cred... poate... cred că am plâns. A fost un asemenea șoc, când, în cele din urmă, mi-am dat seama că era adevărat... Încercam să-mi adun gândurile...

— Iertați-mă, doamnă Stoddard, îmi pare rău că vă întrerup, dar tocmai mi-ați spus: „A fost un asemenea șoc, *când, în cele din urmă, mi-am dat seama că era adevărat.*” Prin urmare, erați la curent cu zvonurile, nu-i așa?

— Mă opun, interveni Venable pe un ton categoric. Dumneavoastră trageți deja o concluzie.

Vocea lui Shana Parver rămase calmă.

— Nu este concluzia *mea*, doamnă avocat. Cliența dumneavoastră a recunoscut că auzise zvonul...

— Nu a recunoscut absolut nimic!

Parver se întoarce către Edith Stoddard.

— Aceste zvonuri ajunseseră și la urechea dumneavoastră, nu-i așa?

— Nu răspunde la întrebare, se repezi Venable.

— Eu... eu... se bâlbâi Stoddard.

— Bine, zise cu îngăduință Parver. Mergem mai departe. Ați spus că încercați să vă adunați gândurile?

Tulburată, Stoddard începu să-și frământă mâinile. Își linse buzele și spuse fără vlagă:

— Da, ăă... vedeți, încercam să țin o menajeră pentru Charley pe timpul zilei, iar fiica mea, care merge la universitate, locuiește la cămin și ăă... eram... nu știu cât timp am rămas acolo. Câteva persoane au venit și au stat de vorbă cu mine, mi-au spus că le părea rău. În cele din urmă, n-am mai putut suporta, așa că am urcat în birou, am luat o cutie și am început să-mi adun lucrurile. Una dintre femei, domnul Delaney rugase pe una dintre salariate să stea acolo cât timp mi-am strâns lucrurile... presupun că nu cumva... să *fur* ceva. Oricum, nu țineam prea multe obiecte personale la birou.

— Mai țineați ceva în sertarul din mijloc, pe stânga? Cel pe care-l țineați încuiat?

— Nu, nu erau decât dischete de computer și câteva dosare confidențiale ale domnului Delaney.

— Dar ați verificat?

— Da.

— Când ați controlat, arma era în sertar?

— Eu... ăă...

— Am mai discutat despre asta, interveni Venable. A spus că nu-și amintește unde era arma.

— Am înțeles. Dar își strângea lucrurile personale și a controlat acel sertar, prin urmare, dacă arma ar fi fost acolo, ar fi luat-o, întrucât îi aparținea. Adevărat, doamnă Stoddard?

— Spune că nu-și amintește!

— Poate să răspundă la întrebare, vă rog? Doamnă Stoddard, ați luat din sertar *ceva* care vă aparținea?

— Cliența mea... nu-și... amintește, se răsti Venable.

— Atunci, ce anume ați *luat* din sertar?

— O trusă de machiaj. Un stilou Montblanc pe care-l promisem de Crăciun. Ăă... niște fotografii de familie. Un dicționar. Nu pot...

Stoddard se uită neajutorată la Venable și începu să clatine din cap. Mâinile îi tremurau. Venable își dădu seama că femeia începea să cedeze nervos și să-și piardă controlul.

— Putem trece mai departe, Shana? Întrebă Venable. Ceea ce a luat din sertar este total irelevant. E limpede că era tulburată...

Parver se lăsă pe spate și opri casetofonul.

— Vreți să luăm o pauză? Întrebă ea.

— Vreau să se termine odată, răspunse Edith Stoddard aproape în șoaptă.

Parver apăsă din nou butonul casetofonului.

— Am plecat devreme de la birou. La ora prânzului. Am hoinărit un timp cu mașina. Am mers în centru, la parcul Grant, și am stat multă vreme lângă fântână.

— La Great Lakes Fountain?

— Buckingham.

— Deci ați stat lângă fântâna Buckingham și v-ați limpezit gându-

rile?

- Am încercat. Pur și simplu, am privit lacul.
- Unde ați parcat mașina?
- La parcare acoperită de lângă Institutul de Artă.
- E posibil ca cineva să vă fi spart mașina cât timp erați lângă

fântână?

— Nu mi-a spart nimeni mașina. Era încuiată și n-a umblat nimeni la ea.

— Cât timp ați lăsat-o în parcare?

— Nu știu. După un timp mi s-a făcut frig și am plecat. Cam o oră.

— Și pe urmă?

— M-am dus la magazinul de suveniruri al Institutului de Artă și i-am cumpărat lui Angel o poșetă de umăr.

— Așa-i spuneți fiicei dumneavoastră, Angel?

Ea încuviință din cap.

— Un sac de pânză în care să-și ducă cărțile. Mi-am amintit că al ei era... destul de uzat și îmi spusese că avea nevoie de unul nou, așa că m-am dus la Institut ca să mă încălzesc și mi-am amintit de sac. Atunci am intrat în magazinul de suveniruri și i-am cumpărat unul. Doisprezece dolari.

— A costat doisprezece dolari?

— Mda. La ora patru m-am dus la laboratorul din strada Ellis – joia Angel are laborator – am așteptat-o și am mers peste drum, la librărie, am băut cafea și i-am dat sacul de pânză... iar... pe urmă... i-am spus ce se întâmplase, și ea... a fost... foarte... supărată.

Glasul i se frânse și rămase cu ochii ținți în poală.

Parver opri din nou casetofonul și, vârand mâna în geanta-i plină cu de toate, scoase de acolo o cutie de Kleenex, pe care i-o întinse peste masă lui Edith Stoddard.

— Mulțumesc. Femeia își șterse ochii, își suflă nasul, apoi își îndreptă spatele și făcu un semn afirmativ din cap. Parver porni din nou casetofonul. Vedeți, ea primește bursă, totuși nu-i ajunge ca să... Muncește foarte mult. Are numai calificative maxime. Acum poate va trebui să-și ia o slujbă, lucru care a înfuriat-o foarte tare, așa că am plecat și am condus-o acasă. Pe drum, a plâns tot timpul. A fost o mare lovitură. Foarte dureros. Nu voia să se vadă cu nici unul dintre prieteni. I-am propus să rămână acasă peste noapte.

— Are camera ei?

— Da. În seara aceea nu i-am spus soțului meu. Avusese o zi destul de proastă și... Oh, la ce bun? De ce să-i stric ziua și mai rău? Menajera îi dăduse deja să mănânce. Nouă nu ne era foame. El ațipise. Eu am condus-o pe Alice la autobuz pe la cinci și jumătate...

— Alice e menajera?

— Da. Alice Hightower. Lucrează la noi încă de la accident. Pe urmă m-am dus acasă. Angel plânsese până adormise, așa că n-am vrut s-o trezesc și m-am dus în sufragerie, mi-am pregătit ceva de băut și am deschis televizorul, însă fără sonor. Și eu eram istovită. Presupun că m-a furat somnul.

— Cam cât să fi fost ceasul?

Ea ridică din umeri.

— În jur de șase. Se întunecase.

— Și la ce oră v-ați trezit?

— Cred că era... nu știu exact... nu mi-am dat seama... poate zece-zece și jumătate. Când am închis televizorul, pe ecran era Diane Sawyer. Am urcat în dormitor, am trezit-o pe Angelica, i-am spus să se dezbrace și apoi m-am dus la culcare.

— Prin urmare, între — să zicem — șase și zece sau zece și jumătate Charley dormea în camera lui, Angelica dormea în camera ei și dumneavoastră în sufragerie. Corect?

Edith Stoddard încuviință din cap.

— Nu v-a văzut nimeni?

— Nu.

— Nu v-a telefonat nimeni? Adică, să-și exprime regretul că urma să plecați.

— Nu.

— Nici un telefon pentru Angelica?

— Nu.

Parver se uită la Jane Venable, dar aceasta era ocupată să facă niște însemnări în blocnotes și nu ridică privirea.

— Așadar, soțul și fiica dumneavoastră nu pot spune unde v-ați aflat în acest interval — între șase și zece și jumătate?

Stoddard se uită la ea și chipul i se întunecă.

— Pe ei nu-i amestecați, zise ea, și glasul îi deveni dintr-o dată strident și categoric. Ei nu știu nimic, nu-i târâți și pe ei în noroi! Privi furioasă la Venable, cu ochii înlăcrimați, cu buzele tremurând. Ți-am spus..., începu ea, dar Venable se grăbi să-i taie vorba.

— Bine, spuse Jane. Ajunge pentru azi. O sfătuiesc pe clienta mea să pună punct chiar în clipa asta.

— Mai am câteva...

Venable bătu cu palma în masă și zgomotul sec le făcu să tresară atât pe Parver cât și pe Stoddard.

— Am spus: destul! se răsti Venable. Ți-a povestit despre armă și ți-a relatat unde a fost în seara aceea. Deocamdată, nu mai avem nimic de spus.

— Numai o singură întrebare, insistă Parver, aruncând o privire asupra însemnărilor.

— Să fie scurtă și la obiect, rosti agasată Venable.

— Când ați auzit pentru prima oară că Delaney murise? Întrebă cu glas blând Parver.

Stoddard o privi câteva secunde, apoi răspunse:

— La radio, în drum spre birou.

Bang! Strategia lui Parver avusese succes. Tânăra luă însemnările lui Shock Johnson.

— Doamnă Stoddard, aș dori să vă citesc ceva din raportul locotenentului Johnson asupra primei întrevederi cu dumneavoastră la firma Delaney, vinerea trecută. Citez: „Doamna Stoddard, secretara executivă a lui Delaney, era vizibil afectată de moartea lui Delaney. Era îmbrăcată în negru și purta pe braț o banderolă de doliu.” Închei citatul. Dacă ați auzit despre moartea lui Delaney numai în drum spre birou, cum de erați deja îmbrăcată în doliu, doamnă Stoddard?

În timp ce Tony conducea limuzina Cadillac către clădirea principală a spitalului Daisy, Vail văzu un bărbat înalt, așezat pe o bancă de lemn, lângă scările care duceau la biroul administrației. Omul își umplea pipa, îndesind tutunul cu un bețișor de argint terminat printr-un disc plat. Părea complet absorbit de îndeletnicirea sa: își răsuca pipa între degete, se oprea să studieze tutunul, apoi îl îndesa și mai tare.

— Acesta e șeful personalului, doctorul Samuel Woodward, zise Tony. El e marele grangure aici. Așteaptă să vă facă primirea oficială.

— Fără fanfară? Întrebă Vail.

Tony râse.

— Fanfara nu cântă decât vinerea, răspunse el.

Când Vail coborî din mașină, Woodward se ridică în picioare. Era mai înalt decât crezuse Vail, un metru optzeci sau chiar mai mult, și era îmbrăcat fără pretenții în pantaloni maro-închis de catifea reiată, o cămașă albastru-pal cu nasturi până jos, descheiată la gât, și un pulover negru de lână, având unul din buzunarele laterale burdușit cu tutun. Era slab și avea chipul supt, parcă obsedat al unui alergător de cursă lungă. Părul roșu-închis era tuns scurt și pierdut spre tâmpile, lăsând în creștet o creastă ascuțită. Figura doctorului era întregită de o barbă nu prea lungă. Lăsă să-i cadă bețigașul de argint în celălalt buzunar al puloverului și întinse procurorului o mână cu degete lungi și îngrijite, ca de artist.

— Domnule Vail, spuse el. Sunt doctorul Samuel Woodward. E o plăcere să vă cunosc. Îmi pare rău că nu am fost aici seara trecută, când ați telefonat.

— Plăcerea e de partea mea, răspunse Vail.

— E o zi atât de frumoasă, încât m-am gândit că ne-am putea plimba prin împrejurimi în timp ce stăm de vorbă, continuă doctorul, cu un glas moale și îndepărtat, care lăsa impresia că nu el era cel care vorbea. Înăuntru fumatul e interzis. M-am lăsat de țigări acum o lună, crezând că, dacă mă apuc de pipă, treptat voi fuma mai puțin. Numai că în loc să fac cancer la plămâni, probabil că o să-mi putrezească limba. Fumați?

— Mă bate gândul să mă las.

— Mmmm... Păi, succes. E un obicei cumplit. Scoase o mică brichetă de aur și își aprinse tacticos pipa. Din căușul ei se înălță o mireasmă de tutun aromat. Vail aprinse o țigară și porni după Woodward, care o luase pe aleea paralelă cu laturile dreptunghiului larg și bine îngrijit, alcătuit din mai multe clădiri. Trebuie să mărturisesc că sunt curios cum de ați revenit dintr-o dată în viața lui Aaron Stamper, după zece ani, începu Woodward. Nu l-ați vizitat niciodată.

— Nu am obiceiul să-mi vizitez foștii clienți, după încheierea unui caz. Relația este una de afaceri și se încheie o dată cu pronunțarea verdictului.

— O atitudine destul de detașată.

— Cât de apropiat sunteți de pacienții dumneavoastră, domnule doctor? Mergeți deseori să-i vizitați după ce pleacă din spital?

— Hmm, zise el, râzând cu blândețe. Puneți degetul pe rană, domnule, și mie îmi place un om care pune degetul pe rană și spune ce gândește, ca să zic așa. În meseria mea, asta se întâmplă rar. De regulă, durează ani întregi să învingi starea de teamă și neliniște, ajungând până la esența psihicului.

— Îmi închipui.

— Așadar, de ce ați venit?

— Din curiozitate.

— Zău? V-ați schimbat cumva părerea după toți acești ani?

— Părerea în legătură cu ce?

— Ei, haideți, domnule. Acum, că sunteți procuror, aveți pantoful în piciorul celălalt, ca să mă exprim așa. Am constatat că toți procurorii cred că psihopatii se prefac.

— Ce dracu', doctore, pe mine m-a convins. I-am salvat viața.

— Și acum vă pare rău?

Întrebarea îl luă prin surprindere pe Vail, care chibzui câteva momente înainte de a răspunde:

— Mie nu... Nu.

— E greu, nu-i așa? Să accepți toate aberațiile minții omenești.

— Așa le numiți dumneavoastră? Aberații?

— Păi... pentru omul de rând, da. E aberant. Ridicol. Grotesc. Lipsit de noimă. Smintit. E foarte ușor să etichetăm drept prefăcătorie sau țicneală ceva ce nu înțelegem, nu ne place sau nu acceptăm. Eu consider demența un termen teoretic, o simplă descriere de ordin medical. Tulburările de personalitate multiplă, pe de altă parte, ah! Aceasta este o boală mintală recunoscută, definită în DSM3, acceptată de specialiști, unul dintre adevăratele mistere ale condiției umane.

— Din câte îmi amintesc, DSM3 e un fel de Biblie pentru dumneavoastră.

— Adevărat, domnule, cât se poate de adevărat. Cataloghează și definește peste trei sute de boli mintale. *Anatomia lui Gray* referitoare la mintea omenească.

— Acum, că ați deschis discuția, ce spune DSM despre posibilitatea de a simula o boală?

Woodward se opri. Nu se uită la Vail, ci privi drept înaintea și pufăi de câteva ori din pipă.

— Domnule, presupun că întrebarea dumneavoastră este de domeniul academic. Adică nespecifică.

— Bineînțeles. Generică.

Își continuă plimbarea pe alee și Woodward îl conduse pe Vail pe o peluză întinsă, împrejmuată de clădiri. Lui Vail îi ajunse la urechi un țipăt înăbușit, venind dinspre unul dintre corpurile spitalului, un urlat care se transformă curând în râset, apoi pieri. Woodward nu dădu nici un semn că l-ar fi auzit. În interiorul dreptunghiului erau câțiva pacienți. Unul se plimba frenetic în sus și în jos, fluturându-și brațele și țipând mut ceva numai de el știut; altul stătea în picioare rezemat de un copac, cu obrazul la câțiva centimetri de trunchi, îndrugând cu aprindere verzi și uscate; un altul, legat de un scaun cu rotile, cu gura strâmbată într-o parte, cu ochii pe jumătate închiși și lipsiți de expresie, privea în gol spre eternitate. Lui Vail îi venea greu să nu ia în seamă toate aceste aberații ale minții omenești. Woodward avea dreptate. Oricât de milă i-ar fi fost lui Vail de aceste suflete nefericite, totuși rămâneau niște apariții bizare, absurde, grotești, iar el se simțea stânjenit de propriile-i gânduri.

— Vă puteți uita la ei, domnule Vail. E chiar un lucru firesc. Nu vor face decât să vă întoarcă privirea. Probabil că și ei vă găsesc pe dumneavoastră la fel de bizar. Salută din cap o pacientă care culegea flori imaginare, iar ea îi zâmbi și-i răspunse cu același gest. Cât despre întrebarea dumneavoastră — privind simularea personalității multiple — presupun că e posibil pentru o scurtă perioadă de timp. Am însă mari îndoieli că simularea ar putea fi de durată. Înțelegeți, e vorba de prea multe lucruri. Doamne, să-ți schimbi întreaga ținută, limbajul trupului, vocea, înfățișarea, personalitatea, atitudinea, eul. Teoretic, e imposibil să realizezi o asemenea performanță pentru un timp mai îndelungat.

— Ați spus *teoretic* imposibil.

Woodward zâmbi condescendent.

— Ha! Am uitat că stau de vorbă cu un avocat. Teoretic imposibil, da, așa am spus, adevărat? Ei bine, domnule, presupun că nimic nu mai e cu desăvârșire imposibil, acum când tehnologia a făcut asemenea progrese. Dar aș spune că șansele de a câștiga la loterie sunt mult, mult, *mult* mai reale decât posibilitatea de a simula personalitatea multiplă.

— Aaron Stampler e capabil să o facă?

Woodward se opri din nou și, de astădată, îl privi fix pe Vail înainte de a răspunde.

— Dacă este capabil, nu am de unde să știu. Dumnezeu, dar diagnosticul de personalitate multiplă i-a fost pus chiar de psihiatrul dumneavoastră. Dumneavoastră ați fost cel care a dezvăluit acest aspect, domnule Vail. Iar acum, după zece ani, apăreți din senin și începeți să puneți întrebări. Întrebări care, de fapt, ar putea distruge opt ani de muncă susținută și de cercetări incredibile. Nu, omul acesta nu joacă teatru. Nu simulează.

— Eu doar v-am întrebat, domnule doctor. E o simplă discuție.

Își continuă plimbarea. Woodward pufăia din pipă, vădit adâncit în gânduri.

— Aveți vise, domnule Vail? Întrebă el într-un târziu.

— Rareori.

— Dar visați?

— Din când în când, da.

— Vă aflați într-un alt loc, într-o altă dimensiune, apoi vă treziți și dintr-o dată vă găsiți în cu totul alt loc... Plesni din degete. Într-o fracțiune de secundă. Adevărat?

— Păi, uneori...

— Deplasare instantanee.

— Vreți să spuneți că visele sunt situații în care-ți scapă timpul, domnule doctor? Cum își denumea Aaron starea de refugiu, când i-a scăpat timpul și a devenit Roy?

— E o exprimare uzuală la toți care au trecut prin starea de refugiu. Vă dau un exemplu: să zicem că ați ațipit în plin concert și, când vă treziți, concertul s-a terminat și toată lumea părăsește sala. Ați numi asta stare de refugiu?

— Aș numi-o plictiseală.

Doctorul Samuel Woodward râse.

— Asta pentru că sunteți un om normal, spuse el. Bineînțeles, „normal” e o noțiune relativă. Ideea e că starea de refugiu reprezintă un interval în care îți scapă timpul. De regulă, nu multă vreme, ci numai câteva minute. Aș zice că în medie cinci. Poate surveni pe o perioadă de ani – firește, cei care au trăit o asemenea experiență de regulă se tem să vorbească despre ea. Desigur, nu toți cei care trec printr-o stare de refugiu au și personalitate multiplă.

— Cum ați rezolvat cu Aaron? Întrebă Vail.

— Ca să vă răspund, e nevoie de câteva date biografice, și asta nu că țin neapărat să vă plictisesc. Am absolvit Universitatea Harvard, am fost intern la Bellevue, mi-am făcut rezidența la Boston General, după care cinci ani am lucrat la urgențe psihiatrice la Philadelphia Memorial. Mi-a plăcut mult. Acolo vedeai tot felul de cazuri, în fiecare zi apărea ceva nou. Atunci m-au fascinat pentru prima oară personalitățile multiple. De la Philadelphia am plecat la Menanger. La Menanger am început să mă specializez în personalități multiple. De fapt, am și scris câteva comunicări pe această temă. Când mi-a fost oferit postul de aici, n-am mai pregetat, iar unul dintre motive era Aaron Stampler.

— Ce-l făcea să fie atât de diferit?

— Totul, domnule, *totul*. Biografia, inteligența, natura crimelor sale, relația cauză-efect. Un caz absolut fascinant. Citisem rapoartele întocmite de Bascott, Ciaffo și Solomon, precum și rezumatul doctoriței Arrington. Erau implicate numai două personalități. Nu se scindase în cinci, șase sau o duzină, prin urmare exista șansa de a trata boala la un nivel relativ elementar. M-am ambiționat. În plus, fapt mai impor-

tant decât toate, Aaron fusese supus unui tratament. Nenumărate întrebări, ședințe de psihanaliză și altele asemenea, dar nici o încercare de a vindeca boala într-un cuvânt? O tentație irezistibilă! Făcu o pauză, cât să-și reaprindă pipa, apoi reluă: Am citit și transcrierea procesului. O mare reușită în materie de drept, domnule. Mă refer la proces.

— Nu sunt sigur dacă ați avut intenția să-mi faceți un compliment sau nu.

— Bineînțeles că a fost un compliment. La vremea aceea era o mare îndrăzneală să bazezi apărarea pe ideea de boală psihică.

— A fost o chestiune foarte delicată: juriul putea accepta sau nu ideea. În tribunal, adevărul poate fi uneori dăunător sănătății clientului.

— De asta ați încheiat o înțelegere în biroul judecătorului?

Brusc, Vail deveni circumspect. Timp de câteva secunde, întrebarea îi trezi din nou vechea obsesie. *Oare Woodward știa că Stampler simulase tot timpul?* se întrebă Vail. Intrase și el în joc sau Stampler reușise să-l îmbrobodească? Vail decise imediat că Woodward căzuse în plasa înșelătoriei practice cu bunăștiință de Stampler.

— Nu, răspunse Vail. Acuzarea a declanșat criza. De aceea a ajuns cazul în biroul judecătorului Shoat.

Merseră un timp în tăcere, apoi Woodward spuse:

— De multe ori, prima reacție la boala mintală a personalității multiple este o atitudine de neîncredere și de respingere. Tăcu o clipă, apoi adăugă: Și aveți dreptate, cu cât opinia publică cunoaște mai puțin, cu atât mai bine.

— Deseori m-am întrebat cine l-a ucis, de fapt, pe episcop, Aaron sau Roy, zise Vail. Vreau să spun că Aaron avea motivația, dar Roy a comis crima. Din punct de vedere legal, Aaron ar putea fi acuzat de conspirație cu scop criminal, eventual de complicitate.

— Domnule, nu sunt deloc de acord cu dumneavoastră. Aaron și Roy erau două personalități complet distincte. Aaron nu a pus la cale în mod *conștient* uciderea victimelor. De fapt, și el a fost o victimă ca toate celelalte.

Vail rumegă ideea câteva momente, apoi dădu din cap.

— Un argument excelent, declară el.

— De la începutul tratamentului, am fost nevoit să mă ocup de Aaron și de Roy ca de două persoane diferite, zise Woodward. Aceeași inimă, două suflete diferite, dacă dumneavoastră credeți în existența sufletului.

— Cred în conștiință. Presupun că amândoi aveau una comună.

Woodward nu răspunse la comentariul lui Vail. Continuă să vorbească, parcă temându-se să nu-și piardă șirul gândurilor.

— Ce vă amintiți în legătură cu mintea omenească, domnule Vail? Despre superego și subconștient?

— Nu mare lucru. Superego-ul este un fel de cenzor al comportamentului nostru. Subconștientul este locul unde merg toate dorințele refulate.

— Foarte succint și destul de corect, domnule. Când zidul despărțitor dintre subconștient și superego se năruie, dorințele reprimite devin normale. Brusc, ideea de crimă devine firească. Mintea este tulburată – adică bolnavă – crima fiind doar un simptom. Roy a fost, ca să zic așa, subconștientul lui Aaron. Aaron reprezenta tot, Roy nu însemna nimic. Dacă Aaron ura pe cineva, atunci Roy îl ucidea.

— Un aranjament foarte convenabil, dacă stai să te gândești, comentă Vail.

— Așa și trebuia să fie. E unul dintre motivele pentru care ființele

umane își creează alte personalități. Suferința devine insuportabilă, așa că omul inventează ceva ca s-o ușureze. Uitați, domnule Vail...

— Vă rog, spuneți-mi Martin.

— Martin, în ultimii opt ani eu am fost confesorul, prietenul, medicul lui Aaron, singura persoană cu care a venit în contact. Când am venit aici, în mintea lui era un haos. Fobie, tendință de izolare, alienare, derută religioasă și sexuală... Dumnezeu, Aaron suferea de toate! Se temea de întuneric, detesta autoritatea, nu avea încredere în oameni mai vârstnici, refuza compania celor de seama lui și suferea de tulburări sexuale. Woodward se opri și clătină din cap. L-ai auzit vreodată vorbind despre ceea ce el numea „Gaura”, mina de cărbuni în care l-a silit tatăl său să intre?

Vail încuviință din cap.

— Cu ocazia primei noastre discuții. Puțul numărul cinci, n-am să uit niciodată. „Tot soiul de creaturi și demoni care se târăsc spre mine.”

— Ce anume?

— „Creaturi și demoni care se târăsc spre mine.” Mi-a spus că astea îl așteptau în subteran. Îmi amintesc foarte precis.

— Gaura ar putea fi un simbol pentru toate lucrurile de care s-a temut în viață. Sălașul viselor sale răzvrătite. Vezi, când dumneata te uiți la Aaron, vezi un nebun. Eu, când mă uit, văd un om bolnav. Și din prima zi în care am pus piciorul aici, l-am considerat vindecabil. Vail îl privi neîncrezător. De ce ți se pare greu de crezut? Dumneata i-ai salvat viața.

— Nu-i puteam lăsa să-l omoare pe cel bun numai ca să-l lichideze și pe cel rău, doctore.

— *Touché*, zise, râzând, Woodward. În clipa următoare, își recapătă aerul grav. De fapt, tot comportamentul meu profesional s-a schimbat datorită lui Aaron Stampler. Când am început să lucrez cu el, credeam că boala mintală e o suferință pasibilă de tratament prin conversații a început să-și piardă credibilitatea. Noua descoperire, marea noutate, era biopsihiatria.

— Sună pretențios, zise Vail, ca să spună și el ceva.

— Păi, știi ce se zice, că noi doctorii nu putem da nici bună ziua în mai puțin de cinci silabe.

— Iar avocații nu pot pronunța nimic în mai mult de una.

— Ha! Excelent, zău așa.

— Vorbeai despre biopsihiatrie.

— Da. Această disciplină se bazează pe ideea că boala mintală este provocată de un dezechilibru chimic al creierului, care poate fi tratat. Prin urmare, existau – și încă există – puncte de vedere opuse. Vindecarea prin discuții sau prin pilule. Eu făceam parte din vechea școală, eram adeptul conversației – e greu să te lași de vechile obiceiuri, cum se spune – totuși, m-am gândit să abordez cazul Stampler fără prejudecăți, să încerc absolut tot ce-mi stătea în putință. Woodward continuă să peroreze, gesticulând, numărând pe degete, închizând ochii și ridicând din sprâncene. Uneori, lista părea să nu se mai sfârșească. Thorazină, Prozac, Xanax, Valium, Zoloft, Halcion. Pentru tratarea halucinațiilor și a stărilor depresive avem bezodiazepine, care dau dependență, și Haldol. Există medicamente antipsihotice și antidepresive, precum și medicamente contra stărilor anxioase. Le-am încercat pe toate, orice socoteam util în acest caz. Am încercat terapie behavioristă, recreațională, ocupațională. Am încercat terapie de șoc... Se opri și-și aprinse din nou pipa, trăgând de fiecare dată din ea cu zgomot și suflând fumul în albastrul cerului. Am petrecut cu Aaron două ore zilnic, cinci zile pe săptămână, vreme de

opt ani. Nimeni, dar *nimeni* nu-l cunoaște așa ca mine.

Woodward începu să aducă în discuție amănunte despre Aaron Stamper, într-un monolog dezlânat, care-i redeștepta brusc lui Vail lucruri de mult uitate. Woodward îl descria pe Stamper ca pe un copil dezorientat, care devenise un tânăr intelectual înzestrat, dar frustrat, batjocorit pentru realizările sale de către un tată aspru și neînduplecat, hotărât să-și ducă fiul în infernul minei de cărbuni. Maică-sa socotea educația o unealtă a diavolului; un băiat pe care cureaua și ocările părinților nu reușiseră să-l descurajeze în setea lui nemăsurată și încăpățânată de cunoaștere. Dorința de a învăța i-a fost încurajată de Rebecca, o învățătoare care l-a înțeles și care a văzut în el șansa de a scăpa de infernul unei existențe în cătunul din Kentucky, lipsit de căldură sufletească și de simț estetic, aceeași femeie care, în cele din urmă, l-a și sedus. Aaron era un singuratic, atras în egală măsură de profesii și de arte; la fel ca majoritatea tinerilor într-un anumit moment al vieții, a dorit să se facă avocat, doctor, actor, poet, dar visele i-au fost sistematic zădărnicate de toți, în afară de Rebecca.

După aceea Woodward vorbi despre învățătoarea care părea să fi fost singura lumină a lui Aaron la Crikside, un liman de știință și înțelepciune într-un loc chinuit și întunecat; o femeie pe care o parte din locuitorii satului o priveau ca pe un rău necesar, ea reprezenta o amenințare la adresa tradițiilor lor înguste și împietrite, noțiuni asupra cărora probabil că Rebecca își luase revanșa „educându-l” pe Aaron Stamper. În cele din urmă, medicul vorbi despre eliberarea sexuală a lui Aaron Stamper, mai întâi prin Rebecca, apoi într-un mod pervers și chinuitor prin episcopul pedofil Rushman.

— E lesne de înțeles cum de s-au întâmplat toate acestea, date fiind lucrurile pe care le cunoaștem despre copilăria și adolescența lui Aaron. O supoziție simplificată ar fi aceea că Aaron l-a creat pe Roy ca să-i transfere răspunderea pentru acte pe care el însuși nu le-ar fi putut comite. Și-a transferat vinovăția asupra lui Roy. După cum am spus, aceasta este hipersimplificarea unei probleme extrem de complexe. Nu uita că discutăm despre mintea omenească. Această știință nu este atât de evidentă ca ADN-ul sau ca amprentele digitale, care nu lasă loc de echivoc.

— Ascultă, doctore Woodward, nu ți-am subestimat nici o clipă...

— Înțeleg. Vreau doar să-ți dai seama că munca la un pacient ca Aaron nu este doar sporovăială de două ori pe săptămână. Tânărul acesta mi-a dominat viața profesională. Nu mă plâng, cazul mi-a adus multe satisfacții. Dar numai realizarea transferului mi-a luat trei ani.

— Transfer? repetă Vail.

— O formă de încredere. Atunci când funcționează, pacientul ajunge să-și considere psihiatrul ca pe o figură din trecut – un părinte sau un mentor – cineva de care se simte legat. Încrederea se transferă de la mentor la terapeut.

— Tocmai ai spus că Aaron și-a transferat vinovăția asupra lui Roy. Este unul și același lucru?

— Da. Pur și simplu, și-a creat un răzbunător personal. Întotdeauna există și reversul problemei. Transferul creează și o teamă subconștientă că s-ar putea repeta vechile răni și insulte, ceea ce noi numim retrăire. Teama de a îndura suferințe din partea copiilor, părinților, prietenilor, soților, soțiilor, practic din partea oricui.

— Deci toată durerea e transferată din trecut în prezent?

— Tot. Durerea, furia, frustrarea, speranțele nebunești. Dar faptul e foarte important, fiindcă ne permite să stabilim conexiuni între trecut și prezent. Medicamentele pot atenua teama. Și, desigur,

uneori chiar durerea.

— Care e în esență scopul, doctore? Sau, cum i-ai spus dumneata, esența?

— Asocierea liberă. Să încurajezi subiectul să se concentreze asupra experiențelor sufletești... gânduri, fantezii, sentimente, dureri. În cazuri fericite, se crează o atmosferă în care subiectul va spune absolut tot ce-i trece prin minte, fără teamă că i se va interzice acest lucru sau că va fi judecat pentru el.

— Pe dumneata cum te ajută? Întrebă Vail.

— Păi, rezultatul e topografia mentală a pacienților, un fel de hartă rutieră, cu toate secretele lor. Își amintesc foarte clar lucruri din trecutul îndepărtat – evenimente traumatice, întâlniri dureroase – re trăind temerile și sentimentele de arunci. Și, sperăm noi, învață să le accepte. Firește, nu întotdeauna se întâmplă așa. Știința noastră nu e una exactă, ca matematica, unde doi și cu doi fac întotdeauna patra. Nu, nu, când ai de a face cu mintea omenească, uneori doi și cu doi fac opt sau doisprezece...

— Sau unu?

— Sau unu... sau jumătate. În cazul lui Aaron, faptul că și-a amintit câteva dintre actele oribile comise de Roy și a învățat să suporte această realitate reprezintă rezultatul retrăirii și al asocierii libere.

— Așadar, ați făcut progrese?

Woodward se opri, scutură scrumul din pipă într-un coș de gunoi și-și vârî pipa în buzunarul jachetei.

— Eu așa zic, răspunse el. Vreau să faci cunoștință cu cineva. Numele lui e Raymond Vulpes.

— Cine e Raymond Vulpes?

— Singurul om de pe pământ care cunoaște – ca și mine – până în cele mai mici detalii viața lui Aaron și a lui Roy.

Traversară curtea în direcția corpului de clădire cunoscut sub numele de „Secția de maximă securitate”. Primul lucru remarcat de Vail fură ferestrele fără zăbrele și confecționate din sticlă groasă, de blindaj. Era o clădire frumoasă, evident construită cu scopul de a oferi cea mai plăcută ambianță cu putință. Secția de maximă securitate se găsea la capătul unui coridor lung și lat, care făcea legătura cu una dintre camerele de pază din aripa nouă. Ceva mai departe pe coridor se vedea un birou cu ușă dublată cu împletitură de sârmă. Woodward îl conduse pe Vail într-acolo, scoase o legătură de chei, descuie ușa și intră. Când puse piciorul în prag, Vail avu instantaneu senzația unei copleșitoare prezențe a răului. Brusc, încăperea păru să se golească de aer.

În cameră năvăli un suflu înghețat și umed.

Vail simți cum i se zbârlește părul pe ceafă.

Pielea i se făcu ca de găină.

Pe frunte îi răsăriră broboane de sudoare — o sudoare rece, la fel ca picăturile de apă prelinse de pe un om de zăpadă care se topește.

Îl străbătu un tremur spasmodic.

Deschise gura, simțind că se sufocă.

Apoi totul reveni la normal.

Vail rămase pironit locului o clipă, ca și cum dintr-o dată nu l-ar mai fi ținut picioarele.

Ce însemna asta? O himeră furioasă, zămislită de propria-i imaginație?

O spaimă subconștientă de mințile necunoscute și imprevizibile ale acestui loc populat de demenți?

Un semn prevestitor de rău?

Își adună repede gândurile, întrebându-se dacă Woodward

avusese aceeași reacție. Dar era limpede că Vail fusese singurul care trăise... acel ceva. Se aflau într-un loc închis, un atelier de reparat aparatură electronică, ticsit cu televizoare, aparate video, osciloscoape și calculatoare, așezate pe mese de lucru și ocupând spațiul oricum destul de limitat.

Un bărbat de douăzeci și cinci-treizeci de ani stătea aplecat deasupra unei mese de lucru amplasate într-un colț, lângă singura fereastră a încăperii. Chiar lângă obrazul lui, o lampă cu picior mobil lumina interiorul unui computer. Bărbatul avea un trup armonios și musculos ca de înotător, păr blond-închis, ochi deschiși la culoare. Purta pantaloni kaki și o bluză de gardian, din bumbac bleumarin, cu mânecile ridicate aproape până la cot. La intrarea lui Woodward însoțit de Vail, tânărul ridică privirea și schiță un zâmbet larg și copilăresc, care-i dezveli dinții albi și regulați.

— Domnule Vail, numele meu e Raymond Vulpes, se prezentă el, întinzând mâna. Nici nu pot să vă spun câtă plăcere îmi face să vă cunosc.

Vail strânse mâna ce i se întinsese și privi atent chipul lui Vulpes. În aceeași clipă, își dădu seama că dădea mâna cu Aaron Stamper.

24

Luat prin surprindere și șocat, Vail se dădu înapoi din fata lui Vulpes și se întoarse către Woodward, care stătea rezemat de o masă de lucru și zâmbea. O fracțiune de secundă își închipui că era o glumă perversă: că toți erau nebuni, iar Woodward mai mult decât oricare; că atunci când Vail va încerca să plece, îi vor trânti ușa în nas, zăvorându-l înăuntru alături de ceilalți nebuni.

— Am ținut ca voi doi să vă cunoașteți, zise cu indiferență Woodward. Acum mergem în camera de oaspeți, Raymond. În câteva minute îl trimit pe Terry după tine.

— Bine, trebuie să termin de schimbat câteva cipuri în aparatul lui Landberg.

— Perfect.

— Atunci pe curând, domnule Vail, zise Vulpes, trimițându-i alt zâmbet de un milion de dolari, în timp ce oaspeții ieșeau din atelier.

— Ce mama dracului se întâmplă aici? îl întrebă Vail pe Woodward, care încuia ușa.

— L-ai recunoscut, nu?

— Zece ani nu l-au schimbat prea mult. E mult mai solid și pare să fie într-o formă de zile mari.

— Muncește o oră pe zi. Face parte din regimul lui de viață.

— Ce regim? Cumva vreo glumă absurdă?

— Glumă? Nici vorbă. Liniștește-te, Martin, fiecare lucru la timpul său.

Secția de maximă securitate era despărțită de coridor și de restul clădirii printr-o singură ușă glisantă și solidă, din oțel. Paznicul secției, un tânăr osos pe nume Harley, zâmbi văzând că se apropiau Woodward și Vail, apoi apăsă un buton de sub masă. Ușa masivă se trase la o parte. Harley le făcu semn să intre, fără să le mai ceară să semneze în registru.

Coridorul cel larg se continua și dincolo de ușa de oțel. Lumina răzbătea prin plafonul de sticlă. De o parte și de alta a coridorului se vedeau celule încuiate. Din spatele unei uși răzbăteau gemete, dar holul era pustiu. Woodward îl conduse în prima celulă de pe dreapta.

Încăperea conținea un mic birou cu două scaune, un jilț din lemn tapițat, o masă, un televizor și un pat de campanie. Fereastra se găsea la aproape doi metri de la nivelul podelei. Toată încăperea și tot ce cuprindea — pereți, mobilier, podea — totul era vopsit în alb strălucitor.

Vail își amintea celula. Poate mobilierul să fi fost dispus puțin altfel, în rest nu se schimbase în ultimii zece ani.

— E camera lui... cum ai zis că-l cheamă?

— Raymond Vulpes.

— E camera lui?

— Nu, nu. Aici e camera de oaspeți, cum o numim noi în glumă.

— Prin urmare, aici se primesc și vizite.

— Da. Pacienții secției de maximă securitate nu au voie să primească vizite în camera lor, așa că am amenajat acest salonaș confortabil. De asemenea, pacienții nu au voie să se întâlnească unii cu alții.

— Nu pot vorbi între ei?

— Nu. Știu că sună puțin cam a evul mediu. Bineînțeles, motivul e că fiecare se află într-un anumit stadiu de vindecare. Relațiile sociale ar fi dezastruoase.

— Aș fi zis că izolarea totală poate fi la fel de dezastruoasă.

— Există oameni peste tot în jurul lor, replică Woodward, ridicând din umeri. Psihanaliști, gardieni, personalul spitalului. Nu este vorba de izolare în singurătate. Și-apoi, pacienții pot petrece zilnic o oră-două în aer liber.

— Atâta doar că nu au voie să comunice între ei.

— Întocmai.

— Cu alte cuvinte, Aaron nu a avut nici un contact cu lumea exterioară vreme de zece ani?

— Vrei să spui Raymond.

— Raymond, Aaron, răspunse Vail agasat.

— E o distincție impotentă, ba chiar crucială. Stai jos, Martin.

Sper că ceea ce-ți voi povesti acum te va face să te simți mândru.

— Mândru?

— Ai avut și dumneata o contribuție. Dacă nu ai fi fost dumneata, Raymond nu ar fi existat niciodată. Cu siguranță că „gazda” ar fi fost de mult plecată dintre cei vii, fie prin electrocutare, fie prin injecție letală.

— Cine este Vulpes?

— Raymond reprezintă ceea ce se numește personalitate rezultantă.

— Cum?

— Personalitate rezultantă. Roy a fost și el o personalitate rezultantă. Același lucru se întâmplă acum cu Raymond.

— Adică, Aaron a dat naștere unei a treia personalități?

— Da și nu. Cu siguranță că e vorba de o a treia persoană. Cu toate acestea, celelalte nu mai există. Nu e un caz unic, deși s-ar putea să devină.

— Cum?

— Dacă reușim să-l stabilizăm pe Raymond. Prin asta înțeleg că el să nu se scindeze la rândul său. De regulă, așa se întâmplă.

— De unde a apărut Raymond și când?

— A fost creat ca să medieze neînțelegerile dintre Roy și Aaron.

Prima oară a apărut acum trei ani.

— Cine l-a creat?

— Gazda a fost tot Aaron.

— Un alt mecanism de refugiu?

— Nu refugiu, ci alternativă. O altă formă de transfer. După cum ți-am explicat, transferul reprezintă reflectarea conștientă sau subconștientă a tipurilor de comportament de la un individ la altul. Fenomenul se aplică și în cazul unei dedublări de personalitate. Este o formă de negare. Schizofrenicul transferă vinovăția asupra unui alt individ, în cazul de față, o nouă persoană – *voilà*, Raymond.

— *Voilà*, repetă Vail cu vădit dezgust. Dar dacă asupra lui Raymond s-a transferat Roy, nu Aaron?

— Asta nu se putea întâmpla. Raymond nu dorea așa ceva. Tiparele comportamentale violente nu pot fi reflectate decât de indivizi care, în mod normal, ar accepta transferul.

— Cu alte cuvinte, receptorul trebuie să fie în esență capabil de un asemenea comportament?

— Exact. Raymond nu are nevoie de Roy și nici nu a avut vreodată.

— Iar Aaron s-a transferat asupra duminică?

— Da. Aș putea adăuga că faptul reprezintă o descoperire majoră. Tranziția nu a fost ușoară. Strategia mea consta în a face apel la dorința lui de a se ști apreciat de cei care vegheau asupra sa. Asta l-a atras la Rushman. Aaron își transferase asupra episcopului dorința din copilărie de a căpăta aprobarea părinților. Firește, problema mea era Rushman, care-i înșelase încrederea. Aaron nu a avut încredere în mine ani la rând. Bineînțeles, avantajul era că Roy ieșea din când în când la suprafață, așa că trebuia să mă ocup de amândoi. La apariția lui Raymond, transferul a fost complet. În cele din urmă, Aaron și Roy au dispărut.

— Iar acum îl ai pe Raymond, specimenul perfect.

Woodward rămase surprins de remarcă. Își mângâie nervos barba cu amândouă mâinile, apoi zise:

— Nu-i nevoie să fii sarcastic, Martin. Raymond va coborî în câteva minute. Stai de vorbă cu el înainte să-l judeci.

— N-am vrut să spun decât că Raymond reunește tot ce-i mai bun în Aaron: inteligența, visele, dorințele lui...

— Întocmai. Aaron s-a considerat întotdeauna o victimă nevinovată. Nu avea nici un control asupra lui Roy. Nu putea nici măcar să comunice cu el. Eu eram cel care realiza legătura între ei.

— Au existat două casete. Știi ceva de existența lor?

— Te referi la înregistrările cu ministranții?

— Deci *știi* și asta.

— Bineînțeles.

— Atât originalul cât și copia au fost șterse, de comun acord cu acuzarea.

— De ce?

— Pentru a proteja biserica catolică. Rushman era mort, cazul fusese rezolvat. Nu era nevoie să răscolim toată povestea asta.

— Foarte frumos din partea voastră. Dar nu sunt sigur că a fost în interesul pacientului meu.

— De ce nu? Puteai oricând să afli informații chiar de la sursă. Presupun că Roy ți-a povestit întâmplarea în detaliu.

— Adevărat, încuviință Woodward.

— Să revenim la Raymond. De unde a apărut numele?

— Așa și-a spus singur de prima oară când a apărut. Eu l-am întrebat: „Cine ești?”, iar el mi-a răspuns: „Sunt Raymond Vulpes.”

— Vasăzică Roy l-a dominat pe Aaron, iar Raymond l-a dominat pe Roy.

Woodward încuviință din cap.

— Aaron nu s-a confruntat niciodată direct cu Roy sau cu Ray-

mond. După cum ți-am spus, eu eram firul prin care comunicau. Dar când s-a născut Raymond, am reușit să-i scot la iveală atât pe Raymond cât și pe Roy. Era absolut fascinant să-i privești apărând când unul, când altul. Se întrerupeau unul pe celălalt, se contraziceau într-o teribilă încheștare a două personalități. Raymond era la fel de normal ca mine sau ca dumneata. Ego-ul și subconștientul erau exact acolo unde trebuie – se controla perfect. L-a desființat pe Roy. L-a pus cu botul pe labe. În prezența lui Raymond, Roy era neputincios.

— Dar Aaron?

— Aaron s-a dat la o parte și l-a lăsat pe Raymond să se ocupe de Roy.

— Ce convenabil!

— Lucru lesne de înțeles. Raymond nu a suferit. Raymond nu a trecut prin agonia retrăirii. Spre deosebire de Aaron. Iar realitățile pe care Aaron a ajuns până la urmă să le accepte – după toată acea suferință – au fost preluate de Raymond. Raymond se putea retrage, ca să studieze confruntarea dintre Aaron și Roy în mod obiectiv, rațional. El îi accepta pe Aaron și pe Roy ca pe un tot unitar, nu ca pe o personalitate dedublată. Ororile pe care a trebuit să le îndure Aaron nu l-au afectat pe Raymond. Raymond era capabil de fericire. Raymond era — și este — totul. Aaron doar voia să fie. Așadar, Raymond a devenit dominant și, până la urmă, l-a distrus pe Roy... de fapt, a fost foarte încântat să scape de amândoi.

— Nu mă îndoiesc, replică Vail. Deci nu mai poți trezi la viață pe nici unul din ei?

— Întocmai. În ultimele optsprezece luni, Raymond a avut o stare psihică stabilă. Fără amnezii, fără să mai fie vizitat de Aaron sau de Roy. De fapt, în ultimele câteva luni Raymond abia dacă a mai pomenit de ei. A ajuns să-l intereseze mai mult prezentul și viitorul decât trecutul.

— Cu alte cuvinte, vrei să spui că Raymond Vulpes e perfect normal?

— La fel de normal ca noi doi. În cazul de față, în locul unui adolescent extrem de frământat a apărut un bărbat inteligent, fermecător și cultivat. Un tânăr încântător cu un coeficient de inteligență genial și o memorie remarcabilă. E un om rațional, adaptat la societate și are o uluitoare gamă de preocupări. Raymond și cu mine suntem buni prieteni. Jucăm șah împreună, discutăm despre filme și cărți — citește tot timpul, orice, manuale, reviste, literatură, cărți-document, cărți de știință. Are o sete de cunoaștere nepotolită.

Văzând zâmbetul de mândrie și satisfacție de pe chipul lui Woodward, stânjeneala lui Vail se transformă în dispreț. Când vorbea despre Raymond, doctorul părea un Frankenstein modern care, luând oasele și pielea lui Aaron, modelase din ele o ființă umană concepută de el în-suși.

— Întrebarea mea e dacă a primit vizite sau a comunicat prin scrisori, telefoane sau în *orice* alt fel cu lumea din afară, spuse Vail.

— În esență, nu. În ultimele luni au venit la noi alți medici ca să constate ce am realizat în privința lui. Desigur, de fiecare dată cu aprobarea personalului. Vizite pur științifice. Întrebări și răspunsuri, fără nici o implicație socială.

— Nici un telefon?

— Cine să-l sune? De zece ani nu a primit nici o scrisoare, nici măcar o ilustrată.

— Și nu corespundează cu *nimeni*?

— Drept să-ți spun, Martin, nu cred să existe cineva cu care Raymond să *vrea* să corespundă. Încearcă să privești situația din urmă-

toarea perspectivă: Raymond cunoaște o mulțime de lucruri despre trecutul său, dar nu absolut tot. Știe îndeajuns cât să înțeleagă ce s-a întâmplat cu Aaron și de ce a apărut Roy. Anumite chestiuni nu-l interesează. Presupun că, într-un fel, l-ai putea compara cu un amnezic. A aflat destul despre trecutul său ca să-și capete tihna sufletească. Nu are nevoie și nu vrea să cunoască mai mult. Woodward se ridică în picioare și se duse la ușă. Îl trimit pe Max să-l aducă, zise el. Scuză-mă o clipă.

Vail scoase o țigară și începu s-o răsucescă între degete. Tot ce spusese Woodward părea perfect logic. Plauzibil din punct de vedere medical și nici măcar ieșit din comun. Totul avea sens.

Cum să nu! se gândi Vail. Un dement care trăia liniștit într-un sanatoriu psihiatric, unde îi convinsese pe toți doctorii că devenise printr-un miracol un înger pe nume Raymond Vulpes, care era perfect normal.

Nu lipsea mult și pacienții ar fi ajuns să conducă sanatoriul.

Vail nu credea o iotă. Dar nu putea discuta despre remarca făcută de Aaron la sfârșitul procesului, fiindcă nu îi îngăduia principiul confidențialității.

Câteva minute mai târziu, Max intră însoțit de Vulpes. Acesta încă surâdea, dar sub jovialitatea sa se ghicea un vag aer circumspect.

— Dorește cineva ceva de băut? întrebă amabil Max.

— Eu aș vrea o Coca-Cola, răspunse Vulpes.

Stătea de cealaltă parte a mesei, față în față cu Vail.

— Eu beau Evian, ceru Woodward.

— Ar merge o Coca-Cola, zise și Vail.

Se așezară, Vail și Vulpes față în față, iar Woodward la un capăt al mesei, ca și cum ar fi fost moderatorul unui talk show.

Vail nu știa ce să spună. Felicitări pentru noua ta identitate? Bun venit pe lume, Raymond? Orice ar fi spus, ar fi fost cel puțin o ipocrizie.

— Ei bine, ai vrut să-l cunoști pe Raymond. Iată-l, începu cu mândrie Woodward.

— Va trebui să mă ierți, Raymond, zise Vail. Sunt ușor năucit de miracolele științei.

Zâmbetul de pe chipul lui Woodward se topi. Vulpes nu avu nici o reacție. Pe buzele lui stăruia o umbră de surâs. Îl fixa pe Vail cu o privire sfredelitoare.

— Așa se întâmplă cu majoritatea oamenilor, răspunse Vulpes. Doctorul scrie o carte despre mine. Ar putea câștiga Premiul Pulitzer cu ea, nu-i așa, Sam?

— Ei, vom vedea, răspunse Woodward, cu prefăcută modestie.

— Mie mi se pare ciudat, zise Vail. Vezi, ai apărut din senin. Nu te întrebi niciodată cine a fost mama ta?

Vulpes răspunse fără ezitare:

— Mama mea a fost Mnemosina, zeița memoriei și mama celor nouă muze.

Începu să chicotească.

Woodward râse.

— Raymond are un nemaipomenit simț al umorului, spuse el, ca și cum Vulpes nici nu ar fi fost de față.

— Pur și simplu, te-ai descotorosit de Roy? întrebă Vail.

— Să zicem că el se săturase, răspunse Vulpes. A ieșit la pensie.

— Deci ce anume ai aflat de la Roy și Aaron?

— Păi, Roy nu era la fel de inteligent ca Aaron, în schimb era al dracului de șmecher.

— Adică, un fel de șmecherie a străzii?

— Adică, nu era un naiv.
— Dar Aaron era?
— Știți asta foarte bine.
— Știu?
— Din felul în care ați atras-o în cursă pe avocata acuzării, cum se numea?

— Asta ți-a spus Roy? Că am atras-o în cursă? se interesă Vail, fără să răspundă la întrebare.

Vulpes știa al dracului de bine cum se numea avocata.

— Asta spun eu.
— Într-adevăr.
— Am citit transcrierea procesului. Roy mi-a povestit că ați procedat ca la carte. Ați început să vorbiți despre simboluri, pe urmă v-ați dat la o parte. Nu-i de mirare că ați fost numit un strălucit strateg al științei dreptului.

— Aaron și Roy au discutat cumva despre uciderea bătrânului predicator... ăă... nu-mi mai aduc aminte cum îl chema, au trecut zece ani de atunci.

— Shackles.
— Exact, Shackles.
— Roy s-a lăudat cu isprava asta. Îl urau cumplit pe bătrân.
— E o afirmație subînțeleasă, spuse Vail.

Vulpes aproape că zâmbi și zise:

— Presupun ca aveți dreptate. El a fost prima lor victimă, știți doar.

— Așa am auzit și eu.
— La naiba, domnule Vail, probabil că știți despre cei doi mai mult decât mine.
— Oh, nu cred.

Privirile li se întâlneau pentru o secundă. Nimic. Nici o tresărire a pleoapelor sau a mușchilor feței. *Ochii*, gândi Vail. *Ochii lui nu râd o dată cu restul feței. Nu se schimbă niciodată. Un albastru de gheață.*

— Dar ceilalți? Despre ei a vorbit?

— Vă referiți la fosta prietenă a lui Aaron, Mary Lafferty, și la fratele lui?

— Și numele ei îl uitasem, spuse Vail.

Vulpes îl privi drept în ochi.

— Lafferty, repetă el. Mary Lafferty.
— Ah, da! exclamă Vail.
— De fapt, Roy a vorbit și despre Peter Holloway și Billy Jordan, continuă Vulpes. Ministranții.

Vail privi ținută în ochii goi ai lui Vulpes, unde nu descoperea nimic altceva decât ură. Simți gust amar în gură și gândul îi zbură brusc cu zece ani în urmă, la noaptea în care găsisese cadavrele descompuse ale celor doi băieți. Amintirea era o suită de orori: cabana cu două etaje, întunecată și rău prevestitoare, profilată pe undele tremurătoare ale lacului în care se oglindea luna; fascicule de lumină scormonind un enorm salon de la subsol; un șemineu care împărțea salonul în două încăperi; un raton uriaș tâșnind pe lângă el, urmat de șobolani speriați de lumină și care chițăiau ascunși după canapea; o mână ridicată în spatele canapelei, cu degetele încovoiate în aer ca niște gheare; carnea de un albastru închis, aproape neagră; restul brațului, un membru înțepenit, ridicat drept în sus, apoi toracele gol și pătat; fața sau ce mai rămăsese din ea, umflată și de nerecunoscut, găvanele goale ale ochilor, obrazii, buzele și falca sfâșiate și ronțuite de prădătorii îmblăniți ai nopții, gura căscată – un tunel întunecat, simulacru obscen al unei trăsături cândva umane – gâtul tăiat dintr-o

parte în alta și mutilat în continuare de creaturile care se hrăniseră din el, rănilor prin înjunghiere, tăieturile, inciziile și enorma băltoacă de sânge închegat, negru ca smoala, apoi sexul măcelărit. Iar alături, resturile celui de al doilea cadavru – versiune de dimensiuni mai mici a celui dintâi.

Eu sunt răspunzător pentru acest măcel, gândi Vail. Îi trebui câteva momente ca să-și revină și să poată continua confruntarea.

— Așadar, ați discutat despre ministranți? Întrebă el în cele din urmă.

— Sigur că da, doar despre ei e vorba, nu?

— Era vorba despre o mulțime de lucruri. Dar Alex, au discutat cu tine despre Alex?

— Alex?

— Lincoln. Alex Lincoln.

— Lincoln. Nici o sclipire în ochii lui Raymond când rosti numele lui Lincoln. Vă referiți la celălalt ministrant? Nu-mi amintesc ca Roy să fi vorbit prea mult despre Lincoln.

Dacă ochii sunt o fereastră a sufletului, gândi Vail, atunci *Raymond nu are suflet*. Poate că Aaron își transferase asupra lui Raymond coeficientul de inteligență și memoria sa fantastică, precum și blândețea și seninătatea lui, însă nu și sufletul, pentru că Aaron nu avea suflet pe care să-l treacă asupra altcuiva

— Dar Linda? A pomenit vreunul despre ea?

Vulpes rămase o clipă cu ochii ațintiți afară pe fereastră, apoi zise:

— Gellerman. Numele ei era Linda Gellerman. Aaron avea o slăbiciune pentru fată, deși ea l-a părăsit.

— El ți-a spus că l-a părăsit? Întrebă Vail.

— Poate că-i parafrazez eu vorbele, răspunse Vulpes.

— Ți-a relatat vreodată Roy ultimele cuvinte pe care mi le-a adresat mie?

Vulpes îl fixă cu o privire lipsită de expresie, apoi clătină încet din cap.

— Nu cred să-mi fi pomenit vreodată. Ce fel de cuvinte?

— Nimic deosebit. O remarcă făcută în treacăt. Un fel de glumă.

— Întotdeauna sunt gata să râd de o glumă bună.

— Poate altă dată.

Vulpes strânse din fălci și-și îndreptă puțin spatele.

— Trebuie să fi fost destul de bună, dacă vi-o amintiți și după zece ani.

— Știi cum se întâmplă, anumite lucruri ți se fixează în memorie.

Woodward sesiză animozitatea crescândă dintre cei doi.

— Raymond, povestește-i lui Martin despre primul tău drum în oraș, îl îndemnă el.

De astă-dată, Vail își încordă maxilarul. Se uită atent la Vulpes, de cealaltă parte a mesei, și rămaseră câteva clipe privindu-se ochi în ochi.

— Ai fost în oraș? Întrebă Vail, încercând să pară indiferent.

— Numai de trei ori, interveni Woodward. Sub supraveghere strictă.

— Când anume?

— În ultimele două săptămâni, răspunse Vulpes. Ochii lui erau la fel de lipsiți de expresie ca cei ai unui șarpe. Nici nu vă închipuiți ce înseamnă să intri într-un magazin cu înghețată și să-ți alegi din douăzeci și opt de sortimente diferite, cu sos cald de ciocolată și presărată cu... chestiile alea mici din ciocolată.

Ce nu era în regulă cu relatarea lui? se întrebă Vail. În clipa urmă-

toare își dădu seama că în vocea lui Raymond nu răzbătea nici un strop de bucurie. Nici o emoție, nici un sentiment. Vulpes era lipsit de sentimente, înșiruia doar cuvinte, străduindu-se să creeze enigma perfectă – un om atât de calm, încât impasibilitatea sa amintea de gândurile somnambulului din *Cabinetul doctorului Caligari*. Sânge rece. Raymond Vulpes era de un perfect sânge rece.

— Paiete, zise Vail.

— Paiete, repetă Vulpes.

— Asta ți-a făcut plăcere în prima ta zi de libertate după zece ani, o înghețată cu paiete de ciocolată? întrebă Vail.

— E o metaforă. Mă refeream la posibilitatea de a alege, răspunse Vulpes. În cazul meu, ciocolată sau vanilie.

— O altă metaforă, zise Vail. Alb și negru, la fel ca cele mai multe opțiuni din viața noastră, o dată ce îndepărtezi toate rahaturile.

Continuau să se privească în ochi. La un metru depărtare unul de altul, se sfredeleau cu privirea, doar-doar unul din ei avea să cedeze. Opțiuni în alb și negru, își spuse Vail și gândul îi zbură la ultima zi a procesului. Acolo existase o alegere clară între alb și negru. Vail și echipa lui petrecuseră săptămâni întregi adunând dovezi că Aaron reprezenta, de fapt, două persoane în același trup: Aaron, băiatul cel blând din Crikside, Kentucky, supus tuturor abuzurilor cu puțință, și Roy, alter-ego-ul său purtător al răului, cu setea sa nepotolită de sânge și de răzbunare. Vail câștigase procesul pentru Stampler, salvându-l de la moartea aproape sigură pe scaunul electric sau de la injecția letală. Dându-și seama că va pierde, Venable se declarase de acord să cadă la înțelegeră; Aaron Stampler urma să fie trimis la Daisyland până când avea să fie declarat vindecat și până la eliminarea geamănului său psihic, Roy, mesagerul răului.

Vail fusese încântat de victorie. Apoi, la ieșirea din sala de judecată, Stampler se întorsese către el rânjind și-i șoptise: „Și dacă, de fapt, Aaron nu a existat niciodată?” Continuase să râdă, lăsându-se scos din sală.

Vrea ca eu să știu. Vrea să știu, dar să nu pot mișca un deget. Exact ca în ziua de după proces. Nu a fost de ajuns că a zămislit coșmarul, a vrut să rămân cu obsesia lui, știind că nu puteam face nimic și că nu puteam vorbi cu nimeni.

Fusese secretul lor întunecat vreme de zece ani, un dureros cordon ombilical, care continua să-i lege chiar și în acest moment.

Stampler avea un ego nepotolit. Acum Vail îl înțelegea. În asta consta jocul. În provocare.

Oprește-mă dacă poți. Prinde-mă dacă poți.

Vail nu coborî privirea.

— Și ce altceva ai mai făcut în afară de faptul că ai mâncat o înghețată cu sos de ciocolată? întrebă el.

— M-am dus într-un magazin de discuri și am cumpărat câteva CD-uri. Pe urmă ne-am dus la „Data City”, să vedem care erau ultimele CD-ROM-uri. Am mers la „Belk's” și mi-am cumpărat o pereche de blugi. Aleși de mine, de culoarea și croiala pe care le doream. Trei ore de libertate în acea primă zi — bineînțeles, făcând abstracție de faptul că Max mă urma tot timpul ca o umbră. Așa a fost și a doua oară, și a treia. Alaltăieri, am mers la film. A fost uimitor. Ecranul acela uriaș. Sunet digital. În locul imaginii cât un timbru poștal de pe ecranul meu de treizeci de centimetri. O experiență extraordinară.

— Nu mă îndoiesc, spuse Vail.

Nu-l întrebă ce film văzuse, deși își dădea seama că Vulpes ardea de nerăbdare să-i spună. Făcea conversație. Aflase lucrul pe care

venise să-l descopere. Cu cât pleca mai curând, cu atât mai bine.

— De unde ai avut bani? întrebă Vail, sperând să rănească orgoliul lui Vulpes și să-l umilească cât de cât.

— I-am câștigat, răspunse calm Vulpes.

— I-ai câștigat?

— Raymond a devenit un foarte bun depanator de aparate electronice. Video, televizoare, computere...

— Telefoane? sugeră Vail, ridicând din sprâncene.

Pe buzele lui Vulpes flutură ceva ce putea fi luat drept un surâs.

— Compania de telefoane se îngrijește singură de liniile sale, răspunse el.

— Raymond câștigă șaptezeci și cinci de cenți pe oră, reparând toată aparatura noastră electronică. Așa că îi dăm voie să se extindă și să repare chiar aparatele unor persoane din afară. Aceștia aduc aparatele la biroul de la intrare...

— Am în bancă nouă mii și ceva mărunțiș, îl întrerupse Vulpes cu glasul lui catifelat. Doctorul îi depune în numele meu. Aici mi se dă de lucru tot timpul.

— E cel mai bun în domeniu. Aproape ca un serviciu cu normă întreagă, zise cu mândrie Woodward.

Atunci Vulpes făcu o precizare.

— În curând, așa va fi.

Comentariul îl îngheță pe Vail. Pe chipul lui Vulpes nu se schimbase nimic, numai ochii îi licăriseră preț de o clipă.

— Nu înțeleg, zise Vail.

— Ei bine, de fapt, asta-i vestea cea mare, explică Woodward.

Peste trei zile, Raymond capătă o învoire.

— Învoire? întrebă Vail.

— Pentru șase săptămâni. A primit o slujbă într-un atelier de reparații electronice de pe Coasta de Vest...

— Vine la Chicago? îl întrerupse Vail.

— Acolo avem o pensiune, continuă Woodward. Supraveghere douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, stingerea la ora zece seara, terapie de grup... Considerăm că Raymond e pregătit acum pentru așa ceva, nu?

— Sunt convins că am să mă descurc.

Vail avu senzația că o mână uriașă îi apasă pieptul. Își controlează respirația, ca să nu vadă ceilalți că se sufocă. Mâinile i se făcură ca de gheață. Era convins că obrazul i se golise de sânge. Luă o înghițitură de Coca-Cola.

— Nu mă îndoiesc de asta, reuși el să articuleze.

— Dacă reușește, adică dacă trece de aceste prime săptămâni fără nici un incident, conducerea spitalului a decis să-l pună definitiv în libertate.

— Ei bine, presupun că trebuie să te felicit, spuse Vail.

— Poate că într-o zi luăm prânzul împreună, zise Vulpes. La urma urmei, *sunteți* răspunzător de... să zicem, însăși existența mea, nu-i așa?

— Mi se pare o idee minunată, îi ținu isonul Woodward.

— Așa o fi.

— Ei bine, ce părere ai, domnule... Martin? întrebă Woodward. Am dreptate că vestea asta îți reînnoiește încrederea în mântuire și înviere?

— Înviere?

— Raymond, aici de față, a renăscut, ca să zic așa, din cenușă.

Woodward rostise fraza cu o mândrie atât de aberantă, încât pe Vail îl trecură din nou fiorii, de astă-dată nu din pricina lui Vulpes, ci a

acestui doctor egoist, atât de orbit de propriul său geniu, încât nu percepea adevărata fire a lui Vulpes. În definitiv, cu zece ani în urmă, Vail trăise aceeași satisfacție, salvându-l pe Aaron Stampler de la moarte sigură.

Vail aproape că nu mai auzi restul conversației. Nu mai prezenta importanță. Pur și simplu, trăgea de timp în așteptarea momentului oportun pentru a pleca de acolo.

— Ei bine, socotesc că pentru astăzi ajunge, îl auzi el pe Woodward. Sunt convins că trebuie să ne întoarcem fiecare la treburile noastre.

— Așa e, aprobă Vail, reușind să schițeze un surâs bicisnic.

Woodward se duse la ușă și-l strigă pe Max. Vail se ridică și ocoli masa până ajunse în spatele lui Vulpes. Se aplecă și rosti cu glas abia șoptit:

— Raymond?

Vulpes nu întoarse capul. Continuă să privească drept înainte.

— Da?

— Dar dacă n-a existat un Aaron?

Raymond continuă să privească peretele din fața lui. Zâmbi, dar Vail nu avea cum să-l vadă.

Știe. Știe, și nu poate mișca un deget. Sunt un om liber și nu mă poate împiedica să fiu, pentru că nu l-ar crede nimeni.

Abia după vreo jumătate de minut Vulpes întoarse capul. Se ridică în picioare, cu obrazul la câțiva centimetri de fața lui Vail. Surâdea, dar, brusc, pentru o fracțiune de secundă, ochii îi deveniră ca de piatră. În ei sclipi ura și irisurile se făcură roșii ca sângele.

La fel ca fiorul pe care îl simțise când intrase în atelierul de reparații, și această schimbare dură numai o fracțiune de secundă, de ajuns ca să strecoare spaima în sufletul lui Vail.

Venable avea dreptate. Acum văzuse și el. Era ca și cum ar fi privit gândurile – ale cui? Ale lui Aaron, Roy, Raymond –înțelegând că acesta din urmă nu se deosebea cu nimic, nu era cu nimic mai puțin rău și mai puțin invidios, mai puțin capabil de *orice* decât tânărul pe care Vail îl salvase de la moarte cu zece ani în urmă. Singura deosebire era că acum crescuse, devenise mai periculos și era pe punctul de a fi pus în libertate.

— Întotdeauna va exista un Aaron în străfundul sufletului meu, zise încetișor Vulpes, bătându-se cu palma peste piept. Așa cum va exista și un Martin. Vouă vă datorez tot ce am. Apoi adăugă cu glasul său catifelat, însoțit de surâsul cel mai sincer cu putință: Vă mulțumesc.

Vulpes rămase la fereastră, urmărindu-i cu privirea cum se înapoiau prin curtea cea mare. Vail mergea către ieșire cu pași mari și hotărâți. Vulpes bănuia ce spunea Vail. Aproape că-i auzea protestele.

Dar se înșela. Vail știa că nu exista nici o cale de a-l convinge pe Woodward. Era – cum se spune – un târg deja încheiat și nu avea nici o putere să-l împiedice.

— Pentru presă vestea va fi un adevărat festin, i se adresă el psihiatrului.

— Presa nu va afla nimic. Ordinul de punere în libertate a fost semnat de un magistrat local, care ne-a înțelese strădaniile. Raymond Vulpes va fi eliberat. Presa știe de Aaron Stampler. Habar nu are de existența lui Raymond Vulpes.

O fracțiune de secundă, Vail chibzui dacă să-i povestească despre uciderea Lindei Balfour și a lui Alex Lincoln, dar se hotărî să

tacă. Nu va trece mult și vestea se va răspândi. Dar Raymond avea un alibi perfect. Crimele urma să fie atribuite unui imitator.

Perfect. Vulpes se gândise la toate. Nu omisese nimic.

— Presupun că vei păstra secretul asupra acestei întrevederi, îi spuse Woodward.

— Secretul?

— Păi, din punct de vedere legal, ești încă avocatul lui.

Vail clătină din cap.

— Conflict de interese, răspunse el sarcastic. În calitate de procuror, voi fi nevoit să-mi dau demisia.

— Dă-i băiatului o șansă, îl rugă Woodward.

— Nu mai e un băiat, Woodward, preciză Vail.

Își strânseseră mâinile, apoi Vail se duse la limuzină, unde Tony îl aștepta lângă portiera deschisă.

Tony îl conduse înapoi pe terenul de fotbal. Pilotul puse elicea în funcțiune chiar când Vail cobori din mașină, începând să alerge către aparat. Vail se aplecă pe sub elice, se strecură pe locul de lângă pilot și-și prinse centura de siguranță.

— Iisuse! exclamă pilotul. Arăți de parcă ai fi văzut o nălucă.

— Asta s-a și întâmplat, răspunse Vail. Hai s-o întindem naibii de aici.

25

EȘTI ACOLO, HIDRĂ?

DA, VULPE.

TE-AI DESCURCAT EXCEPȚIONAL. DINCOLO DE ORICE AȘTEPTĂRI.

MULȚUMESC, VULPE.

AI STUDIAT PLANUL?

DA, VULPE, MINUNATUL PLAN.

ȘI EȘTI GATA?

DA, DA.

AI ȘI MESAJUL?

DA, VULPE.

EXCELENT. ABIA AȘTEPȚI?

CA ÎNTOTDEAUNA.

A SOSIT DIN NOU MOMENTUL.

MULȚUMESC. NU-MI PLACE SĂ AȘTEPT.

CUM TE SIMȚI ASTĂZI?

SIMT O CUMPLITĂ NERĂBDARE.

BINE. TREBUIE SĂ DAI DOVADĂ DE MAI MULTĂ PRUDENȚĂ DECÂT ORICÂND.

EL ȘTIE?

DA. DAR NU-ȚI FACE GRIJI. TOTUL E AȘA CUM AM PREVĂZUT.

VOI FI CU BĂGARE DE SEAMĂ.

BINE. PE CURÂND, HIDRĂ.

DA, DA, DA!

PÂNĂ ATUNCI...

26

Când Parver intră în birou, era spre asfințit. Ultimele raze subțiri de lumină pătrundeau prin ferestre, lăsând dăre stacojii în penumbra

biroului. Înăuntru nu era nimeni, cu excepția lui Vail, care ședea singur în birou. Prăbușit în fotoliul său, cu picioarele întinse drept în față, își sprijinea coatele pe brațele fotoliului, ținându-și pe piept mâinile cu degetele înlănțuite. Lampa de pe masa de lucru era singura lumină în toată încăperea, iar Vail coborâse arcul lămpii negre și scumpe astfel, încât lumina să fie absorbită de lemnul întunecat al mesei de lucru. Privirea lui era ațintită în gol.

Shana se apropie circumspectă de ușa biroului și bătu ușor cu degetul în geam. Martin ridică privirea, cu ochii sticlind prin întuneric.

— Domnișoară Parver, salută el, înclinând din cap.

— Ești ocupat? întrebă ea.

El chibzui câteva clipe și răspunse:

— Da. Mă străduiesc din răputeri să mă relaxez. Lucrez ore suplimentare și mă spetesc stând absolut degeaba.

— Nu-i ceva urgent, zise ea, vrând să plece.

— Prea târziu, o opri Vail. Intră și ia loc Ce te frământă?

— E vorba de cazul Stoddard, începu ea, privindu-l pe deasupra haosului de pe masa de lucru.

Remarcă pe masă, în fața lui, un mic casetofon de mărimea unei cărți de credit și lat de nici doi centimetri, legat cu sârmă de un stilou.

— Ce-i cu Stoddard? întrebă Vail.

— Nu sunt sigură, dar am impresia că există multe lacune. Unele dintre ele... nu... nu se prea...

Se opri, căutând cuvintele potrivite.

— Nu se leagă? sugeră el.

— Da. Știu că vrei un dosar beton.

— Nu pretind perfecțiune din partea muritorilor, zise Vail cu un zâmbet crispat. Perfecțiune e răsăritul soarelui într-o zi senină. Sau un copil născut întreg și sănătos. Muritorii n-au nimic de-a face cu perfecțiunea.

— Unii oameni... Începu ea, dar renunță să-și mai ducă fraza la bun sfârșit.

— Unii oameni ce?

— Era un gând urât. Nu trebuia să deschid discuția...

— Unii oameni ce, Parver?

Ea trase aer în piept, apoi îl dădu afară, umplându-și obrazii.

— Unii zic că tu nu mergi în tribunal decât atunci când ai un dosar beton.

Vail cugetă câteva momente.

— Cred că s-ar putea spune și așa, încuviință el.

— Tu cum vezi lucrurile?

El scoase o țigară și o răsuci între degete câtva timp. Într-un târziu răspunse:

— Ceea ce vreau eu e un caz fără puncte vulnerabile. Nu am chef să ajung în mijlocul unui proces și să descopăr că acuzam un nevinnovat. Vreau să fiu *sigur* de vinovăția lui... altfel, mai bine o las baltă. Dacă asta înseamnă să am un caz beton, atunci lumea are dreptate. Pe de altă parte, dacă știm, dacă suntem absolut siguri, fără urmă de dubiu, că acuzatul este vinovat, așa ca Darby, arunci îl trimit la dracu' sau mă fac luntre și punte să-l trimit.

— Dar putem vreodată fi siguri, Marty? întrebă ea.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, dacă nu este absolut clar, putem fi siguri?

— Suntem siguri în privința lui Darby.

— Intenționezi să ajungi la o înțelegere.

— Pentru că dosarul încă nu-i complet. Nici măcar datorită uluitoarelor calități auditive ale doamnei Nu-Știu-Cum-O-Cheamă. Rainey

o să-l scoată din pușcărie pe nemernic cât ai zice pește. Ți-am spus încă de data trecută, e preferabil să-l ținem la răcoare douăzeci de ani decât să-l vedem înapoi în barul lui Poppy Palmer, cu două sute cincizeci de mii în bancă.

— Poate că despre asta și vorbește lumea.

— Care „lume”? Cu cine ai discutat?

Ea ridică din umeri.

— Jur că nici măcar nu mai țin minte. Un deștept de june avocat în barul lui Guido.

— Asta te-a necăjit?

— M-a scos din sărite, zise ea, încruntată.

— Ceea ce înseamnă că te-ai necăjit. Râse și după câteva clipe se molipsi și ea. Cui îi pasă ce trăncănesc acești gură-spartă puși la patru ace?

Când se saturară de râs, el se cufundă din nou în tăcere. Ea îl privi pe deasupra mesei de lucru, gândindu-se că, de când începuse să lucreze pentru el, nu-l văzuse niciodată ieșindu-și din fire. Când era supărat cu adevărat, lua aerul jucătorului de pocher care mizează pe ultima carte. Chipul îi devenea o mască. Se închidea în muțenie. Numai ochii vorbeau. Ochii erau cei care gândeau. Deveneau ageri, ca de sălbăticiune. În rest, atitudinea lui rămăsese întotdeauna tipic irlandeză: "Nu te frământa pentru nimicuri" sau „Nu-ți face sânge rău, ia-ți revanșa."

În clipa aceea ochii lui erau ageri, ca de sălbăticiune.

— Ce te roade? întrebă ea, surprinsă că îndrăznise să-i pună întrebarea și neliniștită ca nu cumva să fi depășit limita dintre problemele profesionale și cele personale.

El privi fix peste masa de lucru, nu la ea, ci la un obiect oarecare din celălalt capăt al camerei. Își puse țigara între buze, fără s-o aprindă.

— Stampler, răspunse într-un târziu.

— Stampler?

— Azi l-am văzut.

— Și de ce te îngrijorează?

— Pentru că minte. Pentru că nu are nici un Dumnezeu, pentru că-i conștient de asta și nici măcar nu-i pasă. Pentru că-i un psihopat și un asasin, pentru că va fi pus în libertate *în orașul nostru* și pentru că știe deja când, cum și pe cine va ucide. Și mai știe și că eu știu ce are de gând să facă, dar nu pot mișca un deget să-l opresc.

În timp ce Vail vorbea, sprâncenele ei se arcuiau din ce în ce mai mult.

— Biiine, zise Shana când el sfârși ce avea de spus.

— Deocamdată nu știe nimeni, urmă Vail. Nu mai spune nimănui până când nu voi face publică noutatea.

— La asta ți-a trebuit casetofonul? Adică, e legal?

Vail privi fix aparatul, apoi se uită din nou la ea.

— E material de studiu, răspunse el, încheind această parte a conversației.

— Ce ai de gând să faci cu el? întrebă Shana.

— Dacă aș cunoaște răspunsul, n-aș mai sta aici, pe întuneric. Aș fi acasă la Janie, înfulecând spaghete și gândindu-mă ce seară plăcută voi petrece în continuare.

— Te pot ajuta?

— Shana, oi fi tu iute la mânie și dracu' gol la tribunal, dar în treaba asta nu încerca să te amesteci. Aici nu mai e vorba de fotografii cu victime ale unor omoruri, nici de focuri trase din goana mașinii. Aici e lucrarea diavolului și dacă te apropii prea mult, îți vei

pierde și bruma de inocență pe care o mai ai.

Ea nu-i răspunse și în birou se așternu tăcerea. După un timp, Shana se foi pe scaun, își dresе glasul și vru să se ridice, dar el își îndreptă brusc spatele și plesni din degete atât de tare, încât ea tresări speriată.

— E în ordine, zise Vail. Îți mulțumesc că m-ai ascultat. Acum mă duc acasă la Jane Venable, unde voi încerca să uit de toate pentru câteva ore. În ce o privește pe Edith Stoddard, ai dreptate. Așa cum spune Jane, ceva nu-i în regulă cu cazul ei. Află ce anume. Și eu aș vrea la fel de mult să știu.

— Mulțumesc, răspunse sec fata.

— E cazul tău, Parver. Voiai să discutăm ceva important?

— Nu, pur și simplu, simțeam nevoia să stau de vorbă cu cineva și s-a întâmplat să fii aici.

— Vrei să mai discutăm?

Ea zâmbi și clătină din cap.

— Nu, și sunt convinsă că nici tu.

Vail se ridică și-și întinse brațele.

— Ai perfectă dreptate, zise el. Hai să mergem, luăm amândoi un taxi. Fac eu cînste.

— Îmi plătesc partea mea, ripostă ea cu aer defensiv.

— Hei, dacă așa vezi tu lucrurile, spuse Vail, atunci poți plăti chiar toată cursa.

Prin fereastra fermei, Harvey St. Claire urmărea ultimele sclipiri ale zilei. Cam la jumătate de kilometru depărtare, la marginea unui desiș de pini, văzu razele unor lanterne care începeau să danseze în penumbra înserării. De șase ore o căutau pe Poppy Palmer.

— N-o s-o găsească, Abel.

— Știu.

— Atunci de ce ne pierdem vremea pe coclaurile astea?

— S-ar putea să nu am dreptate.

Stenner ședea de două ore la masa de lucru a lui Darby, cercetând cu minuțiozitate note de plată, scrisori, carnete cu însemnări, tot ce găsisе prin preajmă.

St Claire răsuci un scaun de lemn și se așeză călare pe el, cu fața spre spătar.

— Nici o rezervare la avion. Nici o cursă cu taxiul. Mașina ei e parcată în fața casei...

— Poate că a dus-o el cu mașina până la O'Hare, își dădu cu părerea Stenner.

— Nici o rezervare la avion, repetă St. Claire. Și nici o soră la Texarkana.

— Sau unde s-o fi dus.

— Nu există rezervare la avion...

— O fi plătit cu bani gheață, poate sub alt nume.

— Fotografia ei a fost dată la fiecare ghișeu de bilete de la aeroport. Nimeni n-a recunoscut-o.

— Poate că purta perucă.

— Ciudat mai ești, Abel.

— Lucrez cu Martin Vail de zece ani. După un timp ajungi să gândești la fel. El așa gândește. Detestă surprizele.

— Prin urmare, dacă nu-i aici și nici n-a plecat, arunci unde dracu' e?

Stenner nu răspunse. Continuă să-și vadă în tăcere de corvoada lui.

— Uneori aş vrea să nu fi auzit niciodată de drepturi, zise St. Claire. Uneori, mi-e dor de un strop de dreptate ca în Texas.

— Ce înseamnă dreptate ca în Texas? întrebă Stenner şi în clipa următoare regretă că deschisese gura.

Punea ordine în teancurile de scrisori deschise de pe masa de lucru. În celălalt colţ al biroului stivuisse corespondenţa zilei, nedesfăcută.

— Pe vremea când lucram la secţia judiciară, adică acum vreo optsprezece-douăzeci de ani, începu St. Claire, am fost trimis la graniţa cu Mexicul, pe urmele unui fugar pe nume Chulo Garciez, despre care se aflase că ajută persoane să treacă frontiera ilegal, ca apoi să le vândă unor fermieri care lucrau cu emigranţi. Doi dintre cei mai buni prieteni ai mei îl duceau pe Chulo la San Antonio, fără să ştie că prietena lui îi strecurase un arc de ceas într-un baton de ciocolată. Parcă un Mars sau poate un Baby Ruth. Stenner îi aruncă o privire exasperată, apoi se concentra din nou asupra scrisorilor. St. Claire îşi continuă istorisirea: Chulo şi-a ascuns arcul la spate, sub centură, ştiind că mâinile îi vor fi prinse în cătuşe tot la spate, pe bancheta maşinii. Şi-a descuiat cătuşele cu arcul, s-a întins spre bancheta din faţă, a smuls pistolul calibrul 45 al lui Freddy Corello, i-a tras două gloanţe în cap şi alte patru în Charley Hinkle, care era la volan. Pe urmă a sărit peste scaun, l-a împins pe Charley afară cu piciorul, a tras la marginea carosabilului, l-a zvârlit jos şi pe Freddy şi s-a înapoiat la graniţă cu maşina statului. Maşina a fost găsită la vreo şaisprezece kilometri de Eagle Pass, chiar lângă frontieră. Aşa că eu m-am dus la postul de grăniceri de la Eagle Pass, unde l-am întâlnit pe Harley Bohanan, un tip măsurând cam un metru nouăzeci şi cântărind vreo sută de kilograme... John Wayne ar fi părut pitic pe lângă el. Tipul purta un pistol vechi, calibrul 44, prins jos, pe coapsă, la fel ca Wayne.

— Aha.

— I-am povestit totul lui Harley şi el mi-a replicat că-l cunoştea pe Garciez, care era un mexican dat dracului. A zis că m-ar putea ajuta şi m-a dus la un motel nenorocit din afara oraşului, cu pereţi din rogojină, gândaci cât şobolanii de apă şi fără aer condiţionat. În tavan era un ventilator aşa de mare, că-ţi smulgea şi ochii din cap. Când stăteai sub el, trebuia să-ţi ţii ochii închişi.

— Aha.

— După două nopţi, Harley a venit să-mi bată în uşă la patru dimineaţa şi am plecat amândoi cu maşina spre Quemado. Acolo, pe râu, într-o scobitură în stâncă, erau vreo doiş'pe aşa-zişi emigranţi ilegali, toţi împuşcaţi în ceafă şi goi puşcă, ba le smulseseră chiar şi dinţii de aur. Harley a adulmecat în jur şi deodată mi-a zis: „Unul din ei a scăpat.” Bineînţeles că ne-am luat după urmele lăsate de tălpile goale. Am mers vreo câteva ceasuri, până am dat de emigrant, care se ascunsese într-o mică peşteră din deşert. Nenorocitul era mort de sete.

— Aha.

— Omul ne-a spus că fuseseră atraşi în cursă de un căpitan federal pe nume... cum dracu' îl chema? ...ăă... – Martino, Martinez, cam aşa ceva, şi de un anume Chulo, care trebuia să-i preia la graniţă şi să-i ajute să găsească de lucru în America. Numai că în loc de asta, Chulo şi căpitanul şi-au descărcat armele în ei. Omul nostru a avut norocul să scape. Harley ştia cine-i căpitanul. În noaptea aceea, am trecut Rio Grande în jeep-ul lui – acolo apa are vreo trei centimetri — şi l-am găsit pe căpitanul nostru bând într-o tavernă. Am aşteptat până a ieşit de acolo şi Harley l-a înşfăcat de ceafă, ca pe un căţeluş, şi l-a zvârlit în spatele jeep-ului, după care ne-am întors la râu. Acolo,

Harley l-a aruncat în apă pe mexican și i-a tras jos pantalonii. Și-a scos pistolul 44, care nu avea cătare. S-a dus la spatele jeep-ului, a scos o canistră de benzină veche și murdară, a vârât țeava pistolului în canistră, l-a silit pe căpitan să îngenuncheze și să stea în patru labe, după care, îți jur pe Dumnezeu meu, i-a vârât în fund țeava pistolului cam vreo trei centimetri și l-a întrebat: „Unde-i Chulo? Număr pân' la trei și pe urmă îți zbor creierii prin fund.”

— Aha, aprobă Stenner, fără să-și ridice ochii de pe scrisori.

— Un ceas mai târziu ne găseam la intrarea unei crâșme de pe teritoriul american. Acolo era camionul lui Chulo. El era înăuntru, bând bere și jucându-se cu o *señorita* cu sânge fierbinte. Harvey a scos un cuțit cât Everestul și a făcut o gaură în cauciucul din spate al camionului. Eu am intrat în bar, am comandat o Corona și am spus în mexicană: „Camionul de afară are o pană de cauciuc.” Chulo s-a ridicat și a ieșit cu pași greoi. S-a aplecat să vadă despre ce era vorba, dar Harley a venit în spatele lui cu pistolul în mână și i-a zis: „Garciez, ești arestat pentru încălcarea legii.” Chulo a sărit în picioare, dar a comis greșeala să vâre mâna sub braț și atunci BUUM! Harley i-a făcut ticălosului o gaură de treceai prin ea cu camionul. Și știi ce a zis bătrînul Harley? „Întreținerea unui pușcăriaș costă douăzeci de dolari pe zi, iar Chulo ar fi trebuit să stea la pârnaie vreo douăzeci de ani. La naiba, Harve, tocmai i-am scutit pe contribuabili de plata a o sută de mii de dolari.” Asta înțeleg eu prin justiție ca în Texas.

Stenner tot nu-și ridica ochii de la scrisori și facturi.

— Cam lungă povestea ca să explici doar două cuvinte, zise el când St. Claire termină de istorisit.

— Credeam că te vor interesa amănuntele, spuse St. Claire. Nu ne grăbește nimeni la un joc cu mingea sau la altceva de soiul ăsta.

Se duse la fereastră, o deschise și scuipă în iarbă un jet lung de zeamă de tutun.

— Dacă ai fi în locul lui Darby, începu Stenner, și ai vrea să ți se piardă urma timp de o săptămână sau două, unde te-ai duce, Harvey?

— Nu știu. În Hawaii. Pe o insulă din Caraibe?

— Nu-și permite luxul. Compania de asigurări îl ține în șah, contul din bancă e aproape zero. Mai mult ca sigur, și-a lichidat și cărțile de credit. În plus, ieri era încă aici, corespondența e deschisă. Stenner îi întinse lui St. Claire două facturi de telefon. Ce-ai zice de o mică partidă de vânătoare? întrebă el. Cabana Red Marsh, pe râul Pecatonica, la vreo doisprezece kilometri de aici. Luna trecută le-a telefonat de două ori. Cea mai recentă convorbire a fost exact în urmă cu câteva zile, ultima convorbire menționată pe factura sosită astăzi.

Formă numărul.

— Red Marsh, răspunse cu amabilitate o voce bărbătească, cu un ușor accent suedez.

— Da, zise Stenner. Suntem niște prieteni ai lui Jim Darby, domnul James Darby. Trebuia să-l însoțim în această excursie, dar am crezut că avem de lucru. Am scăpat mai devreme de la serviciu. El mai e acolo?

— E afară, tocmai își pregătește barca. Va trebui să așteptați puțin până îl chem la telefon.

— Nu, nu vrem să vorbim cu el. Ne-am gândit să venim acolo și să-i facem o surpriză mâine dimineață. Aveți liberă vreo căsuță cu două paturi?

— Sigur. Căsuța numărul opt, chiar lângă cea unde stă el.

— El e la șapte?

— La nouă.

— Bine. Nu-i spuneți că am telefonat, vrem să-i facem o surpriză

măine, la micul dejun.

— Atunci va trebui să fiți aici foarte devreme. Pleacă cu barca pe baltă la patru și jumătate. Vrea să fie pe lac înainte de răsăritul soarelui. Așa fac cam toți vânătorii.

— Aveți deschis la închirieri de bărci?

— Cum să nu!

— Rețineți și o barcă. Numele meu e Stenner. A. Stenner.

— Abe Stenner. Am înțeles.

— Exact, Abe Stenner. Puse receptorul în furcă, apoi se uită la St. Claire și aproape că zâmbi. L-am prins, spuse el.

Noaptea târziu, în pat, cu Jane Venable cuibărită sub brațul său, cu unul din picioarele ei lungi încolăcit peste al lui, cu răsuflarea ei ușoară și egală în ureche, Vail se gândea cât de rapid și de firesc se transformase prima lor noapte de dragoste frenetică într-o camaraderie simplă și liniștită. Pasiunea rămânea de fiecare dată bruscă, dezlănțuită și copleșitoare, dar când erau împreună trăiau și un sentiment de tihnă. Poate pentru că amândoi erau trecuți de patruzeci de ani și dragostea – dacă despre așa ceva era vorba, nici unul din ei nu rostise încă acest cuvânt – semăna cu descoperirea unei mici comori pe care amândoi o crezuseră pierdută, fără speranța de a o regăsi vreodată. Pentru prima oară după ani de zile, Vail era fericit când se sfârșea ziua de lucru și putea pleca grăbit de la birou, ca să se bucure de prezența ei. Stătea culcat pe spate, cu un vag surâs pe buze, privind fix prin întuneric la tavanul boltit. Curând însă gândurile lui începură să se concentreze asupra propriei persoane, lăsând-o deoparte pe Jane Venable și revenind la Aaron Stampler – sau Raymond Vulpes – sau cine dracu' mai era. *Nu și de data asta, nemernicule, gândi el. Mi-ai făcut-o o dată. Atunci cel tras pe sfoară am fost eu. De data asta, păcălitul vei fi tu.*

27

Pe măsură ce se apropiau de mlaștinile de lângă râu, ceața devenea atât de densă, încât Stenner se văzu silit să reducă viteza la patruzeci de kilometri pe oră. Stătea aplecat înainte, privind printre pleoapele îngustate și încercând să distingă linia albă din mijlocul șoselei de provincie. În aburul care-i înconjura, ratase virajul către camping și trebuise să se întoarcă, rulând încet pe șoseaua gudronată și alternând faza mare cu cea mică, astfel încât să vadă prin ceața de la sol. În cele din urmă, descoperiră indicatorul, o bucată pătrată de lemn la intersecția dintre șoseaua principală și un drumeag neasfaltat care se pierdea printre copaci. Se făcuse târziu, era deja trecut de patru și jumătate.

Pe un indicator alb, mânjit de noroi, se vedea scris cu litere negre: CABANA RED MARSH. O săgeată groasă și roșie arăta în direcția drumului neasfaltat. Chiar și cu faza mică, farurile transformau ceața într-o oglindă orbitoare. Înaintară încet prin pădure, pe drumul sinuos și plin de șleauri. După aproape trei kilometri, din ceață se ivi brusc conturul clădirii principale a cabanei. Cinci fără un sfert.

Walt Sunderson, un suedez voinic, rumen în obraz, cu o mustață roșcovană și zbârlită care-i cobora aproape până la bărbie, ieși pe veranda cabanei de bârne. Pe sub scurta îmblănită purta salopetă și o

cămașa groasă de flanel.

— Abe Stenner? strigă el, cuvintele sunând estompat și înăbușit în ceața groasă și cenușie.

— Da, domnule, răspunse polițistul, coborând din mașină.

— Adineauri a plecat, zise Sunderson cu cadența melodioasă caracteristică suedezilor. Darby a pornit acum zece-cincisprezece minute. V-am pregătit barca, precum și o hartă a mlaștinii și a hățișurilor. Puteți lansa barca la apă în câteva secunde. Bagajele le desfaceți la înapoiere. Nu-i cazul nici să încuiați mașina.

— Cât se poate de civilizat, spuse St. Claire, vârându-și cu degetul mare un ghemotoc de tutun sub buză.

— Aveți și cafea din belșug, v-am pregătit-o în termos. Sper că vă place amară.

Nou-veniții încuviințară din cap. Deși Stenner prefera să adauge un vârf de linguriță de zahăr, amândoi erau nerăbdători să pornească la drum. Stenner și St. Claire scoaseră din portbagaj două puști de vână-toare învelite în huse negre de piele. St. Claire purta o vestă îmblănită, specială pentru muniție, cu ochiurile pline de cartușe de vânătoare calibrul 12. Stenner îndesă încă o cutie cu muniție într-unul din buzunarele vestonului militar, în timp ce Sunderson le aducea termosul de cinci litri. Apoi suedezul îi conduse până la pontonul lung și îngust.

— Fiți cu băgare de seamă, oameni buni, pe ceața asta nu se vede nici la doi metri.

— Întotdeauna e așa de groasă? întrebă St. Claire.

— Pe timpul zilei, nu.

Barca, o ambarcațiune lungă de trei metri, cu fundul plat, echipată cu un motor de treizeci de cai putere și amarată la pupa, se legăna pe apa liniștită, abia vizibilă în întuneric și în ceață, în ciuda luminii puter-nice a becului de o sută de wați din apropiere. Sunderson verifică fundul bărcii, apoi, încruntându-se și mormăind de unul singur, se duse într-un mic șopron de la capătul debarcaderului, de unde se înapoie purtând pe umăr un colac de frânghie groasă.

— Puteam să jur că aseară am pus ancoră și lanț la barca dumneavoastră, zise el. Vă dau și funia asta. Pe lac sunt puzderie de copaci și cioturi, așa că nu va fi greu să găsiți ceva de care să vă legați.

— Excelent, zise Stenner, sărind în barcă în urma lui St. Claire, care deja pusese mâna pe cârmă.

Porniră prin întunericul încremenit și apăsător. La mai puțin de cincizeci de metri de mal, fețele și hainele li se acoperiseră de picături de apă.

— Tare straniu, spuse St. Claire, urmărind lumina micului far montat la prova.

— Ah, blestemată ceață, o simt în gât și pe obraz, murmură Stenner.

— Nu știam că ești poet, Abel, chicoti St. Claire.

— Eu nu. Dar Robert Browning a fost.

Tăcură, în timp ce barca înainta încet pe râul îngust, cu motorul torcând încetișor. Stenner avea o mică hartă, pe care încerca să determine unde se aflau. Douăzeci de minute mai târziu, Stenner desluși o altă barcă, abia vizibilă prin furiile umede și mișcătoare de ceață. Ambarcațiunea era legată de un trunchi prăbușit.

— Sunt doi, șopti Stenner, în timp ce se apropiau de hățiș.

Cei doi vânători purtau haine în culori de camuflaj. Vestele lor de salvare zăceau aruncate la pupa. Nici unul din ei nu era Darby. St. Claire îndreptă barcă spre hățiș, prin papura care foșnea, frecându-se

de marginile ambarcațiunii. Unul din bărbați, înalt și cu o figură rătăcită, tocmai trăgea un gât zdravăn dintr-un ulcior de cinci litri, ținându-l în îndoitura cotului și lăsând capul pe spate, astfel încât lichidul de culoarea ambrei să-i curgă direct în gură. Un labrador mare și negru, cu ochi prietenoși, stătea pe banchetă lângă celălalt bărbat. Când cei doi se iviră din ceață, câinele se zbârli ușor.

— 'Mneața, salută vesel omul cu câinele.

Era un bărbat scund, destul de gras, cu o figură jovială, pe care zâmbetul o făcea să pară aproape angelică.

— 'Mneața, răspunse Stenner, în timp ce St. Claire opri motorul, lipind barca lor de cealaltă.

Cel care băuse lăsă jos bidonul și-și șterse buzele cu dosul palmei.

— Vreți o dușcă? întrebă el, oferindu-le ulciorul. Cidru de casă. Asta chiar că alungă frigul din oase.

— Nu, mulțumesc, răspunse Stenner.

St. Claire întinse mâna, luă ulciorul și, ridicând cotul, îl lăsă cu dibăcie să alunece în îndoitura brațului, după care trase o înghițitură zdravănă. Se scutură, apoi îl lăsă jos și i-l înapoie celui alt

— Zău că ai dreptate, întări el. Îți toarnă foc în vine. Mulțumesc.

— Ați mai văzut alt vânător în dimineața asta? întrebă Stenner.

— Vă referiți la Jim Darby? S-a dus la șase. Cam acum o jumătate de oră.

— Ce înseamnă șase? întrebă Stenner.

— Sectoarele de vânătoare sunt numerotate. Chiar pe harta pe care o aveți și dumneavoastră. Bătrânul Walt a desenat de mână păcătoșenia asta. Șase e la vreun kilometru și jumătate în aval, chiar înainte de vărsarea în râu. Aici e patru, iar în celălalt capăt al cursului apei e cinci.

— Cât de departe e șase? întrebă Stenner.

— La vreo opt sute de metri de aici.

— Nu ne ia mai mult de zece minute până acolo, nu-i așa?

— Poate cinci, chiar și pe ceață.

— Mulțumim.

— Sunteți prieteni cu el? întrebă unul din vânători.

— Da, răspunse St. Claire. Ne-am gândit să-i facem o surpriză.

Mulțumim de ajutor.

— N-aveți de ce. Succes la vânătoare.

— La fel și dumneavoastră.

St. Claire ambală motorul și scoase bărcuța din nou pe firul apei, pornind către sectorul șase. După cinci minute zăriră pe un stâlp noduros un mic indicator cu un 6 singuratic, scris de mână. St. Claire duse barca în ierburile înalte de apă și opri motorul. Locul era pustiu.

— Ai auzit? întrebă St. Claire.

Stenner ascultă cu atenție și prin ceață desluși murmurul înăbușit al unui motor. Apoi răsună un lătrat de câine, urmat de o plescăitură înfundată. Motorul își mări puțin turația și duduital său se auzi ceva mai tare.

— Vine, șopti Stenner.

Duduital de motor se apropia încet de ei. O barcă se ivi din ceață, chiar în fața lor. La pupa stătea Darby, cu umerii căzuți. Părea preocupat de ceva și nu-i văzu decât în clipa în care câinele începu să latre.

— Iisuse! exclamă el surprins și opri motorul.

Avea în poală o pușcă de calibrai 12, întoarsă cu țeava în jos. Tocmai vâra cartușe în încărcător. St. Claire își scoase pistolul Glock de 9 milimetri din tocul de la umăr și-și sprijini pe coapsă mâna în care ținea arma. Când cealaltă barcă se apropie de a lui, Darby își

încordă privirea prin șuvițele subțiri de ceață și, dintr-o dată, îl recunosc pe Stenner. Sări în picioare încruntat, venind drept spre ei. Stenner întinse mâna și, apucând copastia bărcii lui Darby, trase ambarcațiunile una lângă cealaltă.

— Bună dimineața, domnule Darby, salută el.

Vârî mâna în buzunarul hainei și scoase mandatul de arestare. În același timp, St. Claire se ridică într-un genunchi, ținând pistolul în mâna întinsă, îndreptat exact spre obrazul lui Darby.

— Fii amabil și pune pușca pe fundul bărcii, rosti el cu voce aspră și autoritară.

— Avem un mandat de arestare pe numele dumitale, domnule Darby, spuse Stenner, punându-i sub ochi hârtia oficială.

Darby era vizibil surprins. Cu toată ceața și lumina tulbure dinaintea zorilor, se putea vedea că obrazul său roșcovan își pierduse culoarea, devenind alb ca varul.

— Aici nu folosește la nimic, mârâi el. Câinele mârâi amenințător la prova bărcii. Gura, Rags.

Câinele scheună și tăcu.

— Șeriful te așteaptă la camping, zise St. Claire. Doar nu vrei să adaugi și fuga de rigorile legii la toate delictele comise până acum?

— N-am fugit. Arăt eu a om care încearcă să fugă? Nu am de ce să fug.

— Mandatul de față te acuză de uciderea cu premeditare a soției dumitale. Ai dreptul să nu spui nimic...

— Cunosc lecția, șuieră el, punând pușca deoparte. Am mai auzit-o o dată.

— Te rog să te întorci și să-ți duci mâinile la spate, zise Stenner pe un ton oficial. Trebuie să-ți pun cătușele.

— Dar nu plec nicăieri, protestă Darby.

— Așa se obișnuiește.

— Te rog să nu faci asta, insistă el.

Tonul îi devenise din arogant aproape rugător.

— Ți-am mai spus că astea sunt uzanțele.

— Dar nu la spate, bine? Unde să fug?

— Lasă gargara, fiule, interveni St. Claire.

— Vă rog să nu-mi legați mâinile la spate, îi imploră Darby. Nici... nici măcar nu știu să înot.

St. Claire se uită la Stenner, care la rândul său se uită la Darby. Acesta era înspăimântat de-a binelea. Câinele se trase înapoi, șovăind, apoi începu din nou să mârâie.

— Am zis „Gura!”, răcni Darby, lovind câinele peste bot. Animalul scheună și se ghemui pe fundul bărcii. Vă rog, insistă din nou arestatul.

— Prinde-i cătușele în față, Harve, zise Stenner cu voce calmă și egală, care nu admitea nici un fel de subterfugii.

St. Claire își puse pistolul în teacă și se duse lângă Darby.

— Mulțumesc, zise acesta, întinzând mâinile către St. Claire, ca să-i fie puse cătușele.

O dată legat, rămase culcat pe fundul bărcii, cu creștetul abia vizibil pe deasupra copastiei. Câinele lovit se târî lângă el și-l linse pe obraz.

— Câinii iartă orice, spuse St. Claire, clătinând din cap. Privi în jos spre Darby. Ce făceai aici, pe mlaștină? întrebă el.

— M-am scăldat, răspunse posomorât Darby.

— Al dracului scăldat. A făcut un zgomot ca la scufundarea *Titanicului*. Roti farul de la prova, astfel încât fasciculul de lumină să străbată prin ceața care începea să se ridice. Barca lui Darby culcase

la pământ ierburile de baltă. Ia te uită! exclamă, rânjind, St. Claire. Ne-a lăsat și o urmă pe care să mergem.

Legă barca lui Darby la spatele ambarcațiunii lor și o luă înapoi printre ierburile din mlaștină. La răsărit, soarele însângera cețurile, aruncând umbre lungi și confuze peste ape. Un șarpe lunecă pe lângă ei fără grijă, căutându-și micul dejun și cercetând terenul cu capul ridicat. Undeva la distanță, în ceața încă densă, o pasare țipă, și în lumina cenușie a zorilor o auziră bătând din aripile ei mari. Urma bărcii nu ducea prea departe. Iarba era culcată pe o suprafață mare. Într-o parte, se înălțau din apă degetele scheletice ale unei crengi de copac.

— Cred că ăsta-i locul, îl anunță el pe Stenner. Ce-ar fi să amarez aici și să te aștept până îl duci înapoi la cabană, ca să te întorci cu șeriful și cu câteva parâme de remorcare?

— Ai dreptate, răspunse Stenner, alipind cele două bărci. Vin în barca dumată, îi spuse el lui Darby. Potolește-ți câinele.

— Numai gura e de el, răspunse Darby. La urma urmei, pentru ce atâta tevatură?

— Poppy Palmer, îl lămură Stenner, pășind în barca lui Darby, al cărui chip deveni pământiu.

— Ce tot spui acolo? scânci el. S-a dus la Texarkana, s-o vadă pe soră-sa.

— Nu are nici o soră în Texarkana.

— Nu-i vina mea!

— Uite că mai există și o chestie pentru care nu ești acuzat, râse St. Claire.

— Mă întorc cât pot de repede, Harve, îl asigură Stenner. Te descurci?

St. Claire îi aruncă o privire posomorită și luă o sorbitură de cafea. Cealaltă barcă se îndepărtă duduind printre ierburi și se pierdu în lumina sângerie a zorilor.

Soarele și vântul alungaseră fuioarele de ceață și dimineața se ivise strălucitoare și rece, când St. Claire văzu șalupa lungă de zece metri înaintând pe firul apei. Puse două degete în gură și fluieră ascuțit, apoi începu să facă semne cu mâna. Șalupa coti spre mlaștină și se apropie încet de barca lui. Stenner stătea lângă șerif, un bărbat înalt și voinic, îmbrăcat într-o scurtă bleumarin și purtând pe cap o pălărie cafenie de cercetaș, de care era prinsă insigna.

— 'Mneața, domnilor, îi salută St. Claire. Mulțumesc că ați venit.

Șalupa șerifului învolbură apa în jur, apoi se opri. Reprezentantul legii se duse la prova și, aplecându-se, strânse mâna lui St. Claire.

— Jake Broadstroke, se prezentă el cu o voce care părea că urcă din degetele picioarelor. Îmi pare rău că a durat atât, dar a trebuit să chem doi scufundători. Sper că voi doi știți ce vorbiți.

— Păi, e o simplă presimțire, răspunse St. Claire. Numai că am la activ treizeci de ani de presimțiri și nu prea s-a întâmplat să mă înșel.

Unul din scufundători, îmbrăcat în costum negru și mască, își dădu drumul în apă peste bordul șalupei. Apa era adâncă până la talie.

— La dracu', șerifule, nu cred să avem nevoie de cabluri. Fundul e cam mâlos, dar bănuiesc că-l vom putea cerceta. Să-mi dea cineva o lanternă.

Luă o lanternă subacvatică, își potrivi masca de oxigen și se scufundă, urmat două minute mai târziu de colegul său. Toți se dădură la o parte, rămânând în așteptare. Nimeni nu vorbea. Singurul sunet era foșnetul vântului printre trestii.

Trecu o jumătate de oră. Șeriful mesteca nervos capătul unui trabuc. St. Claire scuipa alene în apa încrețită de vânt. Stenner nu spunea nimic. Toate privirile erau ațintite undeva deasupra trestiiilor. Deodată, mlaștina cea noroioasă se tulbură puțin și un cap de femeie ieși brusc la suprafață, ridicându-se din ape. Părul închis la culoare din pricina umezelii cădea în șuvițe pe obrazul pătat, cenușiu-albăstrui, acoperind în parte gura căscată și plină de noroi. În jurul gâtului avea încolăcit un lanț negru. Apa picura din ochii sticloși și câteva clipe femeia păru că plânge. Poppy Palmer își dansase ultimul striptease.

— Oh, Doamne! exclamă St. Claire.

— Da, murmură abia auzit Stenner. Și eu speram să ne înșelăm.

28

Vail stătea închis în biroul său, semn pentru restul echipei că voia să fie lăsat singur. Naomi numea aceste stări ale lui „scufundări”. Ca și cum Vail ar fi stat sub apă, într-o altă lume, fără nici un zgomot care să-i distragă atenția, o lume în care toate datele și faptele unui caz erau asamblate într-o viziune generală. Vail încerca să le clasifice, să le rearanjeze într-o cronologie logică, până când ajungeau să aibă sens. Ca un basm din bucățele cu subiect luat din domeniul juridic, tabloul devenea până la urmă clar, chiar dacă mai lipseau unele piese. Pe Vail îl preocupa acum un singur lucru: Aaron Stampler – sau Raymond Vulpes – unul și același, neschimbat, de asta era sigur.

Vail nu abordase încă problema lui Stampler/Vulpes în prezența echipei sale de lucru și nici nu intenționa s-o discute înainte de a analiza întrevederea cu Vulpes și cu Woodward, schițând o strategie preliminară prin care să facă față situației. Cu căștile la urechi, asculta înregistrarea interviului cu psihiatrul și „creația” acestuia. Știa că undeva în cursul înregistrării Vulpes își dezvăluisese — cu bună știință — adevărata identitate, numai ca să-l provoace pe Vail. Undeva în acea înregistrare exista un indiciu pe care Vail nu putea să nu-l recunoască. Nimic acuzator, pur și simplu, Vulpes îi dădea a înțelege lui Vail că el era tot Aaron Stampler și că reușise să-i îmbrobodească pe toți. Pentru Vail un lucru era cert: că lui Stampler avea să i se tragă pierzania de la orgoliu.

Stătea de ore întregi în spatele ușii închise, când primi un telefon de la Stenner. El și St. Claire urma să sosească imediat la birou cu amănunte, însă ținuseră să-l anunțe pe Vail că Darby se afla în stare de arest și că descoperiseră cadavrul lui Poppy Palmer. Deocamdată, Vail trebuia să-l lase deoparte pe Stampler/Vulpes și să se ocupe de cazul Darby. Douăzeci de minute mai târziu, Stenner și St. Claire dădură buzna în birou.

Dumnezeule, își zise Vail. Nu cumva l-am văzut zâmbind pe Stenner?

Vail îi făcu semn lui Parver să vină în biroul lui și se lăsă pe spate în fotoliu.

— Okay, se adresă el celor doi principali anchetatori ai echipei sale. Să auzim.

— A mărturisit totul, începu St. Claire. L-am agățat pentru uciderea soției. Shana, băbuța noastră are un auz perfect. Adevărul e că Rainey n-a reușit să dea de Darby, deci habar n-avea că noi eram pe urmele lui. Îl credea liber ca pasărea cerului, dacă n-ar fi fost chestia cu Poppy Palmer.

Stenner preluă povestirea:

— Și-a cam forțat norocul. A luat-o cu mașina, i-a spus că o duce la aeroport, însă a dus-o în hambarul lui, unde a strâns-o de gât.

— După aceea, ticălosul a suit-o în camionul lui și a umblat toată ziua de colo-colo cu cadavrul în mașină, continuă St. Claire. A petrecut noaptea într-un motel de lângă Rockford și azi-dimineață a legat-o cu un lanț de ancoră și a aruncat-o în mlaștina râului Pecatonica.

— Felicitări, le spuse Vail. Amândoi ați făcut o treabă nemaipomenită.

— Am avut puțin noroc, răspunse Stenner. Eram atât de aproape de el, încât l-am auzit aruncând cadavrul în apă. Se întoarse către Shana Parver. Acum l-ai înhățat. Ridică două degete. Cu două capete de acuzare.

— Când l-am adus, Rainey aștepta la închisoarea districtuală, povesti St. Claire. Zicea că vrea să stați de vorbă.

Vail începu să râdă.

— Cum să nu vrea. Ei bine, dați-l dracului pe Rainey, acum e prea târziu. Se răsuca spre Shana Parver. Okay, Shana, a ieșit cum ai vrut tu. Darby e al tău. Presupun că vrei să-l faci una cu pământul.

Ea ridică privirea și zâmbi, dar zâmbetul îi era aproape lipsit de veselie.

— Bineînțeles... răspunse ea.

— Aveai altă idee?

— Nu, șefule!

— Totul e în ordine? îl întrebă Vail pe Stenner. Mă refer la arestare.

— I-am prezentat mandatul. I-am citit drepturile, după care l-am chemat pe șeriful districtului Stephenson să localizeze cadavrul.

Parver ședea tăcută în colț, mușcându-și buza.

— Ce e, Shana? o întrebă Vail.

— Nu pot să nu mă gândesc că, dacă l-am fi arestat imediat după audiere, Poppy Palmer ar mai fi trăit și acum.

— Nu aveam *nici* un motiv pentru care să-l arestăm imediat după audiere, răspunse Vail ușor agasat. Ce dracu', la ora la care am obținut mandatul ea era deja moartă.

Parver nu răspunse la comentariul lui Vail.

— Shana?

— Da, șefule.

— Dacă Poppy nu ne-ar fi mințit, ar fi fost și acum în viață.

— Știu.

— Nu are rost să mai privim în urmă. Spune-i lui Rainey că răspunderea pentru moartea fetei îi revine lui, nu nouă. Dacă ne-ar fi adus omul atunci când a promis, azi Poppy Palmer ar fi printre noi.

Ea încuviință din cap.

— Am să-i spun.

— Bine. Gata cu negocierile. Voiai să ceri pedeapsa maximă? Ce-re-o. Trimite-l pe scaunul electric.

— Bine, șefule.

În amurgul înghețat, St. Claire își târa picioarele spre clădirea arhivelor, aflată la două cvartale depărtare. Văzuse răsăritul soarelui, iar acum privea și asfințitul. Cu toate acestea, era prea agitat ca să lase munca la o parte pe timpul nopții. Hotărâse să încerce să dea de urma casetelor cu interviurile lui Stampler, rătăcite printre munții de documente, dosare și cutii din haosul arhivei cu documente juridice. Știa că era aproape imposibil, dar poate că-i era sortit să aibă noroc de două ori în ziua aceea.

Porni fără chef prin labirintul de spații dintre rafturile înalte cât două etaje, ticsite cu dosare și cutii și luminate doar de becuri cu abajur verde, agățate în tavan. De pe unul dintre pasaje răzbătu glasul înăbușit al lui Sinatra cântând „Come Fly With Me”, precum și raza palidă a unei lămpi care arunca umbre lungi pe coridorul principal. Când ajunsese la colț și privi de-a lungul pasajului, St. Claire văzu un sergent de poliție stând într-un fotoliu, lângă un lampadar demodat, cu abajur cu franjuri. Cu picioarele sprijinite de masa de lucru cenușie, de metal, sergentul asculta un mic radio cu tranzistori, legănându-se ușor în ritmul muzicii.

— Bună seara, salută St. Claire, stârnind ecouri pe coridor.

Polițistul cel vârstnic sări ca ars.

— *La naiba*, exclamă el. M-ai speriat de moarte.

— Îmi pare rău, se scuză St. Claire, apropiindu-se printre rafturile pline de cutii. Numele meu e Harve St. Claire, de la procuratura districtuală.

Polițistul își coborî picioarele de pe birou și lăsă volumul mai încet. Pe un carton alb de pe cămașă, pliat în două, se vedea scris de mână: C. FELSCHER, PAZNIC.

— Sergent Claude Felscher, la ordinele dumitale, se prezintă el, întinzând mâna.

Era un bărbat zdravăn și lat în umeri, supraponderal și neglijent, cu uniforma necălcată, cu pantalonii căzuți sub pântecul de băutor, cu cravata strâmbă și nu îndeajuns de strânsă ca să-i ascundă nasturele lipsă de la bluza albastră de uniformă. Șuvițe încâlcite de păr cărunt îi acopereau urechile. Părea prăfuit și uitat de lume, ca o fosilă rătăcită în colțurile întunecoase ale unui muzeu. Doar insigna făcea notă discordantă în această scenă mohorâtă. Era lustruită și sclipea sub lumina palidă a vechiului lampadar.

St. Claire își îndesă în gură un cocoloș zdravăn de tutun, oferindu-i și bătrânului polițist, care însă clătină din cap în semn de refuz.

— De cât timp ești paznic aici, Claude?

— La dracu', de când Cain l-a lichidat pe Abel.

— Trebuie să fie cea mai singuratică slujbă din oraș.

— Oh, nu știu, răspunse bătrânul. Privește în jurul dumitale. Îmi țin companie toate cazurile celebre. Îl ții minte pe Speck? Richard Speck?

— Sigur că da.

— E acolo, în rândul 19. Gacy e pe rândul 6. George Farley, care a omorât douăsprezece femei, mai știi? Le băga în saramură și le ținea în borcane la subsol. Rândul 5. Am chiar și un dosar cu Dillinger, de când a fost băgat la zdup, după jaful unei bănci de lângă Gary. Aia aveau clasă, nu ca dobitocii din zilele noastre. Răfuieli armate din goana mașinii, furturi de prin prăvălii, ce Dumnezeu! S-a întors lumea pe dos, Harve.

— Sunt într-un totu de acord cu dumneata. Îți amintești de cazul Rushman?

— Arhiepiscopul? La naiba, de parcă ar fi fost ieri. Asta cauți?

St. Claire încuviință din cap.

— Procesul intentat de stat lui Aaron Stamper. Încheiat la sfârșitul lui martie.

— Îți trebuie ceva anume?

— Probe concrete.

— Oh, la dracu'. Să-ți spun eu cum e cu probele concrete. Până când ajung aici, sunt triate și răstriate. Singurele care ajung la mine sunt cele care n-au fost revendicate. Și nici măcar nu-s puse într-o

anumită ordine. Uită-te în jurul duminică. Nu aş putea să-ţi spun câte cazuri sunt aici – mii, pe dracu', sute de mii – din care mare parte puse pe unde se nimereşte sau rătăcite prin alte dosare.

— De asta mă temeam şi eu. Mă gândeam că poate totuşi am noroc.

— Ei, nu-ţi pierde nădejdea aşa de repede, ce dracu'!

Sergentul scoase din sertar o lanternă şi-l călăuzi pe St. Claire pe sub bolţile arhivei. St. Claire simţea în nas mirosul înţepător de hârtie umedă şi mucegai. Felscher găsi cutiile de carton unde se aflau documentele cazului Stamper.

— Am mai trecut o dată pe la arhivă, zise St. Claire. Cred că aveai zi liberă. Aici nu există nici o probă, numai hârţoage.

— Aşa e, încuviinţă Felscher, trăgând afară mai multe cutii, verificându-le conţinutul şi apoi împingându-le la loc. De fapt, ce anume cauţi?

— Nişte casete video.

— Îmi pare rău. Dar, dacă vrei, eşti liber să te uiţi peste tot.

Îşi roti braţul de jur-împrejur şi răs.

— Las-o baltă. Mulţumesc de ajutor, Claude.

Dădură mâna şi St. Claire porni înapoi pe coridorul întunecos, printre rafturi cu dosare.

— Nu-ţi face sânge rău, Harve. Probabil că, între timp, s-au şi deteriorat. Aici nu există instalaţie de climatizare.

— Nu voiam să mă uit la ele. Speram să aflu doar dacă au fost date. Şi cui anume.

— Oh, atunci aşteaptă puţin. De ce n-ai spus aşa? Asta-i cu totul altceva. S-ar putea să ai într-adevăr noroc.

Felscher porni pe coridor, oprindu-se în dreptul unor rafturi cu şiruri lungi de dosare date. Îşi trecu degetul peste cotoare.

— Ia să vedem, 1-10 septembrie '82... decembrie... februarie... Uite, 20-30 martie 1983. Scoase din raft un dosar mucegăit şi ros de carii. Astea sunt dosarele de evidenţă. Nu-s de prea mare folos atunci când cauţi ceva anume, dar... Deschise dosarul şi întoarse cu grijă paginile şterse şi îngălbenite de timp, cu inventarul scris de mână de către greşierul tribunalului. Trebuie să fii cu băgare de seamă. Vechiturile astea ţi se fărâmă între degete. Stamper, Stamper... da, ăla a fost un caz de răsunet, nu-i aşa? M-am tot întrebat ce s-a întâmplat cu el?

— E tot la Daisyland.

— Bun. După cum l-a ciopârţit pe episcop, ar trebui să-l ţină acolo pentru totdeauna.

— Mda, aprobă St. Claire.

— Okay, l-am găsit, 23 martie... Procesul intentat de stat împotriva lui Aaron Stamper, crimă cu premeditare. Uite inventarul. Ia să vedem, câteva haine pline de sânge, pantofi, un cuţit de bucătărie, câteva cărţi şi un inel, toate acestea au fost înapoiate catedralei Lakeview la 2 aprilie 1983. Ca să vezi, Harve, uite că ai avut noroc. Poftim, douăzeci şi trei de casete video. Au fost înapoiate unei doctoriţe Molly Arrington, Winthrop, Indiana, la 26 aprilie 1983.

— Ei, să fie al dracului! exclamă St. Claire, simţind cum îi sare inima din piept. La ea e toată videoteca aia blestemată.

Sediul lui Vail era pustiu, cu excepţia lui Parver, care stătea singură în micul ei birou. Avea pe masă voluminosul dosar Darby, dar obosise tot răsfoindu-l, aşa că scosese dosarul Stoddard. În realitate, nu avea chef să se ocupe nici de unul, nici de altul. Se simţea obosită

și nu avea unde să se ducă decât acasă, așa că stătea singură în birou, luptând să-și alunge indispoziția crescândă. În spatele ei, ușa liftului se deschise, făcând loc lui Flaherty, care ținea în mână o veche servietă-diplomat. Dermott se duse în biroul lui și-și aruncă servieta pe masă. Abia atunci o remarcă pe Parver. Făcu cale întoarsă spre biroul ei și se opri în ușă cu mâinile în buzunare.

— Vești bune despre Darby, anunță el. Abia aștept să-ți aud ple-doaria finală către juriu.

Ea ridică privirea, cu figura crispată a unui suferind.

— Ai aflat de Poppy Palmer?

— Știrea e în toate ziarele de după-amiază, răspunse el. Am auzit că Eckling e opărit. Zice că, dacă s-ar fi ocupat oamenii lui de caz, fata nu ar fi fost omorâtă.

— La ce te așteptai? Dacă s-ar fi ocupat el de caz, probabil că Darby ar fi lichidat jumătate din district până să-și pună Eckling tărtăcuța la contribuție și să-și dea seama ce se întâmplă.

Flaherty șuieră încet printre dinți.

— Ți-e bine? întrebă el.

— De ce? se răsti ea.

— Hei, iartă-mă, ar fi trebuit să bat la ușă, spuse el, vrând să plece.

— Unde te duci? întrebă ea.

— Nu știu, pari nițel cam... Tăcu, căutând cuvântul potrivit. Gânditoare?

— Gânditoare? Chibzui o clipă, apoi zise, aproape zâmbind: Probabil că în clipa asta sunt puțin cam gânditoare.

— Te pot ajuta cu ceva?

Din locul unde se afla, ea îl privi fix o clipă, apoi își depărtă scaunul de masă și se ridică în picioare.

— Ce-ai zice să mergem la „Cochran's"? Dau de băut.

— Nu, eu plătesc.

— Ah, iar începi? Uite cum facem, Flaherty, dăm cu banul.

— Adică să aruncăm cu banul în perete?

— Îhî. Vârî mâna în poșetă și, scoțând două monede, îi întinse lui una. În biroul cu computere nu-i covor pe jos.

— Vorbești ca o profesionistă.

— Am și zile din astea.

Se întoarseră în biroul cu calculatoare și se postară la trei metri de peretele din fund.

— Cum se procedează? întrebă el neștiutor.

— Voi la Boston nu dădeați cu banul?

— Pe vremea când eram la Boston, rareori mi se întâmpla să am bani.

— Pur și simplu, arunci moneda. Câștigă cel care nimerește mai aproape de perete. Vrei să exersăm puțin?

— Nu, hai să începem. Câștigătorul dă de băut?

— Câștigătorul dă de băut.

— Aruncă tu întâi, să văd cum faci.

Ea se aplecă și-și puse o mână pe genunchi, ținând moneda între degetul mare și cel arătător, apoi o azvârli cu o mișcare laterală. Banul atinse peretele, ricoșă aproape zece centimetri, se roti de câteva ori și căzu pe o parte.

— Destul de bine, zise el.

— N-a fost rău.

— Privește aici, spuse Flaherty, luând aceeași poziție, dar folosindu-se de mâna stângă.

— Ești stângaci, zise ea. N-am observat niciodată.

— Multe nu observi tu la mine, Shana, răspunse el.

Remarca o surprinse.

— O arunci doar din încheietură, da?

— Îhî. Flaherty se aplecă, ținând brațul complet întins în față, ochi de-a lungul brațului, apoi aruncă moneda. Banul zbură prin aer, zăngăni la muchia dintre perete și podea și rămase acolo. Între perete și monedă nu era nici jumătate de centimetru. Ca să vezi! comentă el. Bafta începătorului.

Shana îl privi bănuitoare printre pleoapele îngustate.

— M-ai tras pe sfoară, Flaherty, zise ea printre dinții încleștați.

— Nici pomeneală!

— Am văzut cum ai aruncat. Știu că m-ai tras pe sfoară!

El râse larg, luă de jos monedele și i le întinse fetei.

— Mergem?

Luară un taxi până la „Cochran's" și merse în sala de lângă toaleta femeilor. Tăvălugul le oferă un zâmbet știrb, conducându-i la un separeu din colț. Șterse masa cu o cârpă umedă pe care o ținea la brâu și-i privi cu ochiul sănătos.

— Vreți ză beți? Ză mâncați? întrebă el.

— Începem cu băutura și pe urmă vedem noi ce se mai întâmplă.

— Grozav, ce ză vă aduc?

— Martini, foarte sec, fără gheață și fără condimente, comandă

Parver.

— Condi-ce?

— Fără fructe sau legume, îi traduse Flaherty.

— Am priceput. Domnu' Flaherty, ca de obicei?

— Da.

— La treabă, trântore, zise Tăvălugul și porni țanțoș către bar.

— Okay, Parver, ce te roade? Ce dracu', totul a ieșit așa cum ai vrut tu. L-ai înhățat pe Darby, ai pus mâna pe Stoddard. Două cazuri importante. Vrei să-mi dai mie unul din ele?

— Nu, mulțumesc, răspunse ea, privindu-l de sus.

— Atunci care-i buba?

— Azi m-a fulgerat pentru prima oară un gând, în clipa în care Marty m-a întrebat dacă eram pregătită să-l fac pe Darby una cu pământul.

— Acum ce mai vrei, să apeși și pe buton?

Tăvălugul aduse băuturile și le puse pe masă. Shana goli paharul dintr-o înghițitură și ceru încă un rând.

— Nu asta am vrut să spun, vorbi ea, făcând o strâmbătură. La dracu', martini ăsta are gust de eter.

— N-ai mai băut niciodată martini?

— Nu. De regulă, beau Cuba Libre.

— Iisuse, dar l-ai dat pe gât ca pe un pahar cu lapte. E o băătură ucigătoare.

— Se servesc în pahare așa de mici. Numai o picătură. Despre ce vorbeam?

— Tocmai ziceai... ăă... „Nu asta am vrut să spun", după ce eu te-am întrebat dacă vrei să apeși și pe buton.

— Oh, da, mi-am amintit. Adevărul e că niciodată nu m-am ocupat de un caz pasibil de pedeapsă capitală, Flaherty.

— Și ai trac? râse Flaherty. Parver cea bățăioasă bâțâie de frică? Ei haide, nu-i decât un caz ca toate celelalte – consideră-l un delict și gata.

— Nu asta am vrut să spun. Nu mă preocupă ideea de a câștiga, nu despre asta e vorba. Pur și simplu... niciodată până acum n-am stat să cuget cu adevărat asupra acestui lucru.

— Care anume? Despre ce naiba tot vorbești?

— Despre solicitarea pedepsei cu moartea

— Ah, deci asta e. Se pregătește o criză de conștiință, așa-i? Ce naiba, individul s-a dus drept la nevastă-sa și a împușcat-o în cap cu arma de vânătoare. Pe urmă a sugrumat-o pe micuța dansatoare. Tu gândește-te că, în timp ce o strângea de gât, se uita în ochii ei.

— Încetează, Dermott.

— Nu. Suntem procurori, Shana. Ultimele redute între civilizație și junglă. Nu noi facem legile, noi doar le aplicăm, iar legea spune că, dacă Darby e găsit vinovat de crimă cu premeditare, atunci trebuie pedepsit.

— Știi bine toate astea, pentru numele lui Dumnezeu, zise ea furioasă. N-am venit aici ca să ascult o nouă versiune a preceptului filozofic 101.

Brusc se ridică, vrând să plece.

Flaherty întinse mâna, prizând-o cu blândețe de braț.

— Hei, îmi pare rău, se scuză el pe un ton plin de regret. Uneori, devin prea cinic și asta e în defavoarea mea. E greu să te dezbari de vechile năravuri. Îți făgăduiesc să nu-ți mai servesc platitudini. Te rog... nu pleca.

Shana privi în jos spre el și zâmbi.

— Încetezi cu tâmpeniile?

— Încetez.

— Bine.

Se așează din nou și-și goli al doilea pahar de martini.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, zise el. Dacă ai face parte dintr-un juriu și ai fi întrebată dacă ești de acord cu pedeapsa cu moartea, tu ce-ai răspunde?

— Greu de spus.

— Greu pe dracu'. Gândește-te o clipă.

Își concentrează atenția asupra paharului de Coca-Cola. Amândoi tăcură câteva minute, după care ea îi dădu răspunsul.

— Aș spune că nu știu sigur dacă sunt sau nu de acord, dar n-aș lăsa ca acest lucru să-mi influențeze obiectivitatea. Tot ce contează sunt probele.

— Bine. Dar ai merge la tribunal dacă ai avea dubii asupra vinovăției acuzatului?

— Doamne, parcă ai fi Martin. Ieri seară m-a întrebat exact același lucru.

— Pentru că asta-i cea mai mare teamă a procurorilor: să nu condamne un om nevinovat.

— Sau o femeie.

Ridică un deget înspre chelner și-i făcu semn spre pahar.

— Sau o femeie. Ideea e următoarea: dacă-i prinzi — cum l-ai prins tu pe Darby — atunci care-i deosebirea? Tu îți faci meseria. Cum te-ai simți, cunoscând atâtea despre Darby, dacă ar fi achitat? Presupune că ar fi pus în libertate.

— Asta nu se va întâmpla, declară ea sfidătoare.

— Dar presupunând că l-ar judeca altcineva și ar pierde procesul? Ea chibzui o clipă, apoi decise să nu ia în seamă întrebarea. Brusc schimbă subiectul.

— Mai e și Edith Stoddard, zise Shana.

— Ce-i cu ea?

— Ceva nu-i în ordine, Flaherty. Femeia asta nu vrea nici măcar să lupte.

— E dreptul ei. Nici nu prea are pentru ce lupta. După cum reiese din raportul tău preliminar, a cumpărat arma, a învățat timp de două

săptămâni s-o mânuiască și pe urmă l-a găurit pe Delaney. De două ori. Un singur foc ar fi fost de ajuns. Al doilea dovedește o pornire criminală. E un omor premeditat, isteț. Stoddard a încurcat-o.

— Tu ai trimite-o la scaunul electric?

— Fără ezitare. E limpede că a plănuit crima cu cel puțin două săptămâni înainte. N-a fost o pornire impulsivă, nici o țicneală de moment și nici legitimă apărare. A aflat că urma să fie concediată, a pus la cale crima și l-a lichidat.

— Femeia asta îți inspiră atâta milă. Are ceva... cu adevărat... trist.

— Trist e că o așteaptă douăzeci de mii de volți. Astfel de lucruri nu trebuie să te afecteze, Shana.

— Află că mă *afectează*. Mă afectează foarte tare.

— Poate ar trebui să lași pe altcineva să se ocupe de acest caz.

— Cu nici un preț, irlandezule. Am să mă ocup eu și încă foarte bine.

— La dracu', eu unul nu mi-aș face atâtea griji. Venable asigură apărarea. De zece ani n-a mai avut un caz de omucidere.

Parver își termină cel de al treilea martini și împinse paharul la marginea mesei.

— Crezi c-o să fie o joacă de copil, așa-i? Află de la mine că e foarte bună. Zece ani sau nu, dar e bună. Se opri și, aplecându-se peste masă, zise cu prudență: Cred că Marty e combinat cu ea.

— Fugi de-aici! exclamă el cu prefăcută surpriză, amintindu-și florile de pe masa lui Jane Venable. Parver dădu viguros din cap și-i făcu cu ochiul. Oricând se pot întâmpla minuni, comentă el râzând. Chelnerul aduse încă un pahar pentru Shana, și-l luă pe cel gol. E al patrulea martini, zise Flaherty. Și, din întâmplare, știu că barmanul umple bine paharele. Nu-i treaba mea, dar am impresia că nu prea știi cum e cu băutura asta.

— Ei, Flaherty, în seara asta am să mă îmbăt și eu nițel. Tăcu, bău o înghițitură, apoi spuse: Știi, e un nume îngrozitor de lung. Fla-har-ty. Aproape trei silabe. Am să-ți spun Flay. Și zi așa, Flay, crezi că te des-curci dacă mă cherchelesc un pic?

El îi zâmbi.

— Eu nu m-am îmbătat niciodată, îi spuse oarecum timid.

— Glumești?

— Nu. Drogul meu preferat a fost marijuana.

— Dar e interzisă prin lege.

— Motiv pentru care m-am și lăsat.

Ea ridică paharul.

— Țsta nu-i interzis prin lege.

— Dar e la fel de lipsit de sens.

— Prima oară când am încercat droguri, stăteam în fața cup-torului din bucătăria prietenului meu, așteptând să vină Johnny Carson.

Flaherty râse din toată inima și încuviință din cap.

— Trebuie să fi fost ceva de calitate.

— Nu știu, de atunci n-am mai încercat, spuse ea, descoperind că începea să i se împleticească limba și că Flaherty căpătase brusc un geamăn. Închise un ochi și-și concentră privirea peste masă la chipul lui frumos și aspru. Cum se face că nu m-ai invitat niciodată în oraș?

— Asta a fost o invitație.

— Îhî, abia după șase luni. Știu că nu ești homosexual.

— Nu sunt.

— Și... ăă... știu că nici eu nu-s *chia'* așa de 'epădat. Se opri și chicoti. De le-pă-dat.

— Sigur că nu, murmură el, zâmbind.
— Atunci?
— Pe străzile din Boston nu se țin cursuri de maniere elegante... nici la penitenciarul statului.
— Chiar *atât* de rău ai fost?
— Am fost destul de rău.
— Care-i cel mai rău lucru pe care l-ai făcut vreodată? Poate că nici nu se cuvine să te întreb.
— Am șparlit mașini.
— Ai furat mașini?
El încuviință din cap.
— Împreună cu amicii mei.
— Poți să faci chestia aia din fi'me, cu sâ'mele scoase din bo'd și folosite ca să po'nești mașina? Poți?
Închise din nou un ochi, privindu-l cu atenție.
— Adică fără cheie de contact? Întrebă el, apoi dădu din cap. În șaiszeci de secunde, știu să pornesc tot ce e pe patru roți.
— Glume'ti!
— Nu.
— Mamă! Da' de ce te-ai lăsat?
— Am avut o revelație. Într-o noapte, Dumnezeu mi-a apărut la piciorul patului și mi-a spus că, dacă o țineam tot așa, aveam să mor de tânăr.
— Și...
— L-am luat în serios.
— Da', de fapt, n-ai văzut-o, zise Parver sceptică.
— N-am văzut-o? Pe cine?
— Pe Dumnezeu.
— Oh! Flaherty zâmbi și începu să facă cercuri pe masă cu fundul umed al paharului. Într-un fel am văzut-o. Unul dintre cei mai buni prieteni ai mei a ajuns pe scaunul electric. Jefuise o băcănie și omorâse un polițist. Vreau să spun că eram foarte apropiați, Ernie și cu mine. Dădusem multe lovituri împreună.
— Așa-l chema, Ernie?
— Ernie Holleran. Eram cinci cu toții, băteam străzile împreună, ne drogăm împreună. Ernie făcea și el parte din grup. Dar a pățit necazul și l-au condamnat, iar în noaptea în care a fost executat, noi ceilalți am luat autobuzul până la penitenciarul de stat și ne-am urcat pe un deal de unde se vedea închisoarea. Ne-am adus cu noi douăsprezece beri și am rămas acolo, bând și așteptând până când s-a executat sentința. Poți să-ți dai seama de moment, pentru că atunci când e pus în funcțiune scaunul electric, restul luminilor scad în intensitate, apoi revin la normal. Butonul se apasă de două ori, pentru mai multă siguranță. Am rămas acolo până când a fost dus cu mașina pompelor funebre. Am aruncat cu cutii goale de bere după dric, apoi am luat autobuzul înapoi spre casă. În noaptea aceea, Dumnezeu mi-a vorbit. Am hotărât să nu sfârșesc în felul *acela*.
Ea continua să-l privească fix cu un singur ochi. Rămăsese cu gura întredeschisă, fascinată de poveste.
— Știi ceva? îi zise după un timp. Pe mine nu mă interesează... in-te-re-sea-ză manierele elegante, Flay. Goli paharul până la jumătate, apoi îl trânti pe masă. Pe mine mă in-te-re-sea-ză conversația schil... sclic...
— Sclipitoare?
— Mulțumesc. Și... ăă... un bă'bat f'umos, cu ochi blânzi și pă'ul neg'u-neg'u... și... alte luc'uri sufer... sulper...
— Superficiale?

— Mulțumesc, lucruri superficiale de acest fel. De ce te îmbraci numai în negru, Flay? De ce acest simrom... sidro... sindrom Johnny Cash?

El oftă, sorbi din Coca-Cola și se uită drept în ochii ei lăptoși.

— Vrei să-ți spun adevărul?

— Mai e și altceva?

— Nu am nici cel mai mic simț al culorilor. Nu știu cum să le asortez. Cât timp port negru, sunt în siguranță.

— Chiar te doare chestia asta, așa-i?

El tăcu preț de un minut.

— Cred că da, răspunse, îmbujorându-se la față.

— Vai, domnu' avocat, da' am imp'esia că roșești, zise ea, surâzând ironic. Ești nemaipomenit, Flay.

El râse, ca să-și alunge stânjeneala.

— Iar tu ești pilită.

— Te intimidez?

— Niciodată.

Se priviră pe deasupra mesei câteva secunde, apoi ea coborî ochii.

— C'ezi că putem... pot... ieși de aici fără să pic în nas?

— Nu te-aș lăsa niciodată să pici în nas, Isteațo.

— I'teațo, e haios, îmi place.

— Facem o încercare?

— Marea încercare, râse ea. Stai o c'ipă.

— Nu vrei o cafea?

— Pfui!

— Bine, atunci rămânem aici până când te simți în stare să te ridici.

— Poate ne cheamă Tăvă'ugu' un taxi? Ce c'ezi?

— Așteaptă aici.

— Nuuu, aștept acoolo, protestă ea, arătând în celălalt capăt al sălii, și brusc se porni să chicotească.

Chelnerul chemă taxiul și Flaherty o ajută să se ridice în picioare, apoi își petrecu brațul pe sub al ei și o lipi de trupul său.

— Toți o să creadă că ne giugiulim, nimeni n-o să ne dea atenție, o asigură el, culcându-i capul pe umărul lui și conducând-o către ușă.

— Ne giugu'im? Așa se zice la Boston?

— Da, răspunse el.

Ajunseră la ieșire fără incidente, dar când ieșiră afară, dinspre fluviu îi întâmpină o rafală de vânt înghețat.

— Uh! icni Shana. Ce-a fo't a'ta?

— Aer curat.

— Cred că nu mă țin picioa'ele, spuse ea, lăsându-se dusă la taxi, unde el o așeză ușor pe bancheta din spate.

— Flay?

— Da?

— Mu'tumesc.

— Pentru ce?

— Că mai ascu'tat.

— Sunt gata să te ascult oricând dorești, zise el, strecurându-se alături de ea.

— Zău?

— Bineînțeles.

— Atunci ascu'tă cu atenție, fin'că... am să înce'c să-mi amintesc care mi-e ad'esa.

La cea de a treia încercare reuși să-i dea adresa exactă, după care se lăsă moale pe banchetă, cu capul pe umărul lui și privindu-l cu

un ochi, spuse:

— Să-ți zic un sec'et, domnu' Flar'ty. Te-am dorit încă din p'ima clipă când te-am întâ'nit. Ai ceva împot'ivă?

El o prinse de mijloc, trăgând-o mai aproape.

— Cred că-i grozav, îi șopti, fără însă să adauge că și el o dorea tot de atunci.

— Bine, murmură ea și în clipa următoare adormi tun.

Apartamentul în care locuia Shana era la ultimul etaj al unei clădiri din cărămidă cu două niveluri, al cărei exterior amintea în mod plăcut de casele secolului trecut, situată la intersecția dintre West Eugenie și North Park. Flaherty plăti taxiul, căută cheia în poșeta ei, apoi coborî din mașină și se aplecă spre bancheta din spate, luând-o în brațe.

— Aveți nevoie de ajutor? întrebă taximetristul.

— Nu, e ușoară ca un fulg, răspunse Flaherty, pornind către intrarea blocului.

Găsi ușor apartamentul ei și, proptindu-și un genunchi în perete, o sprijini pe coapsă cât timp descuie ușa, apoi o duse înăuntru, închizând ușa cu piciorul.

Era un apartament luminos și vesel, cu un singur dormitor, mobilat scump și cu un bun-gust desăvârșit, în culori strălucitoare. Abundau sticla Waterford și ceramica Wedgwood, iar mobilierul era plăcut și primitor. Bucătăria, mică, dar funcțională, era despărțită de sufragerie printr-o teighea îngustă pentru micul dejun. Pereții erau acoperiți cu reproduceri numerotate, după Miró, Matisse și Degas. Încăperea era luminată de o singură lampă, aflată lângă fereastră. Flaherty o duse pe Shana în dormitor, unde apăsă întrerupătorul cu cotul. Înăuntru era o dezordine cumplită, patul nefăcut, pe noptieră o farfurie murdară, cu resturi de pizza, într-un colț cărți îngrămădite la întâmplare. O culcă pe pat, ea se foi ușor și întredeschise ochii, somnoroasă.

— Sunt acasă? întrebă.

— Da.

— Ai urcat cu mine în b'ațe atâtea t'epte?

— Aha.

— Cavalerul Gaglad... sau cum îl cheamă... Muțumesc, viteazule cavaler. Încercă să se ridice în capul oaselor, dar se prăbuși la loc pe salteaua de puf, cu brațele întinse în lături, și oftă. Am gura plină de pene, spuse ea și chicoti încetișor.

— Să-ți aduc niște apă.

— Până atunci înce'c să mă dezb'ac.

El se duse în bucătărie, găsi în dulăpior un pahar și scoase cuburi de gheață din frigider. Turnă peste ele apă rece și agită paharul de câteva ori.

— Cum te descurci? o întrebă pe Shana.

— Mai b-bine decât m'aștep'am.

— Anunță-mă când te-ai băgat în pat.

— Po' să vii.

Când Flaherty se înapoie în dormitor, Shana era pe jumătate învelită cu pătura, iar hainele ei zăceau azvârlite pe podea. Un picior îi atârna într-o parte a patului. De picior atârna un ciorap cu chilot.

— Ap'oape că am 'eușit, zise ea. Da' picio'ul stâng m-a chinuit cump'it. Își mișcă piciorul și râse fără vlagă. Aoleu! exclamă. Ai avut dreptate cu martuunii.

El puse paharul cu apă pe noptiera de la căpătâiul patului și se duse la fereastră să coboare storurile. Brusc simți în ceafă un fior de gheață. Depărtă storurile cu mâna și scruta cu atenție strada de

dedesubt. Era pustie, cu excepția unei mașini parcate vizavi. La volan nu era nimeni.

Sunt paranoic, gândi Flaherty. Dacă imitatorul lui Stampler umbla liber prin Chicago, Shana Parver cu siguranță nu se afla pe lista lui de priorități. Apropie la loc storurile.

— Flay?

— Da.

Se uită la Shana, iar ea întoarce capul, privindu-l cu un singur ochi întredeschis.

— Te rog să nu pleci. Nu vreau să mă trezesc singură mâine dimineață. Bine?

— Bine.

— Ești un tip g'ozav.

El se apropie de pat și o ajută să se ridice în capul oaselor și să ia o înghițitură de apă.

— Mmm... gemu Shana și se prăbuși înapoi pe pernă. Așa-i că nu mă lași singură?

— N-am să te las singură.

Ea zâmbi și imediat adormi din nou. Flaherty se așează pe pat și, cu mare grijă, îi trase ciorapul agățat de gleznă, scoțându-i-l ușor din picior. Îi prinse degetele picioarelor în palmă și începu să le mângâie cu blândețe.

Doamne, se gândi, până și degetele ei de la picioare sunt superbe.

Stând pe bancheta din spate a limuzinei de la firmă, lui Jane Venable deja i se făcuse dor de Martin. Avusese o întâlnire de afaceri cu clienții ei japonezi, iar Vail hotărâse să petreacă măcar o noapte în propria lui casă.

Deja se învățase să fie răsfățată. Răsfățată de atențiile lui, de pasiunea și inventivitatea lor atunci când făceau dragoste, de simplul fapt că îl avea alături. Privi pe geam afară, urmărind cum lunecau pe lângă ea luminile nopții. Când opriră la un semafor, își îndreptă brusc spatele.

— Larry, zise ea, te rog trage pe dreapta, în fața blocurilor-turn.

Șoferul trase pe dreapta și parcă în fața blocului strălucitor din sticlă și crom. Apoi sări din mașină și se duse să-i deschidă portiera.

— Mă întorc în câteva minute, spuse ea și se grăbi spre intrarea blocului.

Portarul de noapte ședea în spatele unui pupitru care semăna cu carlinga unui supersonic. Un sistem de camere video cu circuit închis îi îngăduia să supravegheze coridoarele fiecăruia dintre cele treizeci de etaje. Era un bărbat zvelt, cu obrazul ridat de vârstă, cu parul șaten înspicat și pieptănat pe spate. Purta o haină albastră, cu garoafă roșie la rever, părând să fie mai curând recepționarul unui mare hotel decât portarul unui bloc de locuințe.

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă el cu accent britanic, făcând pe omul de lume, dar cântărind din ochi limuzina neagră.

Venable îi adresă surâsul ei cel mai cuceritor.

— Bună seara, salută ea. Cum te numești?

— Victor, răspunse portarul cu un zâmbet circumspect.

— Victor, eu sunt Jane Venable, se prezentă ea, scoțând din poșetă o foaie de hârtie și împingând-o pe birou sub ochii lui. Sunt avocat. Clienta mea a fost acuzată de uciderea lui John Delaney. Am aici un ordin al tribunalului prin care mi se permite accesul la locul crimei. Știu că e o mare îndrăzneală din partea mea, totuși fii bun și

lasă-mă să intru.

— Ce? Acum? Vreți să cercetați apartamentul *acum*?

Ea puse o bancnotă de cincizeci de dolari peste hârtia oficială.

— Întâmplarea a făcut să mă aflu prin apropiere. Cred că nu durează nici un sfert de oră.

Portarul se uită la ordinul tribunalului, mai aruncă o privire la limuzină, apoi zâmbi și luă bancnota.

— Cum să pot rezista unui surâs atât de seducător, doamnă Venable? zise el. Deschise un sertar al pupitrului și scoase un inel cu chei, apoi o conduse până la lift. Teribilă chestie! exclamă portarul în timp ce ascensorul suia la etajul al treisprezecelea.

— Cumplită, încuviință Venable, gândindu-se că moartea lui Delaney fusese probabil prilej de sărbătoare pentru tot orașul. Îl cunoșteai bine?

Victor ridică o sprinceană și zâmbi.

— Îmi spunea „Bună ziua” la venire și „Bună seara la plecare”. Pe lângă asta, de Crăciun mi-a oferit o sticlă de scotch. Cam astea au fost relațiile mele cu domnul Delaney.

— Scotch-ul era de calitate?

— Chivas.

— Bravo.

Ajunseră la etajul al treisprezecelea și Victor descuie ușa. Panglicile galbene fuseseră luate de acolo.

— Nu vă grăbiți, sunt de serviciu până la ora două, o informă Victor. La plecare ușa se va închide singură.

— Ești un scump, Victor.

— Mulțumesc, doamnă Venable, zise el și plecă, închizând ușa după el.

Ce nebunie, să vin aici în toiul nopții! se gândi Jane. Dar când privise afară pe geamul limuzinei și-și dăduse seama că se găsea chiar în dreptul blocului... ei, ce dracu', doar nu era nici o grabă să se întoarcă în apartamentul ei pustiu.

Trecuseră ani întregi de când nu mai vizitase scena unei crime și sângele începu să-i pulseze în vine încă din clipa în care porni pe coridor către sufragerie. Rămase la câțiva metri depărtare de conturul negru de pe covor, având în centru o pată mare, maronie.

De fapt, nu căuta ceva anume; se simțea datoră față de Edith Stoddard să se familiarizeze cu locul crimei. Se duse în dormitor, unde remarcă niște zgârieturi pe barele de la căpătâiul patului. Aruncă o privire și în baie. Periuța de dinți a lui Delaney, aparatul de ras, un lighenaș și un pământuf Abercrombie & Fitch într-o parte a chiuvelei din marmură, și un flacon de aftershave în cealaltă parte. Un prosop neîn-trebuințat atârna pe suportul aurit de lângă duș.

Intră în bucătărie și se uită în frigider. Cineva îl golise și-l spălase. În cămara micuță existau câteva conserve. Se pare că Delaney prefera în mod deosebit sparanghelul LeSueur și cârnăciorii vienezi. Se întoarse în dormitor, răscoli prin birou și prin sertare, dar nu descoperi nimic demn de luat în seamă. Găsi o scrumieră și o aduse în dormitor, apoi se așeză la picioarele patului, chiar în fața debaralei. Se hotărî să fumeze o țigară înainte de plecare. În mașinile firmei fumatul era interzis.

Ce tâmpenie! se gândi ea. *Dar, cel puțin, am scăpat de o grijă.*

Oare frustrarea resimțită de Edith Stoddard când își pierduse slujba chiar grăbise moartea lui Delaney? se întrebă din nou. Era o chestiune care nu încetase s-o frământa. Toate faptele ținând de acest caz erau limpezi ca lumina zilei, în schimb mobilul părea extrem de neconvingător. După aceea își aminti că citise despre alte cazuri

oarecum asemănătoare, de pildă poștașul care-și pierduse slujba și se întorsese la oficiul poștal, având o armă asupra sa, și omorâse nouă persoane, înainte de a se sinucide. Poate că mobilul nu era chiar atât de neconvingător cum își închipuia.

Cu gândul la Edith Stoddard, se uită în debara. Din locul unde stătea, îi vedea tot interiorul, situat chiar lângă baie, cu care comunica printr-un mic hol. Debaraua era încăpătoare și goală, afară de un costum, câteva cămăși puse pe umerase, un halat, o pereche de papuci din piele și o alta de pantofi negri.

Dar altceva îi reținu atenția. Tot uitându-se, își dădu seama că dulapul era asimetric. Una din laturi era mai lungă, mergând până în perete, în schimb cealaltă abia dacă avea lățimea unui costum, mai îngustă cu cel puțin șaizeci de centimetri.

Jane fixă peretele două minute încheiate, timp în care vechile-i instincte începură să lucreze, acea combinație de paranoia și tupeu care cândva făcuse din ea cel mai bun procuror.

— De ce nu-i simetric dulapul ăsta? se întrebă Venable cu voce ta-re.

Se duse în baie, să vadă dacă nu existau rafturi de cealaltă parte a peretelui, dar acolo se afla scaunul de toaletă, iar zidul era acoperit cu plăci de faianță. Se înapoie în dormitor, intră în debara și aprinse lumina. *Numai o femeie poate fi atât de curioasă în legătură cu o arhitectură interioară atât de bizară*, își spuse ea. *Numai pe o femeie ar putea-o inte-resa de ce atâta risipă de spațiu într-o debara*. Bătu ușor în perete cu încheieturile degetelor, închipuindu-și că, probabil, acolo se găseau cabluri electrice, dar peretele suna a gol.

Un spațiu adânc de șaizeci de centimetri și lat de un metru jumătate? Poate un seif? Dosare secrete, ceva acuzator? Ceva ce ar putea folosi la proces, ca să distrugă reputația victimei? Își trecu degetele pe muchia dintre cei doi pereți, dar nu găsi nimic. Se propti în colț și împinse unul din pereți.

Acesta cedă puțin. Împinse cu și mai multă putere. Peretele se desprinsese puțin în partea de sus.

Panoul nu era bătut în cuie, ci înțepenit la mijloc. Făcu un pas înapoi și cercetă din nou cu atenție muchiile, partea de sus, de jos și laturile. Era o ușă. Acum trebuia să găsească și un mijloc de a o deschide.

Pipăi cu degetele pragul și covorul. Nimic.

Oftă și se așeză din nou pe capătul patului, continuând să privească țintă ușa. Se uită la bara de susținere pentru haine. În partea mai îngustă a debaralei nu existau haine. Intră din nou, ridică mâna și zgâlțâi bara, apoi o răsuci. Bara era înșurubată în perete. Se văzu nevoită s-o răsucească de patru ori ca s-o poată scoate din lăcașul ei. O puse pe podea și studie locul unde fusese prinsă. În scobitura din perete se afla ascuns un buton. Îl apăsă și, cu un clinchet *înăbușit*, panoul se întredeschise câțiva centimetri. În interiorul despărțiturii din perete clipea o lumină. Jane trase ușa de perete.

Simți că i se taie răsuflarea. Rămase cu gura căscată, privind la conținutul firidei, fără să-i vină a crede ce avea în fața ochilor.

— Dumnezeule, murmură ea.

Apoi privirea îi căzu pe pardoseala firidei secrete.

Acolo era arma.

Exact la ora zece, Jane Venable sosi la biroul lui Vail. Ușa ascensorului se trase la o parte și ea coborî, îmbrăcată într-un taior de mătase de culoarea smaraldului, care-i făcea părul roșu să pară o vâlvătaie. Purta o poșetă de umăr marca Coach, din piele argăsită. Se îndreptă cu pași mari către biroul lui, cu autoritatea și siguranța unui cal de paradă mergând la trap prin fața tribunei juriului. Brusc, toți cei din birou își găsiră câte ceva de lucru, astfel încât s-o poată vedea mai bine. Fiecare o urmări cu privirea până ajunsese la masa de scris a lui Naomi.

— Bună dimineață, salută ea cu un surâs strălucitor. Dumneata trebuie să fii Naomi. Eu sunt Jane Venable, se prezentă, întinzându-i mâna.

Vail ieși din birou ca s-o întâmpine, fără a lua în seamă zâmbetul ironic care fluturase o clipă pe buzele lui Jane și care nu-i scăpase lui Naomi. *Marty*, gândi aceasta, *ai băgat-o pe mânecă*. Vail o invitase și pe Venable la ședința extraordinară, întrucât era parte integrantă din recent creată problemă Stampler. Amândoi merseră în biroul lui.

— Noaptea trecută a fost un calvar, spuse ea, prefăcându-se că zâmbește larg.

El îi răspunse la zâmbet.

— Eu am fumat un pachet de țigări, încercând să adorm.

— Asta o să te învețe minte să-ți mai iei liber noaptea.

— Toți sunt cu ochii pe noi, o informă el, aruncând o privire fugară către restul echipei.

— Știu. Așa-i că-i nostim?

— Cafea?

— Sigur.

— Am verificat aseară locuința ta... să mă sigur că îngerii păzitori erau acolo, îi spuse Vail.

— Nu știu ce cred vecinii mei, răspunse ea. Unul din băieți parchează toată noaptea în fața casei, iar celălalt parchează pe terasă și cutreieră împrejurimile din oră în oră, cu lanterna în mână.

— Asta te face și mai misterioasă decât ești.

— Nici nu știu de ce am deschis discuția. Nu cunosc pe nici unul dintre vecini.

Când el se întoarse cu spatele, ca să toarne cafeaua, expresia ei se schimbă brusc. Vail îi vedea imaginea reflectată în fereastră. Devenise mai puțin volubilă, mai rezervată, de parcă dintr-o dată ar fi căzut pe gânduri.

Cazul Stoddard o preocupa profund pe Venable. Descoperirea unei despărțituri secrete în apartamentul lui Delaney o puneă în fața unei mari dileme. În calitate de apărătoare a lui Stoddard, nu era obligată să spună acuzații ce anume găsisese. Pe de altă parte, arma era esențială în dezbaterile cazului, așa încât risca să fie acuzată că ascunsese probe. Hotărâse să nu atingă nimic. Închisese la loc firida și plecase; intenționa să susțină că nu știa cui îi aparține arma găsită acolo. Îi mai rămânea de discutat cu Stoddard despre descoperire. Decise să lase deoparte deocamdată această problemă; era limpede că programul întregii dimi-neți avea să fie ocupat de ședința lui Vail. *Relaxează-te*, își spuse ea.

Vail îi puse o lingurița de zahăr în ceașcă. Când se răsuci spre ea, ținând în mână ceașca de cafea, Jane își reluă brusc expresia de veselie. Când ea puse ceașca pe masă, Vail o întrebă:

— Te frământă ceva?

— Nu mă cunoști de atâta timp.

— Adică?

— Adică, suficient cât să-ți dai seama dacă am ceva pe inimă.

— Ah! Deci *ai* ceva pe inimă, zise el. Ocoli masa și se așeză, înclinându-și scaunul și proptind un picior în colțul mesei de lucru.

Ea se aplecă peste birou, privindu-l printre pleoapele îngustate, și zise cu prefăcut sarcasm:

— Eu nu am inimă, domnule procuror districtual.

El râse, iar ea îl întrebă cu tonul cu care s-ar fi interesat de starea vremii:

— Ți-a fost dor de mine?

— Nu, deși mi-a trecut prin minte că vreun samurai de la firmă putea să-ți fure inima aseară la dineu.

Ea pufni în râs.

— Nu scapi tu de mine așa ușor, Vail.

— Nu vreau să scap de tine în nici un fel.

Amândoi păstrau aparențele unei conversații nonșalante, o pantomimă destinată colaboratorilor lui Vail, care, la rândul lor, se străduiau din răspuțeri să pară că nu-i interesează scena din spatele peretelui de sticlă.

— Bine, sublinie ea, scuturând din cap, astfel încât părul să i se reverse pe umeri.

El fluieră încet în semn de admirație pentru șiretlicurile ei savante.

— Ai o adevărată știință, zise Vail.

— Presupun că un sărut de bună dimineața ar opri traficul prin partea locului.

— Ar opri traficul în Trafalgar Square.

— Păcat.

— Hai să chemăm Gașca și să începem. Sunt convins că toți stau cu ochii pe acvariul ăsta, încercând să ne descifreze mișcările buzelor. În plus, fiecare arde de nerăbdare s-o cunoască pe legendara Jane Venable.

— Nu mă îndoiesc.

— Fii sigură. Aici se știe totul despre tine. Toți au citit transcrierea procesului Stampler.

— Oh, nemaipomenit! se răsti ea. Singurul proces în care domnul Minune a dat cu mine de pământ și *asta-i* tot ce știu ei despre mine?

— De fapt, s-a întâmplat de două ori. Am dat cu tine de pământ în două rânduri. Ai uitat...?

— Mai bine cheamă-i înăuntru, îi reteză vorba Venable.

— Mi-a fost dor de tine azi-noapte, șopti Vail, trecând pe lângă ea.

— Tu ai vrut așa.

— Bine, bine, nu-i nevoie să-mi mai spui.

Vail deschise ușa biroului și făcu semn cu mâna acelor membri ai echipei care erau prezenți la lucru. Aceștia își încheiară convorbirile telefonice, puseră dosarele deoparte și în următoarele cinci minute își făcură intrarea în birou, salutând-o cu amabilitate pe Venable, deși continuau s-o privească cu suspiciune și respect, considerând-o o potențială amenințare în sala de judecată. Își luară cafea din uriașul recipient, și-o îndulcîră după gust, se serviră cu câte o gogoasă din cutia adusă de Naomi și se așezară, unii pe scaune, alții pe jos, rămânând în așteptare. Rareori se întâmpla ca Vail să convoace o ședință extraordinară ca cea de acum. Lipseau numai Hazel Fleishman și Bucky Winslow, amândoi fiind la tribunal.

Ultimul care intră în birou fu Bobby Hartford – un negru înalt și impozant din Mississippi, al cărui tată, Nate Hartford, reporter de teren la NAACP, fusese împușcat mortal sub ochii fiului său. La

vremea aceea băiatul avea nouă ani. Acum, la treizeci și opt, Hartford era cel mai vârstnic membru în Gașca de Nebuni și singurul bărbat căsătorit (Fleishman era și ea măritată). Avea o figură aproape senină, în ciuda traumei din copilărie – Vail nu-l auzise niciodată ridicând vocea. Hartford se așeză și el pe jos, lângă Flaherty.

— Am invitat-o azi la noi pe Jane Venable, întrucât e profund implicată în obiectul discuției noastre, începu Vail. Se întoarse către Venable. Acum vom vedea ce gândește fiecare. Regulile sunt aceleași pentru toți. Dacă ai ceva întrebări sau nelămuriri, poți interveni oricând. Probabil că vei auzi unele afirmații sfidătoare, gen avocatul diavolului, dar așa procedăm noi aici, okay? Făcu o pauză, ca să ia o înghițitură de cafea și să-și aprindă o țigară, suflând fumul spre ventilator. Bun, iată care e situația. Presupun că ați citit cu toții raportul lui Dermott referitor la cazurile Balfour și Lincoln. De asemenea, ați citit transcrierea procesului Stampler, așa că în prezent înțelegeți că legătura dintre aceste crime e mai mult decât o simplă coincidență. Deși ultimele două omoruri nu intră sub jurisdicția noastră, suntem implicați în această situație fie că ne place sau nu. Sunt convins că Stampler a vrut ca eu să știu că ne-a tras pe toți pe sfoară – și că o face în continuare. Prin urmare, când m-am dus să-l vizitez pe el și pe confesorul lui, doctorul Woodward, mi-am luat măsuri de precauție. Am înregistrat conversațiile pe care le-am avut cu ei.

— E legal? întrebă Hartford.

— Nu am intenția să folosesc înregistrările la tribunal.

— Nu asta am întrebat, domnule procuror, insistă Hartford.

Vail îl privi posomorât câteva momente, apoi clătină din cap.

— Nu, nu era legal. Apoi râse ironic. Vrei să pleci din birou cât timp pun banda?

— Nu, ce dracu'! râse Hartford. Voiam, pur și simplu, să știu pe ce lume trăiești.

În birou răsunară râsete înfundate.

— În lumea fricii, răspunse Vail cu gravitate. Mă tem de acest om. E foarte periculos, sper ca până la sfârșitul întrevederii să vă pot convinge și pe voi. Înainte de a vă pune banda, iată datele pe care le cunoaștem până acum. Știm că Stampler nu a avut nici un contact cu lumea exterioară timp de zece ani, n-a primit nici un telefon, nici o scrisoare, nici o vizită. Știm că ucigașul scrie cu sânge pe ceafa victimelor mesaje codificate, exact ca Stampler. Iar citatele se referă tot la vechile cărți din biblioteca lui Rushman, aflate acum la Newberry, la care se raportau și mesajele lui Stampler. Toate aceste coincidențe pot avea o explicație logică. Relatări din presă, documente ale procesului și altele asemenea — nici una din informații nu e secretă. Mai știm însă că cel care i-a ucis pe Balfour și pe Lincoln deținea și unele informații pe care nu le putea ști *decât* de la Stampler. Ceea ce publicul nu a aflat niciodată e faptul că Rushman era pederast. Avea un grup denumit ministranții – patru băieți și o fată – cu care filma casete video pornografice. Le indica tinerilor ce să facă, apoi intra și el în cadru, posedând fata sau pe unul dintre băieți, sau pe toți, cum avea chef. Stampler era unul dintre ministranți. El i-a omorât pe doi dintre ceilalți. Dar Alex Lincoln a scăpat. La fel și prietena lui Stampler, Linda, singura fată din grup. Mai târziu, ea a devenit doamna Linda Balfour. Acum amândoi sunt morți, iar modul de a acționa este același ca în crimele comise de Stampler.

— Există o deosebire, interveni Stenner. Acest al doilea ucigaș ia fetișuri — mici amintiri ale faptelor sale. A luat o jucărie împăiată care aparținea doamnei Balfour și catarama de la cureaua lui Lincoln. Im-

presia mea e că imitatorul lui Stamper e un autentic ucigaș în serie.

— De asemenea, când l-a ucis pe Lincoln, a lăsat la locul crimei o fotografie Polaroid cu cadavrul Lindei Balfour, adăugă Flaherty. Așadar, a vrut să se știe cu certitudine că el este autorul ambelor omoruri.

— Nici una din informațiile privitoare la Rushman nu a fost dezvăluită la proces, continuă Vail. Au existat două casete cu o întâlnire a ministranților. Jane și cu mine am avut una și, de comun acord, am șters-o după proces. Teoria mea e că Stamper îl îndrumă pe asasin, însă nu știm cum anume reușește sau cum a intrat în legătură cu acest surogat al său. Cred că undeva în conversația avută cu mine a lăsat un indiciu, unul foarte subtil, prin care mi-a dat a înțelege că el e ucigașul.

— De ce? Întrebă Meyer.

— Pentru că se joacă cu mine. E psihopat. Cred că ar fi mai bine să ascultați întâi banda și abia pe urmă să puneți întrebări. Poate că eu sunt prea implicat, poate că vreunul dintre voi va sesiza ceva ce mie îmi scapă.

— Sau poate că te înșeli, adăugă Flaherty aproape zâmbind. Poate că n-a lăsat nici un indiciu.

— Vrei să zici că sunt paranoic, Dermott?

— Cam așa ceva.

Vail ridică din umeri și zâmbi.

— Foarte posibil. Problema este însă dacă paranoia mea are o justificare. Voi decideți.

Apăsă pe butonul de pornire și conversația cu Woodward începu să se desfășoare. Cei de față, inclusiv Venable, stăteau aplecați în față, ascultând cu mare atenție, înregistrând fiecare cuvânt prin care Woodward descria experiența sa de aproape un deceniu cu Aaron Stamper. Revelația că Aaron Stamper devenise Raymond Vulpes stârni un murmur de interes. Apoi, în plină discuție între Vail și Stamper/Vulpes, Dermott Flaherty își îndreptă brusc spatele și zise:

— Stai! Oprește aici. Vail apăsă pe butonul de oprire. Derulează puțin și mai pune o dată banda, ceru Flaherty.

Vail apăsă pe butonul de derulare și după câteva secunde apăsă din nou pe cel de pornire.

VAIL: Aaron și Roy au discutat vreodată despre uciderea bătrânului predicator... nu mai țin minte cum îl chema, au trecut zece ani de atunci.

VULPES: Shackles.

VAIL: Exact, Shackles.

VULPES: Roy s-a lăudat cu isprava asta. Îl urau cumplit pe bătrân.

VAIL: E o afirmație subînțeleasă.

VULPES: Presupun că aveți dreptate. El a fost prima lor victimă, știți doar.

VAIL: Așa am auzit și eu.

VULPES: Ce naiba, domnule Vail, probabil că știți despre cei doi mai multe decât mine.

VAIL: Oh, nu cred. Dar ceilalți? Despre ei a vorbit?

VULPES: Vă referiți la fosta prietenă a lui Aaron, Mary Lafferty, și la fratele lui?

VAIL: Și numele ei îl uitasem.

VULPES: Lafferty. Mary Lafferty.

— Iată indiciul pe care-l căutai, zise Flaherty. A repetat de trei ori

numele de Mary Lafferty. Eu nu știam despre Mary Lafferty, de asta nu mi-a reținut atenția la vremea respectivă. Ca atare, n-am inclus-o în raportul meu, iar tu nu ai aflat nimic despre asta, Marty.

— Ce nu ți-a reținut atenția? Despre ce vorbești? întrebă Venable.

— Numele de pe coletul livrat de Lincoln în noaptea când a fost ucis... expeditorul era M. Lafferty. Stamper nu avea de unde să știe, nici unul dintre aceste amănunte nu au fost date publicității.

Descoperirea stârni discuții animate. Cel mai agitat era St. Claire.

— Asta nu-i de ajuns ca să-l oprească pe Woodward? întrebă el. Adică, asta nu-i o dovadă că Vulpes sau cine dracu' o fi, știa de aceste omoruri?

— Nu-i nici o deosebire. Eu am fost apărătorul oficial al lui Stamper, răspuse Vail. Nu pot lua nici o măsură legală împotriva lui, nu pot nici măcar depune mărturie împotriva lui, la tribunal. În orice caz, tot ce avem până acum sunt probe circumstanțiale și supoziții, iar eu vă garantez că ne trebuie mult mai mult ca să-l oprim pe Woodward. Îl consideră pe Vulpes un triumf personal în domeniul medical, iar Vulpes știe asta. Totuși, ai dreptate în legătură cu pachetul, Dermott. Vulpes credea că eu cunosc numele expeditorului. A fost modul lui de a-mi da de știre că e cel puțin complice la asasinarea Lindei Balfour și a lui Alex Lincoln.

— Încă ceva, zise Jane Venable. Numele de Vulpes nu vă spune nimic?

Toți se uitară unii la alții și clătinară din cap.

— *Vulpes* e un cuvânt latin — înseamnă vulpe.

— Cea mai vicleană dintre toate vietățile pământului, preciză Stenner.

— Alt blestemat de mesaj, mârâi St. Claire.

— Janie, zise Vail, am văzut și eu ochii aceia roșii despre care povesteai... pentru o fracțiune de secundă am văzut numai ură, am văzut crimă. I-am văzut pe cei patru *călăreți* ai Apocalipsului.

— Aflați că dețin o informație care ar trebui să ne facă să râdem puțin pe socoteala domnului Vulpes, se auzi glasul lui Naomi. Provine din raportul înaintat judecătorului care a semnat ordinul de punere temporară în libertate pentru Stamper.

— Cum ai reușit să pui mâna pe el? întrebă Vail.

— Cândva, am participat la un seminar împreună cu o salaria de la tribunal. Ea mi-a trimis datele prin fax, explică Naomi, făcând cu ochiul. Frunzări paginile raportului. Aici, sub titlul „Diverse”. Ridică ochii. Se pare că domnul Stamper suferă de o fobie.

— O fobie? Ce fel de fobie? întrebă Vail.

— Se teme de întuneric, răspuse ea, chicotind.

— Se teme de întuneric? întrebă neîncrezătoare Parver.

Flaherty izbucni într-un râs sănătos, închipuindu-și-l pe psihopat cum se ascunde pe întuneric.

— Se teme de întuneric, repetă Naomi. Încă de când a fost adus la Daisyland, i s-a dat aprobare specială să doarmă cu luminile aprinse.

— Doarme și acum cu lumina aprinsă? întrebă Vail.

Naomi încuviință din cap.

— Doctorii Woodward, Ciaffo și Bascott, care au cerut eliberarea lui pe termen scurt, numesc această ciudățenie „reacție de fobie neagresivă”. Ei o atribuie traumelor suferite în copilărie.

— Din spusele lui Woodward, Raymond nu a experimentat niciodată retrăirea. Aaron da, zise Parver. Pe bandă, doctorul precizează că Raymond nu suferă nici de problemele psihologice ale lui Aaron, nici de cele ale lui Roy.

— Atunci, cum de a preluat fobia lui Aaron? întrebă St. Claire.

— Fiindcă acesta e singurul lucru pe care Stampler nu-l poate ascunde, răspunse Vail.

— Cum de i-a scăpat lui Woodward? întrebă Naomi.

— Pentru că e/ a vrut să-i scape, explică Vail. Woodward deja și-a pus în gând să obțină premiul Nobel pentru realizări în medicină.

— Sau poate nici măcar nu-l căuta, sugeră Venable, abordând problema dintr-un unghi mai practic. Stampler dormea de ani întregi cu lumina aprinsă, iar Raymond a continuat în același fel. Însemnarea din raport făcea, probabil, parte din observații mai vechi.

— Se teme de întuneric, spuse Stenner. E perfect explicabil: lucrul care-l înfricoșa cel mai tare pe Stampler a fost întotdeauna mina de cărbuni.

— Or nimic nu putea fi mai negru decât Gaura, adăugă St. Claire.

— Afară poate de sufletul lui Aaron Stampler, rectifică Jane Venable.

— Cred că pot răspunde la o întrebare importantă: știu cum i-a găsit pe Lincoln și pe Balfour, zise încet Bobby Hartford. Mă duc în biroul meu, să dau un telefon. Voi ascultați pe derivația lui Marty.

— Pe cine suni? întrebă Flaherty.

— Departamentul de vehicule motorizate din Minnesota.

Hartford se duse în biroul lui și formă numărul. Îi răspunse un glas pițigăiat, aproape comic.

— Departamentul de vehicule motorizate. La telefon sergentul Colter.

— Bună ziua, domnule sergent, aici detectiv John Standish din Chicago. Cum merge treaba?

— Bine, vecine. Cu ce-ți pot fi de folos?

— Căutăm un martor într-un caz mai vechi de omor, abandonat în urmă cu câțiva ani. Tocmai am primit informația că a fost văzut prin părțile voastre. Vrei să fii bun și să-l verifici pe computer?

— Îmi dai numele?

— Alexander Sanders Lincoln. Sex masculin, rasă albă, vârsta douăzeci și șase de ani.

— Așteaptă o clipă.

Toți auziră tastele computerului păcănind la celălalt capăt al firului.

— N-ai noroc, amice. L-am avut în evidență până în 1991, după care i-a expirat permisul de conducere. Stai puțin, uite că există o precizare: departamentul auto al statului Missouri a solicitat un raport asupra lui în noiembrie '91. Probabil că tipul a făcut cerere de permis comercial. Aici nu are nimic la activ.

— Bine, am să încerc la Missouri. Mulțumesc, domnule sergent. Mi-ai fost de mare ajutor.

— N-ai pentru ce.

Hartford închise telefonul, apoi formă un alt număr.

— Departamentul auto al statului Illinois. Ofițer de serviciu Anderson. Ce doriți?

— Noroc, Anderson. Sunt detectiv John Standish, de la poliția din Chicago.

— 'Mneața, Standish, care-i problema?

— Avem aici un mandat mai vechi, aproape expirat. O femeie cu numele de Linda Gellerman, sex feminin, rasă albă, în vârstă de douăzeci și șase de ani. Am fost informați că s-a întors în Illinois. Fii bun și verifică pe computer, să vezi dacă figurează în evidențe.

— Gellerman? Cu doi de /?

— Exact.

O mică pauză, apoi:

— Da. Linda Gellerman... căsătorită în urmă cu doi ani, și-a luat permis pe numele de căsătorie. Adică Linda Balfour, Strada Plopilor 102, Gideon, Illinois.

— Hei, ce ușor ai dat de ea! Acum pot să-mi iau liber restul zilei. Anderson râse.

— Mi-aș dori și eu așa noroc.

— Mulțumesc, prietene. Te așteptăm pe la noi.

— Bine, pe curând.

Hartford puse receptorul în furcă și se înapoie în biroul lui Vail. Când intră pe ușă, plesni din degete, apoi se așeză din nou pe podea.

— E o veche șmecherie. Cândva, obișnuiam să facem rost de numerele de înmatriculare ale membrilor Ku Klux Klan. Aflam unde locuiau, îi sunam la telefon și le spuneam că suntem de la FBI și că ar face bine să-și vadă de treburile lor, explică Hartford. Un timp i-am ținut la respect.

— Așa putea proceda și Stampler de la Daisyland, dacă avea acces la un telefon, spuse Flaherty.

— Nu are acces la telefon, preciză Vail.

— Dar în atelierul de reparații?

— Nu există telefon.

— De asta se putea ocupa ucigașul, își dădu cu părerea St. Claire.

— M-au trecut răcorile când l-am auzit vorbind despre Linda Gellerman, mărturisi Parver. Cu numai doi ani în urmă, femeia asta credea că are toată viața înaintea ei.

— Chiar a avut-o, spuse Naomi. Numai că nu știa cât de scurtă urma să fie.

— Crezi că s-a prefăcut tot timpul, Marty? Întrebă Flaherty.

— Tu ce părere ai, Abel? Îl întrebă Vail pe detectivul cel taciturn.

— Eu nu cred și nici n-am crezut vreodată că a existat un Roy. Cred că Raymond Vulpes e o legendă. Stampler a fost și rămâne un ucigaș psihopat, inteligent și cu sânge rece.

— Ai putea fi ceva mai explicit? Îl întrebă, zâmbind, Venable.

Grupul izbucni într-un râs nervos, atenuând tensiunea acumulată treptat în încăpere.

— E o șmecherie infernală, pe care n-aș vrea cu nici un preț s-o dovedesc la tribunal, totuși sunt de acord cu Abel, spuse Vail. Cred că de zece ani încoace ne-a dus pe toți de nas.

— Tot ce întreprinde nemernicul ăsta e un mesaj adresat nouă, zise St. Claire.

— Până și numele — Vulpea, adăugă disprețuitor Hartford.

— Ei bine, noul lui mesaj e „Prindeți-mă, dacă puteți”, declară solemn Vail. Aflați că mâine dimineață Raymond Vulpes pleacă de la Daisyland pentru șase săptămâni. Și vine aici. Abel, vreau doi oameni care să urmărească Vulpea – douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru – nu chiar să se țină scai de el, dar să fie îndeajuns de aproape, încât să-l poată filma pe o casetă video. Să vedem cu cine stă de vorbă, pe cine contactează, unde se duce.

— Adică, ceva similar cu hărțuirea, nu-i așa? Întrebă dezinvolt St. Claire, scuipând tutunul în ceșcuța lui.

— Nu, răspunse Vail cu aceeași nonșalanță. Hărțuire ar fi dacă l-am târî pe o alee și l-am cotonogi în bătaie.

Răspunsul lui Vail îi luă pe toți prin surprindere. Niciodată nu-și văzuseră șeful atât de pornit, cuprins de o furie atât de nestăpânită.

— Rămâne întrebarea cea mare, spuse Flaherty. Cum l-a depistat pe ucigașul în serie și cum îl dirijează?

— Uităm cu toții un lucru, vorbi St. Claire. Au mai existat încă do-

uăzeci și trei de casete admise ca probe la procesul Stampler.

— Alte douăzeci și trei de casete? repetă Vail.

— Mi-aduc aminte, spuse Venable. Nu mai știi, Marty? Judecătorul Shoat a cerut să revadă toate înregistrările făcute de doctorița Arrington la interviurile cu Stampler, ca să-și justifice decizia de a-l trimite pe acesta la Daisyland.

— La dracu', uitasem cu desăvârșire! exclamă Vail. Nu le-am recu-perat niciodată.

— Le-a recuperat Molly Arrington, îl informă St. Claire. Cam la o săptămână după terminarea procesului. La ea au fost în toți acești zece ani, dacă le-o fi păstrat.

— De ce să nu le păstreze? întrebă Parver. Mie mi se pare că reprezintă un excelent material de studiu.

— Asta mă duce cu gândul la un lucru, își dădu cu părerea Venable. Poate că ați mers pe firul problemei exact în sens invers.

— Ce vrei să spui? o întrebă Stenner.

— Poate că nu Stampler l-a descoperit pe ucigașul în serie, răspunse Venable. Poate că ucigașul a venit la el.

30

— Ce zici, Raymond? întrebă Terry. Vrei să mergi la cantină, să mai mănânci o dată cu colegii înainte de a pleca?

— Am rezistat zece ani fără să mănânc împreună cu ei, răspunse Vulpes. De ce să-mi stric obiceiurile? Aștept până ajungem în centru, unde am să-mi iau o înghețată cu sos de ciocolată și un hot dog.

Terry începu să râdă.

— Tu cu înghețatele tale. Trebuie să închid ușa după mine. Știi, regulamentul.

— Sigur. Ce mai contează o oră în plus sau în minus? Și-apoi, trebuie să-mi împachetez uneltele.

— Așa e. Sunt mândru de tine, Raymond.

— Mulțumesc, Terry. O să-mi lipsești.

— Și tu mie. Râse. Ce dracu', ești singurul de aici cu care pot să schimb o vorbă și să primesc un răspuns cu cap. Îți aduc o Coca-Cola.

— Mulțumesc.

Terry închise ușa și o încuie cu cheia. Vulpes ascultă pașii care se îndepărtau pe coridor. Deschise unul dintre dulapurile aflate în atelierul de reparații și scoase un aparat video, pe care-l puse pe masa de lucru. Apoi luă o mică șurubelniță și desfăcu cele patru șuruburi ale carcasei, dând-o deoparte. Sprijini capacul într-o parte a aparatului, astfel încât acesta să nu poată fi văzut dinspre ușa.

Se uită în partea cealaltă a dreptunghiului, la ghișeul comercial aflat față în față cu fereastra lui. Era un mic birou unde lucrau trei femei. Două dintre ele stăteau în prag. Cea de a treia, Verna Mableton, se plimba înapoi și încolo prin dreptul ferestrei, vorbind la telefonul portabil. Verna le făcu semn cu mâna celorlalte două femei, care plecară. Ea se așeză pe colțul mesei de lucru, continuând să vorbească.

Vulpes o urmărea cu figura lipsită de orice expresie. Din când în când, arunca o privire spre ușa atelierului de reparații.

În interiorul aparatului video se găsea un mic computer artizanal. Măsurând cincisprezece centimetri lungime, zece lățime și cinci înălțime, era alcătuit dintr-o mică tastatură având deasupra un ecran senzitiv miniatural, de formă dreptunghiulară. Alături se vedea o cutie

neagră și pătrată, cu latura de șapte centimetri și jumătate și înaltă de cinci. Vulpes scoase cele două piese, le puse pe masa de lucru și, cu ochii la ușă, conecta cutia neagră la minicomputer cu ajutorul unei bucăți de cablu telefonic lungă de cinci centimetri.

Vulpes era mândru de minicomputer. Acesta era, de fapt, un modem cu tastatură, pe care-l confecționase el însuși până la ultima piesă. De cutia transmițătorului era și mai mândru. Așteptase răbdător mai mult de un an până când se defectase unul dintre computerele secției de achiziții. Amânase reparația până sâmbătă, când nu era nimeni în birou. Paznicul așteptase afară, la soare. Vulpes demontase telefonul portabil și făcuse schița circuitului. Construcția durase cinci luni, timp în care își procurase materialul necesar piesă cu piesă, câte una la fiecare comandă primită, astfel încât să nu trezească suspiciuni. Îi luase alte patru luni până realizase copia radiotelefonului din biroul de achiziții. În realitate, acesta era un simplu dispozitiv de formare a numărului, atașat la modem.

Privi din nou la biroul din cealaltă parte a curții. Verna se ridică în picioare, încuviință din cap și puse telefonul portabil pe suportul lui. Apoi își luă poșeta și ieși. Vulpes deschise minicomputerul și tastă MO-DEM. Aparatul bâzâi o clipă, apoi pe micul ecran apăru comanda ENTER. Tastă numărul de telefon și așteptă. Cifrele clipiră și după câteva secunde clipi de trei ori cuvântul CONTACT. Atunci începu să scrie.

EȘTI ACOLO, HIDRA?

DA, VULPE, CA ÎNTOTDEAUNA.

A SOSIT MOMENTUL.

OH, MULȚUMESC, VULPE.

WILLIAM DIEHL

EȘTI GATA?

DA, VULPE, DINTOTDEAUNA.

AI STUDIAT LISTA?

PE TOȚI PATRU.

ȘI?

ALEGE.

EXCELENT, CA ÎNTOTDEAUNA, HIDRA.

MULȚUMESC, VULPE. CINE VA FI?

TU AI VREO PREFERINȚĂ?

ORICE TE FACE FERICIT, VULPE.

CRED...

DA?

CRED CĂ VA FI ÎN NOAPTEA ASTA.

OH, VULPE, ÎN NOAPTEA ASTA! MULȚUMESC, MULȚUMESC,
VULPE.

HIDRA?

DA, VULPE.

ȘTII CE SĂ FACI PE URMĂ?

OH, DA, VULPE, ȘTIU CE SĂ... VINE CINEVA.

FĂ NUMĂRUL TREI.

NUMĂRUL TREI! DA, DA, VULPE, DA! PE CURÂND...

Vulpes tastă cuvântul END și ecranul se stinse. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Penisul îi intrase în erecție. Se așeză, aplecându-se astfel, încât obrazul să rămână ascuns după capacul aparatului video. Gâfâia. Brusc, se eliberă. Icni, răsuflă lung și, în cele din urmă, își îndreptă spatele. Trase de mai multe ori aer în piept și începu să fredoneze ceva ca pentru el, încetinind treptat ritmul până când din gât îi ieși doar un fel de horcăit. Bătăile inimii reveniră încet la normal.

Oftă adânc.

Deconectă cutioara și trase capacul glisant al lădiței cu unelte. Împachetă minicomputerul și cutia transmițătorului în foiță de aluminiu, apoi le puse pe fundul lăzii, acoperindu-le cu celelalte unelte.

Gata, pentru moment am terminat.

31

Pilotul bimotorului ateriză pe o fâșie de iarbă dintr-un orășel pe nume Milford, aflat în sudul statului Indiana. Cum nu-i aștepta nici un Tony la volanul vreunui Cadillac, Vail și St. Claire închină o mașină la micul aeroport și parcurseră cei nouă kilometri spre sud, traversând râul Flatrock și îndreptându-se spre clinica Justine. Spitalul contrasta plăcut cu Daisyland. Era despărțit de autostradă printr-o fâșie de pădure lată de aproape un kilometru, aflată la capătul unei alei prunduite. La ieșirea din pădure, în fața lui Vail și St. Claire se vedea clinica Justine, care aducea mai curând a fermă colectivă decât a spital de psihiatrie. Un grup de vechi clădiri din cărămidă se ridica în jurul unui mic lac. Un siloz înalt și singuratic străjuia ca o sentinelă în mijlocul câmpului întins dintre clinică și pădure. În spatele clădirilor, pe unul din malurile lacului, se vedea un gard înalt, din sârmă împletită, care îm-prejmuia ceea ce părea a fi un enorm teren de joacă. Mai mulți copii se învârtteau agățați de o roată, supravegheați de o femeie îmbrăcată într-o jachetă groasă roșie, care stătea în apropiere, citind o carte. Un ponton, având în capăt un debarcader cu acoperiș de tinichea, înainta spre mijlocul lacului, iar la vreo douăzeci de metri de mal se legăna uitată o plută. Locul părea primitor, spre deosebire de atmosfera rece și rău prevestitoare de la Daisy, care amintea de o colonie de muncă silnică.

— Seamănă cu o tabără de vară, unde am mers o dată în copilărie, spuse St. Claire.

— Nu știu cum se face, dar niciodată nu mi te-am putut închipui copil, replică Vail.

— Aveam vreo nouă ani. Mamă, cât o detestam! Trebuia să înotăm în lac, cred că erau câteva grade sub zero. În cele două săptămâni cât am stat acolo tot timpul am avut buzele vinete. Tăcu și scuipe afară pe geamul portierei. Cum spuneai că-l cheamă pe tipul ăsta?

— Lowenstein. Doctorul Fred Lowenstein. El e directorul.

— E un tip de treabă?

— La telefon a fost foarte amabil.

— Zici că ea n-a vrut să stea de vorbă cu tine?

— Secretara mi-a spus că era într-o ședință, așa că am cerut cu directorul.

— El știe despre ce e vorba?

— În linii mari.

Opriră în fața a ceea ce părea a fi corpul principal – o clădire masivă din cărămidă, cu acoperiș de ardezie — și parcară în fața intrării, alături de alte mașini, într-un un spațiu oval, presărat cu prundiș. La coborârea din mașină, dinspre lac șuierau rafale de vânt, ridicând vârtejuri de praf. Nu departe de ei, un băiețandru spăla cu furtunul o ca-mionetă veche.

— Îl căutăm pe doctorul Lowenstein, i se adresă Vail. Biroul lui e în acest corp?

Băiatul dădu din cap și-i urmări cu privirea în timp ce intrau.

Holul clădirii era un spațiu enorm, cu tavan înalt și un uriaș șemineu înconjurat de canapele și scaune vechi, scâmoșate și decolorate. Recepționera, o femeie îndesată, de vreo cincizeci de ani, cu părul cenușiu-albăstrui și unsuros, ridicat cu agrafe în creștetul capului, ședea în spatele unei mese de lucru zgâriate din lemn de arțar, așezate oblic față de intrare. Pe perete, în spatele ei, se vedea un tablou de mari dimensiuni, o reproducere Audubon a unui botgros, aplecat puțin într-o parte. Singurul obiect modern din întreaga încăpere era centrala telefonică.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă ea îndatoritoare.

— Sunt Martin Vail și am venit să-l văd pe doctoral Lowenstein. Am întâlnire cu dumnealui.

— De la Chicago?

— Întocmai.

— Păi, nu v-a trebuit prea mult ca să ajungeți, zise ea, ridicând receptorul telefonului.

— Miracolele aviației, explică St. Claire, cu o sclipire în ochi.

Ea îl privi o clipă peste ochelarii fără rame, apoi vorbi la telefon:

— Domnule doctor, au sosit musafirii dumneavoastră din Orașul Vuiturilor. Aha, așa le-am spus și eu. Miracolele aviației. Bine. Acoperi receptorul cu palma. Prima ușă la dreapta, zise ea, făcând semn către unul din coridoare, unde se vedea o ușă deschisă, și zâmbindu-i malițios lui St. Claire.

Lowenstein era un bărbat solid ca un taur, lat în umeri, cu un păr castaniu și zbârlit care-i cădea peste urechi, făcând cârlionți în jurul gulerului cămășii ecosez. Purta mânecile suflecate aproape până la cot și pantaloni uzați, de catifea reiată, lucioși la genunchi. Avea un chip plăcut și roșcovan, ochi căprui și calzi, și un fel de a fi agreabil și neconformist, opus atitudinii rezervate a lui Woodward, fumătorul de pipă. Ședea la masa de lucru cu capac, aplecat deasupra unui fluture mare și galben fixat pe un pătrat de carton alb, pe care-l studia cu lupa. O ceașcă de ceai rămăsese uitată printre teancurile de hârtii și fascicule îngrămădite pe birou. Când Vail bătu în tocul ușii, doctoral ridică privirea.

— Doctor Lowenstein? Numele meu e Martin Vail. Dumnealui este Harve St. Claire.

— Ei, dar zău că n-ați zăbovit pe drum, zise el cu glas gros și mârâit.

— Avem la dispoziție un bimotor Cessna, pentru cazuri de necesitate, răspunse Vail. Într-o oră parcurgi cât în trei la volanul mașinii.

— Chiar așa.

Puse deoparte lupa și întinse o mână bătătorită, în care mâna lui Vail dispăru cu totul.

— Frumos exemplar, comentă St. Claire, făcând semn din cap spre fluturele prins de carton.

— Nu-i decât un fluture obișnuit, răspunse Lowenstein. L-am găsit azi-dimineață pe pervaz. M-am gândit că poate le va face plăcere copiilor să-l studieze. Vă pot oferi ceva? Ceai, cafea?

— Nu, mulțumim, răspunse Vail. Lowenstein se rezemă de spătarul scaunului și arătă cu mâna lui uriașă către două scaune de lemn. Vă sunt recunoscător pentru ajutorul acordat, domnule doctor, începu Vail. Nu v-aș fi deranjat, dacă Molly ar fi acceptat să vorbească la telefon cu mine.

— Înțeleg problema dumneavoastră, domnule Vail, dar nu cunosc mare lucru despre cazul Stampler. Impresia mea e că dumneavoastră trebuie să discutați direct cu Molly. Pe de altă parte, sunt convins că și

dacă ați fi vorbit cu ea la telefon, tot ar fi refuzat să vă întâlnească.

— De ce?

— În urmă cu patru ani, Molly a suferit o cădere nervoasă. O combinație de oboseală, deprimare și alcool. A fost pacienta noastră timp de un an și jumătate.

— Îmi pare rău. N-am știut...

— A depășit principalele momente critice. Au existat și unele efecte secundare. Vreme de vreun an a manifestat agorafobie. A locuit aici. Nu voia să plece. Spre meritul ei, a reușit să treacă și de asta. Acum are o căsuță nu departe pe șosea. Și-a cumpărat mașină. În prezent, lucrează îndeosebi cu copiii, și cu mult succes. Evită să se facă remarcată. După cum știți, e o capacitate. A absolvit universitatea din Indiana cu *magna cum laudae*. Are un suflet minunat.

— Știu toate acestea, domnule doctor, răspunse Vail. Cazul Stampler a reprezentat pentru ea o realizare remarcabilă.

— Chiar la asta am făcut aluzie. Cred că a rămas marcată.

— În ce fel?

— N-am putut preciza niciodată. La înapoiere era... ăă... foarte rezervată. Mult timp a refuzat să vorbească despre acea experiență. De fapt, nici n-a făcut vreodată referiri decât în termeni de strictă specialitate. Cu siguranță că nu-i o experiență pe care și-ar dori s-o re trăiască.

— De ce ne-ați chemat aici, dacă ea refuză să discute cu noi?

— Pentru că problema dumneavoastră e foarte gravă. Molly e acum suficient de întremată ca s-o înfrunte și s-o lase în urmă, ca fiind de domeniul trecutului.

— Sunteți psihologul ei?

— Am fost. Dar e și o prietenă la care țin mult, așa cum a fost vreme de cincisprezece ani. La căderea nervoasă au contribuit și necazurile fratelui ei. Cunoașteți situația?

Vail încuviință din cap.

— Sindrom post-Vietnam?

— Da. E catatonic. Nu și-a mai revenit. O situație destul de greu de suportat.

— La dumneavoastră e o atmosferă extrem de plăcută, spuse Vail. Dacă Molly a avut de suferit din pricina acelei experiențe, nu-mi pot imagina un loc mai bun unde să se refacă. Categorie, între Daisyland și clinica Justine e o deosebire ca de la cer la pământ.

— Mulțumesc. Aici nu ne prea preocupă aparențele, zise el.

— Așadar, Molly a fost de acord să ne întâlnească?

— I-am spus că este o situație gravă. Nu i-am dat amănunte. Are încredere în aprecierile mele.

— Mulțumim. Vail și St. Claire se ridicară să plece. Din prag Vail întoarse capul. Apropo, domnule doctor, mi-ați putea face descrierea unui psihopat? Nu în termeni psihiatrici, doar în linii generale.

Lowenstein îl privi o clipă, apoi încuviință din cap.

— Complet amoral, de regulă paranoic, adună în el multă ură, pe care reușește s-o ascundă. Țineți minte băiatul din turn, în statul Texas? Nimeni nu și-a închipuit că ură exista în el până când n-a transformat orașul în poligon de tir. Totodată, psihopații tind să-și considere semenii inferiori lor, îi disprețuiesc, sunt antisociale și mincinoși patologici. Pentru ei legea nu există.

— Pot fi și asasini?

— Posibil. Depinde de cantitatea de ură adunată în ei. Dar, în egală măsură, pot fi fermecători, inteligenți, spirituali, adesea agreeți în societate. De ce?

— Cred că Aaron Stamper se potrivește la perfecție cu această des-criere.

— Un tip cuceritor, da?

Vail confirmă din cap.

— Păi, asta ne mai ține și pe noi în pâine, domnule Vail, comentă Lowenstein, aplecându-se din nou asupra fluturelui. A doua ușa la stânga. Molly vă așteaptă.

Salonașul doctoriței Molly Arrington se găsea chiar lângă biroul în care lucra ea, fiind o mostră de eleganță și simplitate. Era o încăpere mică, primitoare și confortabilă, dominată de canapeaua de un verde vegetal, cu perne bine umflate. Două fotolii-leagăn din stejar de culoare închisă completau locurile de stat jos, aflate toate în jurul unei vechi măsuțe de cafea. Pereții erau tapetați în dungi cenușiu cu alb. O pătură mițoasă, având brodată în mijloc o vacă caraghioasă, alb cu negru și cu ochi lipsiți de iriși, acoperea un braț al canapelei, iar în colțul mesei se vedea o vază înaltă și subțire, cu un singur fir imens de margaretă galbenă. Pe unica fereastră a încăperii pătrundea o lumină blândă, aruncând umbre lungi prin unghere.

— Bună, Martin, salută Molly cu glas abia șoptit, ivindu-se din umbre.

Vail rămase șocat de înfățișarea ei. Era mai scundă decât și-o amintea, cu pielea, cândva fără cusur, ridată de cearcănele vârstei și ale dramei, cu părul castaniu-deschis brăzdat de șuvițe cărunte și tuns scurt până la urechi. Ochii de un albastru-deschis aveau o privire aproape rătăcită. Se vedea limpede că cele optsprezece luni petrecute în spital lăsaseră urme – și totuși, umerii drepți și bărbia ridicată îi dădeau o aureolă de perseverență și sinceritate.

— Bună, Molly. Mă bucur să te revăd.

— Zece ani, spuse ea. A trecut atâta timp. Nu te-ai schimbat deloc. Intră și ia loc. Zâmbi către St. Claire. Eu sunt Molly.

— Harve St. Claire, doamnă doctor. Încântat de cunoștință.

Vail se așeză pe canapea, iar St. Claire se instalează într-unul din fotolii și se lasă, oftând, pe spate.

— Locul acesta e minunat, zise Vail. Îmi amintește în mod bizar de o școală pregătitoare din Noua Anglie. Acum înțeleg de ce îți place aici.

— Fred o numește „tabără”, spuse ea. Am locuit aici un timp.

— Ne-a povestit.

— Acum stau în oraș. Merg la cumpărături, la cinema, continuă ea, cu un surâs îndurerat. M-am vindecat de agorafobie.

— Îmi pare rău că ai fost bolnavă. N-am știut.

— Mulțumesc. A fost o experiență stranie să fac parte dintre pacienți, nu dintre medici. Să schimb locul medicului cu cel al pacientului. Asta mi-a dat o nouă viziune asupra vieții, adăugă ea, punând capăt oricărei discuții pe tema anilor de suferință. Scoase din sertar o scrumieră și o așeză pe măsuța de cafea. Puteți fuma aici, le spuse. Părea atât de calmă, încât Vail se întrebă dacă nu cumva era sub efectul vreunui tranchilizant. Ce s-a mai întâmplat cu Tommy Goodman? Întrebă. E tot cu voi?

— Tommy a cunoscut o prințesă a vinului din Napa Valley și s-a însurat cu ea, iar acum e vicepreședinte al companiei tatălui ei. Are un Rolls și un băiețel de trei ani, care seamănă cu o nevăstuică.

Ea râse – un râs plăcut și destins – cu capul lăsat pe spate și cu ochii închiși.

— Tommy magnat, nu-mi vine să cred. Dar tu?

— Eu sunt procuror districtual.
— Glumești.
— Din păcate, nu. Harve, care mă însoțește, e unul dintre principalii mei anchetatori. El a ajutat la găsirea lui Pancho Villa.
— Nu sunt chiar așa bătrân, doamnă, chicoti St. Claire.
— Naomi?
— Tot la cârma corabiei.
— Am aflat de Judecător, era prieten cu mătușa mea. Ce trist! A fost un gentleman. Mereu cu o garoafă proaspătă la butonieră.
— Îmi lipsește tare mult, mărturisi Vail. Fără el, lucrurile nu mai au hazul de odinioară.
— Care lucruri?
O clipă Vail păru derutat de întrebare, apoi răspunse:
— Cred că toate.
Ea se ridică și se duse în celălalt capăt al camerei, la micul frigider din colț.
— Ce ziceți de niște Coca sau suc de fructe?
— Cu plăcere, eu aș vrea o Coca.
— La fel, doamnă, zise și St. Claire.
— Aveți ceva împotriva să beți din sticlă?
— Nici nu pot fi băute altfel, zâmbi St. Claire.
Ea deschise trei sticle, șterse cu grijă gura fiecăreia cu un șervețel de hârtie, le înfășură în trei șervete de pânză și le aduse la masă. Se așeză și-și aprinse o țigară.
— E în legătură cu Aaron Stampler, nu-i așa? Mă refer la venirea ta aici.
— Da.
— Urmează să i se dea drumul?
— Cum de-ai ghicit?
— Păi, au trecut zece ani...
— Asta ce vrea să însemne?
— Între timp se putea vindeca.
— Pentru Stampler nu există vindecare.
— Așa ziceai și acum zece ani.
— Voiam să fiu sigur că, dacă se *va vindeca*, va fi eliberat, nu trimis la Rock Island să-și ispășească sentința. Dar nu mi-am închipuit niciodată că așa ceva se va întâmpla.
— Care-i diagnosticul?
— Ai auzit vreodată de personalitate rezultantă?
— Bineînțeles.
— Psihiatrul lui susține că Aaron a dezvoltat o nouă personalitate, pe nume Raymond Vulpes. Se pare că Aaron și Roy s-au dus în acel loc rezervat personalităților scindate, adică în iad.
— Ești puțin cam cinic, Martin. Nu ai un oarecare sentiment de satisfacție știind că l-ai salvat?
— Nu.
— De ce, pentru numele lui Dumnezeu?
— Pentru că nu-l cred. Nu cred că a existat vreun Roy și sunt conștienți că Raymond e o ficțiune zămislită de imaginația lui Aaron — nu adevărul lui eu — la care a contribuit și orgoliul lui Woodward.
— Sam Woodward? El e medicul lui Aaron?
— El i-a fost medic timp de aproape zece ani. Îl cunoști pe Woodward?
— Numai ca reputație.
— Care este...?
— Excelentă. E foarte respectat în breasla noastră. Tu crezi că Aaron Stampler ne-a tras pe sfoară pe Sam Woodward, pe tine, pe mine,

pe psihiatrul statului, pe avocata acuzării, pe judecător...

— Pe toți. Da, așa cred. Cred că-i nebun de legat și, totodată, un actor de mâna întâi.

— Imposibil, Martin.

— Îți amintești cum mi-ai povestit că o clipă înainte de prima apariție a lui Roy camera s-a răcit dintr-o dată și n-ai mai avut aer? Ții minte?

— Da, îmi amintesc foarte bine. Niciodată n-am trăit o astfel de senzație.

— La fel mi s-a întâmplat și mie când am intrat și l-am întâlnit pe Stampler – sau Vulpes – prima oară după zece ani. A fost ca un semn rău. Ca și cum m-aș fi aflat în prezența unui rău îngrozitor. Nici mie nu mi s-a mai întâmplat așa ceva.

— Anticiparea. E clar că ai păstrat o amintire vie a descrierii mele. Tu te-ai așteptat la asta și...

— Mi s-a întâmplat înainte de a da ochii cu el. Nici măcar nu știam că era acolo.

Urmă o pauză, apoi ea întreabă:

— Ai avut un sentiment de neliniște când te-ai dus acolo?

— Nu mă simțeam în largul meu.

— Fiindcă urma să-l vezi pe Aaron?

— Poate și din cauza asta. Dar, mai ales, pentru că nu-mi place Daisyland.

— Nici nu se pune problema să-ți placă, Martin. Doar nu te duci la teatru.

— Nu asta am vrut să spun. Locul acela are... nu știu... ceva... un fel de disperare. O călăuzea treptat către motivul venirii lor la sanatoriu. Încerca să imprime dialogului o fluentă firească, determinând-o să se încreadă în el ca altădată, fără să reușească pe deplin. Se întoarse către St. Claire: Harve, vrei să ne lași singuri câteva minute? St. Claire se scuză și ieși din cameră. Ceea ce am să-ți spun acum încalcă în mod normal principiul confidențialității dintre avocat și client, începui Vail. Dar cum tu ai fost psihiatrul lui, îți pot vorbi deschis. Și tu ești legată de acest principiu. Îi relată ultimele cuvinte pe care i le adresase Aaron la terminarea procesului. Nu glumea, preciză Vail în încheiere. Cred că, în orgoliul lui, trebuia să-mi aducă la cunoștință acest lucru.

— De ce nu mi-ai spus atunci?

— De ce? Ce dracu', n-ar fi dus la nimic bun. La numai cinci minute după proces, Stampler se putea opri pe treptele tribunalului, declarând tuturor că era perfect sănătos și că le ucisese cu sânge rece pe cele trei persoane. Nimeni n-ar mai fi putut face nimic. Se recunoscuse vinovat de trei crime, sentința fusese pronunțată și declarată definitivă. Nimeni nu mai putea schimba situația, Molly. Altfel, ar fi însemnat să fie judecat de două ori pentru aceleași acuzații.

— Tot tu mi-ai spus că sarcina ta era să descoperi punctele vulnerabile și să te folosești de ele împotriva legii, determinând schimbarea ei.

— Într-o sală de judecată. Nu înțelegi că nu-l putem aduce pe Raymond Vulpes la tribunal? Și tu, și eu suntem legați de principiul confidențialității. Dacă m-aș fi dus la judecătorul Shoat și i-aș fi spus că am făcut o greșală, bazându-mă pe declarația lui Stampler, riscam să fiu dat afară din magistratură. Cunosând sentimentele lui Shoat față de mine, probabil că așa s-ar fi și întâmplat. Prin urmare, la ce bun să-ți fi destăinuit *ție* ce-mi spusese Stampler? Nici tu nu puteai face absolut nimic.

— Așadar, a sosit vremea să fie pus în libertate, iar tu vrei să-l ții

în continuare închis din pricina unor vorbe pe care le-a rostit acum zece ani?

— Problema e mult mai complicată.

— Nu-i problema *mea*, Martin.

— Adevărat, dar am nevoie de tot ajutorul pe care mi-l poți oferi.

Vulpes va umbla în libertate. Nu pot face nimic să împiedic asta și el o știe foarte bine. Woodward e convins că Stampler și Roy nu mai există. El crede în Raymond Vulpes. A reușit să-i convingă și pe cei din consiliul medical al statului.

— Nu-i un gând prea plăcut. Și eu iubesc medicina la fel de mult pe cât iubești tu dreptul. Dacă e adevărat, nu știu... e ca și cum amândoi ne-am fi pervertit meseriile.

— Tu nu. Tu ți-ai făcut meseria.

— Mă tem că nu prea bine.

— Ne-a înșelat pe amândoi, Molly. Dar mie mi-a convenit să fiu înșelat, eu am vrut să-l cred, pentru că era singurul mod de a câștiga procesul. Ce ironie, nu-i așa? Cea mai mare teamă a mea e să nu acuz un nevinovat, însă acum trebuie să trăiesc cu sentimentul că am salvat un vinovat.

— Atunci, fii un om practic. Dacă nu se poate face nimic, nu te mai gânde. Nu mai este treaba ta.

— Ba este, pentru că așa vrea *e/*.

— Cum adică așa vrea *eP*?

Vail îl chemă înăuntru pe St. Claire.

— Ce-ți amintești cel mai bine în legătură cu asasinarea epis-copului? o întrebă Vail.

— Cel mai bine? Fotografiile, răspunse Molly. Erau cutremurătoare.

— Ce altceva? Dar ministranții? Mai ții minte numele lor?

— Mă tem că nu. Îmi amintesc că Aaron i-a omorât.

— Nu pe toți. Unul a scăpat. Numele lui era Alex Lincoln. Ți-o amintești pe prietena lui Stampler?

— Da. Am întâlnit-o o dată. În căminul acela...

— Casa Mântuitorului. Se numea Linda Gellerman.

— Era foarte speriată. Și era însărcinată. Din câte îmi amintesc, voia să facă un avort.

— Așa e. Și-a refăcut viața, s-a căsătorit acum doi ani cu un om de treabă și a născut un băiețel.

Ea zâmbi.

— E plăcut să auzi o poveste cu sfârșit fericit.

— Din păcate, nu acesta e sfârșitul. Acum câteva luni, cineva a pătruns în locuința ei într-o dimineață și a făcut-o bucățele, sub ochii copilului.

— Oh...

— Apoi cineva a făcut același lucru și cu Alex Lincoln. Exact aceeași metodă ca și la crimele lui Stampler, inclusiv mutilarea genitală și simbolurile scrise pe ceafă. Știm că ambele omoruri au fost comise de aceeași persoană — unul, în sudul statului Illinois, celălalt, lângă St. Louis. Dar Stampler se află încă în secția de maximă securitate și nu a primit scrisori sau vizite de aproape zece ani.

— Și tu crezi că are vreun amestec?

— Cam așa ceva.

— Cum?

— Nu știm cum și nu știm de ce. Dar sunt convins că el îl dirijează pe imitatorul său. Noi - Harve și cu mine - credem că faptul ar putea avea o legătură cu transferul afectiv.

— Cu transferul afectiv? Nu înțeleg.

— Nu-i așa că transferul face uneori ca pacientul să se aștepte la lucruri absurde din partea celor în mijlocul cărora trăiește și lucrează? Nu-i așa că retrăirea poate crea unele probleme?

— Da. Există și alte motive. De regulă, oamenii caută să obțină încuviințarea părinților sau a supraveghetorilor. Neîmplinirea acestor așteptări poate duce la ură ori la alte tipuri de comportament lipsit de maturitate.

— Sau chiar mai rău?

— Da.

— Iar aceste tendințe ar fi imediat remarcate de un psihiatru, nu-i așa?

— De regulă, simptomele de comportament anormal sunt cauza primordială a punerii pacientului sub tratament.

— Nu asta te-am întrebat.

— Ce vrei să spui?

— Că poate o persoană pe care o tratezi e posibil să fi avut probleme mentale mult mai serioase decât...

Obrajii ei începură să se îmbujoreze și în glas i se strecură o undă de iritare.

— Nu ai o părere prea bună despre priceperea mea profesională, adevărat, Martin?

— Bineînțeles că am!

— Nici măcar nu m-ai chemat la proces ca martor.

— Treaba ta fusese făcută, Molly. Ce naiba, dacă nu erai tu...

Se opri, dându-și seama ce era pe cale să spună.

— Dacă nu eram eu, nu te-ai găsi acum la strâmtoare, asta voiai să zici?

— Nu, nu, nu. Clătină din cap. Eu sunt răspunzător pentru situația în care mă aflu, nimeni altcineva.

— Atunci nu mai insinua...

— Nu insinuez nimic!

— Insinuezi că unul dintre pacienții *mei* e ucigașul pe care-l cauți.

— Nu, credem că acest lucru e *posibil*, atât și nimic mai mult. Mai ai casetele înregistrate cu Stamper?

— Da, le am.

— Unde sunt?

— Încuiate la loc sigur.

— Unde anume?

— În biroul meu.

— Le putem vedea?

— Ce încerci să dovedești?

— Le putem vedea, te rog?

Ea se ridică și deschise ușa care dădea în biroul personal. Pereții erau acoperiți cu dulapuri de cărți din lemn de stejar, cu uși de sticlă. Toate erau pline de rapoarte și dosare. Aproape în capătul unui raft se vedeau casetele Stamper, douăzeci și trei la număr, fiecare în cutia ei neagră, având marcată data pe cotor. Mai existau alte câteva dulapuri cu dosare, toate încuiate.

— Păstrez casete audio cu majoritatea interviurilor, preciză Molly, cu o undă de sarcasm. Le țin în dulapurile încuiate.

— Le lași vreodată descuiate? Vreau să spun, pe timpul zilei, atunci când te mai folosești de ele?

— Casetele nu au părăsit niciodată acest birou.

— Ai discutat cu cineva despre ele?

— Am discutat cazul, în termeni strict medicali.

— Fără detalii, de pildă despre ministranți?

— Categorie, nu. Niciodată. Informațiile sunt confidențiale. Și,

totodată, un material de studiu neprețuit. Se opri și pe frunte îi apărură cute. Mă iei la întrebări de parcă aş sta în boxa martorilor și asta nu-mi place deloc!

— Încerc să-mi dau seama cum a aflat imitatorul lui Stampler des-pre Linda și despre Alex. Casetele sunt o posibilitate foarte logică. Ai menționat vreodată ceva în legătură cu mobilul asasinării lui Rushman față de...

— Știi bine că nu puteam s-o fac, chiar dacă aş fi vrut. Port o răspundere față de pacientul meu. Tu îmi ceri să încalc principiul confidențialității.

— Nu te juca cu mine, Molly, zise Vail, începând să se înfurie. Aici nu vorbim despre relația psihiatru-pacient, ci despre un măcel. Nu crimă - *măcel*! Stampler e un ucigaș în masă. Vrei o listă? Shackles. Propriul lui frate. Mary Lafferty, fosta sa prietenă. Un tip din Richmond, nici măcar nu știm cum îl cheamă, pentru numele lui Dumnezeu! Rushman, Peter Holloway, Billy Jordan, Alex Lincoln și biata Linda Gellerman, care încerca să-și refacă viața distrusă, undeva într-un orașel pierdut pe hartă. Numără-i, stimată doamnă, sunt nouă - iată ceva ce *știm*! Nu-mi vorbi mie despre confidențialitate când se plimbă liberi doi măcelari.

— Cum îndrăznești să-mi vorbești astfel? Cum îndrăznești...

— Molly, cineva pe care l-ai tratat sau cu care ai lucrat ar putea fi ucigașul în serie dirijat de Stampler. Gândește-te la asta — amândoi ar putea fi pacienții *tăi*. Vrei să-i protejezi, invocând principiul confidențialității între medic și pacient?

— La fel ai proceda și tu, dacă ți-ar fi clienți, ripostă ea.

Vail șovăi o clipă. Dintr-o dată, își recăpătă calmul și începu să vorbească aproape în șoaptă.

— Stampler a *fost* clientul meu, zise el. Atunci am comis o greșală. Acum încerc s-o îndrept. Nu avem nevoie de detalii. Nouă ne trebuie nume. Le putem verifica în mod discret. Nu vom leza și nu vom pune pe nimeni în situații delicate, însă trebuie să oprim omorurile.

Ea nu răspunse. Se ridică și se pierdu printre umbrele încăperii, devenind numai o siluetă fragilă într-un ungher. St. Claire se foi stângenit pe scaun, șocat de atacul lui Vail asupra doctoriței Arrington. Simțea nevoia să mestece tutun. Liniștea din cameră era tulburătoare. Apoi, la fel de brusc pe cât izbucnise, Vail se cufundă în tăcere. Își plecă umerii și clătină din cap. Impasul marcat prin tăcere se prelungi cinci minute încheiate. Până la urmă, Molly sparse gheața.

— Oricum, totul e o simplă supoziție, spuse ea într-o doară.

— Sunt nevoit să vă contrazic, doamnă, interveni cu blândețe St. Claire, rupând, în sfârșit, tăcerea. În adâncul sufletului sunt convins că imitatorul lui Stampler provine de aici, tot așa cum sunt convins că Stampler își bate joc de dumneavoastră și de noi. Nu pretind să înțeleg motivul, dar presupun că sunteți singura dintre noi trei care ar putea măcar spera să înțeleagă. În mintea mea nu există nici un dubiu că omul acesta e un monstru absolut și de cea mai rea speță. Nu merită nici un dram de milă, de compătimire sau de îngăduință. Și oricine ar fi acela care îi urmează îndemnurile, e la fel de rău ca el.

— De unde știți? Întrebă ea de la adăpostul umbrelor din cameră. Vreau să spun, chiar și în cazul în care v-aș da nume, de unde ați ști că unul dintre ei...

Renunță să-și ducă fraza până la capăt.

— Pentru asta va trebui să vă bizuiți pe noi. Cu siguranță că cineva a avut acces la casetele dumneavoastră. Cineva care poate a venit aici anume pentru ele și care-l consideră pe Stampler un erou.

— Cineva care a avut posibilitatea să-i ucidă pe Linda Balfour și Alex Lincoln în zilele respective, adăugă Vail.

— Credeți că Aaron Stamper a transformat-o pe această persoană într-un ucigaș în serie?

— Cătuși de puțin. Cred că exista o disponibilitate, iar Stamper nu a făcut decât s-o actualizeze. Cred că, poate, într-un fel, transferul afectiv a avut un rol esențial.

Molly ieși din umbre și se așeză în fotoliul-leagăn, cu fața la St. Claire și la Vail.

— Mereu vorbiți despre transfer afectiv, spuse ea.

— Din pricina unei afirmații a lui Woodward. Vail, care-și făcuse însemnări după caseta audio, își scoase agenda și începu să-i frunzărească paginile. Am găsit. Vorbea despre efectul negativ al transferului afectiv și despre felul în care acesta creează o teamă subconștientă că vechile răni și insulte s-ar putea repeta. Spunea că e o sabie cu două tăișuri, că teama de a re trăi toate suferințele trecutului îl poate întoarce pe pacient împotriva psihiatrului. Pe urmă a afirmat, citez: „Tiparele de comportament anormal pot fi preluate numai de indivizi care în mod normal acceptă transferul afectiv.”

— E adevărat, întări ea. Nimeni nu poate transmite altcuiva norme morale aberante decât dacă receptorul este inițial capabil de un asemenea comportament.

— Vedeți, doamnă, ceea ce credem noi că s-a întâmplat – rețineți că vă vorbește un simplu profan — presupunerea noastră e că cel de al doilea asasin se afla sub tratament și că a reacționat negativ la retrăire. Așadar, acea persoană a căutat să-și afle consolare în Stamper, iar Stamper a fost îndeajuns de inteligent ca să devină mentorul ucigașului.

— Ucigașul s-a transferat la Stamper?

— Da. Iar Stamper a profitat de instabilitatea ucigașului, răspunse Vail.

— Nu suntem siguri cum l-a contactat ucigașul pe Stamper, doamnă doctor, deocamdată nu știm cum s-a realizat legătura, dar acesta pare a fi scenariul, din moment ce Stamper nu putea comunica cu nimeni din afară. Vreau să spun că acel cineva a venit la Aaron, nu invers.

— De ce credeți că acea persoană a fost aici?

— Din cauza casetelor. Casetele sunt singurele de unde imitatorul putea afla despre Rushman și despre ministranți. Și despre Linda. St. Claire tăcu o clipă, apoi adăugă: Tocmai mi-a trecut ceva prin minte. Să presupunem că persoana cu pricina nu era un pacient internat...

— Un pacient din afară? îl întrerupse Molly.

— Sau, poate, un angajat. Cineva care lucra aici, fiind totodată și tratat pentru vreo tulburare mentală. A avut acces la dosare, l-a studiat pe Stamper... după care, poate, a plecat — poate că și-a luat o slujbă temporară la Daisyland...

— ...Unde Stamper și-a făcut din el un prozelit, îi termină Vail ideea.

— E foarte posibil. Nu există prea multe variante care să aibă sens.

— E cu putință, Molly? întrebă Vail.

— Păi, cu siguranță că nu-i o regulă ca pacientul să se transfere întotdeauna numai medicului.

— Deci, ceea ce căutăm noi e un psihopat care a părăsit acest loc...

— Sau care a avut concediu, sau permisie în zilele în care au fost uciși Balfour și Lincoln, adăugă Vail.

— Vreți să spuneți că persoana ar putea fi încă aici?
— Nu, doamnă. Credem – de fapt, e tot o presupunere — că ucigașul e la Chicago, așteptând ca Stampler – Vulpes – să fie pus în libertate.

— Ceea ce se va întâmpla astăzi, Molly.

— De asemenea, presupunem că are o listă de viitoare victime.

— O listă alcătuită de Vulpes.

Vail își puse servieta-diplomat lângă el, pe canapea, o deschise și scoase un plic mare din hârtie groasă. Luă dinăuntru trei fotografii. Îi întinse lui Molly fotografia cu cadavrul Lindei Balfour, făcută de poliție. Ea o privi îngrozită, apoi întoarse capul și i-o înapoie.

— Alex Lincoln lucra la mesagerii. A fost ademenit într-o casă de lângă St. Louis și asasinat. Această fotografie se găsea în coletul pe care-l aducea Alex Lincoln. La vremea respectivă, adevărații locatari lipseau din oraș.

Îi înmână fotografia Polaroid a Lindei Balfour. Molly făcu ochii mari, dându-și seama că fusese făcută chiar de ucigaș.

— Dumnezeu!

— Ești psihiatru, Molly, spuse Vail. Ce părere ai? Aceeași metodă ca și în crimele lui Stampler. Mesaje scrise cu sânge pe ceafa victimelor. Referiri la cărțile lui Rushman, aflate acum într-o bibliotecă particulară. Și ultimii supraviețuitori din grupul ministranților. Această informație nu a fost niciodată adusă în discuție la proces. Cum a știut de ei ucigașul?

— Doamnă doctor Arrington, noi nu vă cerem să umblăm prin fișe și nici nu vrem detalii. Dar trebuie să aflăm dacă există posibilitatea ca vreun pacient sau vreun angajat să fi luat cunoștință de aceste casete și în caz că da, atunci unde se află el acum. Ce dracu', nu pot fi mai mult de șase sau cel mult doisprezece. Treaba noastră ar fi să restrângem lista și să aflăm dacă vreunul dintre ei s-ar fi putut găsi la Gideon, Illinois și St. Louis, Missouri la datele când au fost uciși acești doi oameni. Vă asigurăm că nu avem de gând să cuprindem un mare număr de persoane, nici să le facem teste psihologice, dacă de asta vă temeți.

— Credeți că ucigașul a plecat de aici la Daisyland?

— Posibil, răspunse Vail. Poate nu direct de aici, dar, în cele din urmă, a reușit să ia legătura cu Stampler acolo.

— Și când să fi fost aici ucigașul?

— Nu sunt sigur, doamnă. Poate cu mult timp în urmă, dar cum prima crimă a fost comisă în octombrie anul trecut, eu aș zice că acum doi-trei ani.

— Câte persoane exista în sanatoriu, atât bolnavi cât și membri ai personalului? întrebă Vail.

— Pacienți, nu bolnavi, te rog.

— Iartă-mă.

— Lista noastră de pacienți cuprinde trei sute cincizeci de nume. Personalul medical numără douăzeci și două de persoane, plus alte douăzeci la bucătărie, serviciul de pază și administrație. În total vreo patru sute.

— Se petrec frecvent schimbări?

— De personal? Nu prea. E un loc de muncă agreabil, iar salariul e excelent.

— Dar în cazul pacienților?

— Presupun... aș zice că durata medie de ședere este între doi și trei ani. Avem pacienți pe termen lung și alții care ies după șase luni. Cam o treime sunt copii, între trei și douăzeci și unu de ani.

— Știți ce ne-ar fi de folos, doamnă? O listă cu personalul și cu

pacienții din ultimii trei ani.

— Nu putem dezvălui numele pacienților noștri. E un sanatoriu particular, pacienților li se garantează anonimatul.

— Dar o listă cu personalul și cu angajații care au urmat un tratament pe timpul cât au lucrat aici? sugeră Vail.

Ea chibzui câteva clipe, apoi se scuză și se duse spre birou. În prag se opri și zise:

— Nu vreau să par prea insistentă, dar psihicul acestor oameni este foarte vulnerabil. Trebuie menajați pe cât posibil. Sfârșitul nu e întotdeauna fericit. Uneori revin aici – sau într-un loc și mai vrednic de milă. Înțelegeți, nici noi nu suntem infailibili, nu-i ca și cum ai trata pe cineva de oreion.

Intră în birou și închise ușa.

St. Claire se aplecă spre Vail și șopti:

— Îți dai seama că, poate, alergăm după cei mai mari cai verzi pe pereți din istoria omenirii?

— Ai o idee mai bună? îi răspunse tot în șoaptă Vail.

— La dracu', nu! De fapt, a fost ideea mea.

Auzeau vocea înăbușită a lui Molly, care vorbea la telefon. Vail își aprinse o țigară. Trecură zece minute înainte ca ea să-și facă din nou apariția. Doctorița se așeză în fotoliu.

— Nu prea îmi place povestea asta, spuse ea. Am discutat cu Lowie – Fred – și cu șeful personalului, Jean Frampton, care au fost de acord să vă arate listele cu angajații. Au lăsat la latitudinea mea discuția despre salariații care ne-au fost și pacienți. De asta spuneam că nu-mi prea place. Atunci când ni se confesează, acești oameni au o încredere nemărginită. Să înșeli așa...

— Înțelegem acest lucru, doamnă, și să știți că ne impresionează felul cum gândiți. Îmi permiteți să fac o sugestie? Dacă există angajați care au fost și pacienți, am putea discuta despre ei în termeni generali, fără a-i pomeni pe nume, afară de cazul în care se dovedesc candidați la lista noastră.

— Vom vedea.

— Mie mi se pare cinstit.

Treizeci de minute mai târziu, dețineau o copie la imprimantă a personalului din ultimii cinci ani. Întinseră foaia pe măsuta de cafea, iar Molly începu să parcurgă lista. Era împărțită pe rubrici: nume, adresă, vârstă, sex, pregătire, studii, slujbe anterioare. Mai existau o rubrică de referințe și o alta pentru fotografii. Lista cuprindea cincizeci și cinci de nume. Treizeci și opt fuseseră angajați trei ani la rând. Alți șase lucraseră aici cel puțin doi ani, patru erau relativ noi, iar șapte fuseseră concediați sau își dăduseră demisia.

— Să începem cu aceștia, propuse St. Claire.

Molly avea o memorie remarcabilă pentru toți angajații: le cunoștea biografia și temperamentul, știa cât erau de capabili.

— Când vezi zilnic aceiași patruzeci de oameni ani la rând, ajungi să-i cunoști foarte bine, explică ea.

Continuă să parcurgă lista, verificând biografiile, discutând despre fiecare dintre ei, ca și cum ar fi candidat la un post. Pe măsură ce treceau orele după-amiezii, Molly devenea tot mai interesată de proiect, restrângând treptat lista, dând din când în când un telefon discret spre a lămuri unele probleme ivite pe parcurs. St. Claire începea să se îndoiască de propriile-i presimțiri, deși nu cu voce tare. În cele din urmă, pe listă mai rămaseră doar trei suspecti, două femei și un bărbat.

— Jan Rider, zise Molly. A fost pacienta noastră timp de mai mulți ani, apoi s-a mutat într-o casă, rămânând sub supraveghere medicală

circa șase luni. Era menajeră. La limita psihopatiei. Tendințe schizoide și disociative. Vecinii o internaseră când ieșise în curte goală pușcă și începuse să se roage la un copac. Se credea Sfânta Fecioară Maria.

— Știi unde se află acum?

— La spitalul de stat din Ohio. Rămâne unul dintre eșecurile noastre.

— Ești convinsă că e tot acolo?

— Da.

— Următorul.

— Sidney Tribble. Vă spun din capul locului că e originar din St. Louis și că, după ieșire, s-a înapoiat acolo. Tribble are o soră în oraș, sunt foarte apropiați. Are o slujbă bună și câștigă acceptabil. Până în prezent nu a recidivat.

— De ce a stat aici?

— Tendințe schizoide, paranoide, disociative.

— De ce a fost adus?

— Ordinul tribunalului. L-a părăsit nevasta, iar el a luat-o razna. Își închipuia că ea și cu prietenul ei îl sfidau. A înjunghiat un bărbat într-un centru comercial, o persoană pe care nici măcar nu o cunoștea, pur și simplu, a înșfăcat o foarfecă dintr-un raion de mărunțișuri și l-a atacat.

— L-a omorât?

Ea clătină din cap.

— Rănile au fost relativ superficiale. Judecătorul l-a condamnat la izolare și tratament, iar sora lui i-a plătit internarea aici, în loc de spitalul statului.

— Cât timp a rămas la clinică?

— Un an sub tratament, ceva mai mult de doi ca angajat și pacient ambulatoriu. A lucrat ca electrician. S-a înapoiat la St. Louis în urmă cu vreun an.

St. Claire aruncă o privire înspre Vail, apoi făcu o mențiune în dreptul numelui lui Tribble: „Posibil”.

— Bine, cine urmează? Întrebă Vail.

— Rene Hutchinson. A lucrat și ca femeie de serviciu. Foarte inteligentă. De fapt, a predat la o clasă de elevi de zece ani și a făcut chiar treabă bună, dar nu voia responsabilitatea. A lucrat ca femeie de serviciu, apoi ca ajutor la infirmerie. O femeie frumușică, oarecum cam o-soasă. Pregătită să înfrunte orice fel de dificultăți.

— Câți ani are?

— Spre patruzeci.

— De ce anume suferea?

— Nu a fost pacienta mea, răspunse Molly. Aș prefera să-l întrebați pe doctorul Salzman. El a tratat-o.

— Crezi că va sta de vorbă cu noi?

— Vom afla, răspunse ea și se duse la telefon.

Orin Salzman era un bărbat scund, cu o barbă căruntă a la Van Dyck și un păr negru tuns cu îngrijire. Își ținea umerii aplecați și în-covoiați, copleșit parcă de grijă pentru pacienții săi. Purta un pulover negru pe gât, pantaloni kaki și o jachetă de tweed cu bazoane de piele la coate. Părea puțin cam iritat de întrerupere. Își făcu apariția în pragul biroului lui Molly, cu mâinile vârate în buzunare, cercetându-i prin lentilele ochelarilor cu rame de baga. Molly îi oferă ceva de băut, dar el o refuză.

— Despre ce e vorba? Întrebă pe un ton sever, sprijinindu-se de cadrul ușii.

Molly îi prezentă pe Vail și pe St. Claire, apoi îi explică pe scurt situația, fără să-i dea prea multe amănunte. Salzman auzise câte ceva despre cazul Stamppler, lucru care se dovedește util.

— Îi interesează cazul Rene Hutchinson, îi spuse Molly.

— Știți că nu pot divulga ce am lucrat cu Rene, îi preveni doctorul.

— Domnule doctor, i se adresează St. Claire, nu intenționăm să-i cauzăm nici un fel de neajunsuri. Însă trebuie să verificăm toate persoanele de pe listă. Dacă întrebările noastre vizează cumva ceva ce trebuie să rămână confidențial, spuneți-ne și renunțăm.

— Hmm, zise el. Intră în birou cu pași rari și se așează în celălalt capăt al canapelei pe care ședea Vail. Presupun că dumneavoastră căutați persoane cu tendințe psihopate, adevărat?

— Cam așa ceva.

El bătu darabana cu degetele în tăblia mesei câteva secunde, apoi spuse:

— Bine, dacă Molly e de acord, atunci vă ascult.

— Ce ne puteți spune despre ea, fără a intra în amănunte?

— Tatăl ei a fost militar, sergent, dacă țin eu bine minte. Ea s-a născut undeva în vest și a umblat prin toată lumea. A plecat din casa părintească încă de la o vârstă fragedă. A mers doi ani la colegiu, la Universitatea din Colorado. O femeie foarte deșteaptă, dar cu un psihic foarte labil.

— Ați descoperit vreodată de ce?

— Nu chiar. Înainte de a veni aici, a suferit o cădere nervoasă, fapt pe care l-a trecut sub tăcere când a solicitat o slujbă. Am aflat la vreo doi ani după ce s-a angajat aici. Noaptea lucra ca femeie de serviciu, iar ziua mergea la cursuri. Din pricina oboselii a fost la un pas de recidivă. Pe urmă a fost arestată pentru că furase dintr-un magazin.

— Ce furase?

— Un fleac, din câte îmi amintesc o poșetă ieftină. Cleptomania reprezintă de multe ori o încercare de a atrage atenția.

— Cât timp a rămas aici?

— A lucrat la noi vreo trei ani. În ultimele șase luni de slujbă a urmat un tratament, în special pentru redresarea orgoliului rănit și a unei imagini de sine instabile, precum și pentru regenerarea forțelor.

— Ce știți despre trecutul ei?

— Păi, nu era prea dispusă să discute pe această temă.

— Nu de asta a venit la dumneavoastră?

— A venit la mine pentru că nu avea încotro. Judecătorul a ordonat să fie pusă sub îngrijirea unui psihiatru.

— Pe ce perioadă?

— Timp de șase luni.

— O deranjau aceste ședințe cu dumneavoastră?

— Nu. Suferea și, credeți-mă, tulburările mentale sunt la fel de dureroase cum ar fi pentru dumneavoastră o fractură la picior. Nu-i genul de durere pe care s-o alungi cu o aspirină sau s-o poți vindeca prin antibiotice, e foarte reală pentru cei aflați în suferință.

— Ce reacție avea față de propriul trecut?

— Nici o reacție. Niciodată nu am reușit să stabilesc cu ea un contact adevărat. Procesul de retrăire este cel mai dureros dintre toate. Individul este nevoit să ia cunoștință de partea lui cea mai întunecată, să cerceteze motive și acțiuni pe care ar prefera să le dea uitării.

— Rene a refuzat?

— Nu o interesa în mod deosebit. Am o mare bănuială că a fost

victima unor abuzuri sexuale din partea tatălui, deși ea nu a recunoscut-o niciodată. Cândva, mi-a spus că tatăl ei o supunea unui stres fizic și mental, dar nu a intrat în amănunte.

— Cu alte cuvinte, nu a cooperat?

— Nu, era prietenoasă și vorbăreață, însă nu voia să privească în trecut, iar șase luni au însemnat prea puțin timp ca să-i câștig încrederea.

— Ați simpatizat-o?

— Nu-mi plăcea. Era o pacientă pe care o vedeam trei ore pe săptămână. Niciodată nu am reușit să pătrund dincolo de carapacea ei, lucru deloc neobișnuit.

— Ați considerat-o vreo clipă periculoasă?

— Nu... adică, poate față de ea însăși, când a venit la mine pentru prima oară. Era la un pas de manie depresivă, iar în cazurile de depre-sie există întotdeauna riscul sinuciderii. Totuși, nu am socotit-o nicio-dată capabilă să facă rău cu bună știință unei alte persoane.

— Așadar, sentimentul dumneavoastră e că s-a vindecat?

— Să zicem că am stopat răul înainte de a se agrava. Ea nu a fost niciodată o pacientă internă, pur și simplu, ne întâlneam trei ore pe săptămână și o mențineam sub tratament antidepresiv.

— Spuneți că lucra noaptea? Întrebă Vail.

Doctorul încuviință din cap.

— Cinci nopți pe săptămână câte patru ore, plus opt ore în weekend. Era femeie de serviciu în tura de noapte, făcea curățenie în birouri și în sălile de tratament.

— Deci, se presupune că avea acces la cheile de la birouri, în ideea că face curățenie? insistă Vail.

— Aha...

— Ați menționat că urma niște cursuri. Vă amintiți ce anume studia?

— Procesare de date. Șocul viitorului, cum spunea ea.

— Unde anume, aici, în Winthrop? Întrebă Vail.

Salzman chicoti.

— Se vede treaba că nu ați vizitat niciodată localitatea. E numai cât o palmă. Făcea naveta la Shelbyville, la vreo douăzeci și cinci de kilometri pe autostrada Indy. Conducea un vechi Pontiac Firebird.

— Aveți idee unde s-a dus când a plecat de aici?

— Regret, dar nu știu. După ce a plecat, n-am mai auzit nimic de ea. Ați putea să o întrebați pe Jean de la serviciul personal, poate că cineva a cerut referințe.

Molly se scuză și se duse în biroul ei. O auziră vorbind la telefon.

— Încă ceva, i se adresează St. Claire lui Salzman. A existat vreun indiciu că Rene Hutchinson ar fi psihopată sau ar avea tendințe psihopate?

— Nu, dar asta nu înseamnă că nu era. Printre altele, psihopații sunt mincinoși desăvârșiți. Era o fire mândră și, uneori, se arăta foarte circumspectă. În plus, avea o dispoziție schimbătoare, dar, la urma urmei, cine nu are?

— Vă mai amintiți și altceva?

— Nu prea, adică nu mare lucru. Se pricepea extraordinar la copii, îndeosebi la cei între opt și cincisprezece ani. Copiii se atașau de ea, dacă asta are vreo semnificație.

— A menționat vreodată numele de Aaron Stamper sau pe un anume Vulpes?

— Din câte îmi amintesc eu, nu.

Vail îi întinse lui Salzman cartea lui de vizită.

— Dacă vă mai amintiți și altceva, fiți amabil și dați-mi un telefon, îl rugă el.

Salzman își ridică ochelarii și și-i propti pe frunte, studiind cartea de vizită.

— Procuror districtual, da? Ce anume vă interesează în legătură cu Stamper?

— I-am fost apărător, explică Vail. Înainte de a fi numit procuror.

— Hm, zise psihiatrul, coborându-și ochelarii. O poziție destul de incomodă, adevărat?

— Cred că se poate spune și așa, zâmbi Vail.

— Atunci, transmiteți-i lui Molly că ne vedem mai târziu. Mai rămâneți aici?

— Nu, plecăm în curând. Vă mulțumim pentru ajutor.

— Mă tem că nu v-am fost de prea mare folos, totuși mi-a făcut plăcere să vă cunosc, răspunse Salzman și ieși din cameră.

Molly se întoarse și spuse:

— Am o mică informație pentru voi. Jean zice că i-au fost solicitate referințe despre Rene Hutchinson la vreo două luni după plecarea ei. E vorba de spitalul municipal general din Terre Haute. Tocmai am discutat cu șeful de personal de acolo. Mi-a comunicat că Rene a lucrat acolo patru luni, apoi a plecat în jur de Anul Nou. De atunci nu au mai aflat nimic de soarta ei.

— Deci, se găsea acolo când a fost asasinată Balfour, preciză St. Claire.

— Așadar, nu a suferit decât o cădere nervoasă, nu s-au manifestat și alte tulburări mentale? Întrebă Vail.

— Poate că mințea cu mare artă, cum s-ar exprima doctorul Lowenstein, răspunse St. Claire.

— Chiar crezi că era psihopată? Întrebă Molly.

— Asta vă întreb eu pe dumneavoastră, doamnă, replică St. Claire și zâmbi.

Molly își aprinse altă țigară și chibzui îndelung asupra întrebării, apoi răspunse:

— Dacă era, Orin nu a descoperit nimic, răspunse ea într-un târziu.

— Unde a fost înainte de a veni aici? Întrebă Vail.

— Din câte scrie pe fișa ei, venea de la spitalul regional general din Dayton, Ohio, unde lucrase tot ca femeie de serviciu, răspunse St. Claire, studiind foaia trasă la imprimantă. Aveți și o fotografie, dacă asta reprezintă semnul de aici.

— O să o rog pe Jean s-o scoată la imprimantă, se offeri Molly.

— Pot să vă arăt ceva? zise St. Claire. Îi conduse în biroul lui Molly. Aveți câteva ace de siguranță?

Ea râse.

— Îmi pare rău, dar nu folosesc așa ceva.

— Atunci, agrafe de birou. Îmi trebuie două.

Luă cele două agrafe de birou, pe care i le întinsese Molly, le îndreptă, apoi le introduse în încuietoarea dulapului-bibliotecă. Manevrând cu amândouă mâinile, răsuci cele două ace până când simți resortul încuietorii. Învârti agrafele și ușa se deschise. Totul durase treizeci de secunde. Întinse mâna către raft, luă una dintre cutiile cu casete, scoase caseta, apoi puse cutia goală la loc. Se întoarse către Molly și-i întinse caseta.

— Când ați încuiat dulapul ultima oară, doamnă doctor?

— N-am idee, răspunse Molly. Nu m-am uitat la ele de când am fost externată. Patru ani, poate mai mult.

— Femeia lucra noaptea. Având cheia biroului, intra, descuia du-

lapul, lua o casetă, poate două sau trei, și le aducea înapoi în noaptea următoare. Nimic mai simplu. Nu v-ați fi dat niciodată seama, afară de cazul în care s-ar fi întâmplat să umblați tocmai la cutia din care scosese caseta. Bineînțeles, dacă e vorba de Hutchinson.

— Crezi că știa cum să forțeze o încuietore?

— Nu-i mare lucru, doamnă. Vreau să spun, nu trebuie să fii polițist ca să te pricepi la așa ceva. Eu am citit într-o carte. Știți cărțile acelea? *101 lucruri pe care întotdeauna ați dorit să le faceți, dar nimeni nu v-a spus cum?* Ideea este că a avut acces la casete, că a lipsit două luni înainte de a solicita o slujbă la Terre Haute și că suferea de tulburări psihice. Dintre toți cei de pe listă, numai ea și Tribble întrunesc condițiile necesare.

Se înapoiară în salonaș. Directorul personalului le trimisese reproduceri 3 x 5 cu Rene Hutchinson și Tribble. Molly i le întinse lui Vail, apoi întoarse fotografia cu cadavrul Lindei Balfour, care stătea cu fața în jos pe masă, rămânând cu privirea ațintită asupra ei.

— Crezi că o femeie e în stare de așa ceva? Întrebă ea.

— Doamnă, vorbi St. Claire, eu cred că o femeie e capabilă să facă absolut tot ce face un bărbat, în afară de conceperea unui copil... deși nici de asta nu mai sunt atât de sigur.

32

Angelica Stoddard era micuță de statură și semăna cu mama ei. Avea un corp zvelt și elegant, o ținută frumoasă și ochi de un albastru atât de deschis, încât aproape că părea oarbă. Uimitor de frumoasă, era îmbrăcată într-un pulover foarte larg, care-i atârna până la jumătatea coapsei, peste blugii decolorați. Purta pantofi de sport, șosete albe lăsate pe glezne și o pălărie neagră de fetru peste părul blond-cenușiu. Pălăria era trasă mult pe urechi. Părea posomorâtă și pășea grăbită, cu bărbia în piept. Venable veni lângă ea. La început, Angelica nu-i acordă nici o atenție, dar, într-un târziu, se întoarse și ridică privirea spre Jane.

— Bună, o salută Venable. Sunt Jane Venable. O reprezint pe mama ta. Putem merge undeva să stăm de vorbă câteva minute?

— Nu aici, răspunse în șoaptă tânăra, aruncând în jur priviri furioase.

— Unde vrei tu.

— Oriunde, numai nu aici, răspunse Angelica.

Venable o duse cu mașina la o cafenea din afara campusului universitar. Găsiră o masă mai ferită. Angelica ceru un cappuccino, iar Venable, cafea fără zahăr.

— De ce ați venit la facultate? Întrebă Angelica Stoddard. De ce nu ați dat mai întâi un telefon?

— Am încercat, dar nu am reușit să prind legătura.

Fata își plecă umerii.

— Adevărat, există un telefon public, zise ea, încuviințând din cap. Numai că-i mereu ocupat. Iertați-mă pentru ieșirea de adineauri, dar sunt... sunt atât de afectată de cele întâmplate. Știu că nu fac bine, însă nu pot altfel.

— Nu-i nimic, Angelica. E cât se poate de firesc, nu-i cazul să-mi ceri scuze.

— Ce doriți de la mine?

— Am nevoie de ajutorul tău.

— În ce fel?

— Vreau să vii cu mine să-ți vezi mama.
Tânăra părea șocată.
— Nu pot face așa ceva, se grăbi ea să răspundă, continuând să vorbească aproape în șoaptă. Mi-a interzis categoric să...
— Angelica, mama ta trebuie să lupte.
— N-o cunoașteți pe mama. Dacă i-a intrat ceva în cap...
— Pentru numele lui Dumnezeu, aici nu-i vorba să-și aleagă o mașină, e în joc viața ei.
— Ce pot face eu?
— Îndeamn-o să se apere.
— Nu mă va asculta și nici nu se va răzgândi. O cunosc, doamnă Venable. Am discutat cu ea. I-au dat voie să-mi telefoneze. Repeta tot timpul: „E singura cale.”
— Trebuie să vii cu mine ca s-o vezi și ca să mă susții.
— M-ar omorî! exclamă Angelica, apoi se grăbi să adauge: Sigur, e un fel de a spune.
— Angelica... ți se mai spune Angel? Tânăra studentă confirmă din cap. Angel, spune-i că tu și tatăl tău aveți nevoie de ea. Nu poate sta cu brațele încrucișate, lăsând acuzarea s-o distrugă. Dacă acceptă să lupte, putem câștiga. Vrei să-și petreacă următorii douăzeci de ani după gratii?
— Nu! Oh, nu. Ah, Doamne, ce se întâmplă cu noi?
Angelica clătină din cap și începu să plângă.
— Ai încredere în mine, îi spuse Jane Venable. Fă exact cum îți spun și ai încredere în mine.

Vail obținuse aprobarea de a pune microfoane în telefonul public de pe coridor, aflat chiar lângă ușa lui Vulpes, precum și în camera acestuia. Cei doi experți electroniști de la secția de investigații instalaseră un post de ascultare și urmărire într-o mansardă goală, vizavi de pensiune. Unul din ei, Bob Morris, absolvise facultatea de electronică și urmas cursurile Academiei FBI, iar colegul lui, Reggie Solomon, era tipul clasic al tocilarului, preocupat numai de misterele supravegherii electronice. A doua echipă, alcătuită din Randy Dobson, un polițist tânăr și slăbănog, îmbrăcat cu pantaloni kaki lăbărțați la genunchi, un tricou Atlanta Braves și o scurtă de piele, și Kirby Grosso, o femeie înăl-tuță și uscățivă, în costum de jogging – cei mai buni agenți secreți ai procuraturii districtuale – aștepta într-o mașină, la depărtare de un cvartal. Grosso își ținea camera video ascunsă în sacul de sport, astfel încât să-l poată filma pe Vulpes fără a se face remarcată.

Îl văzură pe Terry conducându-l pe Vulpes la pensiune și ajutându-l să-și ducă bagajele în camera de la etajul al doilea. Vulpes venise cu o valiză veche de piele, o combină stereo, un televizor, un video, lada de scule și două cutii mari de carton cu cărți și casete. Ascultară prin microfon cum Vulpes intră în cameră, iar Morris, înzestrat cu un teleobiectiv de 500 mm, îl filmă prin fereastra deschisă. Auziră cum gardianul îi repeta regulile și restricțiile, dintre care cea mai importantă era stingerea la ora 10 seara, absolut obligatorie. Gardianul, pe nume David Smith, avea o voce plăcută și liniștitoare.

— Ai să te descurci de minune, Raymond, zise el și ieși din cameră.

— Mulțumesc, răspunse Vulpes.

Câteva minute mai târziu își făcu apariția la fereastră. Se sprijini de pervaz și privi în susul și în josul străzii. Închise ochii și trase o gură de aer proaspăt.

În realitate, Vulpes studia terenul. Era convins că telefonul și întreaga cameră fuseseră prevăzute cu microfoane; de asemenea, nu se îndoia că era supravegheat de undeva din vechea clădire de peste drum. Excelent, Vail mușcase din momeală.

Închise fereastra, trase storurile și deschise combina muzicală. În mansarda de vizavi, acordurile albumului Judas Priest răsunară puternic în urechile lui Solomon, care-și smulse căștile.

— La dracu'! exclamă Morris. S-a zis cu sunetul și cu imaginea noastră.

Înșfăcă telefonul portabil și tastă numărul mașinii de filaj.

— Daaaa? răspunse cu glas muzical Grosso.

— Aici Bird Watch. Vulpea e în vizuina ei, cu storurile trase, și ascultă muzică, de nu se mai aude nici un alt sunet. Vă sugerez să supravegheați ușa din spate.

— Ți-am luat-o înainte, Bird Watch. Suntem cu ochii pe ea.

— Pe curând.

— Terminat

Morris și Solomon se rezemară de scaune, continuându-și pândă și așteptarea.

— Ești sigur că nu ne poate vedea aici înăuntru? întrebă Solomon.

— Nu, cu storurile trase.

— Dar cu ele ridicate?

— Numai dacă e Superman.

— De fapt, de ce-l urmărim pe tipul asta?

— Habar n-am, răspunse Morris. Tot ce știu e că Stenner a afirmat că e periculos, indiferent ce dracu' înseamnă asta.

Vulpes rămase în mijlocul camerei, cercetând locul unde se afla. Era o încăpere suficient de spațioasă ca să încapă în ea un pat, o măsuță de toaletă, o noptieră și o veioză. În celălalt capăt al camerei exista o sofa micuță, acoperită cu o pătură, și un șezlong, iar între ele o măsuță de cafea. Lângă perete se vedea o masă destul de mare pentru a pune pe ea televizorul. Ridică pătura de pe sofa. Stofa sfâșiată era prinsă cu bandă adezivă cenușie.

Ce dracu'! gândi el, *e vorba numai despre noaptea asta.*

Lăsă volumul CD-ului atât de tare cât să se știe în siguranță. Mută noptiera la peretele de lângă ușă. Despachetă minicomputerul, îl așază pe masă și îl puse în priză. Leși pe coridor cu un mic casetofon, ridică receptorul telefonului și înregistrează sunetul monedei după ce o introduse în aparat. Când veni tonul, formă numărul robotului telefonic de la ora exactă, apoi închise. Se înapoie în cameră. Casa era aproape pustie, la ora aceea toți erau la lucru. Se uită la ceas.

Zece minute. Mai avea zece minute. Trebuia să încerce.

Leși din nou pe coridor, deșurubă carcasa telefonului, găsi firul exterior și îl deconectă. Dacă telefonul era ascultat, nimeni nu avea să știe că era scos temporar din funcțiune. Acționă rapid. Detașă cele patru sârme colorate care făceau contactul cu micul magnet din telefon, și conectă una dintre ele la borna IN a componentei radio construite de el la Daisyland, iar pe celelalte la borna OUT. Componenta funcționa perfect ca un conductor între firul exterior și linia telefonică. Conectă din nou firul exterior, puse repede la loc carcasa și o prinse în șuruburi. Se întoarse în camera lui și închise ușa.

Totul durase șapte minute.

Deschise valiza și scoase dintr-un buzunar al ei harta orașului, pe care o întinse pe pat. Pe ea erau însemnate patru cruci roșii. Zâmbi și împături harta la loc, apoi o puse în buzunar.

Era pregătit.

Stoddard avea obrazul cenușiu, gura căzută și ochii umflați de nesomn. Părul încăruntit îi atârna în șuvițe neîngrijite, nepieptănat de mai multe zile. Gardiana, o negresă zveltă, cu părul dat peste cap și prins cu o bentiță, o scoase din celulă și o conduse la vorbitor.

— Știi, te-am auzit discutând la telefon cu fiica dumitale, îi spuse gardiana. Îmi pare rău, dar eram acolo și te-am auzit fără să vreau. Am auzit când i-ai cerut să nu vină, dar să știi că e aici.

— Cum!

— Doamnă, am un băiat și o fată și dacă aș fi în locul dumitale, ar veni să mă vadă fie că mi-ar plăcea, fie că nu. Așteaptă aici puțin.

Se opri la biroul de control, unde gardiana descuie un sertar și-și scoase dinăuntru poșeta.

— Am aici niște pudră, un ruj și un pieptene, zise ea. De ce nu te aranjezi puțin? Va fi mai bine pentru amândouă.

— Nu are ce căuta aici.

— Dar uite că a venit, doamnă dragă, așa că las-o în pace.

Îi întinse o pudrieră mică, o oglinjoară și un pieptene. Edith le luă cu gesturi șovăielnice, se uită în oglinjoară și se cutremură. Începu să-și pudreze fața.

— Stai, o opri gardiana. Lasă-mă pe mine.

Începu să pudreze obrazul deținutei.

— Cum te cheamă? o întrebă Stoddard.

— Cheryl Williams, răspunse gardiană. Înainte să mă fac polițistă, lucram într-un salon de cosmetică.

Îi masă paloarea, îi aplică puțin ruj pe buze și-i pieptănă pe spate părul încâlcit. Își scoase bentița și prinse strâns cu ea părul deținutei. Apoi făcu un pas înapoi, ca să-și admire opera.

— Așa, zise ea. Acum zâmbește și vei vedea că pleacă de aici mult mai bine dispusă decât a venit.

Ținu oglinjoara în așa fel, încât Stoddard să vadă cum arăta. Femeia zâmbi pentru prima oară după zile întregi.

— Mulțumesc, spuse ea.

— Pentru puțin. Spune-i că mâncarea e bună. Cei de afară își fac întotdeauna griji în privința asta.

Când intră în micul vorbitor și dădu cu ochii de Venable și de Angelica, Edith Stoddard încremeni, cu brațele încătușate atârând în față, cu ochii fulgerând de mânie.

— Ți-am spus că nu voiam ca ea... Începu Edith, dar nu apucă să-și ducă fraza până la capăt.

Copleșită la vederea mamei ei în haine mohorâte de închisoare și cu cătușe la mâini, Angelica se repezi la ea și o strânse în brațe.

— Oh, mamă! suspină fata. Te iubesc. Te rog ascult-o pe doamna Venable. Avem nevoie de tine, mamă, avem nevoie de tine.

Se agăță de Edith Stoddard, cu umerii zgâlțâindu-se de plâns.

Stoddard se uită la Jane Venable cu chipul înnegurat de mânie. În cele din urmă, închise ochii, buzele începură să-i tremure și lacrimile porniră să i se prelingă de sub pleoapele lăsate.

— Oh, Angel, articulă ea cu glas tremurător. Te iubesc atât de mult.

— Atunci, *te rog* ascult-o pe doamna Venable. Te rog fă ce-ți spune. Te rog ai încredere în ea.

Stoddard își împinse deoparte fiica, ținându-o cu o privire aspră.

— Acum, Angie, ascultă-mă tu pe mine. *Știu bine* ce fac. Tu să ai încredere în *mine*.

— Vreau să te întorci acasă, suspină fata.

— Ei bine, asta nu se va întâmpla, draga mea. Trebuie să te obișnuiești cu gândul. Va trebuie să petreci ceva mai mult timp cu tata și să-i ridici moralul.

Brusc, Angelica se smulse de lângă ea.

— Și *mie* cine să-mi ridice moralul, mamă? Tu stai aici și nu faci nimic. Îi lași să scrie despre tine în ziare și toți la școală spun că nu se poate să nu fii vinovată, pentru că...

— Chiar *sunt* vinovată, Angie. Vără-ți asta bine în cap. Lasă-mă să procedez cum cred eu de cuviință.

— Bine, răspunse sfidător fata. Atunci, fă cum crezi. Și să ne ia dracu' pe toți.

Se răsuca pe călcâie și bătu puternic cu pumnul în ușă. Gardiana descuie și fata ieși din cameră.

Edith Stoddard se prăbuși pe un scaun.

— De ce ai făcut asta? Ce motiv puteai avea ca să ne faci așa ceva amândurora? o întrebă ea pe Venable.

— Edith, uită-te în ochii mei.

Femeia mai vârstnică își ridică încet privirea plină de furie.

— Am descoperit firida, Edith. Stoddard nu zise nimic. Expresia de mânie din ochii ei se transformă în spaimă. Am descoperit firida din debara, știi bine la ce mă refer. Stoddard continua să tacă. Cât timp te-a ținut Delaney în această sclavie?

— Nu a fost chiar așa.

— Oh, lasă-mă! Am văzut cătușele, curelele de piele, bicele, corse-tele, jartierele. Cât timp ai fost ținută în sclavie sexuală de Delaney?

Stoddard își feri privirea.

— Ceilalți trebuie să afle?

— Cine? Vail? Parver? Poliția? Sunt probe importante în ancheta-re a unui caz de crimă. Dacă nu le raportează, risc să fiu dată afară din magistratură. Și chiar dacă nu le-aș spune, cineva tot va da de firida aceea, exact cum am găsit-o eu, eventual tâmplarii și zugravii care vor reface încăperea. Cum a început, Edith? Ți-a cerut să faci toate acestea ca să-ți păstrezi slujba?

— Ceilalți nu trebuie să afle, declară ea, întorcându-se din nou spre Venable cu un aer rugător. Nu trebuie să afle ce ai descoperit.

— Cum rămâne cu arma?

— Arma? Oh, da, arma...

— Ai vrea s-o arunc în lac? La naiba, Edith, îți sunt apărător, nu complice.

Stoddard se prăbuși în scaun.

— De ce nu ți-ai văzut de treburile dumitale?

— Asta este treaba mea. De ce te temi, Edith? Te temi de ce vor crede soțul și fiica dumitale? Ai fost o sclavă, pentru numele lui Dumnezeu! Crezi că nu pot profita de această informație? Putem câștiga, Edith.

— Niciodată!

Edith Stoddard o ținut cu o privire mânioasă. Venable îi răspunse cu o privire la fel de aspră.

— Dacă îți închipui că voi accepta să fii condamnată la douăzeci de ani de închisoare, nu ești în toate mințile. Am o răspundere față de dumneata și de tribunal. Se așază în fața lui Edith și vru să-i atingă mâinile încătușate, dar Stoddard se feri. Edith, ascultă-mă. Chiar dacă

nu vom ajunge la proces, cu ajutorul acestei informații voi putea negocia în favoarea dumitale. Martin Vail e un jurist foarte inteligent. El va ști să aprecieze situația. Dar trebuie să le spun, înțelegi?

— Nu dacă renunț la serviciile dumitale.

— Chiar dacă renunți la serviciile mele, tot va trebui să le comunic ce știu.

— Prin urmare, toată lumea va afla...

— Vor afla numai poliția și procurorul districtual. Și, desigur, presa... va exista un raport al poliției. Deci, ce ai de pierdut? Lasă-mă să lupt așa cum trebuie, Edith. Nu vreau să ajungi la închisoare.

Stoddard o privi ținând câteva momente, apoi spuse:

— Nu înțelegi. La început a fost umilitor, însă pe urmă...

— Da?

— Pe urmă a început să-mi placă. Nu eram o sclavă. Așteptam cu nerăbdare să merg acolo și să scoată din debara corsetul, să-mi dea cătușele... Îl prindeam cu ele de căpătâiul patului și-i făceam ce voiam.

— Nu-i nevoie să-mi povestești toate astea, Edith...

— Dar *vreau* să-ți povestesc, replică Stoddard, tăindu-i vorba. Nu înțelegi că n-am mai făcut sex cu soțul meu de peste zece ani? *Zece ani!* N-au existat alți bărbați în viața mea, nu l-am înșelat. Pur și simplu... pur și simplu, consideram asta ca făcând parte din atribuțiile mele. Una dintre *îndatoririle* care-mi reveneau. Când se termina, îl biciuiam. *Îl* biciuiam. „Băiat rău ce ești”, îi spuneam, apoi luam biciul, el se apleca și eu îl plesneam tare pe spate de câteva ori. Era ca și cum m-aș fi achitat de toate umilințele. Înțelegi ce-ți spun acum, doamnă Venable? Îmi *plăcea*. Ce părere crezi că va avea acuzarea despre asta?

— Acuzarea nu va afla nimic, spuse cu convingere Venable. Nu trebuie să le declari *nimic*. Vom ajunge la o înțelegere. Nu vei apărea niciodată în boxă.

Edith Stoddard se ridică încet, se duse la ușă și ciocani ușor cu degetul. Gardiana Williams îi deschise. În prag, Stoddard întoarse capul către Jane și zise:

— M-ai trădat, doamnă Venable.

Rudi Hines își planificase programul de curățenie în așa fel, încât să ajungă la biroul de registratură al spitalului municipal la ora trei fără cinci. În week-end registratura lucra de la șase și jumătate până la două și jumătate și, de regulă, plecau toți înainte de ora trei. Nimeni nu rămânea peste program. Dar în această zi șeful secției, Herman Laverne, se găsea încă în birou, vorbind la telefon. Hines intră imediat în panică, dar hotărî să procedeze ca de fiecare dată.

Dumnezeule, pleacă de aici înainte de trei.

Când Hines intră, târșâindu-și picioarele, Laverne ridică privirea. Hines, de talie mijlocie, cu păr roșcat tuns scurt, ascuns sub o caschetă Red Sox și purtând halat, se întoarse cu spatele. Găleata era pe roțile, și Hines o împinse în birou cu teul. Găleata trecu, zăngănind, pe lângă Laverne, care acoperi receptorul cu palma.

— Plec într-o clipă, zise el.

Hines dădu din cap și se duse în celălalt capăt al încăperii și începu să ștergă dușumeaua cu teul, aruncând câte o privire la monitorul unuia dintre cele trei computere aflate în spate. Prevăzut cu modem, acesta era lăsat deschis toată noaptea, pentru a recepționa facturi, confirmări de plăți sau mesaje. Limbile ceasului din perete se apropiau încet de ora trei și Laverne continua să trăncănească la

telefon.

Fix la ora trei, Vulpes tastă pe minicomputer FONCOM și imediat obține tonul telefonului de pe coridor. Apropie casetofonul de micul microfon incorporat în aparat și apăsă pe pornire. Sunetul monedei introduse în lăcașul ei ajunse în microfon și de acolo la telefon. Într-o clipă obține tonul. Formă numărul 555-7478. Se auzi un singur apel, după care pe monitor clipi cuvântul CONNECT. Tastă DIRCOM și ecranul se stinse.

În clădirea de vizavi, Morris auzi cum era pus în funcțiune telefonul, apoi zornăitul monedei și tonul.

— Iar e la aparat, anunță el.

Deschise monitorul. Solomon lăsa deoparte romanul ieftin pe care-l citea. Amândoi îl ascultară pe Vulpes formând numărul. Telefonul sună o singură dată și, de îndată ce i se răspunse la celălalt capăt al firului, începură să se audă paraziți.

— Ce naiba mai e și asta? întrebă Solomon.

— Se pare că legătura nu e bună.

— Nu poți face ceva cu toate aparatele astea ale tale? Să intri pe altă frecvență sau ceva de soiul ăsta?

— Cum adică pe altă frecvență? Doar am pus un microfon în telefonul ăla afurisit. Ori a greșit numărul, ori e proastă legătura.

În camera lui, imediat după stingerea monitorului, Vulpes începu să converseze cu computerul de la celălalt capăt al firului.

La spitalul municipal, Laverne tocmai voia să iasă din biroul de registratură, când auzi semnalul sonor al computerului.

— Ce-i asta? se întrebă el aproape cu voce tare, apropiindu-se de computer.

Rudi Hines stătea cu spatele lipit de perete, fixând monitorul cu o privire îngrozită și încleștându-și amândouă mâinile pe capătul teului.

Pe ecran apăru mesajul.

HIDRA. VULPEA ESTE LIBERĂ.

— Ce mama dracului e asta? exclamă Laverne. Hidra? Vulpea? Se vede treaba că niscaiva spărgători de programe și-au vârât nasul pe aici.

HIDRA?

— Dar e ridicol! exclamă din nou Laverne.

HIDRA?

Laverne se aplecă deasupra tastaturii și scrise:

CINE DRACU' E HIDRA? ȘI CINE EȘTI TU?

În camera lui, Vulpes tastă imediat DISCON și programul reveni la READY. Se așeză și rămase câteva secunde cu ochii ațintiți la computer. Probabil că intrase cineva și văzuse mesajul de pe monitor. Vulpes nu avea de gând să mai încerce o dată. Totul era pregătit. Dacă Hidra se găsea acolo, atunci mesajul era clar. Vulpes se afla în libertate. Era singurul motiv al comunicării.

În mansarda de peste drum, Solomon începea să-și piardă răbdarea.

— De ce nu închide telefonul?

— Poate că-i tâmpit, răspunse Morris.

— Ce tot face acolo, stă și ascultă paraziții de pe fir?

— Nu știu ce dracu' fa...

Brusc, telefonul se închise.

— Gata. Până la urmă, dobitocul și-a dat seama, comentă Solomon.

Își luă romanul de doi bani și începu din nou să citească.

În camera lui, Vulpes scoase minicomputerul din priză, îl puse înapoi în lada cu scule și duse noptiera la locul ei. Apoi se uită la ceas.

Trei și zece. Era timpul să plece.

La spital, Laverne ieși pe ușă, murmurând:

— Niscaiva puștani spărgători de programe. Apoi, adresându-se lui Hines: Vezi să încui ușa în urma dumitale după ce termini.

Hines încuviință din cap, urmărindu-l din ochi pe Laverne până când acesta ieși din birou. Scoase un suspin de ușurare. Totul era în regulă, Laverne se enervase, dar nu-l îngrijorase mesajul trimis de Vulpe. Vulpea era liberă, era singurul lucru care conta. Ceasul din perete arăta trei și douăzeci de minute.

Mai rămâneau numai șase ore.

După zece minute, Vulpes părăsi pensiunea. Morris o sună pe Grosso.

— Present, răspunse ea.

— Vulpea a ieșit din vizuină. Se îndreaptă către intersecție.

— Ținem legătura, zise ea.

Morris pândi colțul străzii. Mustangul cenușiu se ivi de după colț, întoarse și trecu pe lângă postul de ascultare. Un cvartal mai încolo, Vulpes urcă treptele spre stația metroului aerian.

— la metroul, se auzi în telefon vocea lui Grosso o clipă mai târziu. Noi pornim pe jos. Sună-i pe cei de la circulație și anunță-i să nu ne ridice mașina. De îndată ce coboară undeva, luăm legătura cu Ghețarul.

— Înțeles. Terminat, răspunse Morris.

Grosso și Dobson îl urmăriră pe Vulpes până la un centru comercial cu trei etaje și acoperiș de sticlă din centrul orașului. Vulpes nu părea deloc grăbit. Grosso se ținea în urma lui cam la o jumătate de cvartal, în timp ce Dobson îl urmărea din celălalt capăt al centrului comercial. Din când în când, Grosso intra în câte un magazin, uitându-se în dreapta și în stânga, iar Dobson nu-l scăpa din ochi pe Vulpes. Dobson se mai oprea și el, admirând vitrinele, de fapt supraveghindu-l pe Vulpes, reflectat în geam. Când Grosso își relua filajul, Dobson intra în câte un magazin. Amândoi aveau pagere și se chemau unul pe altul. Dacă vreunul din ei l-ar fi pierdut pe Vulpes sau ar fi avut necazuri, nu trebuia decât să apese pe buton, chemându-l imediat pe celălalt. Formau o echipă bună: erau prudenți, inteligenți și ageri.

Vulpes colindă etajul întâi al centrului comercial, interesat de vitrine sau oprindu-se din când în când și privind la cumpărători. Locul era aglomerat. Vânzările de iarnă. Vulpes urcă la etajul al doilea al centrului și intră într-o cofetărie, de unde ieși ținând în mână un cornet de înghețată cu sos de ciocolată, multă frișcă și paiete de ciocolată. Se așeză pe o bancă și o mâncă foarte încet, savurând fiecare înghițitură. Merse apoi la un magazin de discuri și-și cumpără două CD-uri. Intră într-un magazin de confecții bărbătești și-și luă un pulover negru, pe gât. Închirie o casetă cu filmul *Sleepless in Seattle* de la centrul de închirieri video. Pe urmă se duse la un cinematograful din incinta centrului comercial, unde intrarea costa un dolar, și-și

cumpără bilet la *Lista lui Schindler*. Își luă un hot dog și o Coca-Cola la unul din bufetele de lângă intrarea în cinematograful și se așeză la o masă să mănânce. Dobson și Grosso se întâlniră în afara razei lui vizuale.

— La naiba, am văzut deja filmul, se vaită Dobson. Durează trei ore!

— Ei bine, ești pe punctul de a-l viziona încă o dată, replică Grosso. Și să nu-mi spui ce se întâmplă în timp ce rulează filmul. Detest persoanele care povestesc un film.

Când Vulpes termină de mâncat, se uită la ceas și intră în cinematograful.

— Eu iau biletele, tu cumpără floricele, propuse Grosso.

— Mie îmi pică întotdeauna ce-i mai greu, se plânse Dobson.

— Numai de data asta, replică Grosso, pornind spre casa de bilete.

Stenner îi aștepta la aeroportul districtului pe Vail și pe St. Claire, reîntorși din călătoria la clinica Justine.

— Am luat-o cu mine și pe Jane, zise Stenner, adăugând aproape ca o scuză: Nu voiam s-o las singură.

— Cum e cu paza de acasă? Întrebă Vail.

Stenner se uită la ceas.

— Chiar în momentul acesta intră în tură.

Deschise portiera din spate a mașinii și Jane scoase capul afară. Dând cu ochii de ea, Vail zâmbi. Încordarea care-i săpase cute pe obraz păru să se mai risipească puțin.

— Ești bine? Întrebă el, urcând în mașină lângă Jane.

— Sigur. Ei, domnule procuror districtual, eu am vrut să vin, ai înțeles?

— Sunt cam istovit. Iartă-mă, se scuză el. Abel, în drum spre casă, oprește puțin la birou.

Ea îi înlănțui brațul cu ale ei.

— Acum te poți destinde. În clipa de față, băiatul tău cel rău se află la cinematograful.

— La cinema?

— Cei doi agenți urmăritori ai noștri îl țin sub ochi cât timp vizionează *Lista lui Schindler*, explică Stenner, lăsând în urmă aeroportul. Dacă a stat până la sfârșit, la ora asta probabil iese din sală.

— Și trebuie să fie acasă înainte de zece, zise Venable. Adică mai are doar o oră și ceva.

— Ce a făcut până la film?

— A mers la cumpărături, a închiriat o casetă, a mâncat înghețată.

— El și înghețata lui blestemată, bombăni Vail. Ceva telefoane?

— Morris spune că nimic semnificativ.

— Fă-mi legătura cu el, ceru Vail.

— Știi, dacă s-a înțeles cu celălalt ucigaș, Vulpea cea bătrână nu se mai grăbește, spuse St. Claire, formând numărul pe telefonul mașinii. Ne face să așteptăm până când slăbim vigilența și atunci lovește.

— Tocmai de asta nu vom slăbi vigilența, Harve, zise Vail.

— Vorbește cu Morris, i se adresă St. Claire, trăgând de fir și întinzându-i telefonul lui Vail, pe bancheta din spate.

— Aici Martin Vail, Bobby. Pe cine a sunat Vulpes?

— N-a dat decât două telefoane, domnule Vail. A sunat la robot pentru ora exactă, apoi a mai format un număr, dar nu s-a făcut legătura. Atâta tot. Pe urmă a plecat.

— Mulțumesc, zise nemulțumit Vail, acoperind receptorul cu palma. N-a dat decât două telefoane, dintre care la unul n-a prins legătura.

— Și la Daisyland se prindea foarte greu legătura, spuse Stenner. Au un personal de serviciu foarte numeros, iar pacienții se perindă cu regularitate. În total, peste opt sute. Oameni de la aprovizionare, pompieri, un permanent du-te vino. Situația din ultimii doi ani? Clătină din cap. Cu neputință.

— Deci singurele fire care ne-au rămas sunt Hutchinson și Tribble. Amândoi la o zvârlitură de băț, mormăi St. Claire.

— După ce ai sunat tu, Flaherty i-a verificat pe amândoi pe computerul cu statele de plată, spuse Stenner. Nicăieri nu se menționează că vreunul din ei ar fi lucrat vreodată la Daisyland. Nici la St. Louis lucrurile nu stau mai strălucit în după-amiaza asta, Flaherty a stat de vorbă cu amicul lui, sergentul Nicholson. N-au nici un indiciu de la care să pornească cercetările. Nici o amprentă, nici o mostră de sânge, nimeni n-a văzut și n-a auzit nimic.

— Avem de-a face cu un adevărat profesionist, Marty, zise St. Claire.

— Nu, avem de-a face cu Stampler. Se folosește de toate tipurile.

— Poate că pui prea mult accent pe Stampler, interveni St. Claire. Poate că-i vorba doar de un simplu imitator, care a vizionat casetele din biroul doctoriței Arrington, a văzut cum s-a procedat, a aflat de biblioteca episcopului...

— E mâna lui Stampler, replică scurt Vail. L-am văzut, am discutat cu el. El dirijează operațiunea și va continua s-o facă.

— Cu alte cuvinte, nu ne rămâne decât să așteptăm, așa-i? întrebă Stenner.

— Întocmai. Toți membrii echipei sunt sub pază?

— Da, șefule, răspunse Stenner. Sunt fie sub supraveghere, fie împreună cu familia. Flaherty e cu ochii pe Shana – misiune care pare să le convină amândurora, dacă mi-e permis s-o spun.

— Știi, nu-mi face plăcere să deschid subiectul, dar va costa destul de mult... mă refer la asigurarea pazei, în caz că vom fi siliți s-o menținem pe o perioadă mai îndelungată.

Vail îl săgetă cu privirea în ceafă.

— Ai cumva o idee mai bună, Harve?

— Nici măcar pe jumătate.

Grosso și Dobson ședeau în fundul sălii de cinema, la depărtare de două rânduri, astfel încât să-l poată avea sub ochi pe Vulpes și, totodată, să poată ieși repede când el urma să se ridice și să plece. Vulpes rămase până la sfârșitul filmului. Se ridică abia la generic, iar Grosso și Dobson se strecurară afară.

Aici, Grosso se grăbi să-și scoată țigările.

— Trei ore fără să trag un fum, exclamă ea. Simt că plesnesc. Tu ai face bine să dispari.

— Prea târziu, răspunse Dobson.

Grosso se răsuci, dând nas în nas cu Vulpes. Ochii acestuia aveau o privire de nepătruns.

— Iertați-mă, zise el. Îmi puteți da un foc?

Își puse o țigară în gură.

— Sigur.

— V-a plăcut filmul?

— E o mare realizare, răspunse ea calmă.

El zâmbi.

— Mulțumesc pentru foc, spuse și porni spre ieșirea centrului comercial.

— S-a prins, mârâi Grosso către Dobson.

— Cum? Am fost practic invizibili.

— Nu știu cum, dar s-a prins. Nu numai atât, dar a și vrut să ne dea a înțelege acest lucru. La dracu', s-a dus de râpă misiunea.

— Ei bine, probabil că acum e în drum spre casă. Hai să renunțăm și să lăsăm treaba pe seama magicienilor electroniști. Stenner va hotărî ce să facă în privință noastră.

— O să ne retragă din misiune, Randy.

— Care misiune? Asta-i misiune? Ce dracu', nimeni nu are habar de ce îl urmărim pe tipul ăsta.

— Stenner zice că e periculos.

— Zău? îl urmărim fiindcă e periculos? Jumătate din locuitorii orașului sunt periculoși, pentru numele lui Dumnezeu!

— Are o figură de te trec fiorii, spuse Grosso. I-ai văzut ochii?

— Oh, îl urmărim pentru că e periculos și are o figură de te trec fiorii. Acum mi-am luat o piatră de pe inimă.

În metroul care-l ducea înapoi spre casă, Vulpes se uită la ceas. Opt și jumătate. Zâmbi. Peste o jumătate de oră Hydra urma să intre în acțiune.

Jocul pe care-l aștepta de zece ani era pe cale să înceapă.

33

În lumina lăptoasă a lunii aproape pline, gargui, harpii și alte stranii creaturi mitice pândeau de pe turele construcțiilor gotice ce alcătuiau unul dintre numeroasele corpuri ale Universității din Chicago. Privindu-le cu atenție, Naomi Chance simți dintr-o dată un fior de spaimă, ca în prezența unor mesageri ai răului. Bestiile medievale păreau s-o sfideze. Se grăbi să-și alunge gândul și-și ridică gulerul paltonului, să se ferească de vântul tăios care șuiera printre clădiri, șfichiuind-o încă de când părăsise biblioteca și traversase curtea în direcția parcerii, la distanță de un cvartal. Întrunirea lunară a Asociației Secretarelor din Magistratură fusese deosebit de plicticoasă, dar ea prezidase cu elanul dintotdeauna, urgentând procedurile cât mai mult cu putință.

Apropiindu-se de Strada 57, văzu sclipirea unei țigări printre copa-cii și tufele din apropierea străzii. În clipa următoare, chiștocul descrie un arc în aer și căzu la pământ. În umbră era ascuns un bărbat, cu mâinile vârate adânc în buzunare. La vreo doi metri mai încolo, chiar lângă bordură se vedea parcată o mașină.

Își încleștă degetele pe micul spray paralizant pe care-l ținea întotdeauna la îndemână, în buzunar, și instinctiv iuți pasul. În mod normal, nu l-ar fi remarcat pe bărbatul acela, dar astă-seară era altceva. Astă-seară vedea pretutindeni semne râu prevestitoare. *La naiba*, își zise ea. *Toți sunt cu nervii la pământ din pricina eliberării lui Stampler*. În timp ce se apropia, silueta se ghemui între tufe. Naomi apucă și mai strâns spray-ul, evitând să treacă pe lângă pâlcul de copaci. Dar înainte să ajungă la stradă, un glas o chemă pe nume:

— Naomi Chance.

— Cine e? întrebă ea, iuțind pasul.

— Așteaptă o clipă, te rog.

Ea își încordă privirea prin întuneric, deslușind silueta unui bărbat

zdravăn și lat în umeri, care venea dinspre tufișuri. Era un negru voinic, înalt și musculos, cu trăsăturile ascunse de întuneric.

— Ce dracu' vrei? întrebă Naomi, scoțând mâna din buzunar. Nu te apropia, am spray paralizant.

— Nu zău! exclamă uriașul, oprindu-se pe loc și căutând în buzunarul paltonului. Mi s-a zis că ești dură și că nu poți fi luată prin surprindere, spuse el cu glas grav, apoi râse. Întinse o mână, deschizându-și portvizitul. În lumina străzii sclipi o insignă de aur. Detectiv Zack Lyde, poliția din Chicago, se prezentă bărbatul. Șeful meu, Shock Johnson, ne-a „împrumutat” procurorului districtual, care a ordonat să fim cu ochii pe dumneata. Așa că eu și cu colegul meu asta și facem: stăm cu ochii pe dumneata, doamnă Chance.

Naomi își goli plămânii de aer.

— M-ai speriat de moarte, tinere, mărturisi ea.

— Drept să spun, și mie mi-a cam sărit inima când am văzut spray-ul paralizant. Ce-ar fi să te ducem noi acasă cu mașina? Trebuie să-ți verificăm apartamentul și pe urmă, știi...

— Să stați cu ochii pe mine? întrebă Naomi, luându-i vorba din gură.

— Da. Apoi adăugă, chicotind, cu glasul lui baritonal și răgușit: Colegul meu și cu mine putem veni în urma mașinii duminică. Așa m-aș simți mult mai bine.

— De ce nu vii dumneata în mașina mea, iar colegul poate să vină după noi, propuse ea.

— E bine și așa, se învoi Lyde.

În timp ce se îndreptau spre mașina de poliție fără însemne oficiale, Naomi îl văzu pe judecătorul Harry Shoat ieșind de la bibliotecă, după terminarea seminarului său săptămânal postuniversitar. Porni pe alee, unde șoferul său îi ieși în întâmpinare.

— Cum e cu judecătorul Shoat? îl supravegheați și pe el? întrebă Naomi.

— Pe dracu'! Ne-a răs în nas, răspunse Lyde. Zicea că domnul Vail se uită și sub pat după stafii înainte de culcare.

— Cu alte cuvinte, nu stați cu ochii pe el? râse ea, urmându-și protectorul, care se dusesse la mașină, ca să-și anunțe colegul ce aveau de făcut.

Un cvartal mai încolo, Jefferson Hicks – polițistul care îndeplinea funcția de șofer și gardă de corp a lui Shoat – se grăbi să-i iasă înainte și să-i ia din mână servieta-diplomat.

— Cum a mers, domnule judecător? întrebă el.

— Excelent, ca de obicei, răspunse Shoat, sigur pe el. Deși zău dacă pricep cum vor reuși unii dintre prostănacii ăia să ajungă vreodată magistrați.

— Așa e, domnule, încuviință șoferul.

Hicks deținea centura neagră la karate și urmăse o pregătire specială antitero. Promise misiunea de a-l însoți pe Shoat timp de patru luni, după ce un contribuabil furios, care considerase că nu i se făcuse dreptate în instanță, rănise aproape mortal pe unul dintre confrății judecătorului. Hicks făcea parte din poliția orașului; limuzina îi aparținea lui Shoat.

O dată instalați în Mercedesul cu patru portiere, Shoat întinse mâna spre buzunărașul din spatele scaunului din dreapta, scoase dinăuntru o sticlă de coniac Napoleon și un pahar pântecos și își turnă de băut. Savură coniacul, agitând paharul, adulmecând aroma și drămuindu-și înghițiturile, astfel încât băutura să-i ajungă timp de

treizeci de minute, cât dura drumul până la vila sa din cartierul Edgewater.

— În vreme ce erați la curs, am mai primit un telefon de la procuratura districtuală, îl informă Hicks. Tot în legătură cu Stampler.

— Vail! pufni disprețuitor Shoat.

Înainte de a deveni judecător la Curtea Supremă de Justiție a statului, pe vremea când era cunoscut sub porecla de Harry-Călăul, acest jurist ultraconservator avea faima unui judecător neînduplecat, înclinat spre sentințe aspre, deseori cu o tentă rasistă. Perfecționist lipsit de răbdare și de simțul umorului, împărțea dreptatea cu o indiferență crasă față de situațiile sau circumstanțele în care se găsea acuzatul. Candidatura lui la Curtea Supremă de Justiție fusese respinsă de trei ori, până când impresionantele sale cunoștințe de drept și experiența profesională făcuseră imposibilă o nouă respingere.

Judecătorul se ghemui pe bancheta din spate. Era un bărbat sever, cu mustață subțire cât lama de brici, cu părul negru și cănit ca să-i ascundă șuvițele cărunte. El și Vail se ciondănisera de multe ori la tribunal. Shoat încă îi purta pică avocatului care sfida convenționalul, punând aprig și insistent legea sub semnul întrebării. Chiar ca procuror, Vail avea o atitudine arogantă față de autorități, fapt care-l scotea din sărite pe judecător. Acum, că trecuse de cealaltă parte a baricadei, Vail își vorbea de rău fostul client, dând a înțelege că acesta nu trebuia pus în libertate, cu toate că cei mai renumiți psihiatri ai statului își dăduseră acordul.

— Vrea să împace și capra, și varza, mormăi Shoat, sorbind o înghițitură de coniac și amintindu-și cu dezgust felul în care Vail o atrăsese în cursă pe Venable la procesul Stampler. Dracu' să-l ia pe Vail, zise el cu voce tare.

— Da, domnule, încuviință Hicks.

— S-a întooors, comentă Morris când Vulpes intră în casă.

Îndreptă camera video spre fereastra deschisă. Așteptă ca Vulpes să pătrundă în încăpere, apoi începu să filmeze.

— A fost la cumpărături, spuse Solomon, urmărindu-l prin binoclu. Văzu cum Vulpes deșartă pe pat conținutul a două pungi de hârtie. Și-a luat două CD-uri, parcă și un pulover.

— Are și o casetă video, adăugă Morris, fără să-și dezlipească ochiul de vizor. Mi se pare... *Sleeping...*

— *Sleepless in Seattle*, zise Solomon. O comedie.

— Sper să se și *audă* partea comică, pentru că, probabil, vom fi nevoiți să-l ascultăm.

— Are o muzică destul de bună. Jimmy Durante cântă o melodie care se cheamă „As Time Goes By”.

— Cine-i Jimmy Durante?

— Un vechi actor de cinema. Cu nasul mare. O voce ca un scrâșnet de pietre fărâmate. Ai să-l auzi.

— Pune caseta în video, anunță Solomon.

— Văd și eu, Solomon, n-am nevoie de comentarii.

Vulpes începu să se dezbrace, apoi, ca și cum i-ar fi venit un gând, se duse la fereastră și trase storurile.

— Rahat, bombăni Morris. Iar trebuie să ne mulțumim cu ascultarea.

Îl auziră pe Vulpes fluierând încetișor și umblând de colo-colo prin cameră, apoi patul scârțâind în momentul în care Vulpes se lungi pe el. Auziră bâzâitul televizorului și forșpanul de la începutul

videocasetei.

Morris opri aparatul de filmat și se lăsă pe spătarul scaunului.

— Ce mod de a câștiga o pâine! zise Solomon. Să asculți filme pe care nu le poți vedea.

În camera lui, de îndată ce trăsese storurile, Vulpes se schimbă în puloverul negru pe gât. Luă un mic casetofon din lada cu scule și-l puse pe noptieră. Înregistrase banda audio când se afla la Daisyland: derulase filmul de mai multe ori, oprindu-l la secvențele comice și suprapunând propriul râs, perfect cronometrat. Ba chiar cânta împreună cu Durante.

Vulpes așteptă să înceapă filmul și la momentul precis apăsă butonul de pornire al casetofonului. Filmul și banda audio, sincronizate perfect, aveau să dureze vreo două ore. Programă televizorul să se închidă la ora unsprezece. Casetofonul urma să se oprească automat. Cu puțin noroc, nimeni nu avea să știe că el va lipsi până dimineață.

Deschise ușa camerei și privi în josul scărilor. Îl auzea pe Schmidt umblând prin bucătărie. Coborî treptele.

— Bună, Raymond, îl salută Schmidt.

— Bună. Mă gândeam să-mi iau o Coca.

— Te rog. Păi, eu am plecat, îl anunță Schmidt. Fii bun și închide ușa după mine.

— Sigur. Noapte bună.

— Sunt convins că o să-ți placă aici, Raymond, spuse Schmidt.

Vulpes zâmbi și încuviință din cap.

— Deja îmi place, răspunse el.

La ora nouă și un sfert, Morris îl văzu pe Schmidt părăsind pensiunea, înfometat în scurta lui de vânt, ecosez. Cinci minute mai târziu, luminile de la etajul întâi se stinseră. După alte cinci minute, Vulpes deschise încet fereastra laterală a bucătăriei, încăleacă pervazul și sări, fără zgomot, între tufele de lângă peretele casei.

Stenner nu-l văzuse niciodată pe Vail atât de nervos. Verificase pe fiecare în parte din membrii echipei, ca să se asigure că se aflau sub pază. Fusesse neliniștit de faptul că Naomi se dusesse la întrunirea din cadrul Universității din Chicago până când o știuse în mâini sigure. În plus, ținea morțiș ca Parver, Flaherty și Meyer, care locuiau singuri, să rămână împreună peste noapte.

— Ce-ar fi să te conduc acasă? propuse Stenner. Vulpes e în pat și urmărește un film la televizor.

— Am o presimțire, zise Vail. Așa cum i se întâmplă lui Harvey. Și tu la fel, numai că tu o numești instinct.

— Și eu am o presimțire, spuse St. Claire. Încă de când am venit la birou.

— Ce fel de presimțire, Harve? întrebă Flaherty.

St. Claire îi răspunse cu o undă de iritare în glas.

— De câte ori să-ți mai spun, Dermott, că, dacă aș ști, n-ar mai fi o presimțire? Ar fi realitate.

— Ultima oară când ai avut una dintre presimțirile tale, ai descoperit cazul Linda Balfour, zise Stenner.

— Ultima oară când ai avut tu presimțiri, am găsit-o pe Poppy Palmer, replică St. Claire.

— Sunt de acord cu Abel, haideti acasă, propuse Venable, adresându-se lui Vail. Dar înainte de a pleca, vreau să discut cu tine câteva minute.

Surprins de aerul ei grav, Vail o conduse în biroul lui și închise ușa.

— Te frământă ceva? glumi el.

— Trebuie să-ți spun ceva, începu ea. Și nu despre Aaron Stamp-ler.

— Păi... spune.

— M-am dus în apartamentul lui Delaney. Presupun că dintr-un simț al datoriei. Voiam să văd cum arată locul crimei. Dar am descoperit ceva. În debaraua din dormitor există o firidă ascunsă.

— Ce fel de firidă?

— Adâncă de vreo șaiszeci de centimetri și lungă de un metru jumătate. A fost o ascunzătoare pentru jucăriile lui Delaney.

— Ce fel de jucării?

— Bice, cătușe, centuri...

— Ce?

— Și un Smith & Wesson calibrul 38. Jos pe podea. Pare să fi fost pur și simplu aruncat acolo. Nu am atins nimic.

— Arma e în cameră?

Venable încuviință din cap.

— Presupun că este arma crimei.

— Cum ai găsit-o?

— Probabil că numai o femeie ar fi observat... femeile sunt foarte atente la spațiul dintr-o debara. Stăteam pe pat, privind țintă debaraua, când deodată mi-am dat seama că era asimetrică. Adică, într-un capăt al ei e mai mult loc decât în celălalt. I-am dat târcoale iar și iar, dar tot nu înțelegeam de ce. Apoi am pipăit-o și am simțit că ușa cedează. Am continuat să-i dau târcoale. Ca s-o deschizi, trebuie să deșurubezi bara pentru umerase și s-o scoți afară. În lăcașul unde se prinde bara există un buton.

— Foarte isteț din partea dumitale, doamnă Venable. N-ai nevoie de o slujbă?

— Am o slujbă. O apăr pe Edith Stoddard.

— Dacă vrei să negociem, atunci stai s-o chem pe Shana. E cazul ei.

— Nu mai negociez, Marty. Merg la tribunal.

— Janie, probabil că ce ai descoperit tu e chiar arma crimei. Nici nu ne trebuie mai mult ca s-o condamnăm pe această doamnă.

— A fost o victimă vreme de aproape zece ani, Martin. Delaney a umilit-o, iar ea a acceptat, ca să-și poată păstra postul. După aceea Delaney s-a descotorosit de ea pentru un top model și i-a distrus viața. Cu toate aceste argumente, am șanse să obțin achitarea.

— Pe ce bază?

— Spune tu. Ce părere ai de amendamentul McNaghten? Și anume că, datorită circumstanțelor, Stoddard n-a mai judecat rațional, ca atare nu și-a dat seama de natura și gravitatea actului pe care l-a comis. Și-apoi, mai avem conceptul impulsului irezistibil: era atât de supărată, încât nu s-a mai putut controla. Sau poate pierderea temporară a rațiunii? A fost înjosită, umilită și apoi aruncată, ca un gunoi.

— Păstrează-ți pledoaria finală pentru juriu, o opri el. Aprinse două țigări și-i întinse una lui Jane. Uiți însă că e vorba de premeditare. Iar Stoddard parcă era decisă să se recunoască vinovată.

— Eu nu am fost niciodată de acord.

— Ea e clienta.

— Iar eu sunt un slujitor al justiției obligat să ofere clientului său cel mai bun sfat și cea mai bună apărare cu putință. Asta am să și fac. Vrei să negociem acuzația de omor involuntar?

Vail râse.

— Nu pot să fac așa ceva, aş fi dat afară din magistratură pentru incompetenţă. Ori nu e vinovată, ori e vinovată de *ceva*.

— Atunci se pare că rămâne între mine şi Parver, spuse Venable. Afară de cazul în care ai de gând să intervii.

— Eu nu intervin în cazurile procurorilor mei, replică Vail. Am să-i trimit pe St. Claire şi pe Parver să cerceteze ascunzătoarea. După aceea, tu şi Parver puteţi sta de vorbă.

— Ce crezi că va face?

— Va sări la jugulară.

— Ai antrenat-o bine, nu?

— Nu a fost nevoie, pentru ea e ceva firesc. Îţi mulţumesc că mi-ai spus.

— Tu nu mi-ai fi spus? .

— Cum să nu! Dar, date fiind opţiunile pe care le aveai, probabil că tot ţi-ai făcut sânge rău.

— Nu existau nici un fel de opţiuni, ştii foarte bine.

— O adevărată pacoste etica asta, nu? râse el.

— Da, nu-i așa? răspunse ea şi după o clipă adăugă: Mereu mă uluieşti, domnule Vail.

Părea vizibil uşurată.

— De ce? Te aşteptai să fac o criză de nervi?

— Cunoscut câţiva bărbaţi care ar fi făcut.

— Uite, Janie, amândoi ne vom face datoria. Ce naiba, într-un fel, eu te-am vârât în asta.

— Într-un *fel*? repetă ea, ridicând din sprâncene.

Amândoi începură să râdă.

St. Claire bătu discret în uşă şi Vail îi făcu semn să intre.

— Tocmai m-am lămurit în ce consta presimţirea de adineauri, zise el. Mi s-a părut ciudată o afirmaţie a ta în legătură cu telefonul lui Vulpes.

— Ce afirmaţie?

— Ziceai că a dat un telefon, dar legătura a fost proastă?

— Aşa mi-a raportat Morris.

— Păi, dacă nu a reuşit să prindă legătura, cum se face că nu a repetat apelul?

Vail îl privi fix din celălalt capăt al camerei, apoi se uită la Venable.

— Are dreptate, întări ea. Nu se poate spune că n-a avut timp să formeze numărul din nou. Dacă eu aş suna undeva şi n-aş obţine legătura...

— Ori ai suna centrala, ori ai încerca încă o dată, adevărat? îi duse St. Claire fraza până la capăt.

Hicks intră primul în elegantul apartament cu două camere al lui Shoat. Aprinse luminile şi străbătu micul hol de la intrare, până în sufragerie. Puse servieta-diplomat pe birou. Shoat cumpăraseră apartamentul după moartea soţiei sale, preferând să plece din vechea casă de lângă Universitatea Loyola, bântuită de amintiri dureroase. Acest apartament cu două camere, situat în apropierea lacului, era convenabil: se găsea într-un cartier civilizat şi era la parter. Exact ce îi trebuia. În spate avea o mică verandă, împrejmuită cu un gard înalt de sequoia. Îi plăcea să stea pe această terasă rustică, citind dosarele unor cazuri şi notându-şi opiniile cu scris de mână. Hicks trase draperiile subţiri de bumbac alb, aprinse lumina şi, deschizând uşa, controlă veranda. Închise uşa la loc şi trase draperiile. Verifică

sufrageria, dormitorul judecătorului și camera de oaspeți, băile, toate dulapurile și cămăruța pe care judecătorul o folosea drept birou.

— Totul e în regulă, se adresează el șefului său.

— Bravo, Hicks! îl laudă judecătorul. Nu știu ce m-aș face fără tine.

— Păi, dacă vrei, aș putea rămâne peste noapte în camera de oaspeți. Cu toată tevatura asta...

— Nu vorbi prostii, îi tăie vorba judecătorul, făcând un semn de lehamite cu mâna. Am să mă bag în pat și am să urmăresc „Tribunal TV” timp de un ceas și ceva. La ora zece am să dorm buștean.

— Bine, domnule. Atunci, mâine dimineață, la șapte?

— Ca de obicei.

Îl conduse pe Hicks până la ușă și, după plecarea acestuia, puse lanțul de siguranță și trase piedica încuietorii. Își pregăti un scotch cu apă, stinse lumina și se duse în dormitor.

Shoat era foarte meticulos cu ritualul dinainte de culcare. Își pregăti hainele pentru a doua zi, își puse paharul cu scotch pe noptieră, se spălă pe dinți și pe față, apoi își îmbracă pijamaua de mătase stacojie. Își împături cu grijă halatul de baie din mătase și-l așează pe un scaun, în imediata apropiere a patului, își potrivi papucii unul lângă altul exact acolo unde presupunea că își va coborî picioarele din pat la sculare, apoi puse una peste alta trei perne din puf de gâscă și le bătu, ca să-i fie cât mai confortabile. În sfârșit, dădu la o parte cuvertura și se vârî în pat pe o parte, ca să nu șifoneze cearșafurile de finet. Se sprijini în perne, își trase plapuma de puf până sub bărbie și deschise televizorul, schimbând canalul cu telecomanda la emisiunea juridică. Lăsat pe spate, își sorbi băutura, urmărind emisiunea cu sonorul dat încet. După câteva minute, abia își mai ținea ochii deschiși. Își termină băutura și stinse televizorul.

Tocmai ațipise când în încăperea năvăli brusc un val de aer rece. Rămase în pat, scrutând buimac întunericul. Se făcuse și mai frig.

Pe urmă avu impresia că aude ceva. Zgomotul părea să vină din sufragerie, deși Shoat era cu mintea încețoșată de somn și pierdut în întuneric.

— Tu ești, Hicks? strigă el, crezând că, poate garda de corp, se întorsese după ceva și acum stătea la ușa din față.

Așteptă, încordându-și auzul.

Din nou zgomotul. Oare cineva vorbea afară, în apropierea casei?

Bâjbâind prin întuneric, căută veioza, nimerind în schimb halatul. Se dădu jos din pat pe întuneric, pipăind pardoseala cu tălpile goale, în căutarea papucilor. Camera era rece, așa că renunță la papuci și porni pe bâjbâite spre sufragerie.

Când ajunse în ușă, îl învăluia un curent de gheață. Privi în celălalt capăt al încăperii. Ușa de la terasă se deschisese de perete. Draperiile albe de bumbac fâlfâiau răsucite de vânt, ca niște arătări în lumina spectrală a lunii.

La dracu'! își zise el. *Hicks a uitat să încuie ușa de la terasă.*

Porni într-acolo. În clipa aceea răsună un glas.

— *Liniște! Liniște în sală!*

Apoi se auzi un ciocănel lovind în masă.

Glasul părea să vină dinspre draperiile fantomatice ce fluturau în bătaia vântului. Mai făcu câțiva pași, mijind ochii printre pleoapele întredeschise, ca să vadă mai bine. Atunci desluși ceva, o siluetă neclară ascunsă între faldurile subțiri. Spaima îl țintui locului. Silueta se materializă încet într-o formă întunecată, părând să se ivească dintre faldurile agitate de vânt. Arătarea se apropie de el. Shoat nu reuși să articuleze nici un sunet. Picioarele refuzau să-l asculte.

— Ci-ci-cine-i acolo? bâigui el.

Silueta, profilată în lumina lunii pe draperiile tremurătoare, ridică brațul. Urmă un declic, apoi același glas, aceeași șoaptă răgușită pe care o auzise o clipă mai devreme, începu să recite:

*Prințul ce are o lume la picioare;
Judecătorul care împarte legi;
Bogați, săraci sau regi, sau hoți —
Moartea e una pentru toți.*

Urmă o mică pauză, apoi:

— Salutări de la Daisyland, domnule judecător.

— Oh, Doamne! urlă judecătorul.

Se întoarse și se repezi la masa de lângă ușă, trase sertarul și vârî mâna înăuntru, simțind oțelul rece al pistolului său calibrul 32. Dar nu apucă să-l scoată din ascunzătoare, deoarece o mână îl înșfăcă de păr, smucindu-i capul pe spate.

Shoat nu simți decât o ușoară arsură în clipa în care cuțitul îi tăie beregata. Când deschise gura ca să țipe, nu auzi decât un șuvoi de aer țâșnind de undeva de sub bărbia lui. După aceea, în gură îi năvăli un gust sărat.

Când îl fulgeră durerea, Shoat deja n-o mai simți.

34

Numărul de telefon era ușor de identificat. Morris cuplase la monitor un dispozitiv de citire a numărului, care înregistrase cifrele în memorie. Stenner nu trebui să dea decât un singur telefon pentru a obține restul informației.

— Spitalul municipal, anunță el. Ultimele trei cifre, 4-7-8, reprezintă interiorul unui birou. Vulpes a chemat registratura.

— De ce dracu' să sune la registratura spitalului municipal? se miră cu voce tare Vail.

— Și de ce nu i s-a făcut legătura? adăugă St. Claire.

Meyer, specialistul în computere, rămăsese într-un colț, ascultând discuția. La un moment dat, se întoarse la computerul său și rulă programul de modem, afișând meniul. Formă numărul de telefon 555-7478 și ascultă apelul telefonic, cu ochii la monitor. O clipă ecranul se stinse, apoi începu să clipească cuvântul CONNECT și în partea de sus a ecranului apăru un alt meniu.

— Iată răspunsul, anunță el. Suna pe o linie modem. Vulpes vorbea cu un computer.

— Cu ce? întrebă Parver.

— Mda. Dar de unde să aibă computer? întrebă St. Claire.

— Nu știu, dar asta a fost, ceea ce explică și bâzâitul de pe linie, răspunse Meyer. Dacă a rămas conectat nouăzeci de secunde și este specialist în computere, atunci știa exact ce face.

— Poate ar trebui să intrăm peste el și să-l întrebăm, sugeră Flaherty.

— Sub ce pretext? interveni Vail. E un om liber. Nimic mai firesc decât să aibă un computer. E treaba lui. Dar dacă îl folosește ca să transmită indicații celui alt asasin, atunci am pus mâna pe el.

Formă numărul lui Morris.

— Da, domnule?

— Aici Martin, Bobby. Ce face Vulpes chiar în clipa asta?

— Se uită la o casetă video. *Sleepless în Seattle*.
— Ești sigur că-i în cameră?
— Îl auzim râzând. Acum câteva minute cânta „As Time Goes By” împreună cu Jimmy Durante.
— Ușa din spate e supravegheată?
— Bineînțeles.
— Nu-l slăbi din ochi nici o secundă, Bobby. Dacă dă vreun telefon sau face ceva ieșit din comun, sună imediat la birou.
— Absolut.
Vail puse receptorul în furcă.
— E în camera lui, se uită la o casetă video. Ai noștri îl aud prin microfoane. Măsură biroul în lung și în lat câteva momente. Bun, iată ce vom face, zise el. Harve și Ben, voi veniți cu mine. Vom verifica biroul de registratură al spitalului. Shana și Dermott, rămâneți aici, în birou, să păziți telefoanele. Sunați-o pe Naomi chiar în clipa asta, să vă asigurați că se află sub pază. Dacă se întâmplă ceva? Dacă sună Morris sau oricine altcineva, chemați-mă pe telefonul portabil. Abel, vreau s-o conduci pe Jane acasă și să stai cu ea, adică să rămâi cu ea în casă până mă întorc eu. Numai în tine am încredere că poți s-o aperi. Și mai vreau ca cel care păzește casa să patruleze prin toată zona. Alte întrebări? Bine. La treabă.

Secția de urgențe a spitalului municipal arăta ca o zonă de luptă. La intrare erau parcate trei ambulanțe, una cu girofarul roșu încă cli-pind. De cum intrară înăuntru, Vail, Meyer și St. Claire se treziră în plină forfotă și hărmălaie. Un infirmier trecu grăbit pe lângă ei, împingând o targă pe care se afla o femeie tânără. Aceasta avea mască de oxigen și perfuzii în ambele brațe. Ținea ochii întredeschiși și capul i se legăna dintr-o parte în alta o dată cu mișcările targii. O însoțea un doctor tânăr, care tocmai striga ceva unei asistente aflată în pragul salonului preoperator.

— Am aici o dublă fractura a gambei, probabil și leziuni la cap. Înainte de operație am nevoie de o tomografie computerizată.

— Suntem pregătiți, îi strigă la rândul ei asistenta.

Un alt medic, cu halatul mânjit de sânge, ieși alergând din sala de triere și pomi pe coridor.

— Iertați-mă, începu Vail, dar medicul îi făcu semn să-l lase în pace.

— Nu acum, zise el și se îndreptă grăbit spre sala de operații.

Vail se uită prin ușa de la Triere și văzu o asistentă care acoperea un trup cu un cearșaf. La nici un metru de ea, o echipă de doctori și asistente lucrau cu febrilitate, pregătind o altă victimă pentru operație. O asistentă ieși în fugă din sală, ținând în mână o planșetă cu clamă.

— Iertați-mă, i se adresă Vail, vrem să vorbim cu garda de noapte.

— Înainte pe coridor, luați liftul până la primul etaj, apoi a treia ușă pe stânga. Doamna Wilonski, răspunse ea, fără să-i privească sau să încetinească pasul.

— Mulțumesc, spuse Vail.

Găsiră cabinetul gărzii de noapte, unde o asistentă o chemă prin pager pe Eve Wilonski, care era de serviciu, apoi plecă, sfătuindu-i să rămână pe loc.

— Altfel, nu are cum să dea de dumneavoastră, le explică ea.

— Oare aici nimeni nu *merge* omenește? se miră Meyer.

Ușa liftului se trase deoparte. O femeie scundă și îndesată,

îmbrăcată în uniformă țeapănă și apretată, veni întins spre ei. Figura ei severă avea expresia feroce a unui bulldog.

— Domnilor, numele meu este Eve Wilonski și fac de gardă în noaptea asta. Regret că nu am mult timp la dispoziție, dar la Urgență sunt multe probleme.

— Pe acolo am și intrat. Eu sunt Martin Vail, procurorul districtual în exercițiu.

— Știu, domnule, v-am recunoscut după fotografiile din ziar.

— Aceștia sunt doi dintre asociații mei, Ben Meyer și Harve St. Claire.

— Domnilor, îi salută ea, înclinînd din cap.

— Ce s-a întâmplat?

— O coliziune de trei automobile pe LaSalle răspunse ea Trei morți și șase răniți la limita supraviețuirii. Alt accident în partea de sud a orașului, o fetiță de trei ani a decedat, iar viața mamei atârna de un fir de păr. Mai avem două infarcturi și, colac peste pupăză, tocmai ne-au adus la psihiatrie pe unul care stătea pe cornișa Teatrului Chicago, urinând peste pietonii de pe trotuar. Asta doar în ultimele patruzeci de minute, și nu-i nici ora unsprezece. E numai începutul.

— Regret că vă deranjăm tocmai când e atâta agitație, spuse Vail.

— Aici e întotdeauna agitație, răspunse ea nepăsătoare. Avem ceva probleme și cu procuratura?

— Nu, noi avem o problemă cu dumneavoastră. Trebuie să cercetez biroul de registratură și să aflu dacă azi după-amiază la ora trei era cineva acolo.

— În week-end, biroul se închide la două și jumătate, preciză ea.

— Știu. Dar avem motive să credem că cineva se afla acolo la ora trei. E absolut necesar să cunoaștem cine a fost această persoană.

— Poate cineva din personalul de serviciu sau ceva asemănător? sugeră St. Claire.

— Foarte posibil, încuviință ea. Dacă e o urgență, pot să-l sun acasă pe domnul Laverne. El este șeful biroului registratură. Poate că cineva a rămas peste program.

— Ne-ar fi de mare folos, spuse Vail.

— Pot să vă întreb despre ce e vorba?

— Un spărgător de programe, răspunse dezinvolt Meyer. Avem motive să credem că cineva a pătruns în programele biroului dumneavoastră de registratură. Urmările ar putea fi destul de serioase.

— Oh, Doamne! exclamă ea.

Frunzări registrul cu numerele de telefon ale angajaților spitalului și urmări cu degetul lista de nume, oprindu-se în dreptul lui Laverne. Formă numărul și așteaptă un timp care le păru o eternitate.

— Nu e acasă, gemu St. Claire.

— Domnul Laverne? întrebă ea deodată. Iertați-mă că vă deranjez acasă. Eve Wilonski la telefon. Aici, lângă mine, e procurorul districtual. Ar dori să vă vorbească.

Îi întinse receptorul lui Vail.

— Domnul Laverne? Numele meu e Martin Vail.

— Vă ascult, domnule Vail.

— Domnule Laverne, verificăm o problemă legată de computere și am dori să știm dacă cineva din subordinea dumneavoastră a rămas azi după program.

— Eu am rămas.

— Dumneavoastră? Erați în birou la ora trei?

— Da, domnule, vorbeam la telefon cu Compania Farmaceutică de pe Coasta de Vest.

— Mai era și altcineva în birou?

— Păi, da. Hines, cred că așa se numește. Face curățenie. În legătură cu spărgătorul de programe?

Întrebarea îl surprinse pe Vail.

— Cunoașteți problema?

— Eram acolo când a sosit mesajul pe modem.

— Ce mesaj?

— Păi, ceva trăsnet. Ceva despre o vulpe și o altă persoană numită Hydra.

— Hydra? Vă amintiți exact cum suna mesajul?

— Stați puțin. Întâi, a spus: „Hydra, Vulpea este liberă.” Pe urmă a repetat numele Hydra de mai multe ori. Apoi am intervenit eu și am întrebat cine e Hydra și cine trimitea mesajul. Atunci legătura s-a întrerupt.

— Și spuneți că Hines era de față în acel moment?

— Da. A intrat în timp ce eu vorbeam la telefon.

— Vă mulțumesc, domnule Laverne. Ne-ați fost de mare ajutor.

— Era un spărgător de programe, nu-i așa?

— Da. Tocmai cercetăm cazul.

— Bănuiam eu. Prea trăsnet ca să fi fost altceva. Întotdeauna lucrați până noaptea târziu?

— Când avem probleme importante ca aceasta. Mulțumesc, domnule Laverne. La revedere. Acoperi receptorul cu palma. Cunoașteți pe cineva cu numele de Hines din cadrul personalului de serviciu?

— Da, Rudi Hines.

— Arată-i doamnei Wilonski fotografia lui Tribble, i se adresează Vail lui St. Claire.

Harvey scoase din buzunar un portvizit și luă dinăuntru fotografia lui Tribble, pusă la dispoziție de clinica Justine.

— Acesta este Rudi Hines? Întrebă Vail.

Ea se uită la fotografie și clătină din cap.

— Nu, aici văd un bărbat. Rudi Hines e femeie.

Răspunsul ei îi lăasă o clipă fără replică. Vail se uită la St. Claire.

— Arată-i cealaltă fotografie, zise el.

St. Claire îi arată fotografia lui Rene Hutchinson. Ea o studie câteva clipe, apoi încuviință încet din cap.

— Da, are părul mai închis la culoare și mult mai scurt, dar e Rudi.

— Putem arunca o privire în biroul de registratură?

— Sigur că da.

Luă dintr-un sertar un mănunchi de chei și-i conduse pe un labirint de coridoare până într-o încăpere destul de spațioasă, cu mai multe mese de scris și o serie de computere în capătul cel mai îndepărtat. Monitoarele erau așezate cu spatele spre ușă. Meyer se duse direct la apărate și ramase încremenit.

— Iisuse, ia uitați-vă la asta! exclamă el.

Toți se adunară în jurul monitorului și citiră mesajul:

Foarte Isteț...

*Prințul ce are o lume la picioare,
Judecătorul care-mparte legi,
Bogați, săraci sau regi, sau hoți,
Moartea e una pentru toți. Hydra.*

— Nu știu ce naiba înseamnă asta, dar sigur se află într-una din

cărțile lui Rushman, spuse St. Claire.

— Ce semnificație are? Întrebă Eve Wilonski. Și cine e Hidra?

— Mitologie greacă, doamnă, răspunse St. Claire. Hidra era un demon cu două capete. De fiecare dată când Ulise îi tăia unul din ele, îi creșteau alte două în loc.

— Sau poate își lua un alt nume de fiecare dată când ajungea într-o situație limită? sugeră Vail.

— Poate, îl aprobă St. Claire.

— Ne spune ceva, Harve. Tot ce face reprezintă un mesaj: numele, citatele, tot Vail citi încă o dată și un fior îi străbătu șira spinării. Repetă cu voce tare al doilea vers: *Judecătorul care-mparte legi.*

— Shoat?

— Despre care alt judecător ar putea fi vorba? Îl sun imediat pe Shock Johnson pe telefonul portabil.

St. Claire se întoarse spre Eve Wilonski.

— Să vă spun ce semnificație are în realitate mesajul, doamnă. Înseamnă că avem nevoie de o adresă a acestei Rudi Hines. În cel mai scurt timp posibil, zise el.

Stenner parcă mașina în fața casei lui Venable și-i deschise portiera. În timp ce se îndreptau spre ușa de la intrare, își scoase arma din toc. Venable rămase surprinsă. Stenner părea întotdeauna atât de stăpânit, că nu și-l putuse închipui înarmat. El o prinse cu blândețe de braț, i-o luă înainte la ușă și întinse mâna după cheie. Ea i-o dădu și el deschise ușa, apoi o împinse de perete cu piciorul. Pășii circumspect în holul de la intrare, după care parcurse rapid și profesionist etajul întâi, verificând sufrageria, bucătăria, camera de oaspeți și toate debaralele.

— Aici nu e nimeni, anunță el.

Paznicul de afară ședea pe terasă cu spatele la ușă. Avea căști la urechi și asculta la un Walkman.

— Puteam să mă duc și să-i trag scaunul de sub el, că tot nu și-ar fi dat seama, bombăni Stenner, îndreptându-se spre ușa terasei. Vreau să rămână aici, cu dumneata, în timp ce eu verific etajul al doilea.

Deschise ușa și-l bătu pe paznic încet pe umăr. Acesta își smulse căștile.

Se ridică în picioare și se răsuci spre el.

Pe chip i se întipărise un rânjel hidos.

Șocat, lui Stenner îi trebui câteva secunde până să-și dea seama că omul care rânjea era Aaron Stampler.

Prea târziu.

— Bun venit acasă, șuieră Stampler.

Cuțitul mânuit de jos în sus sfichiui aerul, străpungându-l pe Stenner imediat sub curea, cu vârful ucigaș îndreptat spre inimă. Amândoi se rostogoliră înapoi în sufragerie, izbindu-se de perete.

Gâfâind, Stenner își încleștă degetele pe încheietura lui, ca să-l împiedice să-și recupereze cuțitul. Cu obrazul la câțiva centimetri de cel al lui Stenner, Stampler își arcui buzele într-un rânjel răutăcios. Vârî cealaltă mână în buzunarul hainei lui Stenner, căută cheile mașinii și le strânse în pumn.

Când cei doi bărbați se prăbușiră în cameră, Venable se rezemă de perete. Cu gura căscată de oroare, văzu cuțitul înfipt în coasta lui Stenner. Nu-și mai putu stăpâni furia. Apucă lampa grea de alamă de pe masa de la perete și-l atacă pe Stampler, folosindu-se de ea ca de

o bătă. Lampa îl lovi exact pe creasta maxilarului, sfărâmându-i-l. Stenner se eliberă din strânsoare și se prăvăli la picioarele celor doi, cu cuțitul încă înfipt în coastă.

Stampler începu să urle de durere. Înșfăcă lampa și cu cealaltă mână o izbi pe Venable peste obraz. Lovitura o proiectă cu spatele în peretele opus. Stampler apucă lampa cu amândouă mâinile și o repezi de sus în jos.

Ea simți metalul tare izbind-o în obraz, apoi oasele zdrobindu-se și o durere ascuțită în ochi. Gura i se umplu de sânge. Picioarele n-o mai ținură și căzu la podea, privind în sus cu un singur ochi spre ucigașul turbat de furie.

Stampler se întoarse să-și ia cuțitul, dar Stenner se rostogoli într-o parte. Cuțitul era acum sub el. Psihopatul dădu în fugă colțul spre bucătărie și înșfăcă un prosop, pe care și-l apăsă pe rana de la maxilar. Trase un sertar și-i goli conținutul pe podea. Deschise un altul, apoi altul, până când, în sfârșit, îl găsi pe cel de cuțite. Apucă un cuțit înfricoșător, de tăiat oase, și se repezi înapoi în sufragerie. Între timp, Stenner se rostogoli din nou pe o parte și, cu mare greutate, împinse pistolul său calibrul 9 pe podea, către Venable. Ea îl prinse tocmai când Stampler năvăli în încăpere, din bucătărie. Gata să-și piardă cunoștința și, răvășită de durere, ridică arma și trase. Glonțul smulse un colț al dulapului de bucătărie. Stampler se repezi în sufragerie, căutând să se adăpostească. Ea trase încă o dată și încă o dată. Stampler se târî în spatele unei canapele. Un glonț trecu prin sofa, ieșind prin partea cea-laltă, într-un nor de bumbac și buret. Stampler apucă un scaun. Cu capul aplecat, alergă la una din ferestre, sparse geamul cu scaunul, se aruncă afară prin ploaia de cioburi și alergă spre mașina lui Stenner.

Înăuntru, Venable se rostogoli pe burtă. Se uită cu ochiul teafăr la Stenner, care ținea cuțitul în mână. În clipa următoare el leșină și scăpă cuțitul, căzând cu fața în jos.

Afară, Venable auzi mașina lui Stenner demarând în trombă.

— Abel... gemu Venable și-și pierdu și ea cunoștința.

35

Când Shock Johnson ajunse la locuința judecătorului Shoat, acolo se găseau deja trei mașini de poliție. Cei șase polițiști cercetaseră împrejurimile casei cu două etaje, dar, la indicațiile lui Johnson, nu încercaseră să pătrundă înăuntru.

— Am bătut la ușă și am sunat la telefon, zise sergentul care preluase comanda micului grup. Nimeni nu a răspuns la ușă și nici la apelul telefonic.

— La naiba, bombăni Johnson.

Își vârî palmele în buzunarele din spate ale pantalonilor, cu privirea pironită asupra casei.

— Care-i apartamentul cu pricina, domnule sergent? întrebă el, fără să-și ia ochii de la casă.

— Cel de la parter. Locatarii de sus își petrec iarna în Georgia, așa că în momentul de față judecătorul se află singur în toată casa. Lateral, există o terasă împrejmuită cu grilaj de un metru optzeci, iar ferestrele sunt în spate și pe partea terasei. Casa e cufundată în întuneric și mașina se găsește în garaj.

— Unde dracu' e afurisita de gardă de corp? Cum îl cheamă?

— Hicks, domnule. L-am sunat la telefon. Judecătorul i-a dat liber

și i-a spus să se ducă acasă. Hicks vine cu mașina lui până aici în fiecare dimineață, apoi merg amândoi în Mercedesul judecătorului. De asta e în garaj.

— Shoat nu a fost avertizat?

— Hicks zice că judecătorul râdea de Vail.

— Iisuse! Eckling o să mă mănânce cu fulgi cu tot când se va întoarce de la Atlanta.

— Șeful e la Atlanta?

— Da, la o convenție a juriștilor. Băutură și mâncare gratis, atât și nimic mai mult. Se uită în jur și făcu semn unui polițist tânăr și vânos. Cum te cheamă, băiete? întrebă el.

— Jackowitz, domnule.

— Sari gardul de colo și vezi dacă vezi ceva prin ușa de la terasă. Nu vreau s-o sparg decât dacă sunt sigur că judecătorul e înăuntru.

— Am înțeles, domnule.

— Ia-ți un emițător și fii prudent.

Jackowitz sări gardul ca un profesionist, făcând un salt și prinzându-se de muchia de sus a gardului, pe urmă se ridică în mâini și-și trecu pe deasupra un picior, apoi pe celălalt. O clipă mai târziu, ateriză pe terasă.

Johnson așteaptă.

Emițătorul începu să bâzâie.

— Ușa de la terasă e descuiată, domnule, raportă Jackowitz.

— Oh, la naiba, gemu Johnson. Ai o lanternă?

— Da, domnule.

— Aruncă o privire înăuntru, dar fii cu băgare de seamă.

— Am intrat. Urmară câteva minute de tăcere, apoi: Oh,

Dumnezeule mare! Domnule locotenent, nu pot să-mi cred ochilor. Vin să deschid ușa din față. Johnson se duse la intrare și, în clipa următoare, luminile de la intrare se aprinseră, ușa se deschise și Jackowitz îi întâmpină cu o privire răătăcită. Deși lumina era slabă, se vedea bine că era alb la față și înghițea cu noduri. Sunt în poliție de doisprezece ani, domnule, dar niciodată n-am văzut așa ceva.

Johnson intră în hol și se duse în sufragerie. Shoat zăcea în mijlocul încăperii, gol, cu brațele încrucișate pe piept, parcă așezat de un antreprenor de pompe funebre. Corpul era groaznic mutilat: avea răni pe piept, brațe și picioare, iar organele genitale îi fuseseră retezate. Peste tot era numai sânge. Johnson se holbă la scenă timp de două minute bune, strângând din maxilare.

— Unde naiba îi este capul? întrebă el într-un târziu, fără a se adresa cuiva anume.

— Bună întrebare, răspunse Jackowitz într-o șoaptă răgușită.

Vulpes își apăsă cu putere prosopul pe rană, ca să oprească sângerea. Falca începuse deja să se umfle și tot obrazul îi era schimonosit de durere. Ținea în poală harta orașului, pe care era marcat traseul de la pensiune la casa lui Venable și apoi la apartamentul Hidrei. Se uită la vitezometru. Trebuia să scape repede de mașina lui Stenner, fiindcă presupunea că Venable anunțase poliția și dintr-o dată situația lui devenise disperată.

Ce noroc porcesc! își zise el. Mai întâi, cel care o condusesese acasă pe Venable fusese Stenner, nu Vail. Pe urmă, cățeaua îi stricase toate socotelile. Era a doua oară când încerca să-l omoare. Întâi, la tribunal, unde luptase să-l trimită pe scaunul electric, apoi, în această seară. Okay, va să zică îl doborâse pe Stenner în locul lui Vail. Iar pe cățea o pocnise zdravăn, poate că-i zburase creierii. Justiție poetică.

Gândurile începură s-o ia razna, făcându-l să-și uite pe moment durerea din falcă.

Când ajunse la apartamentul Hidrei, procedă cu prudență. Mai întâi, trecu cu mașina prin fața lui. Strada părea sigură. Opri tocmai în celălalt capăt al străzii. Păcat că Hidra nu avea telefon: ar fi putut s-o sune, să-i spună să plece de acasă și să-l urmeze până când găsea un loc bun unde să abandoneze mașina. Acum trebuia să-și asume riscul, să meargă până la ea acasă și s-o ia de acolo.

Când coborî din mașină, văzu mașina poliției. La distanță de un cvartal, mașina se apropie încet, apoi parcă perpendicular pe strada unde se afla el. Doi polițiști coborâră, veniră până în colț și traversară în direcția casei unde locuia Hidra. Se uitară în jur, apoi se duseră la ușa din față.

Au depistat-o, gândi el. Cum naiba dăduseră de ea? Hotărî că trebuia s-o abandoneze. Dar ea cunoștea planul. Nu credea că Hidra va vorbi, deși în prezent mintea ei o luase razna atât de mult, încât nu putea ști cu certitudine. Urcă din nou în mașină, trânti portiera și demară. Chiar atunci îi văzu pe cei doi polițiști ivindu-se de după colțul casei și înapoindu-se la mașina lor.

Rămase la adăpostul întunericului din limuzina lui Stenner. Poate că poliția nu făcea decât să răspundă la o sesizare. Poate era o simplă coincidență și cei doi aveau să plece. Decise să le mai acorde câteva minute.

Meyer conduse mașina la blocurile situate la sud de Garfield Park. Vail ședea pe bancheta din spate, răsucind o țigară neaprsă între degete. St. Claire, în dreapta lui Meyer, întoarse capul spre șeful lui.

— Cum rămâne cu Vulpes? întrebă el. Avem destule motive să-l arestăm?

— Pentru că a conversat pe un computer? întâi, ne trebuie femeia și abia pe urmă vom lua o hotărîre. Încă nu știm cu certitudine dacă ea e cel de al doilea ucigaș.

— Stampler nu pleacă nicăieri, zise Meyer. E acasă, cântând în duet cu Jimmy Durante.

— Okay, răspunse St. Claire.

— Nu ești de acord? întrebă Vail.

— Ba da, nu făceam decât să gândesc cu voce tare.

— Iar ai o presimțire? îl întrebă Meyer.

— Oarecum.

— Ce înseamnă „oarecum”? insistă Meyer.

— Înseamnă „oarecum”. Adică, nu e o presimțire propriu-zisă.

— Presimțirile tale mă scot din sărite, Harve, spuse Vail.

— De ce?

— Pentru că, de cele mai multe ori, se dovedesc a fi mesageri ai răului.

— N-am ce face, pur și simplu, așa se întâmplă.

— Nu ți-am făcut reproșuri, n-am spus decât că mă scot din sărite.

Mașina de poliție era parcată la un cvartal distanță de apartamentul lui Rudi Hines. La volan se afla un polițist mai vârstnic, pe nume John Bohane. Colegul său, Richard Luscati, era un novice intrat în pâine abia de două luni.

— Locotenentul Johnson a spus să vă așteptăm aici, domnule Vail, ca să nu supăram pe nimeni. Am venit pe jos și am aruncat o privire de jur-împrejur.

— Și...?
— Mașina ei e parcată pe o alee în spate. Capota e caldă încă. Iar scaunul din față e plin de sânge.
— Aha, mormăi St. Claire.
— Deci crezi că e înăuntru? Întrebă Vail.
— Da, domnule.
— Okay, atunci să procedăm cu mare atenție. Nu pierdeți din vedere că femeia este înarmată și periculoasă.
— Am înțeles.
Meyer trase mașina în fața celei de poliție și parcă acolo. Cei cinci bărbați porniră pe strada tăcută și pustie în direcția blocului.

— Acela este apartamentul ei, spuse Bohane, arătând către etajul al doilea, pe colț.
— Există vreo ieșire de serviciu? Întrebă St. Claire.
— A-ha.
— Ce-ar fi să mergeți voi prin spate, iar noi să supraveghem intrarea, în caz că-i vine ideea să facă o plimbare cu mașina.
— E-n regulă.
Amândoi polițiștii dispărură în tăcere pe aleea pietruită dintre cele două case. Vail, St. Claire și Meyer se apropiară, fără zgomot, de ușa din față.

Vulpes urmări cum a doua mașină opri lângă cea de poliție. Nu avea cum să vadă ce se întâmplă. Apoi cea de a doua mașină parcă la bordură, în fața mașinii de poliție, și din ea coborâră trei bărbați. Polițiștii le ieșiră în întâmpinare. Cu toții traversară strada în direcția blocului. Când trecură pe sub stâlpul de iluminat, Vulpes îl recunoscă pe Vail. Simți cum îi zvâcnește falca, durerea îl fulgeră și mai puternic, dar nu o luă în seamă. Era copleșit de ură. Vail era acolo, la numai un bloc distanță, și el nu putea face nimic.

Blestemat să fii, blestemat să fii, Vail! Ai ghicit mai repede decât mi-am închipuit.

Ei bine, poate că poliția nu aflate încă de atacul împotriva lui Stenner și a lui Venable. Fără îndoială că Stenner era mort, iar Venable leșinase, așa că, probabil, mașina lui Stenner nu fusese încă dată în urmărire.

Poate că am lovit-o pe cățeaua aia mai zdravăn decât am crezut. Râse, încântat de idee. Cu toate acestea, trebuia să se descotorosească grabnic de mașină.

Era prea târziu s-o mai ajute pe Hidra. Din fericire, era atât de mult implicată, încât n-ar fi trădat restul planului. *Păcat*, reflectă el. Era un plan perfect și, până în prezent, ea îl îndeplinise fără cusur. Dar Venable îi încurcase socotelile, iar acum Vail i-o luase înaintea, ajungând primul la casa Hidrei.

Trebuia să plece imediat de acolo, să fure o altă mașină și s-o abandoneze pe a lui Stenner. Se uită pe hartă și descoperi un grup de apartamente de lux. *Perfect*, își spuse el. Trebuia doar să găsească o parcare și să fure altă mașină.

Adio, Hidra. Îmi pare rău că am dat greș.

Întoarse mașina și porni către North River.

— Dați-mi voie să intru primul, zise St. Claire, scuipând în iarbă un cocoloș de tutun.

— De ce să intri tu primul? întrebă Meyer.

— Pentru că am armă, răspunse St. Claire.

Scoase de sub haină un Magnum 357 și păși primul înăuntru. În afară de holul slab luminat, totul era înghițit de o mare de întuneric, iar undeva, într-o parte, un rând de scări ducea la etajul al doilea. O clipă mai târziu, din celălalt capăt al holului își făcură apariția cei doi polițiști.

— Totul e în regulă, anunță Bohane. Mașina ei e tot în spate. Polițiștii porniră înainte, urmați de St. Claire, Meyer și Vail. Bohane ciocăni la ușă. Doamna Hines? strigă el.

În interiorul apartamentului, Rudi Hines se afla în baie. Stătea goală în fața chiuvetei, spălându-și mâinile, de pe care se prelingea apă înroșită. Când auzi bătaia în ușă, se înfășură în grabă într-un halat de bumbac și trecu din baie în sufragerie.

Aceasta era mobilată sumar. O canapea cu arcurile lăsate la podea, o masă rotundă de bucătărie cu două scaune, două fotolii la fel de deteriorate ca și canapeaua. Singura lumină venea de la becul de șaizeci de wați al lampadarului de lângă ușă.

— Tu ești? întrebă ea emoționată.

Un glas înăbușit îi răspunse:

— Poliția, doamnă Hines. Trebuie să stăm de vorbă. În legătură cu mașina dumneavoastră. Hines se întoarse în baie, de unde reveni în cli-pa următoare, ținând în mână un cuțit mare de bucătărie. Se ascunse într-un colț întunecat al încăperii. Ascultați, doamnă, vorbi St. Claire, stând chiar lângă ușă. Nu vrem să spargem ușa. Deschideți și stați de vorbă cu noi câteva minute.

— Plecați de aici.

Pe coridor, St. Claire se uită la Vail și ridică din umeri. Apoi se ră-suci spre Bohane.

— Forțați ușa! ordonă el.

Cei doi polițiști își scoaseră pistoalele. Bohane făcu un pas înapoi și izbi cu piciorul în ușă la vreo câțiva centimetri mai jos de clanță. Ușa se dădu de perete. Undeva, pe coridor, o altă ușă se întredeschise și un chip nedeslușit aruncă o privire afară.

— Intrați în casă, zise Vail. Și rămâneți acolo.

Chipul dispăru și ușa se închise la loc.

Cei doi polițiști năvăliră în mijlocul încăperii, mai întâi Bohane, a-coperit de Luscati, iar în spatele lor St. Claire. St. Claire o văzu primul, stând ascunsă în umbră.

— Lăsați-mă pe mine să-i vorbesc, spuse el, apoi i se adresă femeii cu blândețe: De ce ne-ați obligat să facem asta?

— Ce vreți? întrebă ea. În aceeași clipă, îl văzu intrând pe Vail și ochii îi sclipiră în lumina difuză. Știu cine ești, șuieră ea.

— Doamnă Hines, sunt Martin Vail, procurorul districtual în exer...

— Știu cine ești. De ce nu ești acolo?

— Unde acolo?

— Ce *vreți* de la mine?

— Doamnă, e adevărat că vă folosiți și de numele Hutchinson? întrebă St. Claire.

Ea se trase și mai adânc în colț, sfredelindu-i cu privirea de la adăpostul întunericului. Pândeă din umbră, dar la lumina lampadarului Vail îi vedea una din mâini. Era încă mânjită de sânge închegat.

— „Răzbunarea cu lumina sfântă strălucește peste tine", Sofocle, șopti ea.

— Doamnă Hines, vă folosiți și de numele...

— Eu sunt Hidra, declară ea.

Ținea cuțitul lipit de trup, ascuns între faldurile halatului.

- Îl cunoașteți pe Aaron Stampler?
- Nu există nici o persoană cu acest nume.
- Îl cunoașteți pe Raymond Vulpes?
- „Răzbunarea e mai dulce decât mierea”, Homer.
- Cunoașteți Vulpea? Întrebă St. Claire, tăindu-i vorba.
- „Pedeapsa e dreptate pentru cei nedrepți.”
- Ascultați, doamnă...

Din întuneric ea îl fulgeră cu privirea pe Vail.

- Ce *cauți* aici? îl întrebă.
- Și unde ar trebui să fiu?
- Împreună cu ea.
- Împreună cu cine?

— „Moartea-i o datorie pe care trebuie să o plătim cu toții.”

Cei doi polițiști se uitară unul la celălalt nedumeriți. Meyer își roti privirea prin încăpere. Pe masa de lângă ușă văzu un mic casetofon. Era năclăit de sânge.

— Ascultați aici, doamnă. Știm că sunteți Rene Hutchinson. Ce-ar fi să ne spuneți unde este Vulpea? Făcu un pas înainte, în direcția ei. Trebuie să stăm de vorbă cu dumneavoastră și cu Vulpea.

- Eu l-am învățat tot ce știe, șopti ea deodată, plină de mândrie.
- Ce ați spus? întrebă St. Claire.
- Eu l-am învățat tot ce știe.

Meyer se mișcă lateral către masă. Scoase un creion și apăsă cu el pe butonul de pornire al casetofonului.

- Oprește-l! țipă ea.
- *Liniște! Liniște în sală!*

Sunetul sec al ciocănelului. Apoi:

*Prințul ce are o lume la picioare,
Judecătorul care-mparte legi,
Bogați, săraci sau regi, sau hoți
Moartea e una pentru toți.
Salutări din Daisyland, domnule judecător.*

Vail recunoscuse imediat vocea de pe bandă. Era a lui Vulpes.

— Domnișoară Hutchinson... Începu St. Claire, dar femeia țâșni brusc din întuneric, năpustindu-se asupra lui Vail. În mâna ei sclipea cuțitul.

St. Claire se repezi în fața lui Martin, cu arma îndreptată către Hidra, care sărise la atac.

— Stai! ordonă el, dar ea nu se opri.

Polițistul cel tânăr se pierdu cu firea și o împușcă în piept.

Ea scoase un țipăt. Cuțitul îi scăpă din mână, iar ea fu proiectată pe spate, prăbușindu-se pe podea cu fața în sus. Rămase acolo, respirând greu, cu ochii ațintiți în tavan.

— Mulțumesc, șopti ea. Mulțumesc...

Tânărul polițist nu reușea să-și revină. Continua s-o fixeze cu o privire îngrozită.

— Oh, Doamne! Dumnezeuule, de ce nu te-ai oprit când ți-am spus? îi strigă el.

— Taci, Ritch. Cheamă ambulanța.

— Ea ne-a atacat cu cuțitul, bolborosi tânărul. Eu n-am... n-am...

Brusc, își umflă obrazii. Își acoperi repede gura și nasul cu palma și se repezi la baie.

— Am optsprezece ani de serviciu și niciodată nu am tras cu arma decât la poligon, zise scârbit Bohane. El e pe stradă abia de două luni și împușcă o femeie. Clătină din cap. Mă duc să chem o

ambulanță.

— Vorbește de aici, îl îndemnă Vail, întinzându-i telefonul portabil.

Polițistul formă 911.

St. Claire îngenunche lângă Hidra.

— Rene Hutchinson? Întrebă el.

— Sunt Hidra, articula ea abia auzit.

— Cine ți-a dat numele acesta?

— Vulpea. Vulpea știe tot. Dar tot ce știe l-am învățat eu.

Brusc, acea presimțire „oarecare” a lui St. Claire deveni realitate.

Își amintea niște însemnări citite în dosarele procesului Stampler, însemnări făcute de Tommy Goodman cu zece ani în urmă, la înapoierea dintr-o călătorie în Kentucky, unde încercase să se documenteze asupra lui Stampler.

— Cum l-ai cunoscut? o întrebă St. Claire.

— Îl știu de o viață.

— Ești Rebecca, nu-i așa?

— Sunt... Hidra.

— Dar înainte de asta ai fost Rebecca?

Glasul ei se topi într-o șoaptă.

— Eu l-am învățat... tot ce știe, rosti ea cu greu.

— Iisuse, ești profesoara lui, adevărat? Ea nu răspunse. Când l-ai contactat pentru prima oară, Rebecca?

Preț de o fracțiune de secundă, își aminti de băiețandru cu urme adânci de curea pe fese, care ședea într-un colț al sufrageriei citind cu nesaț cărțile și pasajele însemnate de ea pentru el. Până când ajunseseră să fie doar ei doi, singuri în sanctuarul casei ei, feriți de lumea brutală din jur și făcând dragoste în fața focului. Apoi, brusc, momentul se topi într-o lumină albă, pură și fierbinte.

În timp ce St. Claire o privea stăruitor, ochii ei căpătară o ușoară căutătură piezișă. Viața se scurse din ei și rămaseră împietriți. St. Claire își apăsă degetele pe gâtul ei, deși știa că nu va mai simți nici o pulsație.

— A fost profesoara lui Stampler, Marty, zise el. Îmi amintesc că am citit însemnările lui Goodman la întoarcerea din Kentucky. E ultimul capitol din raport. Ea i-a spus: „Eu l-am învățat pe Aaron tot ce știe.” Era la fel de ținută ca și el.

— El nu-i ținut, Harve. E un ucigaș cu sânge rece, asta a fost întotdeauna. Sună-l pe Morris. Spune-i să meargă vizavi și să-l prindă pe nemernic.

— Cu plăcere.

Polițistul cel tânăr apărură în pragul băii, clătinându-se pe picioare și ștergându-și buzele cu un șervet.

— Domnule Vail, aici este ceva pentru maiorul Stenner.

Vail se duse în baie. În cadă se găsea o cutie adresată lui Stenner. Dedesubtul numelui era scris la repezeală:

*Teama nu-i decât o șoaptă
Despre un rău închipuit,
Care-adoarme bănuiala
Pân' ce răul a lovit.*

Vail deschise cutia și dădu cu ochii de capul lui Harry Shoat.

Morris și Solomon bătură tare cu pumnul în ușa pensiunii, până când un tânăr cu părul prins la spate în coadă de cal veni bâjbâind pe scări și întredeschise ușa.

— Da? mormăi el.

Morris îi prezentă legitimația.

— Poliția, deschide, zise el.

— Poliția! exclamă speriat tânărul.

— Nu vrem decât să-l verificăm pe noul locatar, îl liniști Morris, trecând pe lângă el împreună cu Solomon și pornind în sus pe scări.

Prin ușă auzeau vocea răgușită a lui Vulpes cântând împreună cu Durante.

— „Să faci pe cineva fericit...”

— Poliția, deschide! ceru Morris.

Încercă ușa. Era descuiată. Năvăliră în cameră chiar când pe ecran rula genericul. Dând cu ochii de casetofon, Morris îngheță.

— „Să faci pe cineva fericit...”

Solomon se holbă năucit la camera goală.

— Drace! Ne-a dus cu preșul, Bobby, gemu el.

Vail tocmai ieșea din apartamentul în care locuise Rebecca Hutchinson, când sună telefonul. Ascultă la celălalt capăt glasul întretăiat al lui Morris. Nu așteptă sfârșitul conversației.

— Chemați imediat acolo poliția orașului și dați-le toate amănuntele, ordonă el. Eu mă întorc la birou.

Întrebarea care se punea acum era unde se găsea Vulpes.

Răspunsul lui Shock Johnson aducea alte vești proaste.

— Unde ești? întrebă locotenentul de poliție.

— În mașină, în drum spre birou, îl informă Vail.

— Du-te imediat la spital, Marty. Stampler i-a atacat pe Jane Venable și pe Abel. Amândoi sunt în viață, dar în stare foarte gravă. Cred că de abia au ajuns la Urgență. Stampler l-a omorât pe omul nostru de pază.

— Blestematul! *Blestematul!*, strigă Vail. Ce s-a întâmplat? îl întrebă el pe Johnson.

— L-a lichidat pe omul nostru și i-a atacat pe Abel și pe Jane când au intrat în locuința ei. Ea a tras câteva focuri de pistol, care l-au pus pe fugă, cu mașina lui Stenner. Asta e tot ce ne-a relatat Jane înainte să-și piardă cunoștința. Câțiva vecini au auzit împușcăturile și au alertat poliția. L-am dat în urmărire, dar toate fotografiile de care dispunem sunt vechi de zece ani.

— Pune-ți artistul să-i mai adauge vreo zece kilograme și încă zece ani și dă fotografia presei. În plus, propun să instituim starea de alertă în încă cinci state. Dacă reușește să fugă din Chicago, Dumnezeu știe cât va dura până să-i dăm de urmă.

— S-a făcut. Am auzit ce s-a întâmplat cu femeia. Am găsit cadavrul decapitat al lui Shoat în apartamentul unde locuia. Probabil că ea s-a ocupat de judecător, în timp ce Stampler își făcea treaba murdară la locuința lui Jane Venable.

— Stampler i-a tras pe sfoară pe oamenii mei, spuse Vail. A plecat pe furiș din pensiune.

— Iisuse, ce *naiba* se întâmplă, Marty?

— Stampler, asta se întâmplă. E în libertate și cine știe ce e în mintea lui.

— Ce să comunicăm presei?

— Adevărul, Shock. Ce reacție a avut Eckling la toate acestea?

— E la o convenție, la Atlanta. Încă n-am discutat cu el.

— Păi, avem trei morți, printre care un polițist și un judecător, doi răniți la spital și un ucigaș în serie care umblă în libertate. Ar fi bine

să-i dai de știre înainte să afle de la televizor.

— Ne întâlnim la spital.

— Bine, rosti Vail și închise telefonul.

Meyer, care nu era un ageamiu la volan, demară ca un adolescent ținut, strecurându-se printre celelalte vehicule cu mâna pe claxon.

— Mașina asta nu are sirenă? întrebă Vail.

— Nu, domnule.

— Harvey, pune mâine o afurisită de sirenă la mașina asta!

— Bine, șefule. Ce a spus despre Abel?

— Amândoi sunt în stare gravă, naiba știe ce înseamnă și asta.

Zece minute mai târziu, Meyer intră, scrâșnind din cauciucuri, în parcare de la Urgență și opri lângă zidul de cărămidă de la intrare. Nici nu apucă să frâneze bine, că Vail și sărise din mașină. Urcă câte două treptele de la intrare și împinse ușile batante, speriiind-o pe asistenta scundă și durdulie, cu ochi rotunzi și gură în formă de inimioară, de serviciu la Internări.

— Sunt Martin Vail. Aveți vreo noutate despre Jane Venable sau despre Abel Stenner?

— Amândoi sunt în sala de operații, răspunse asistenta.

Deocamdată nu vă pot spune mai mult.

— Sunt procurorul districtual. Amândoi fac parte din echipa mea. Nu-mi puteți da și alte amănunte? Cât de gravă este starea lor?

— Va trebui să așteptați până ies doctorii, răspunse ea cu aerul că-și cerea scuze. Eu chiar că nu știu nimic. Îmi pare rău.

În clipa următoare Meyer și St. Claire îl ajunseră din urmă. Vail începu să se plimbe pe coridor, cu ochii ținți la sala de operații. Asistenta, desigur obișnuită cu rudele și prietenii pacienților de la Urgență care așteptau pe coridoare, se aplecă peste pupitru și-i spuse aproape în șoaptă lui St. Claire:

— Mai încolo, pe coridor, e o sală de așteptare. Automat de cafea, fotolii confortabile, televizor. Vă chem de îndată ce...

— Mulțumim, doamnă. Nu cred că va pleca de aici până nu află ceva.

— Ar putea dura câtva timp.

— Îl cunosc bine pe omul acesta. Nu se va clinti de aici înainte de a ști verdictul. Ce se întâmplă?

— L-au dus în blocul operator în urmă cu vreun sfert de oră.

Presupun că, în clipa de față, amândoi sunt în operație.

— Mulțumim.

Vail se sprijini de zid, cu ochii ținți la ceasul de deasupra sălii de operații. Era unsprezece și douăzeci. Stamper se afla în libertate de mai puțin de douăsprezece ore.

Aaron Stamper pândeă din întuneric, cu ochii la poartă. Se găsea la etajul întâi al unei parări cu șase niveluri, de care beneficiau exclusiv locatarii blocului alăturat. Poarta era acționată de o cartelă asemănătoare cu o carte de credit. Stamper își încercase norocul aici, după ce abandonase mașina lui Stenner. Era aproape miezul nopții. Își spuse că oricine ar fi venit să parcheze, se ducea acasă, așa că nu avea să descopere lipsa mașinii până a doua zi de dimineață. Tocmai bine pentru el.

Trecu pe lângă o mașină în care se aflau două perechi. I se păru riscant. Hotărî să aștepte. După zece minute, opri în fața garajului un BMW cu două portiere. La volan era un bărbat singur. Perfect.

Când mașina trecu pe lângă el, începând să urce rampa către

etajul al doilea, Stampler o luă la fugă în sus pe scări. Aruncă o privire prin ușă. BMW-ul tocmai parca într-un colț întunecos. Stampler aruncă prosopul însângerat într-o cutie de gunoi, traversează în fugă porțiunea luminată a platformei și se ascunde în spatele unui șir de mașini. Începu să se târască în direcția mașinii nou-sosite. Proprietarul BMW-ului coborî din mașină. Înclină scaunul șoferului și se aplecă spre bancheta din spate, ca să ia de acolo o geantă de piele. O puse jos și încuie portiera.

Stampler era ghemuit în spatele mașinii alăturate. Așteptă până când bărbatul trecu pe lângă el, apoi cu mișcări de sălbăticiune, fără nici un zgomot, făcu două salturi și prinse capul omului cu amândouă mâinile, una pe sub bărbie, cealaltă la ceafă. Îi frânse gâtul ca pe o surcea. Bărbatul se lăsă moale și Stampler îl apucă de subsuori, târându-l înapoi la mașină.

Auzi deschizându-se poarta de la parter, ca să facă loc altei mașini. Se uită de jur-împrejur, cuprins de panică. Geanta victimei zăcea chiar în mijlocul rampei. Deschise repede portbagajul, rostogoli cadavrul înăuntru, apoi alergă și luă geanta de jos. Descuie portiera BMW-ului în timp ce cealaltă mașină se apropia de platforma de la etajul al doilea. Stampler sări înăuntru și se lungi pe locurile din față chiar în momentul în care mașina cotea către etajul al doilea. Mătură cu farurile parbrizul BMW-ului, apoi își urmă drumul în susul rampei.

Stampler se ridică în capul oaselor și studie bordul mașinii. Trecuseră zece ani de când nu mai condusesese o mașină. BMW-ul era prevăzut cu toate accesoriile: casetofon, CD, control automat, radiator, ventilator și telefon. Deschise geanta de piele. Primul lucru pe care îl văzu fu un stetoscop.

Ucisesse un doctor.

Scormoni prin geantă, găsi bandaje și apă oxigenată. Fu nevoit să se aplece încă de două ori, când alte două mașini intrară în garaj. Termină de curățat rana. Falca se umflase deja și începea să-și schimbe culoarea. Acoperi tăietura cu un bandaj subțire. În geantă existau mai multe feluri de analgezice, dar Stampler nu le dădu nici o atenție. Trebuia să rămână cu nervii întinși, cu toate simțurile treze.

Coborî din mașină, deschise portbagajul, luă portofelul mortului și urcă din nou la volan. O sută optzeci și șapte de dolari și mai multe cărți de credit. Nu era rău. Victima se numea Steven Rifkin. Din actele de identitate reieșea că medicul era profesor la Centrul Medical Universitar. La rubrica „Persoane care pot fi anunțate în caz de deces” figura mama sa.

Doamne, ce noroc! gândi Stampler. *Trăiește singur. Nimeni nu-l așteaptă seara acasă.* Dacă norocul continua să țină cu el, dispariția doctorului avea să fie remarcată abia târziu spre prânz.

Stampler luă din torpedo două hărți, le întinse pe scaunul alăturat, împreună cu harta orașului, și stabili punctul unde se afla. Urmări cu degetul traseul până la Autostrada Interstată 80.

Dintr-o dată se simți în siguranță. O dată ajuns pe autostradă, se putea pierde în fluxul mașinilor. Se uită la ceasul de bord: unsprezece și douăzeci și cinci. Demară și ieși din garaj.

În timp ce Stampler se îndrepta spre autostradă, Shock Johnson își făcu apariția la Urgență, cu o expresie răătăcită și îndurerată.

— Avem afară două echipe de televiziune și un reporter de la radio, anunță el. Deja s-au dus la locuința lui Shoat și la apartamentul lui Hutchinson. S-au năpustit asupra știrii ca muștele la miere. Care-s noutățile?

— Deocamdată, nici una, răspunse Vail, începând din nou să se plimbe pe coridorul din fața sălii de operații.

— L-am sunat pe Eckling, continuă Johnson, alăturându-se lui Vail. A făcut ca toți dracii. Se întoarce cu un zbor de noapte. Va fi aici la șase. A cerut să oprim accesul presei.

— Cum naiba să oprești accesul presei? Acum avem nevoie de mass-media. Trebuie să-l încolțim pe Stamper.

— A fost descoperită mașina lui Stenner într-o fundătură din Wabash.

— Poți fi convins că va șterpeli alta, spuse Vail. E prea deștept ca să mai zăbovească pe aici.

— Am vorbit cu poliția statală. Au pus în stare de alertă statele Wisconsin, Iowa, Indiana, Ohio și Missouri. I-am cerut lui Cal Murphy să actualizeze fotografia. În două-trei ore ar trebui să o avem pe HITS.

Un medic tânăr, cu părul în dezordine și halatul pătat cu sânge, ieși din sala de operații. Se rezemă de perete, își scoase masca și-și frecă ochii ca să-și alunge oboseala. Căută pe sub poalele halatului și scoase o țigară. Vail se apropie de el și-i oferă bricheta.

— Mulțumesc, spuse doctorul, trăgând un fum și suflându-l în tavan, cu un oftat. Se uită atent la Vail, cu ochii încercănați de oboseală.

— Sunteți procurorul districtual, nu-i așa? Întrebă el.

— Da, sunt Martin Vail. Acesta este locotenentul Johnson, de la poliția din Chicago.

— Ați venit pentru Venable și Stenner?

Vail încuviință din cap.

— Ce ne puteți spune?

— Stenner e încă pe masa de operație în sala trei. Va mai trece câțva timp până să putem fi siguri de ceva. Are o rană adâncă de cuțit: lama a pătruns aici — arată un punct pe corpul său, chiar sub cutia toracică — și a mers în sus, spre inimă. E o rană urâtă.

— Va scăpa?

— Cum îi va fi norocul. Șansele sunt cincizeci-cincizeci.

— Dar Jane?

— Ea va trăi, dar a primit o lovitură cumplită în obrazul drept. Oasele feței i-au fost zdrobite, i-am extras o așchie de os din ochi. Și-ar putea pierde ochiul. A suferit și o comoție cerebrală. Mai sunt multe de făcut, chirurgie reparatorie și estetică. Ce-a pățit?

— Același dement care l-a înjunghiat pe Stenner a lovit-o cu ceva, îl informă Johnson. Încă nu știm sigur cu ce anume, probabil cu o lampă de alamă.

— Iisuse, ce se întâmplă cu oamenii? exclamă medicul, adresându-se atât sieși cât și lui Vail și Johnson. Trebuie să merg afară, nu avem voie să fumăm aici.

— Pot să văd?

— Așteptați până e scoasă de la Reanimare, bine? În clipa asta înăuntru e nebunie curată. Cam într-o oră.

— Mulțumesc.

— Nu aveți de ce.

Eve Wilonski, garda de noapte, se apropie cu pași mari pe coridor, purtând pe chip o expresie de bulldog înfuriat.

— Ei, domnule Vail, văd că ați devenit unul dintre obișnuiții casei, mârâi ea.

— Zău că nu am încotro, răspunse Vail cu o undă de mânie în glas.

— Are vreo legătură cu vizita dumneavoastră precedentă? Întrebă ea, împlânzindu-și tonul.

— Din păcate, da. Mă tem că vom rămâne aici un timp, spuse Vail. Îmi pare rău că vă încurcăm treburile.

— Din pricina presei, domnule, explică ea. Nu mai scăpăm de ei. Vail se uită la Shock Johnson.

— Cred că a sosit momentul să facem o declarație oficială, zise el. Se întoarce către doamna Wilonski. Există vreun loc unde am putea ține o scurtă conferință de presă, fără să întoarcem spitalul cu susul în jos?

— Avem o sală de conferințe la etajul întâi, zise ea. Puteți merge acolo.

La o depărtare de zece kilometri, Stamper pătrunse cu BMW-ul furat pe Autostrada 80. Era destul de aglomerată cu oameni care se întorceau de la restaurant și de la teatru. Se încadră pe banda de viteză. Era unsprezece și treizeci și cinci. Zâmbind mulțumit de sine, porni către est.

37

Conducătorul nu pune probleme, de fapt era o nimica toată. Stamper descoperise cum funcționa controlul automat și-l fixase la șaptezeci, o viteză sigură, din câte știa de la Rebecca. "Rămâi la șaptezeci, asigură-te că folosești semnalizatoarele la depășire, nu conduce nebunește", așa îl sfătuiseră. „Conducătorul e la fel ca înotul”, adăugase ea. „Niciodată nu se uită. Nu te îngrijora.”

Să se îngrijoreze? El nu se îngrijora niciodată. Îngrijorarea era distructivă. Își aminti un citat din Emerson. *Spaima de nenorociri care nu s-au petrecut niciodată*. Îngrijorarea îi submina forța, teama îl secătuia de energie. Atât îngrijorarea cât și teama erau forțe distructive, rătăcirii pe care nu și le putea permite.

Gândul îi zbură la Daisyland, la Max și la Woodward, cum îl mai dădăceau, cum îi spuneau ce „bine” se descurcă. Doi nemernici. Îl tratau ca pe un copil. Își încleștă degetele pe volan până când încheieturile aproape îi străluciră în întuneric. Doamne, cât ar fi vrut să le vadă mu-trele acum.

Era ora buletinului de știri, așa că deschise radioul.

— Bună dimineața, sunt Jerry Quinn și vă prezint ediția de ora două a știrilor. Cea mai fierbinte știre la această oră se leagă de un caz de crimă încă neelucidat: astă-noapte, judecătorul Harry Shoat de la Curtea Supremă de Justiție a fost asasinat cu sălbăticie în apartamentul său din Lakeshore. Ucigașa, o psihopată, a fost împușcată mortal o oră mai târziu, când s-a opus arestării. Într-o conferință de presă convocată de urgență, locotenentul Shock Johnson de la secția omucideri a poliției din Chicago a declarat reporterilor că judecătorul Shoat a fost asasinat în jurul orei nouă seara. După spusele lui Johnson, cadavrul judecătorului a fost mutilat și decapitat. Capul a fost găsit după o oră în apartamentul unde locuia Rebecca Hutchinson, pe Bulevardul Grace 3215. Hutchinson a fost ucisă când a atacat pe unul dintre polițiștii veniți s-o aresteze. Ea s-a folosit de același cuțit cu care se presupune că a fost asasinat Shoat. Procurorul districtual în exercițiu, Martin Vail, aflat alături de Shock Johnson la conferința de presă, a declarat că a emis un mandat de arestare pe numele lui Raymond Vulpes, alias Aaron Stamper, cu domiciliul în centrul orașului. Mandatul îl acuză pe Vulpes/Stamper de

uciderea polițistului John Rischel și de tentativă de asasinat asupra avocatei Jane Venable și a maiorului Abel Stenner. Vail a declarat că aceste atacuri au avut loc aproape concomitent. Shoat a fost ucis de Hutchinson. Vail l-a identificat pe Vulpes ca fiind Aaron Stamper, asasinul care s-a recunoscut vinovat de uciderea episcopului Richard Rushman. Vail spune că Stamper a fost eliberat din sanatoriul psihiatric în cursul zilei de ieri. Stamper a fost internat la Daisyland în urmă cu zece ani, după asasinarea lui Rushman. În mod paradoxal, Vail a asigurat apărarea lui Stamper în procesul intentat acestuia pen-tru uciderea lui Rushman, fapt întâmplat înainte de numirea lui Vail în funcția de prim-procuror la procuratura districtuală. Vail a adăugat că Stamper va fi acuzat pentru crimă și pentru tentative de asasinat și mutilare asupra cunoscutei avocate Jane Venable și a maiorului Abel Stenner, șef al diviziei de cercetări speciale, ambii figuri proeminente în cazul Rushman. Iată un fragment din declarația procurorului districtual Martin Vail: „Avem motive să credem că în ultimii câțiva ani, Aaron Stamper a comunicat pe computer cu Rebecca Hutchinson, fosta sa profesoară din școala generală. De asemenea, bănuim că Stamper a instigat-o pe Hutchinson la alte două omoruri: Linda Balfour, ucisă în locuința ei din Gideon, Illinois, în octombrie trecut, și Alex Lincoln, funcționar la mesagerii, asasinat la Hilltown, Missouri, în urmă cu câteva săptămâni. În ambele omoruri, modul de operare a fost același ca în cazul Rushman. De asemenea, Stamper i-a atacat pe avocata Jane Venable și pe detectivul Abel Stenner la domiciliul celei dintâi. În prezent, amândoi se află în stare critică la secția de terapie intensivă a spitalului municipal, însă există șanse să scape cu viață. Poliția l-a dat în urmărire pe Stamper în cinci state. Peste circa o oră va fi difuzată o fotografie reactualizată. Stamper are treizeci de ani, înălțimea un metru șaiszeci, șaptezeci și cinci de kilograme, ochi albaștri și părul blond. Din câte afirmă doamna Venable, Stamper a fost lovit de ea în timpul atacului și are o rană adâncă pe maxilarul stâng. Poliția avertizează că e înarmat și extrem de periculos...

Stamper închise brusc radioul.

— Jigodia! exclamă el cu voce tare. Jigodia! *Au ucis-o pe Rebecca! Cum o descoperise Vail? Unde se strecurase greșeala?* Izbi cu pumnul în volan. Ochii îi sticleau de ură. Venable și Stenner, care stătuseră în boxa martorilor, afirmând în fața Curții că Stamper se prefăcea, reușiseră să scape cu viață.

Ei bine, le va arăta el. Sosise ceasul răfuielii. *Ceasul blestemat al răfuielii!*

Trecu pe lângă indicatorul de la marginea autostrăzii:
URMĂTOAREA IEȘIRE – SHELBYVILLE.

De astă-dată, nu va exista nici o greșeală.

Opri într-o parcare mare pentru camioane și ascunse mașina într-un colț mai întunecos, pe partea laterală a restaurantului. Se uită încă o dată pe hartă, apoi o vâri în buzunar și răscoli din nou prin geanta doctorului. Deschise o cutie turtită din piele și un licăr i se aprinse în priviri. Era un set de bisturie. Îl luă pe cel mai mare, își trecu degetul pe lamă și pe deget i se ivi un strop de sânge. Supse sângele și strecură bisturiul tăios ca briciul în buzunarul de la piept. Mai luă din geantă un ac hipodermic, o fiolă de morfină și o rolă mare de leucoplast. Coborî din mașină și încuie portiera. Se uită de jur-împrejur. Nu era nimeni prin apropiere. Deschise repede portbagajul și aruncă geanta peste cadavrul doctorului Rifkin. Trânti portbagajul și se îndepărtă, dispărând în noapte.

La secția de terapie intensivă, Vail se așeză lângă Jane Venable. Tot obrazul ei drept era înfășurat în bandaje. În amândouă brațele avea înfipte ace de perfuzie, iar tuburile subțiri se arcuiau ca niște șerpi până la flacoanele atașate undeva la capătul patului. În spatele ei, aparatele piuiau și bâzâiau, măsurându-i parametrii vitali. Nasul și gura îi erau acoperite cu o mască de oxigen. Mâna inertă, pe care Vail o strângea într-ale sale, părea rece și lipsită de viață.

Martin se uită la ceasul din perete. Era aproape ora două și jumătate noaptea. Stenner se găsea în operație de peste patru ore. Cu un ceas în urmă, unul dintre medici ieșise pentru o clipă pe coridor.

— Facem tot posibilul, spusese istovit chirurgul, adresându-se lui Vail. Are noroc. Vârful cuțitului a trecut la numai jumătate de centimetru pe lângă inimă. Dacă ar fi atins aorta, nu mai apuca să ajungă la spital, ar fi murit din pricina hemoragiei.

— Dar va scăpa, nu-i așa? întrebuse Vail aproape rugător.

— Situația e pe muchie de cuțit. Încă nu l-am închis, trebuie să efectuăm un mare număr de intervenții microchirurgicale. Dar pacientul e rezistent, are o condiție fizică excelentă, asta îl va ajuta.

De atunci, secunde continuau să se târască chinuitor.

Toată echipa se adunase la intrarea în secția de terapie intensivă, dând telefoane dintr-un mic birou, pus la dispoziție în grabă de doamna Wilonski. Dar dincolo de ziduri nu exista decât tăcere. Stampler, pur și simplu, dispăruse în noapte. Se ascundea cumva în oraș? Furase altă mașină? Vail era copleșit de neliniște, vinovăție și ură față de omul care reușise să-i înșele pe toți și care acum pornise să-și satisfacă nestingherit pornirile sângeroase.

Simți cum mâna lui Jane îl apasă ușor și coborî privirea înspre ea. Văzu cum își mișca buzele sub masca de oxigen.

— Scoate-o, articulă ea.

— Nu pot face asta, Janie.

— Numai o clipă, îl rugară buzele.

— Bine, numai o clipă.

Vail se aplecă și-i trase masca în jos, spre bărbie. Ea îi strânse din nou mâna.

— Bună, zise Vail.

— Abel? întrebă ea, vorbind abia deslușit din pricina medicamentelor.

— E rănit destul de grav, dar doctorii cred că are șanse.

— Mi-a salvat viața, Marty.

— Și tu pe a lui.

— L-ai prins pe Stampler?

— Încă nu. E o chestiune de timp. Nu pot rămâne prea mult. Nici măcar n-ar trebui să fiu aici.

— Fă uz de funcție. Ești procuror districtual... sunt total desfigurată, Marty?

— Nu. Cunosc o clinică de chirurgie estetică bună, acolo o să-ți înlătore cicatricile cât ai clipi.

Ea îi zâmbi.

— Mă tem că iar mi se face somn.

— Somn ușor, iubito. Când te trezești, ai să mă găsești aici.

— Marty?

— Da?

— Mă săruți?

El se aplecă și-i atinse ușor buzele cu ale lui.

— Te iubesc.

— Și eu te iubesc, Janie.

În secunda următoare ea adormi din nou.

Era cufundată într-un somn adânc, adânc, visând același vis ca întotdeauna: mergea printr-o ceață deasă și auzea voci, fără să deslușească limpede cui aparțineau acele cântece magice care o chemau, ademenind-o tot mai departe și mai departe în ceață. *Ajută-mă, ajută-mă, ajută-mă* strigau glasurile. Atunci, până și în vis, o copleșea un sentiment de inutilitate și, deodată, pășea în gol, căzând printre nori, prăbușindu-se în uitare până când se trezea brusc.

De astă dată, în timp ce mergea prin ceața ca de vată, picioarele îi înțepeniră în loc și cu o secundă înainte de cădere, ceața explodează într-o lumină. Se trezi speriată. Veioza era aprinsă. Picioarele îi erau legate de capătul patului. Încercă să țipe, dar avea gura acoperită cu bandă adezivă. Spaima îi aduse un gust acru în gură.

Privi în jur și la câțiva centimetri de obrazul ei văzu un bisturiu. La fiecare mișcare, tășul lui sclipea în lumina veiozei. Ochii ei se concentrară treptat asupra chipului din spatele bisturiului.

— Bună, domnișoară Molly, zise el, cu nevinovatul său accent din Appalachi, la care renunțase cu ani în urmă. Mă mai ții minte?

Îl recunoscuse imediat pe Stampler. Trecerea timpului nu-l schimbase prea mult. Molly Arrington își simțea bătaile inimii în gât, la tâmplă și la încheieturi. Abia reușea să respire pe nas. În spatele lui văzu fereastra deschisă, cu perdelele fluturând alene în adierea vântului. Se uită la el cuprinsă de groază, dar, la fel de repede cum se trezise, își recăpătă calmul. În minte îi năvăliră tot felul de întrebări. *Cum ajunsese acolo? Ce făcea?*

— Ascultă-mă, vorbi el și glasul îi suna rece, calculat, fără accent sau intonație. Am să-ți iau banda adezivă de la gură, dar, dacă țiți, dacă aud mai mult decât o șoaptă, te creștez exact aici – îi împunse gâtul cu vârful bisturiului – și-ți reteș corșile vocale. N-ai să mori, doar dacă te îneci în propriul tău sânge, dar va fi cumplit de dureros. Ne-am înțeles? Ea încuviință încet din cap. El prinse cu vârful degetului mic un colț al bandei adezive și i-o smulse de pe gură. Molly simți că i se sfâșie buzele. Ochii i se umplură de lacrimi, dar nu scoase nici un sunet. Foarte bine, foarte, foarte bine, spuse el. Întotdeauna ți-am admirat curajul. Presupun că ai vrea să-mi pui unele întrebări. Ea nu răspunse, ci îl fixă cu o privire șocată. Era gol pușcă, cu penisul în erecție și stătea pe un scaun lângă pat. Ți-a mâncat pisica limba? chicoti el. Plimbă bisturiul până la gulerul cămășii ei de noapte, apoi apăsă lama ascuțită, încet, pe toată lungimea cămășii. Veșmântul se despică până la genunchi. Cu vârful bisturiului îi dădu cămașă în lături, întâi o parte, apoi cealaltă. Așa, zise el, privindu-i lacom trupul gol. Acum suntem chit. Molly continua să nu scoată nici un sunet. Nu poți măcar să mă saluți? Ea nu-l privi. Se uită fix în tavan. *Vorbește-mi!* urlă Stampler.

Molly întoarse încet capul către el.

— Martin avea dreptate, zise ea.

— Oh, *Martin avea dreptate. Martin avea dreptate*, o îngână el. *Până la urmă*, Martin a avut dreptate, asta ar trebui să spui. Și numai pentru că eu l-am lăsat să afle. Eu i-am dat indiciile și, *până la urmă*, a aflat.

— Așa a spus și el.

— Deștept băiat. Ei bine, doamnă doctor, nu dispun de prea mult timp. Am o groază de lucruri de făcut înainte să plec pe drumul meu. Trebuie să-l aștept atunci când sosește.

— Unde să sosească?

El se margini să zâmbească.

Ea nu repetă întrebarea.

Stamplă ridică din nou bisturiul și-l privi cu o plăcere senzuală.

— Știi ce-mi place mie la cuțite, doamnă doctor? Îmi place să le ating. Îmi place puterea lor. Oamenii au o spaimă viscerală de cuțite. Și sunt atât de eficiente. Tot ce trebuie să faci... – tăie aerul cu bisturiul- ...e asta. Vââjj, și s-a terminat. Hemoragie. Rigiditate cadaverică instantanee. *Instantanee!*. Tot aerul iese ca un șuvoi din plămîni. E un sunet atât de... pur. *Vâââjjj*. Zece-cincisprezece secunde și totul s-a terminat. Iar acesta? E o capodoperă. Un bisturiu. Cel mai desăvârșit tăiș. Cât e de frumos!

— Mă consolează gândul că mai întâi i-ai omorât înainte să...

— Oh, iată că poate vorbi. Înainte să ce? Înainte să-i purific? Înainte să-i las să sângereze?

— Vasăzică asta ai făcut. I-ai purificat, zise ea cu sarcasm.

— Oh, ne forțăm norocul, așa-i?

— Care noroc? replică ea istovită. Nu mă îndoiesc cătuși de puțin că ai să mă omori.

— Te-aș putea surprinde.

— Pe mine nu mă mai poți surprinde, răspunse ea.

El se ridică și începu să se mângâie. Buzele îi zvâcniră într-un rânjet scabros.

— Întotdeauna ți-ai dorit asta, nu? Așa-i? Ți-ai dorit să te arunc pe podeaua celei și să te reglez până ți s-ar fi făcut rău.

— Ești megaloman.

Zâmbetul i se topi. Ochii îi înghețară.

— Rebecca a avut dreptate. Rebecca avea întotdeauna dreptate. A avut dreptate și în privința fratelui meu și a lui Mary. *Scapă de ei*, mi-a spus. *Scapă de ură*. A fost de față când am îndesat prosoapele în geamul mașinii. Și când cei doi erau reci și țepeți, am făcut dragoste pe bancheta din față, chiar lângă ei. *Acum ești chit*, mi-a spus Rebecca. *Acum poți să-i dai uitării*. Așa cum i-am uitat pe Shackles și pe Rushman, pe Peter și pe Billy. Așa cum am reușit într-un târziu s-o uit pe Linda și pe lașul acela scârbos, Alex Lincoln. Mi-a spus că și tu ai fost la balamuc, că erai la fel de țișnită ca și noi. Știi ce înseamnă asta, nu? Să fii mai isteț decât toți ceilalți, să-i asculți cântându-ți în strună, încurajându-ți pornirile. Câtă *virtute!* Mândri de ei nevoie mare că se joacă de-a Dumnezeu. Și toți s-au înșelat. Toți v-ați *înșelat*. Asta e cea mai bună dintre toate. Acum vor ști toți, va ști întreaga *lume*.

— Eu m-am înșelat, spuse Molly. Nu ești megaloman, ești demonic.

— Demonic, rânji el, înălțând din sprâncene. Demonic, repetă, savurând cuvântul. Îmi place. E un termen medical?

— Vrei să-i ucizi pe cei care te-au menținut în viață.

— În viață! Zece ani de balamuc se numesc *viață*?

— Ai fi preferat scaunul electric?

— Aș fi preferat libertatea. El s-a jucat cu mine.

— A făcut tot ce i-a stat...

— M-a *înfundat* pe mine ca să-l protejeze pe mizerabilul de Rushman. Avea caseta. Nici o femeie din juriu nu m-ar fi găsit vinovat dacă ar fi văzut caseta. Iisuse, ar fi avut cum să-mi acorde beneficiul îndoielii. Prezența unei alte persoane în cameră, demență temporară, impuls irezistibil. Dar nuuu, el a trebuit să facă pe deșteptul, să protejeze numele lui Rushman și să atragă acuzarea în jocul lui. Iar tu i-ai ținut partea.

— Te-ai înșelat singur. *Tu* i-ai furnizat ideea de personalitate multiplă, pe care și-a bazat apărarea.

— N-am știut că voi doi vă veți servi de ea ca să mă vindeți. Zilele trecute, când a venit să mă vadă la Daisyland, am înțeles că avea de gând să mă distrugă. Ce dracu', s-ar fi făcut de râs dacă ar fi încercat să împiedice eliberarea mea. Numai că a fost prea inteligent ca s-o facă. Hidra și cu mine aveam un plan perfect. Hidra l-a omorât pe Shoat, iar eu ar fi trebuit s-o lichidez pe Venable. M-aș fi putut întoarce în cameră cu un alibi perfect. Aș fi putut râde de Vail. I-aș fi putut aranja pe toți – pe Venable, Shoat, Stenner, pe tine – cu excepția lui Vail. Pe el l-aș fi lăsat să-și trăiască propriul coșmar. Însă *cățeaua* aia, Venable, mi-a pus bețe în roate. Uită-te la obrazul meu. E opera ei!

Molly nu zise nimic. Îl urmări cu o privire scârbită cum o încalecă, sprijinindu-se în genunchi.

— Ar fi trebuit să argumenteze în favoarea nebuniei temporare. Așa aș fi putut scăpa liber și curat.

— E ridicol, n-avea cum...

— *Mie să nu-mi vorbești așa!*

— Îmi pare rău.

— Nu-ți pare rău. Mă privești de sus. N-ar trebui s-o faci. Ea tăcu și ridică din nou ochii în tavan. Vail a fost tare deștept, la proces s-a slujit de toate trucurile lui juridice, s-a luat la harță cu nesuferitul de Shoat. Iisuse, până și *eu* m-aș fi descurcat mai bine. Nici un răspuns. Zece ani de tratament, șocuri electrice, doctori bolnavi de orgoliu, nemernici, nemernici, toți niște blestemați și niște *nemernici*. Se răsuci spre noptieră și puse deoparte bisturiul. Apucă un ac hipodermic și-i studie vârful. Luă fiola de morfină și înfipse acul în ea, trăgând de piston până când seringă se umplu cu anestezicul ucigaș. Ei bine, acum domnul Vail înțelege cum e să urăști atât de mult, încât să fii în stare să ucizi. Și răul de abia urmează. Se așeză peste trupul ei, ținându-i acul în dreptul obrazului. O sută de centilitri, doamnă doctor. Somn veșnic, la fel ca injecția care se face atunci când te omoară ca pe un câine. Am să-ți administrez câte puțin, ca să nu te doară foarte tare. *Un centilitru aici, un centilitru acolo, un centilitru aici, un centilitru acolo...* intonă el.

Molly își dădu seama că Stampler o luase razna. Desprinderea de realitate. Calmul înlocuit de furie. Indiferent ce avea de gând, nu va ezita s-o facă, acum era sigură. Închise ochii și, într-o liniște stranie, așteptă inevitabilul. Abia dacă simți acul când acesta i se înfipse în braț.

38

Un chirurg tânăr și marcat de oboseală ieși din sala de operații numărul trei. Era un bărbat surprinzător de tânăr, înalt și slab, cu părul lung și negru îndesat sub calota verde de chirurg. Avea halatul și mănușile mânjite de sânge. Ochii îi erau injectați. Își smulse masca și scoase un suspin de ușurare. Vail se duse la el.

— Domnule doctor, sunt Martin Vail. Aveți vreo noutate?

Tânărul medic zâmbi și-i întinse o mână mare, cu degete lungi și delicate.

— Încântat, domnule Vail. Alex Rosenbloom. Omul dumneavoastră, Stenner, are o constituție de fier.

— Asta înseamnă că va scăpa cu viață?

Rosenbloom încuviință din cap.

— Totuși, cu o oră în urmă n-aș fi fost atât de sigur. De două ori

era cât pe ce să-l pierdem.

— Vă mulțumesc, domnule doctor. Vă mulțumesc din suflet.

Tânărul medic îl bătu pe umăr.

— Har Domnului că n-a trebuit să vă aduc o veste proastă, spuse el. Știu că ați dat dovadă de multă răbdare. Tocmai îl transportă la Reanimare. Puteți vârî capul înăuntru, dar numai un minut.

— Mulțumesc. Lângă mine sunt mai mulți care țin să vă mulțumească.

— Am auzit că toată echipa dumneavoastră se află la spital, spuse Rosenbloom. Stenner trebuie să fie un om deosebit.

— Așa și este.

Vail intră în micul salon de reanimare. Stenner arăta cumplit de delicat și de fragil. Părea palid și vulnerabil, cu șase tuburi de perfuzie înfipite în brațe și cu diverse aparate piuind și zumzând lângă patul său. Vail îi luă mâna într-a sa.

— Bun venit printre noi, zise el încetișor. Stenner scoase un geamăt. Mă auzi, Abel? Ochii lui Stenner se deschiseră abia perceptibil și se opriră asupra prietenului, cu o privire lipsită de expresie. Clipi o singură dată. Ai să te faci bine, băiete. La fel și Janie. Îți mulțumesc. Îți mulțumesc. Stenner clipi încet încă o dată. Suntem pe urmele lui Stampler, minți Vail. Prinderea lui e o chestiune de timp.

Sub masca de oxigen, buzele lui Stenner articulară cuvântul „Bine”. Apoi mâna îi lunecă dintr-a lui Vail și adormi.

Vail stătea lângă fereastră, cu ochii la primele sclipiri ale zorilor. Se făcuse aproape ora cinci și toți erau frânți de oboseală. Dar punctul critic părea să fi fost depășit. Atât Stenner cât și Venable se găseau în afara oricărui pericol, lucru pentru care Vail era recunoscător. Își adună oamenii.

— Cred că-i mai bine să sistăm orice acțiune pentru noaptea... sau, mai bine zis, dimineața asta, le spuse el, silindu-se să zâmbească. Aș dori să lucrăm în schimburi, ca aici să fie în permanență cineva. Naomi, te rog să întocmești un grafic. Eu mai rămân puțin.

— Nu plec nicăieri, declară categoric St. Claire.

— Nici eu, îi țin ăsonul Meyer.

— Ascultați, toți avem nevoie de puțină odihnă, interveni Naomi, preluând comanda. Să nu uităm că mai există și treburile de la birou, care trebuie să meargă înainte.

— Ies să fumez o țigară, spuse Vail.

Porni pe coridorul cel lung și ieși afară, pe platforma secției Urgențe. Acolo nu era prea mare mișcare. Agitația din seara precedentă făcuse loc unui calm straniu. Își aprinse o țigară și se uită la cerul care începea să se lumineze. Parver și Flaherty veniră după el.

— Iartă-mă că deschid acum discuția, i se adresă Parver, dar mâine Stoddard urmează să fie pusă sub acuzare. Ce facem?

— Amână ședința până când vedem cum evoluează Jane. Ce naiba, n-am chef să mă ocup de asta chiar acum.

— Iartă-mă, se scuză ea. Rezolv eu.

— Tot mai ai sentimente amestecate față de Stoddard, nu-i așa? Ea chibzui un minut, apoi încuviință din cap.

— După ce am descoperit obiectele din firidă, am... Șovăi o clipă, apoi își duse fraza până la capăt. Nu te neliniști, îmi voi face datoria așa cum se cuvine.

— Știu, răspunse Vail. Zâmbi spre Flaherty, care stătea liniștit alături, ținând-o de mână pe Shana. Voi doi aveți grijă unul de celălalt.

Timpul are prostul obicei de a fugi pe lângă tine tocmai când te aștepți mai puțin.

— Am înțeles, șefule.

— Mai bine mergeți acasă și trageți un pui de somn.

Ușa de la Urgență se dădu deoparte și St. Claire scoase capul afară.

— Cred că au dat de un fir, anunță el.

La telefon era Buddy Harris. Polițistul rămăsese la post toată noaptea, ca să trieze alarmele false și obișnuitele telefoane ale unor țicniți, nelipsite în cazuri de urmărire. Se părea că fiecare locuitor al orașului Chicago îl văzuse pe Stamper în cursul acelei nopți fără sfârșit.

— Cred însă că avem și ceva real, îl informă el pe Vail. Tocmai am primit un telefon de la poliția rutieră din Indiana. După cât se pare, au dat de o mașină furată, înmatriculată în Illinois, și de un ecuson de medic. Probabil că ar fi remarcat-o mult mai târziu dacă ticălosul n-ar fi parcat-o într-un spațiu minuscul, lângă un restaurant. O chelneriță a văzut mașina puțin după două noaptea, ceea ce înseamnă că a fost lăsată acolo cu câteva ceasuri în urmă. Au căutat la înmatriculări. Apartine unui anume doctor Steven Rifkin. La el acasă nu răspunde nimeni, așa că am sunat la Centrul Medical Universitar. Mi-au spus că a plecat acasă pe la ora zece și jumătate seara. Se pare că avusese o zi grea și intenționa să meargă să se culce.

— Zici că mașina e în Indiana?

— Da. Lângă Indianapolis, într-o localitate cu numele de Shelbyville.

Vail se gândi o clipă. Numele îi spunea ceva. Apoi își aminti că doctorul de la clinica Justine îi relatase că Rene Hutchinson urmasese cursuri de calculatoare la Shelbyville.

— Iisuse, Buddy, e la numai câțiva kilometri de clinica Justine. Dumnezeule! O caută pe Molly Arrington. Sună patrulele de poliție din Indiana și spune-le să caute adresa unei doctorițe pe nume Arrington din Winthrop și să meargă la domiciliul ei fără întârziere. Eu fug la aeroport și zbor cu elicopterul până acolo.

— Ce naiba, nu-i nevoie, Marty, au luat...

— Te sun de la aeroport. Tu fă ce ți-am spus, Buddy. Vail se întoarce spre Naomi. Sună-l pe Hawk Permar și anunță-l că avem nevoie de elicopter. Suntem trei pasageri și mergem la vreo patruzeci și cinci de kilometri sud-est de Indianapolis, într-un orașel care se cheamă Winthrop. Dacă începe să facă nazuri, spune-i că eu, personal, îi ofer două sute de dolari.

— Trei pasageri? întrebă St. Claire.

— Tu, eu și Flaherty. Mergem să-l găsim pe nemernic și să-l aducem aici.

Se găseau la altitudine, zburând spre sud față de aeroport, de-a lungul Autostrăzii 65, în direcția Indianapolis. Pilotul, Matt Permar, care își câștigase porecla de Hawk pilotând elicoptere în Vietnam, urma autostrada în direcția Indianapolis, bombănind mereu că nu-și făcuse somnul. Solid și înzestrat cu simțul umorului, era un pilot excelent, dar căruia îi plăcea să se lamenteze – reminiscență a anilor de armată.

— Ce tot mormăi acolo? îl întrebă St. Claire.

— Originalul nostru procuror districtual nu face niciodată ceva la

ore *normale*. Întotdeauna în toiul nopții sau cu noaptea în cap. Atunci când i se pune pata...

— Tranca-tranca, îl zeflemisi Vail. N-ai decât să refuzi.

— Plătești prea bine, replică Hawk.

— Atunci, lasă văicăreala, i-o întoarse Vail.

— Văicăreala e binevenită. Văicăreala e normală. Îmi place să mă văicăresc. Dacă nu m-aș văicări, aș fi luat drept fraier.

— Oare nu ți-a spus nimeni, Hawk? Chiar ești un fraier, zise St. Claire, îndesându-și un cocoloș de tutun în gură.

Repriza de jelanii fu întreruptă de pârlitul radioului. Era Harris, rămas în continuare la post.

— Am vești proaste de la Winthrop, Marty, începu el, cu glasul răgușit de nesomn.

— Sunt pregătit să le ascult. Dă-i drumul.

— Molly Arrington a fost găsită moartă, Martin. Întinsă pe pat, cu brațele și picioarele în lături, cu trupul mutilat, probabil și violat. Lucrul cel mai bizar e că i-a fost injectată o doză de morfină atât de mare, încât ar fi ucis-o chiar dacă n-ar fi fost ciopârțită. Pe piept i-a scris cu sânge: "Aștept." Tu înțelegi ceva?

Vail se gândi la Molly. Blânda Molly, care în viața ei nu făcuse nimănui vreun rău.

— Nimic din ce face nenorocitul ăla nu e de înțeles, zise el furios.

— A furat mașina victimei și probabil că a întins-o acum două-trei ore. Aici nu mai ai ce face, Marty. Nemernicul ar putea fi oriunde.

Vail nu răspunse imediat. Se gândea la mesaj. *Aștept*. Dintr-o dată, înțelese. Exista un singur loc unde Stampler se *putea* duce. La Chicago nu se putea întoarce, la ora aceea tot ținutul era în alertă. Intenționa să meargă acolo unde începuse totul. Vail luă harta și coborî cu degetul la sud de Shelbyville. În cele din urmă, găsi ce căuta.

— Știu unde îl găsim, anunță el. Nu mai oprim la Winthrop. Îndreaptă-te către Crikside, Kentucky.

— Ha? exclamă Hawk.

— Unde? întrebă Harris.

— Crikside, scris C-r-i-k-s-i-d-e. Cheamă poliția din Kentucky și pune-i la curent. Așteaptă un moment. Formă un arc cu degetul mare și cu arătătorul, măsurând distanța la sud de Indianapolis. Cam două sute cincizeci de kilometri, iar noi ne aflăm la o sută cincizeci de kilometri de Indianapolis. Ce zici, Max, cât facem până acolo?

— Cât, patru sute de kilometri? O oră și jumătate, poate două. Cum e vremea acolo?

— Cui îi pasă? întrebă Vail.

— Mie îmi pasă! Hawk se instalează mai bine pe scaunul lui și accelerează. Eu știu ce mizerii poate să-ți facă vremea, adăugă el.

— Tu continuă să zbori spre sud, în direcția Louisville.

— Chiar crezi că într-acolo se îndreaptă blestematul ăla? întrebă St. Claire.

— Nu mai are unde să se ducă în altă parte, răspunse Vail. Și-a făcut un plan fără cusur. S-a furișat afară din pensiune. Intenția lui era să ne ucidă pe Jane și pe mine, în timp ce Rebecca îl lichida pe Shoat. Ea trebuia să se înapoieze în apartamentul ei, iar el urma să se strecoare înapoi în cameră; alibiul i-l ofeream chiar noi.

— Dar de ce l-a decapitat Rebecca pe judecător?

— Ați uitat că ea colecționa trofee? interveni Flaherty. Așa procedază ucigașii în serie, la fel cum vânătorii colecționează coarne de cerb sau capete de animale. Era trofeul ei, Harve. Voia să i-l trimită lui Abel, tot așa cum a lăsat fotografia Lindei Balfour în locul unde l-a

ucis pe Alex Lincoln.

— Stampler a comis o singură greșeală, zise Vail.

— Faptul ca a sunat la spital, preciză Flaherty.

— Exact, confirmă Vail. Și a subestimat-o pe Jane Venable. Când nu a reușit s-o omoare, a fugit și atunci planul lui s-a dus de râpă. La ora asta fotografia lui e difuzată pe toate canalele de televiziune. Presupunerea mea e că acum joacă jocuri de inteligență cu mine.

— Deci, a ucis-o pe Molly Arrington..., începu Flaherty.

— Ca să mă incite pe mine. E terminat și știe asta foarte bine, îi duse Vail fraza până la capăt. Are de gând să nu se lase prins cu una, cu două. Să zicem că a furat mașina doctorului la unsprezece-unsprezece și jumătate. Înseamnă că a ajuns la Shelbyville pe la două noaptea, cam tot atunci când chelnerița a descoperit mașina abandonată într-un loc dosnic. Plecând pe jos de acolo, ar fi fost la Molly între două și trei. I-a trebuit o oră ca să comită crima și să fugă cu mașina ei. De aici la Louisville sunt circa o sută cincizeci de kilometri, să zicem alte două ore.

— Adică, a ajuns la Louisville probabil acum o jumătate de oră, calculează Hawk.

— Până la Crikside mai sunt încă o sută optzeci de kilometri.

Dacă vremea e prielnică, ar putea fi la Crikside în două ore și jumătate, poate trei. Cu puțin noroc, îl prindem pe drum.

— Trebuie să oprim și să alimentăm, anunță Hawk.

— Fă plinul la Louisville, sugerează Vail.

— Te superi dacă te întreb ceva? zise Flaherty.

— Ce anume? răspunse Vail.

— Nu avem nici măcar mandat pentru Stampler. E legal?

— Îl arestez neoficial, răspunse Vail.

— Neoficial?

— Întocmai. Îl arestez pentru că a furat mașina doctoriței Arrington. Când ne întoarcem la Chicago, îi vom pune în cârcă și restul păcatelor.

— Neoficial, râse St. Claire. Parcă ai fi Barney Fife.

— Mie îmi sună a răpire, mormăi Hawk.

— Atunci păstrează-ți părerea pentru tine, i-o tăie Vail.

Radioul se trezi din nou la viață. Glasul calm al lui Harris le raportă ultimele noutăți.

— Am alertat poliția statului Kentucky și pe șeriful comitatului, dar au probleme cu traficul. S-a pornit un viscol de primăvară și au mari necazuri cu circulația.

— Un viscol! Știam eu. *Știam* eu, urlă Hawk.

— Tu vezi-ți de zbor, îl admonesta Vail.

— Nu sunt impresionați de ideea că cineva *poate* a ucis o femeie și *poate* se îndreaptă către Crikside, continuă Harris. Au spus că vor trimite un om ca să verifice pe la amiază sau pe la ora unu.

— La naiba, înjură Vail.

— Mai am o veste proastă, continuă Harris. Poliția rutieră din Indiana a forțat portbagajul mașinii găsite. Cadavrul doctorului era înăuntru. Cu gâtul rupt.

— Până în prezent sunt trei persoane pe care le-a ucis cu mâna lui, rezumă cu amărăciune Vail.

— Încă ceva Mașina doctoriței Arrington e un Camaro negru model '93, cu două portiere, număr de înmatriculare: J32 576. Ai reținut?

— L-am notat.

— Și fii atent, acolo ești în munții Cumberland. Succes!

— Mulțumesc pentru ajutor, Buddy. Terminat.

— Munți și zăpadă, gemu Hawk. Două dintre plăcerile mele. Tot ce ne mai trebuie acum e un mic foc de tabără, ca să petrecem o vacanță de vis.

39

Elicopterul se roti peste dealurile joase și coborî la mică altitudine deasupra șoselei. Vârtejuri de zăpadă plesneau parbrizul. Sub ei, șoseaua gudronată, cu două benzi de circulație, era încă vizibilă, deși zăpada începuse s-o acopere. În ultimele douăzeci de minute văzuseră numai trei mașini. Hawk era cu ochii când la parbriz, când la fereastra laterală, continuând să zboare la șaizeci de metri deasupra terenului accidentat. Lângă el, Vail îl călăuzea, uitându-se pe hartă. Urmau șoseaua statală care ducea la Crikside. În spatele lor, St. Claire și Flaherty scrutau și ei șoseaua, Flaherty ajutându-se de un binoclu. Hawk aruncă o privire la ceas.

Nouă și douăzeci și două de minute.

— Cum mă descurc? urlă el.

— Suntem la vreo cincisprezece kilometri de destinație. Imediat după prima creastă.

— Nu pot să văd nici măcar prima creastă, replică Hawk.

— E la doisprezece-treisprezece kilometri în fața noastră.

Stamper nu poate fi cu mult înainte, cel puțin nu în condiția actuală a șoselei.

— Speram să-l prindem înainte să ajungem aici, răspunse Hawk. Probabil conduce ca un nebun – *dacă* se îndreaptă încoace.

— Se îndreaptă încoace, declară convins Vail. S-a oprit la Winthrop exact atât cât să-și satisfacă pofta de sânge, făcând o nouă victimă.

— Cred că l-am scăpat, zise Hawk.

— Nu l-am scăpat, protestă St. Claire. Marty are dreptate, a avut dreptate tot timpul.

— Iar îți dă târcoale o presimțire? Întrebă Flaherty, fără să-și dezlipsească privirea de pe șosea.

— Nu-i presimțire, ci realitate, interveni Vail, imitând glasul morocănos al lui St. Claire.

Râsul reuși să le mai atenueze încordarea.

Flaherty se aplecă în față, atingând cu binoclul geamul lateral.

— Am văzut niște urme de cauciucuri, anunță el.

— Unde? întrebă ceilalți aproape toți o dată.

— Chiar sub noi. Vântul le spulberă spre acostament, dar undeva în fața noastră e o mașină. Nu putem coborî mai mult?

— Obiectul ăsta nu circulă pe sub pământ, bombăni Hawk, coborînd totuși încă vreo cincisprezece metri.

— Vezi ceva? îl întrebă Flaherty pe Vail.

— Nu văd atât de departe pe șosea. Nu sunt sigur ce distanță e până la creasta de colo. Poate ar trebui să mai urcăm puțin. Pe hartă nu pot localiza exact unde ne aflăm.

— Uite-o! exclamă Flaherty.

Toți își ațintiră privirea în fața elicopterului. Prin vârtejul fulgilor de zăpadă se vedea o mașină gonind prin viscol.

— E neagră, zise Flaherty. Nu pot preciza ce marcă, în orice caz, are două portiere.

— Trebuie să fie blestematul ăla, spuse St. Claire, apoi își vârî în gură un nou cocoloș de tutun.

— Ne apropiem de creastă, zise Hawk. Ar trebui să mai urcăm vreo treizeci de metri.

Trase de manetă, reducând viteza elicopterului.

— Ești chiar deasupra lui, zise Vail. Încetinește încă puțin.

Hawk micșoră din nou viteza. Zbura în direcția muntelui, cu aproximativ șaptezeci și cinci de kilometri la oră.

Dedesubt, Stamper auzi zgomotul inconfundabil al unui elicopter. Privi afară pe geamul mașinii. Aparatul zbura la numai treizeci de metri deasupra lui. În dreapta se înălța un alt munte, acoperit cu o pădure de pini. Drept înaintea văzu o bifurcație. Pe un indicator abia lizibil scria:

KC&M

ZONA HILLSIDE

Stamper apăsă brusc pe frână, cât pe ce să depășească bifurcația. Mașina derapa și trecu razant pe lângă un troian, ridicând în văzduh un nor de zăpadă, apoi reveni pe șosea. Reuși să recapete controlul asupra automobilului și coti pe drumul lateral. Acesta era închis cu un baraj de lemn. Stamper îl spulberă, împrăștiind copacii cu așchii de lemn. Drumul pietruit era plin de hârtoape, consecința lipsei de trafic și a intemperiei. Abia reușea să mențină mașina pe carosabil. Totuși, urca coasta muntelui, obligând elicopterul să câștige altitudine.

Numai că acesta nu se ridica. Îi auzea bătăile elicei chiar deasupra capului. Mașina derapă și roțile se învârtiră în gol pe drumul plin de zăpadă. Pierdu controlul, apăsă pe frână și se învârti nebunește în loc. Mașina înțepeni chiar la marginea unui șanț, apoi se roti în direcție opusă și ieși de pe carosabil. Stamper văzu copacii năpustindu-se spre el, își încrucișă brațele pe volan și-și culcă fruntea pe ele. Mașina se izbi de un copac, apoi intră în cel din spatele acestuia. Capota se ridică brusc și sparse parbrizul. Brațele lui Stamper primiră șocul principal. Amortit, bâjbâi după mânerul portierei, îl trase înapoi și se rostogoli afară din mașină. În jurul lui dansau mici vârtejuri de zăpadă. Ridică privirea. Elicopterul zbura la cincisprezece metri deasupra sa. Se repezi la adăpostul copacilor și începu să alerge.

Hawk își roti privirea peste pădurea care-l împresura din toate părțile. Crengile copacilor se întindeau perfide pe deasupra șoselei.

— Nu știu dacă avem destul loc ca să aterizăm aici, strigă el. Dar e mult mai sigur decât dacă încercăm să-l urmărim în susul muntelui. Lăsa încet elicopterul la pământ. Paletele elicei secerară crengile copacilor, retezându-le și împrăștiind așchii în aer. Hawk îi încetini turația, apoi simți tălpile atingând solul și rămânând nemișcate. Okay, suntem la sol, anunță el, iar Vail, Flaherty și St. Claire coborâră în grabă.

Vail sări peste șanț și începu să alerge pe urmele lui Stamper, urmat îndeaproape de Flaherty. St. Claire se dovedi mai puțin norocos. Alunecă pe taluzul noroios și-și scrânti glezna.

— Doaaamne! urlă el. Vail întoarse capul și veni în fugă lângă el. Voi vedeți-vă de drum, îi îndemnă St. Claire. Nu mi-am rupt nimic. Uite, ia asta. Scoase din tocul de sub braț pistolul calibrul 357 și i-l întinse lui Vail. Văzându-l că șovăie, St. Claire spuse: Ce naiba, s-ar

putea să nu folosești blestemăția asta, dar o să te ajute să-l ții la respect.

Vail luă arma și porni în fugă spre pădure.

Stampler se opri într-un luminiș, gâfâind și apăsându-și coastele cu mâna, ca să-și potolească durerea. Se găsea în fața unei vechi barăci de lemn cu birouri. Acum, scândurile erau desprinse și pe jumătate putrezite. Se uită atent în jur, la peisajul alb. Privirea îi poposi pe cadrul solid de oțel al unui ascensor. Relicva, acum inutilă și mâncată de rugină, îi era oarecum familiară. Pe o pancartă mare scria:

ÎNCHIS

CONTRAVENIENȚII VOR SUPORTA RIGORILE LEGII
COMPANIA CARBONIFERĂ ȘI MINIERĂ KENTUCKY

Chiar și ascuns sub zăpadă, locul începea să-i devină cunoscut. Amintirile începură să se trezească la viață și, o dată cu ele, o teamă persistentă. Auzi în minte scârțâitul și clinchetul ascensorului care cobora oamenii în măruntaiele pământului. Prin minte îi fulgerară chipuri înnegrite și priviri rătăcite, ca niște demoni de coșmar.

Își aminti de ziua în care împlinise nouă ani și când, trezindu-se dimineața, dăduse cu ochii de casca de miner, cu lămpașul rău prevestitor în față, așezate pe scaunul de lângă patul lui. Își aminti spaima care-l cuprinsese la vederea „darului”. Își aminti cum se ghemuise în pat, încercând să-și stăpânească plânsul la gândul că în ziua aceea urma să coboare pentru prima oară în Gaură, în cumplitul puț de mină. Fusese atât de speriat, încât vomitase tot drumul până acolo. Șeful stătea exact unde se găsea el acum, în fața biroului, privindu-l de sus, zâmbind cu gura până la urechi, și spunându-i că în ziua aceea urma să devină bărbat.

— Stampler!

Stampler se răsuci în loc. De cealaltă parte a luminișului înzăpezit stătea Vail. La numai cincizeci de metri, în capătul opus al luminișului. Cu coada ochiului văzu ieșind din pădure un alt bărbat, mai tânăr, care i se alătură lui Vail. Amândoi rămaseră pe loc, așteptându-l.

Stampler porni să traverseze luminișul, trecând pe lângă silueta fantomatică a ascensorului și îndreptându-se spre celălalt capăt al luminișului. Zăpada îi scârțâi sub picior când urcă pe mica moviliță care-l despărțea de zeul răzbunării.

— Stampler!

Vail ridică brațul. Avea în mână un pistol îndreptat spre el. Celălalt bărbat, tânărul, avea și el pistol, dar îl ținea în jos pe lângă corp.

Terenul parcă gemea sub picioarele lui.

Vail înălță pistolul deasupra capului lui Stampler și trase un foc. Ecoul lui răsună printre copaci, scuturând crengile de zăpadă. Stampler se opri, privind furios la Vail, peste întinderea albă de zăpadă.

— Doar n-ai să împuști un om neînarmat, nu-i așa, domnule avocat?

— Nu-ți face iluzii.

Stampler rânji batjocoritor.

— Acum știi ce înseamnă asta, Marty, nu? Sânge pentru sânge. Noi doi nu ne deosebim prea mult.

Vail nu răspunse. Chibzui la întrebare, gândindu-se la masacrul din ultimele douăsprezece ore; la Jane și Abel, care se luptau să supraviețuiască; la Shoat și la doctorul Rifkin, la un polițist bun și la sărmana Molly Arrington, toți nevinovați și sacrificați de Stampler pe altarul răzbnării. La Rebecca, cea care sădise în Stampler sămânța urii și care își mânjise mâinile cu sângele Lindei și al lui Alex. Cinci morți – trei în numai jumătate de zi – și doi grav răniți. Dintre toate țintele, numai Vail scăpase furiei psihopatului.

Stampler reveni o clipă la accentul său de Crikside:

— Acu' știi ce'nseamnă, Marty. Simți, ai? Un junghi în inimă. Ți se pare că-ți ia stomacu' foc. Că ai capu' prins într-o menghină și cineva ți-l strânge tot mai tare și mai tare. Arzi de nerăbdare să se întâmple. Simți, așa-i, Marty? Pofta de-a ucide. Degetul lui Vail se încordă și mai mult pe trăgaci. Sau poate că n-ar trebui să-ți spun pe nume? E prea intim. Ce zici de *domnu'* Vail? Sau *domnu'* avocat? Sau *domnu'* procuror? Oh, ajută-mă, Martin, glumi el, trecând de la un accent la altul. Sunt atât de speriat și derutat. Mi-a scăpat timpu', Martin, și *știi* că s-a întâmplat ceva cumplit. Te rog, ajută-mă, domnu'.

Ura ardea măruntaiele lui Vail, încețoșându-i mintea și umplându-i inima. Stampler avea dreptate, îi venea să apese pe trăgaci, ca să vadă cum îi pătrunde glonțul în piept. Voia să-l vadă murind.

— Marty? îl chemă Flaherty din spate.

— Nu te amesteca, Dermott.

— Lasă-mă să mă duc eu și să-l aduc. Mă sperii.

— Cum rămâne, *Martin*? Mă poți ajuta, domnu'? începu să râdă Stampler. Acu' mă întorc cu spatele și plec. Hai, dă-i drumu', împușcă pe la spate un om neînarmat. Asta ai vrea să faci, așa-i?

— Te provoacă, Marty.

Vail simțea pe deget răceala trăgaciului. Mâna i se încordă încă puțin.

— Știi și eu ce face, răspunse Vail.

— Mă duc să pun mâna pe el.

— Nu te amesteca, Dermott, nu vezi ce scrie pe pancartă?

Pe indicatorul mâncat de vreme și aplecat într-o rână, în perdeaua de ninsoare, stătea scris:

PERICOL- TEREN NESIGUR – PERICOL

Acest puț de mină a fost închis.

Accesul în zonă interzis.

PERICOL – TEREN NESIGUR – PERICOL

În spatele pancartei, mormanul de zăpadă era, de fapt, capacul ce fusese așezat pe gura puțului de mină cu ani în urmă.

— Pune-ți mâinile la ceafă și vino spre mine! îi strigă Vail lui Stam-pler.

Acesta porni în partea opusă.

— Acum, plec, Martiri. Râse și mai tare. Prinde-mă dacă poți.

— Stai chiar pe gura puțului cinci, Stampler! îi strigă Vail. Gaura. Îți amintești Gaura?

Arătă în direcția unei vechi tăblițe, care zăcea chiar lângă baracă: KC&M MINA NUMĂRUL CINCI.

Stampler șovăi. Privi înapoi spre Vail și Flaherty, apoi la cadrul ruginit al ascensorului. Zornăitul și scârțâitul îngrozitor de odinioară îi răsună din nou în urechi. Se uită la picioarele lui și privirea străpunse zăpada și scândurile, pierzându-se în întuneric. Văzu doisprezece oameni – unsprezece bărbați și un băiat – suspendați sub scheletul de oțel și părăsind lumea celor vii, ca să coboare în acel tărâm al

întinericului. Bărbații erau îmbătrâniți cu mult înainte de vreme, gârboviți de atâta săpat în pereții de cărbune. Văzu cum scădea lumina de la gura puțului, cum devenea din ce în ce mai mică, până când dispăru cu totul. Cobora prin aerul duhnind a ouă clocite și-și simțea gura atât de uscată, încât limba i se lipise de dinți. Se prăbușea în iad. Un iad negru ca smoala.

— Ce-i cu el? întrebă Flaherty. A rămas cu ochii în pământ.

Scândurile de sub picioarele lui Stampler scârțâiră și se lăsară puțin. Stampler continua să privească în jos. Zăpada se cernea printre scânduri. Falca începu să-i zvâcnească o dată cu pulsul care i se accelerase. Făcu un pas înainte. Vechile scânduri, putrezite după ani de intemperii și nefolosință, gemeau sub greutatea lui. Platforma se lăsă și mai mult. Se opri, temându-se să mai înainteze, dar și să stea pe loc. Făcu un pas uriaș, puse cu atenție piciorul jos, se aplecă în față și-și trase repede celălalt picior. Sub el se auzi o trosnitură. Scândura de sub picioare se frânse cu un pocnet ca de împușcătură.

„Oh, Doamne!”, exclamă în gând Stampler. Începu să alerge, dar, cu fiecare pas, platforma putrezită ceda sub picioare, dezintegrându-se în urma lui, în timp ce alerga nebunește spre pădure. Apoi piciorul sfărâmă scândura și Stampler căzu pe burtă, simțind cum în spatele lui platforma începe să se prăbușească.

Începu să se târască, dar scândurile trosniră din nou. De astă dată, platforma începu să cedeze sub el. Se aplecă în față, întinzând mâna, încercând să se agațe de ceva. Degetele i se afundară în zăpadă, înfigându-se în lemnul putrezit. Se opinti înainte, dar încă o porțiune de platformă se rupse sub el. Se uită peste umăr. În spatele lui, gaura se lărgea treptat, ca o gură enormă și obscenă.

— Oh, Doamne! urlă el.

Începu să cadă și-și înfipse unghiile și mai adânc în lemn. Își susținu toată greutatea în unghii, dar ele începură să alunece și așchii de lemn ca niște ace i se înfipseră în buricele degetelor, intrându-i sub unghii și pătrunzând în carne vie. Era prea înspăimântat ca să țipe de durere. Lupta să scape cu viață în timp ce platforma putrezită se dezintegra complet de jur-împrejurul lui.

Ultimele scânduri cedară și ele.

Stampler se uită o clipă în urmă. Privirea lui întâlni ochii lui Vail. Degetele scormoniră scândurile pe cale să se sfărâme și, în clipa următoare, dispăru în gaura neagră.

Nu țipă. Nu scoase un sunet. Se prăvăli fără zgomot tot mai jos și mai jos, și mai jos.

După mult timp, cei de afară auziră o bufnitură înfundată și îndepărtată, apoi zgomotul scândurilor prăbușite peste el. Se lăsă o tăcere mormântală. Numai vântul lovea una de alta ramurile uscate ale copacilor.

— Dumnezeuule mare, șopti Flaherty.

— Păstrează-ți rugăciunile pentru cineva care le merită, îl sfătui Vail.

Se întoarse și plecă, lăsând în urmă gaura căscată în zăpadă.

Făcură cale întoarsă până la elicopter, care îi aștepta cu elicea oprită. Vail și Flaherty îl ajutară pe St. Claire să urce la bord, apoi urcară lângă el.

— Unde-i Stampler? întrebă St. Claire.

— Acolo unde îi e locul, răspunse Vail. În iad.

Elicopterul se desprinsă de sol și se înălță spre creasta muntelui. Vail se uită în jos, la mina cinci, pe deasupra căreia zburau. Privi cu

atenție cercul negru înconjurat de zăpadă proaspătă. Semăna cu centrul unei ținte. Rămase cu ochii la el până când elicopterul trecu de cealaltă parte a muntelui și mormântul lui Aaron Stampler dispăru din vedere.

EPILOG

Mirosurile amestecate de eter, antiseptic și dezinfectant umpleau coridoarele tăcute ale spitalului. Doctorii și asistentele discutau cu voce joasă în cadrul ușilor. Vizitatorii intrau și părăseau saloanele, unii zâmbitori și plini de speranță, alții palizi și cu lacrimi în ochi, luptând să se obișnuiască cu veștile proaste. Bucuria și tristețea mergeau mână în mână, iar atmosfera era încărcată de emoție. Nimic nu părea banal pe aceste coridoare, unde străinii se simțeau legați unii de alții prin suferință, tristețe și nenorocire.

Vail evita pe toată lumea Schimba doar câteva cuvinte atunci când nu avea încotro, dar, de regulă, se mulțumea să-i salute din cap pe acei salariați ai spitalului cu care se întâlnea mereu. Se repezea până la spital la sfârșitul fiecărei zile. Trecea mai întâi pe la Jane și Abel, apoi mânca la bufet un fel de mâncare fără nici un gust sau se oprea la ușa secției de urgență, ca să fumeze în grabă o țigară.

Martin Vail detestase întotdeauna spitalele, pentru că-i aminteau de cele mai întunecate și mai chinuitoare zile din trecutul său. Îi evocau imagini distincte și dureroase: mama sa când o urcaseră în ambulanță, scoțând-o din viața lui pentru totdeauna; tatăl său întins pe pat în salonul de reanimare, suferind de tromboză coronariană; despre salonul albastru-pal în care își luase rămas-bun de la Ma Cat, bunica lui care-l crescuse și care zăcea bolnavă de cancer. Paradoxal, acum aceste imagini fuseseră înlocuite de un sentiment de ușurare și recunoștință, precum și de reala bucurie la gândul că Jane Venable și Abel Stenner fuseseră salvați de chirurgii, asistentele și infirmierii secției de urgență a spitalului municipal Chicago.

La câteva zile după moartea lui Stampler murise și Jack Yancey, în urma complicațiilor atacului cerebral, astfel că Vail devenise oficial procuror districtual. Doctorul Samuel Woodward, speriat de rolul jucat în eliberarea lui Stampler, ținuse o conferință de presă și, susținut de șase dintre colegii săi, reușise să scape cu fața curată, prin vorbărie multă, împănată cu termeni de specialitate.

În săptămânile care urmară, Vail rămase de veghe în fiecare noapte; stătea pe rând cu Jane Venable și cu Abel Stenner, dormea pe scaun lângă Jane și se ducea acasă numai ca să facă un duș și să-și schimbe hainele înainte de a merge la birou. Uneori, se așeza pe marginea patului lui Jane, ținând-o de mână câte un ceas întreg, convins că el purta răspunderea pentru durerea și suferința ei, ca și pentru a lui Stenner. La urma urmei, își spunea Vail, el fusese instrumentul sângeroasei răzbunări puse la cale de Stampler: adusese ca argument la proces exact metoda prin care, zece ani mai târziu, monstrul avea să fie pus în libertate.

Stenner se înzdrăvenea rapid. La sfârșitul celei de a treia săptămâni făcea scurte plimbări pe coridor, ajutat de un infirmier. Jane, care trebuia să suporte vreme de câteva săptămâni tortura intervențiilor de reconstrucție facială, părea să-și fi păstrat moralul, în ciuda rănilor dureroase și a pierderii unui ochi. Slăbită, dar entuziastă, cu obrazul înfășurat în bandaje de la frunte până la maxilar, cu vânătași pe nas și pe gât, rămânea neîmblânzită. Aaron Stampler era

subiectul numărul unu în conversațiile lor. Paradoxal, Jane era cea care îl consola pe Vail în lungile nopți petrecute de acesta la spital, unde se confrunta cu propria-i conștiință.

— Măi să fie, zise ea într-o seară, pun prinsoare că Aaron Stamper stă acum în iad și râde cu lacrimi.

— Ce vrei să spui?

— Păi, încă mai are putere asupra ta, iubito. Întinde mâna din mormânt și te scutură de lanț. Pe toți i-a tras pe sfoară, Marty. Fiecare a înghițit minciuna, tu de ce ai fi fost altfel?

— Pentru că eu l-am ajutat să-și conceapă minciuna.

— Te-a *înșelat*, Marty. Recunoaște și uită. Stamper nu merită să-ți faci sânge rău din pricina lui nici cinci minute. Ești un avocat excelent. Ai procedat exact cum prevede legea, i-ai oferit lui Stamper cea mai bună apărare cu putință. M-ai învins pe căi cinstite și crede-mă că în anii care au trecut de la proces m-am gândit mult la felul în care m-ai făcut martor. A fost perfect. Totul după litera legii. Faptul că ticălosul era vinovat nu mai contează.

— Nu mai contează?

— Marty, câți avocați cunoști care își întreabă clienții dacă sunt vinovați sau nu?

— Și ce-i cu asta? E irelevant.

— Ba nu, e foarte practic. Dacă clientul e vinovat, atunci te va minți, așa că la ce bun să-l mai întrebi? Presupui că e nevinovat și aduni probe ca să-ți argumentezi ipoteza, ceea ce tu ai reușit cu brio.

— Vorbești ca un profesor de colegiu.

— Iar tu te porți ca un student. Îmi amintesc un fragment dintr-un articol de ziar despre tine... cu ani în urmă, spuse Venable. Nu mai știu exact cuvintele, dar, în esență, afirmai că singura modalitate ca legea să rămână puternică e să-i atacăm în permanență punctele vulnerabile.

— Ai o memorie foarte bună.

— Acum, nu mai ești de aceeași părere?

— Asta nu are absolut nimic de-a face cu sala de judecată, ci cu actoria. Sala de tribunal a devenit o scenă a absurdului. Care avocat dă cea mai bună reprezentare? Cât de bun e judecătorul? Cât de influențabili sunt jurații? Adevărul se pierde prin amestecarea cărților.

— Realitatea este ceea ce juriul percepe ca fiind adevărat. Și tu ai spus la fel.

— Păi, pe atunci eram tânăr și bătaios... tu ții minte tot ce citești?

— Numai lucrurile cu care sunt de acord. Jane încercă să râdă, dar durerea o împiedică. Sigur că-i actorie. Sigur că cel mai bun – sau cea mai bună – câștigă. Și sigur că totul constă în a convinge juriul. Și ce-i cu asta? Așa sunt regulile jocului. Iar tu ești al dracului de priceput când vine vorba să împingi regulile la limită, indiferent de care parte te afli. Tăcu o clipă, apoi făcu cu ochiul sănătos. E unul dintre motivele pentru care țin la tine, adăugă ea.

— Eu nici măcar nu pot să încep o listă cu motivele pentru care te iubesc, Janey, glumi el. Se aplecă și o sărută cu blândețe pe buze.

— Nu pleca, șopti ea. Mai sărută-mă. Sau poate vrei să încui ușa și să te furișezi lângă mine.

— Ești sub sedative, îi răspunse el tot în șoaptă.

— Le-a trecut efectul.

De fiecare dată când aducea subiectul în discuție cu Stenner, răspunsul acestuia era scurt și fără ocolișuri.

— Acum zece ani ai comis o greșeală. Te crezi infailibil, Marty?

Dar subiectul Stampler nu putea fi dat uitării.

În prima săptămână, St. Claire și Naomi nu se dezlipiseră de telefon, prelucrând rapoartele poliției din Colorado, San Francisco și Kentucky și reconstituind o biografie a profesoarei Rebecca Hutchinson, o istorie tristă și sordidă. Treptat, povestea legăturii dintre Rebecca și Aaron Stampler începea să aibă sens.

În cursul vizitei de seară la Abel, Harvey St. Claire, cu ceșcuța lui în mână și un cocoloș de tutun în gură, se rezemă de spătarul scaunului și-i dădu toate detaliile.

— Am reușit să mergem pe urmele ei până în anii de liceu. Adică, la Denver, în 1965, începu St. Claire. Mama ei a murit când ea avea doisprezece ani, taică-său era ofițer activ de aviație. Inițial subofițer, a fost avansat până la gradul de căpitan. A fost ucis în cursul unei spargerii a apartamentului, la începutul lui 1965. Imediat după aceea, fata a dispărut. Din spusele unui criminalist ieșit la pensie, un anume Ashcraft, Rebecca a fost suspectată de omor — circula zvonul că bătrânul o supunea unor abuzuri fizice și sexuale – dar nu s-au găsit probe împotriva ei. Crima nu a fost niciodată soluționată.

— Cum a fost omorât? întrebă Stenner.

— Înjunghiat mortal.

— Nu se prea întâmplă, spărgătorii nu-și aleg astfel de arme.

St. Claire confirmă din cap.

— A fost o chestie foarte urâtă. Discutând cu Ashcraft, am rămas cu impresia că au îngropat afacerea, fiindcă, deși bănuiau că Rebecca îi făcuse felul, n-au putut aduna suficiente probe. Cum-necum, doi ani mai târziu fata apare în evidențele unui computer din San Francisco — într-o razie printre traficanții de droguri la Haight-Ashbury. A achitat o amendă nesemnificativă, șaptezeci și cinci de dolari. După aceea i s-a pierdut urma, până când a acceptat postul de profesoară la Crikside, în 1970. Pe atunci, Stampler era în școala elementară – Rebecca i-a fost întâi profesoară, ca apoi să-i devină mentor și, în final, amantă.

— Când s-a născut Stampler? întrebă Stenner.

— În '65, exact în anul în care a fost ucis tatăl ei și când Rebecca a fugit de acasă. Am recitat însemnările lui Tommy Goodman referitoare la discuția cu profesoara – Tommy s-a dus acolo și a stat de vorbă cu ea când Vail pregătea apărarea lui Stampler. Rebecca i-a pomenit în treacăt că avusese unele probleme legate de droguri și că un timp locuise într-un orașel din New Mexico, unde predase la copii. Totuși, n-am reușit să adunăm prea multe date, la sfârșitul anilor '80, majoritatea acestor așezări apăreau și dispăreau de pe hartă ca țânțarii. Nu figurează nici în evidența arestărilor – cel puțin, atât cât am cercetat noi — prin urmare, e o enigmă absolută până când își face apariția în Crikside. Ceea ce a atras-o la această slujbă era faptul că nu i se cereau referințe. Presupun că Crikside era un cătun prea sărac, deci nu prea pretențios. Nu există nici un fel de evidențe referitoare la starea ei de sănătate sau la angajări, iar la asigurările sociale nu figurează decât de când a început să lucreze la școală. După toate probabilitățile, aveau atâta nevoie de o învățătoare, încât au trecut cu vederea unele cerințe esențiale, cum ar fi autorizația de a preda și referințele profesionale. Localnicii spuneau că era o învățătoare bună.

— Depinde ce anume le preda, zise Stenner.

— Păi, cu siguranță că pe Stampler l-a învățat câteva șmecherii pe care, de regulă, nu le deprinzi la școală, de pildă, Crima 101. Oricum, a predat acolo până în 1991, după care a plecat. Într-un

week-end s-a mutat din căsuța în care locuia și a dispărut fără urmă, exact ca la Denver. Dar, lucru destul de interesant, își plătea anual impozitele prin mandat poștal, drept pentru care casa e și acum pe numele ei.

— Am ratat ultimul act, spuse Stenner. Crezi că acolo se ducea Stampler când l-ați ajuns din urmă?

— Când l-am înhățat, ajunsese la cincisprezece kilometri de locuința ei. Zi-mi tu ce căuta acolo.

Pe măsură ce treceau săptămânile, cazul Aaron Stampler ceda întâietatea cazului Edith Stoddard. Când Vail nu era de față, Venable rămânea cu privirea ațintită asupra ecranului stins al televizorului sau afară pe fereastră, gândindu-se la noaptea în care descoperise firida ascunsă din apartamentul lui Delaney și obiectele dinăuntru. Își amintea de armă. Se întreba dacă Edith Stoddard fusese o victimă sau un participant benevol la bizarele jocuri sexuale care, era limpede, îi plăcuseră lui Delaney. Dacă Stoddard ar fi declarat că decedatul o supusese la constrângeri, atunci Venable putea construi o apărare puternică.

Îi trimitea bilete lui Stoddard, sfătuind-o să nu discute despre problema ei cu *nimeni* până când ea avea să fie din nou pe picioare și în stare să analizeze cazul împreună. Stoddard nu-i răspundea niciodată și refuza să retracteze declarația făcută față de Shock Johnson.

Ajutată de Dermott Flaherty, Shana Parver continua să adune probe în sprijinul acuzației de crimă cu premeditare în cazul Edith Stoddard. Trimiterea în judecată fusese amânată cu o lună, din pricina faptului că Jane Venable se afla în spital. Parver era strategul, Flaherty – spiritul practic.

— Venable își va baza apărarea pe argumentul tulburării psihice.

— Tot crimă cu premeditare se cheamă, replică Shana.

— Dar cu circumstanțe atenuante. Venable va susține că Stoddard a fost victima unor abuzuri sexuale din partea lui Delaney. Că el o supunea unor constrângeri sexuale. Că era în joc slujba ei. Apoi el a concediat-o, iar ea avea deja un psihic labil, datorită situației din familie.

— Rămâne declarația ei, contraatacă Parver.

— Pe care Venable va reuși s-o anuleze. Femeia era disperată, speriată, neliniștită...

— La, la, la, zise Parver.

Flaherty râse.

— Ei, hai, o chemă el. Ești invitata mea la cină.

— Nu, tu ești invitatul meu. Eu sunt vioara întâi în cazul de față. Și să nu-mi dai voie să-mi comand martini.

— Oh, nu știi, râse el. Ești tare dulce când te cherchelești.

Shana îi aruncă o privire bănuitoare.

— N-am nevoie să mă cherchelesc ca să fiu dulce, Flay, replică ea.

Copacii tremurau în briza caldă de primăvară, în timp ce Vail conducea mașina pe aleea Lakeshore. Înainte de a merge la spital, opri și cumpără câteva buchete de flori de primăvară de la un negustor de stradă. Jane se ridicase în pat în capul oaselor, iar Stenner, care acum

se putea mișca pe ici pe colo cu ajutorul unui baston, stătea jos în celălalt capăt al salonului.

— Azi mi-am luat biletul de ieșire din spital, anunță Stenner. Mi se dă voie să plec cu o oră mai devreme, ca să pot veni dimineată la tribunal.

— N-ai nimic de văzut, spuse Vail. Vom cere o nouă amânare a punerii sub acuzație, până când Jane se va restabili îndeajuns cât să poată merge la tribunal.

— Frumos din partea ta, zise Venable. Mi se pare mie sau dai semne că-ți crapă armura?

— Shana a fost cu ideea, zâmbi Vail. Iar armura ei nu are nici măcar o pată.

— E o fată care știe ce vrea, Marty, spuse Jane. Ai învățat-o bine.

— N-am învățat-o nimic, râse Vail. S-a născut o dură. Așteaptă să vezi când îl va aduce în tribunal pe John Wayne Darcy.

— Cum rămâne cu Edith Stoddard? întrebă Jane.

— Asta e între voi două. Eu nu sunt implicat, har Domnului.

— Tu ești implicat în tot ce se întâmplă la procuratură, Marty. Pe cine vrei să duci?

— N-am venit aici ca să discutăm afaceri, protestă Vail. Îi întinse florile de primăvară. Am venit să-ți fur inima.

— Asta poți face oricând, spuse ea, scoțând florile veștede din vaza de pe noptieră și aruncându-le la coș.

Vail duse vaza la chiuveta din colț și o umplu cu apă.

— Cred că am să mă duc să mai stau puțin în salonul meu, spuse Stenner. Am petrecut aici patru săptămâni. Într-un fel, e ca și cum m-aș despărți de casă. Noapte bună.

— Trec pe la tine să te învelesc, spuse Vail.

— De asta se ocupă infirmiera, replică Stenner, ieșind din salon cât mai mândru cu putință.

— Îl invidiez pe Abel, spuse Venable. El se duce acasă, în timp ce eu mai am de făcut încă două operații.

Vail se așeză lângă Jane și-și trecu încet degetul peste bandajul de pe obrazul ei.

— Încă vreo câteva săptămâni și vom lăsa totul în urmă, spuse el cu blândețe.

Se ridică și se duse la fereastră.

— Tot la Stampler te gândești, nu-i așa? murmură ea.

— Știi, începu Vail, a fost un moment când... când s-a petrecut un catarsis. Un minut sau două am avut drept de viață și de moarte asupra lui. Țineam arma îndreptată către el. Dumnezeu mi-e martor cât doream să-l ucid. Doream să trag în el la nesfârșit. Câte un glonț pentru fiecare victimă măcelărită. Trăgaciul are o distanță de culisare de doar trei milimetri, dar eu știam ce voia Stampler, Janey. Știam că voia ca eu să-l împușc și să mă cobor la nivelul lui. Apoi am văzut pancarta, mi-am luat degetul de pe trăgaci și l-am lăsat pe mâna diavolului.

— Ei, iubitele, acum s-a sfârșit, spuse ea, bătând ușor cu palma pe pat, lângă ea.

Poate, se gândi el. Dar poate că nu se va sfârși niciodată.

A doua zi de dimineată, Shana Parver și Dermott Flaherty se așezară la masa acuzării, pregătiți să ceară amânarea punerii sub acuzare a lui Edith Stoddard. Vail, Naomi și St. Claire, însoțiți de Abel Stenner, ședeau lângă ei, în primul rând. Fiica lui Edith Stoddard, Angelica, era în celălalt capăt al sălii de judecată, așteptând

neliniștită audierea. Nu-și lua privirea de la ușă.

La ora nouă fix, își făcu apariția judecătoarea Thelma McElroy, o negresă frumoasă, cu ochi inteligenți și strălucitori în spatele ochelarilor rotunzi cu rame de metal. Foarte corectă, era cunoscută pentru atitudinea ei severă și intransigentă în ce privește legea.

Edith Stoddard fu adusă în sală și luă loc la masa apărării. Era slăbită și trasă la față. Se vedea limpede că săptămânile petrecute în închisoare o măcinaseră. Își încrucișă mâinile pe masă, rămânând cu ochii la ele.

În clipa următoare, în fundul sălii se iscă rumoare și Vail se răsuci să vadă ce se întâmplase.

Jane Venable intrase în sală într-un scaun cu rotile. Era strălucitoare, îmbrăcată într-un taier sobru de mătase verde ca smaraldul, cu părul roșu strâns la spate în coc. Unul din ochi era acoperit cu un petic negru, iar obrazul îi fusese proaspăt bandajat.

Își împinse căruciorul pe culoarul dintre scaune, îi aruncă o privire lui Vail cu ochiul sănătos, zâmbi și-i făcu cu ochiul, apoi se îndreptă spre masa apărării. Vail nu reușea să-și ascundă uimirea. Shana Parver era și mai uluită. Tânăra se uită la Vail, care se mărgini să înalțe din sprâncene și să ridice din umeri.

— Ce naiba... murmură el abia auzit

— Cred că avem necazuri, zise Stenner.

— Am avut necazuri încă de când a preluat ea cazul, replică Vail.

Judecătoarea McElroy înclină capul, cercetând-o cu atenție pe Venable pe deasupra ochelarilor.

— Ei, doamnă Venable, asta zic și eu surpriză. Bine ați venit printre noi.

— Mulțumesc, doamnă judecător, răspunse Venable.

— Sunteți gata? Putem începe? întrebă judecătoarea.

— Desigur, răspunse Venable.

— Intenționam să cerem o amânare, datorită stării de sănătate a doamnei Venable, doamnă judecător...

— Nu va fi nevoie, răspunse Venable. Apărarea e pregătită să răspundă acuzațiilor.

— Și acuzarea este gata, doamnă judecător, bâigui Shana Parver, în timp ce Flaherty scormonea prin servieta-diplomat, scoțând afară dosar după dosar.

Judecătoarea consultă ordinea de zi.

— E vorba de o punere sub acuzare, adevărat?

— Da, răspunse Parver.

— Înainte de a începe, există vreo moțiune?

— Onorată Curte, dacă tribunalul acceptă, apărarea cere să aducă un martor în favoarea sa.

— Chiar înainte de a începe? întrebă judecătoarea.

— Intenționăm să cerem cauțiune pentru acuzată, onorată Curte. A stat închisă aproape două luni. Cerem îngăduința ca un martor să depună mărturie în favoarea ei.

— Onorată Curte... Începu Parver, dar judecătoarea ridică mâna, tăindu-i vorba.

— O clipă, domnișoară avocat, o opri judecătoarea, apoi se adresă lui Venable: Cine este acest martor, doamnă Venable?

— Fiica acuzatei, Angelica, onorată Curte.

— Onorată Curte, e împotriva tuturor uzanțelor, protestă Parver. Ne aflăm aici pentru o punere sub acuzare. Suntem pregătiți să prezentăm completului de judecată probe în sprijinul acuzației de crimă cu premeditare formulată de stat împotriva acuzatei Edith Stoddard. Nici nu poate fi vorba de cauțiune.

— Onorată Curte, în acest caz există circumstanțe atenuante, contraatacă Venable. Clienta mea nu are cazier. Ani la rând a fost apreciată în funcția de secretară executivă, întreținându-și totodată fiica la colegiu și soțul paraplegic. Sunt convinsă că onorata Curte și acuzarea nu vor refuza să asculte depoziția fiicei ei. Cincisprezece minute, onorată Curte, atât vă cerem.

Judecătoria McElroy se sprijini de spătarul scaunului și-și scoase ochelarii.

— Presupun că apărarea e pregătită să răspundă acuzațiilor, spuse ea, privind-o țintă pe Venable.

— Da, onorată Curte.

— Vreți să chemați la bară acest martor *înainte* ca acuzarea să-și prezinte argumentele?

— Consider că e mai bine s-o chemăm acum, răspunse Venable.

— Hm, zise McElroy. Luă un creion și, câteva secunde, bătu cu el în blocnotes. Ei bine, sunt de acord cu acuzarea. Fără îndoială că este o abatere neobișnuită de la procedura curentă. Pe de altă parte, nu vreau ca acest complet de judecată să pară lipsit de înțelegere. Domnișoară Parver, am decis să resping obiecția dumneavoastră. Rețineți că aici nu există jurați. Problema cauțiunii rămâne la latitudinea mea.

Deși era furioasă, Parver își dădu seama că ar fi fost o prostie să se pună rău cu judecătoria chiar de la început.

— Bine, onorată Curte, se învoi ea.

— Mulțumesc. Bine, atunci apărarea își poate chema martora.

— Apărarea cheamă pe Angelica Stoddard.

Angelica Stoddard era palidă și neliniștită. Cu mâinile tremurând, depuse jurământul și se așeză în boxa martorilor. Rămase cu ochii ațintiți asupra lui Venable, care își împinse scaunul cu roțile în fața completului de judecată. Edith Stoddard se uită bănuitoare la Venable.

— Liniștește-te, îi șopti aceasta. Știu că ești agitată, dar va dura numai câteva minute. Numele, vă rog.

— Angelica Stoddard.

— Câți ani ai, Angelica?

— Douăzeci și unu.

— Unde locuiești?

— În căminul studențesc Chalmers. Urmez cursurile Universității din Chicago.

— De câți ani mergi la colegiu?

— De trei ani.

— Ce calitative iei, Angelica?

— Am obținut 3,2 la terminarea anului trei.

— Deci o studentă de A?

— Da, am luat și câțiva B, dar în cea mai mare parte A.

— Primești bursă, nu-i așa?

— Da. Cu ea îmi plătesc taxele de studiu și cărțile.

— Cine îți plătește cazarea și masa?

— Mama mea.

— Doamna Edith Stoddard?

— Da.

— Cum se numește tatăl tău?

— Charles. Charles Stoddard.

— Lucrează undeva?

— Nu. Tatăl meu este paralizat de la gât în jos.

— Locuiește împreună cu mama ta?

— Da.

— *Prin urmare*, mama ta este singura care vă întreține atât pe tine cât și pe tatăl tău, adevărat?

— Da.

— Până nu de mult lucra la firma Delaney?

— Da. Domnul Delaney a concediat-o.

— Cine se îngrijește de tatăl tău peste zi?

— *Am avut* o femeie, care era și menajera noastră. Venea la opt dimineată și pleca la cinci după-amiază.

— Așadar, de la ora cinci cea care-l îngrijește este mama ta?

— Da. În afară de cazurile când trebuie... când trebuia să lucreze noaptea. O dată sau de două ori am venit eu acasă, ea fiind nevoită să lucreze după ora cinci.

— Deci, amândouă vă ocupați de tatăl tău.

— Da, dar, în general, mama este cea care are... care avea grijă de el.

— Situația s-a schimbat de la arestarea mamei tale?

— Da. Menajera ne-a părăsit. Asigurarea nu era suficient de mare cât să-i acopere salariul.

— Acum, tu îl îngrijești pe tatăl tău?

— Da. Am plecat de la colegiu și m-am mutat înapoi acasă.

— Cu alte cuvinte, când mama ta a rămas fără serviciu, viața voastră s-a schimbat radical, adevărat?

— Da.

— Mai precis, din momentul arestării mamei tale?

Angelica încuviință din cap, fără să-și ridice privirea din poală.

— Doctorul Saperstein... medicul tatălui meu... spune că ar trebui să-l internăm într-un sanatoriu de handicapați.

Începu să plângă și-și șterse ochii cu un șervețel de hârtie.

— Vă puteți permite cheltuiala? Vreau să spun că, dacă asigurarea nu face nici cât plata menajerei, cum v-ați putea permite o internare?

— Am să... Am să-mi caut o slujbă. Vindem casa... Tăcu o clipă și coborî din nou privirea, părând să-și recapete controlul. Când ridică ochii, tristețea i se preschimbase în furie. E atât de nedrept... zise ea, apoi șovăi o clipă și, privind-o ținută pe Edith Stoddard, glasul îi deveni mai sigur. Cu fulgere în ochi, continuă: E nedrept, pentru că nu mama l-a ucis pe Delaney, eu am făcut-o! Ea s-a recunoscut vinovată, ca să mă apere pe mine!

Judecătoarea tresări și se lăsă pe spate în scaunul ei. Venable părea șocată. Edith Stoddard sări în picioare.

— E o minciună! țipă ea. Ea e cea care încearcă să mă apere pe mine! Eu l-am omorât pe Delaney, așa cum am mărturisit. Declarația mea a fost înregistrată de poliție. Încetați odată!

— Nu, mamă, tu să încetezi! îi strigă Angelica. Eu am fost cea pe care a supus-o la constrângeri. De când aveam optsprezece ani. Mă șantaja mereu că ai să-ți pierzi slujba. M-a amenințat...

În sală era un haos. Parver sări în picioare.

— Mă opun, onorată Curte, *mă opun!*

— Onorată Curte, se bâlbâi Venable, n-am știut...

Naomi se întoarse către Vail.

— Măi să fie! șopti ea.

Dar Vail nu-i răspunse. O privea fix pe Venable, copleșit de respect.

— E adevărat, țipă Angelica Stoddard. În seara aceea m-am dus să-l rog să-ți dea înapoi postul, dar el m-a silit să...

— *Mă opun*, onorată Curte! strigă Parver.

McElroy bătu tare cu ciocănelul în masă de câteva ori.

— Liniște în sală! ordonă ea, cu ochii sclipind de mânie. Liniște, ACUM! Doamnă și domnișoară avocat, veniți chiar acum în cabinetul meu. Curtea se retrage.

— Iertați-mă, onorată Curte, îmi acordați zece minute înainte de discuția cu avocații? întrebă Parver.

Judecătoria McElroy, încă tremurând de supărare, aruncă o privire către Venable.

— Bine, biiine, zise ea scurt. Un sfert de oră, doamnelor. După care ne vedem în cabinetul meu.

Plecă în grabă.

Vail privi din celălalt capăt al sălii spre Venable, care își întinse brațele în lături, ca și cum ar fi vrut să spună: „Și eu sunt la fel de uluită ca și tine.” Vail îi zâmbi și clătină din cap.

Vail îi conduse pe Parver, Naomi, St. Claire, Stenner și Flaherty într-un mic birou de lângă sala de judecată.

— Okay, Shana, zise el după ce închise ușa. Acum ce ai de gând să faci? Abandonezi sau continui jocul?

Ea îl privi drept în ochi și răspunse:

— Să mă ia naiba dacă știu. Nici măcar nu-mi dau seama ce varianta am.

— Crezi că Venable a pus la cale scena sau e la fel de surprinsă ca noi toți? întrebă Naomi.

— Nu cred că a pus-o la cale, răspunse Vail. Cred însă că e foarte posibil să fi știut că va avea loc.

— Apărare șoc, comentă Flaherty.

— Teatrul justiției, răspunse Vail.

— Tu ar trebui să știi mai bine, interveni Stenner. Acum zece ani, i-ai făcut lui Jane o figură similară.

— Poate că da, Abel, îl aprobă Shana, dar noi de cine ne ocupăm? Care-i convingerea ta intimă? Care din ele e vinovată?

Stenner luă o hotărâre practică.

— Mama. Cealaltă variantă e prea complicată.

— Și eu zic că mama, i se alătură Flaherty. Cred însă că fiica a fost încurcată cu Delaney, exact așa cum a declarat, iar mama l-a ucis pe el ca s-o elibereze. Toate acestea pot ieși la iveală în cursul expunerii faptelor. Eu propun să amânăm punerea sub acuzare și să reluăm discuțiile.

— Fiica a comis crima, iar maică-sa o apără, spuse St. Claire. Puțin îmi pasă cât de complicată e varianta asta.

— Și eu cred că Angelica a făcut-o, întări Parver.

— Eu zic că Edith, dintr-o mie de motive, își dădu cu părerea Naomi.

— Povestea lor e identică, fiecare susține că cealaltă n-a știut nimic. Amândouă dau același mobil, aceleași circumstanțe și nici una nu are alibi, rezumă Stenner.

— E ridicol, zise St. Claire. Amprentele lui Stoddard sunt pe toată arma.

Vail își aținti privirea în tavan.

— De ce să nu fie, doar e arma ei? întrebă el, fără a se adresa cuiva anume.

— Dar gloanțele? întrebă Flaherty.

— Aceeași poveste, răspunse Vail. E arma ei. Era firesc s-o încarce.

— Și fiica? insistă Flaherty. Cum rămâne cu amprentele ei?

— Va declara că purta mănuși, răspuse Shana. Asta dacă își menține declarația.

— Puneți-le pe amândouă sub acuzare, să vedem dacă vreuna din ele mărturisește înaintea de proces, sugerează St. Claire.

Vail începu să râdă.

— Oh, desigur, înțeleg cum vine asta. Dar ce părere crezi că va avea completul dacă ne înapoiem în sală și le spunem că vrem să punem sub acuzare două persoane, fiindcă nu știm sigur care din ele a comis crima?

— Eu cred că e o înscenare, vorbi Stenner. Ori au fost acolo împreună, ori acum încearcă să încurce izele.

— Nu putem demonta vreuna dintre declarații? întrebă Flaherty. Strecurăm un indiciu fals în depoziția lui Edith Stoddard și vedem dacă fiica îl susține.

Shana Parver se foi neliniștită pe scaun. Se uita fix în podea și nu spunea nimic.

— Okay, Parver, o îndemnă Vail. Ce te roade? Dă-i drumul.

— Eu cred..., începu ea. Ezită o clipă, apoi continuă: Eu cred că Delaney și-a meritat soarta, indiferent cine i-a făcut de petrecanie.

La auzul acestor vorbe, în încăperea se așternu o tăcere mormântală. Ceilalți schimbă priviri între ei, apoi toți ochii se întoarseră spre Shana.

— Să vă întreb ceva pe toți, zise Vail. Crede vreunul dintre voi că Edith Stoddard ar fi acceptat de bunăvoie jocurile sexuale propuse de Delaney?

— De ce? vru să știe Shana.

— Pentru că aici ar putea fi cheia întregii afaceri, răspuse Vail. Pentru fată, Delaney era o personalitate, așa că i-a luat mințile. Gândiți-vă, ea este un copil și dintr-o dată se bucură de atenția șefului mamei ei, care-i mare grangure în oraș. El o seduce și iată că ajung împreună la perversități sexuale. Ea nu spune nimănui, mai cu seamă mamei. Când a fost împușcat, Delaney era în pielea goală. Imaginați-vă că era împreună cu fata, iar Edith Stoddard a intrat și i-a surprins. Femeia își pierde controlul, scoate pistolul și-l lichidează pe Delaney. După aceea o expediază pe Angelica de acolo, ascunde arma și pleacă. A doua zi, pe parcursul interogatoriului făcut de Johnson, își dă seama că nu poate înșela niște profesioniști, așa că își recunoaște fapta. Declară că era disperată fiindcă Delaney o concediasse, sperând că lucrurile se vor opri aici. În acest fel, își protejează soțul și fiica.

— Frumos scenariu, zise Stenner.

— Numai că noi cunoaștem adevărul, preciză Flaherty.

— Oare? interveni St. Claire. Tot ce știm e că Delaney era un ticălos bolnav la cap și că persoana care l-a lichidat cunoștea secretul firi-dei. Oricum ar fi, în fața juraților el apare ca o lepădătură, iar cele două femei vor câștiga simpatia tuturor.

— Va fi greu ca jurații să ajungă la o decizie unanimă, vorbi Naomi. Dacă jumătate din ei sunt femei, va dura o veșnicie până când își vor da verdictul.

— Cred că Naomi are dreptate, o aprobă Vail. Problema care se pune e ce vrem noi. Vrem ca Edith să facă detenție pe viață sau Angelica?

— Asta-i cumva compasiune? întrebă Stenner, uitându-se la Vail.

— Mai curând eficiență, preciză Flaherty. Eu zic să negociați soluția cea mai profitabilă, altfel ar putea fi achitate.

— Shana? o întrebă Vail. E rândul tău să-ți spui părerea.

— Crimă de gradul întâi. Între zece și douăzeci de ani.

— Venable nu va accepta, spuse Vail. Va încerca să convingă ju-

riul.

— Uitați cu toții de Edith Stoddard, interveni Shana. Ea nu vrea să ajungă la proces. Cu siguranță că nu vrea să repete experiența de azi-dimineață de la tribunal. Singura ei grijă e să-și protejeze fiica și soțul.

— Crezi că apărarea va fi de acord cu acuzația de crimă cu premeditare? întrebă Naomi.

— Eu cred că Janey vrea ca clienta ei să părăsească sala de judecată în calitate de femeie liberă, răspunse Vail.

— Atunci? întrebă Shana.

— Atunci e timpul să negociați, răspunse Vail.

— Și socotesc că, indiferent ce se va întâmpla, justiția o să mai primească un șut zdravăn în fund, comentă Stenner.

Era pentru prima oară când cineva din încăperea îl vedea zâmbind.

— Ce naiba pui la cale, doamnă Venable? întrebă judecătoarea McElroy, încruntându-se de la biroul ei spre Venable.

— Vă jur, nici nu mi-am închipuit că va declara așa ceva, răspunse Venable. M-a întrebat dacă putea veni ca martoră, ca să-și ajute mama să obțină cautiunea.

— Sper să fie așa. Nu-mi plac avocații care încearcă să transforme sala de judecată într-un circ.

Judecătoarea continuă s-o privească sever câteva secunde.

— Aveți cuvântul meu, răspunse fermă Venable.

— Bine, acceptă McElroy. Acum ce facem cu încurcătura asta?

— Cred că soluția depinde de doamna Venable, răspunse imediat Shana.

— De mine? se miră Venable.

— Da, întâri Shana. Nu le puteți apăra pe amândouă. Ceea ce înseamnă că Angelica va trebui să-și angajeze un avocat propriu. Ca apărător, sunteți pregătită să îndreptați acuzația împotriva domnișoarei Angelica Stoddard?

— Ce vreți să spuneți? întrebă Venable, cu o urmă de asprime în glas.

— E singurul mod de a obține achitarea pentru Edith Stoddard, răspunse Parver. Fie presupunem că Edith Stoddard este vinovată și încercăm să ajungem la o înțelegere, fie vă convingeți clienta că trebuie să-i acuzați propria fiică. Numai una din ele este vinovată.

— Atunci, mergem la proces, replică scurt Venable.

— Să spălăm rufele murdare în ochii presei? ripostă Shana. Nu sunt de părere. Există totuși o mărturisire, doamnă avocat. Până în prezent, clienta dumneavoastră nu a retractat-o.

— Nici un juriu din lume n-o va condamna pe Edith Stoddard, declară Venable.

— Dar nu despre asta este vorba, nu? replică Shana.

— Atunci despre ce?

— Avem un caz clar de crimă cu premeditare. Victima a fost una dintre marile personalități ale orașului, cu mulți prieteni influenți. Singura cale de a demonta acuzația este s-o târâm și pe Edith prin no-roi. Gândiți-vă puțin.

McElroy se rezemă de spătarul fotoliului, împreunându-și vârfurile degetelor și sprijinindu-se cu bărbia de ele. Își ascunse un zâmbet. Tânăra Parver este vicleană și dură, își spuse ea. În sinea ei, judecătoarea le admira pe amândouă avocatele. În cele din urmă, se ridică.

— Vă rog să mă scuzați, zise ea. Eu ies pentru câteva minute. Îmi place să cred că la înapoiere vom putea rezolva problema.

Părăsi cabinetul.

— Okay, ce-mi oferiți? întrebă Venable.

— Crimă de gradul unu. Între zece și douăzeci de ani. Ar putea fi pusă în libertate după șase sau șapte.

— Nici vorbă. Mi-aș trăda clienta. O încadrăm la crimă de gradul doi. Între cinci și zece ani.

— Nu pot face așa ceva.

— Ce vrea Martin?

— E cazul meu, nu al lui.

— N-a venit cu nici o recomandare?

— Nu.

Venable zâmbi.

— Ce tip de treabă! exclamă ea.

— Cu asta suntem amândouă de acord, răspunse Shana, zâmbind, în sfârșit, și ea.

— Atunci... ce răspuns îmi dai, Shana? Putem încheia discuția acum și aici.

— Cum îți convine ție?

— Hei, fetițo, nu uita că tu m-ai vârat în asta, zise, zâmbind, Venable. Eram foarte fericită în cetatea mea de platină, unde câștigam o avere. Cred că problema este, chiar vrei să ajungi la proces cu acest caz?

Shana Parver nu-i răspunse imediat. Rămase cu ochii ațintiți în tavan, cufundată în gânduri, așa cum făcea de multe ori Vail. Într-un târziu, spuse:

— Ce-ai zice să ajungem la un compromis? O acuzăm de crimă de gradul unu, dacă judecătoria se declară de acord cu închisoarea de la cinci la douăzeci de ani. Ar putea fi liberă în trei.

— Detenție cu minimum de restricții?

— Aici nu am nici o obiecție.

Venable zâmbi și-i întinse mâna.

— S-a făcut, spuse ea. Ești o acuzatoare dată naibii, Shana.

— Uite cine vorbește.

La câteva zile după punerea sub acuzare a lui Stoddard, guvernatorul statului Kentucky ordonă poliției statale să recupereze cadavrul lui Stampler din puțul minei cinci. Ploile de primăvară topiseră zăpada, lăsând în pădure o oază de noroi și o gaură ca centrul unei ținte, căscată în mijlocul podelei de scânduri care acoperise vechiul puț de ascensor. Un mic grup de localnici din Crikside se adunaseră ceva mai deoparte, privind plini de curiozitate - așa cum se întâmplă întotdeauna - deși nu era mare lucru de văzut: doar o mică macara prevăzută cu lumini și cameră video, care cobora în măruntaiele muntelui, și șase polițiști care supravegheau monitorul.

Puțul era gol.
